

ЛУИЗ БЕГШОУ

КОГАТО ТЯ БЕШЕ ЛОША

Превод от английски: Илвана Гарабедян, 2006

chitanka.info

Посвещавам тази книга на моята баба Емили Тригс и на пралеля ми Поли Йолдън.

Благодаря най-напред на моята редакторка Рози дьо Курси за заключителната ѝ работа по тази книга. Намесата ѝ е деликатна, но точна. Трябва да благодаря и на многото ми отлични литературни и филмови агенти. Майкъл Сисън е начело на екипа ми и наистина е един щедър диктатор — каквото и да реши за мен, той неизменно е прав. Искам да благодаря на американския си агент Питър Метсън, на Брайън Сибърел от „Криейтив Артистс Ейджънси“ и на Тим Кори от агенция „Пи Еф Ди“, както и на Джеймс Джи, също от „Пи Еф Ди“, за добронамереността му и за способността му да решава всякакви проблеми; на превъзходния ми мениджър Алън Грийнспан (не известният икономист Алън Грийнспан, но почти толкова влиятелен като него). Благодаря също на моите агенти по превода от „Интърнашънъл Литъръри Ейджънси“.

От семейството си и приятелите си също получих голяма подкрепа. Те ме откъсваха от интернет и ме принуждаваха да не отлагам работата си. Благодаря на моя скъп съпруг Антъни, на родителите ми — Пик и Дафни Бегшоу, на брат ми Джеймс, на сестра ми Тили, на Алис и Джейкъб Рийс-Мог, на Джон и Джина Фюреску, Доун Харис и Фред Меткалф.

Добре че не изнасям благодарствена реч при церемонията на наградите Оскар, иначе вече щяха да пуснат музиката.

Трябва да благодаря и на моите чудесни издатели от „Орион“ — най-напред на талантливия художествен директор Клеър Хегърти, която измисли заглавието; на Сюзън Аамб — за чудесните корици и за съветите ѝ; и на Кърсти Фоукс (очаквам с нетърпение да продължим да работим заедно), която също имаше принос за заглавието, което никога не ми е било лесно.

ПЪРВА ГЛАВА

Лита Моралес престана да търка захабения кухненски плот, обърна се и видя майка си, която се усмихваше и гордо размахваше бял плик.

— Честит рожден ден, миличка! — майка ѝ я целуна по бузата, докато си слагаше ръкавиците, за да се предпази от ноемврийския студ в Бронкс. През прозорците на мъничкия им апартамент се виждаха уличните лампи на Уилър Авеню на фона на бледозлатистото ледено утринно небе. Беше шест и половина и жената бързаше да хване метрото за Манхатън. — Двамата с баща ти имаме подарък за теб.

Лита се усмихна и взе плика. В него имаше детска картичка с нарисуван таралеж, държащ няколко балона. Вероятно бе взета с намаление, защото единият ѝ ъгъл изглеждаше леко омачкан, а в семейство Моралес внимаваха за всеки цент. В картичката имаше пъхнати седемнадесет долара — по един за всяка година от живота ѝ, обичайният подарък за рождения ѝ ден. За Лита това бяха много пари.

— Благодаря, мамо — тя я прегърна.

— Трябва да тръгвам. Ще се прибереш рано, нали?

— Добре — съгласи се Лита.

Майка ѝ побърза да тръгне, а баща ѝ, разбира се, вече бе излязъл. Вероятно следобед щеше да се прибере, за да подремне малко. Лита не можеше да се сърди, че няма никой на рождения ѝ ден. Родителите ѝ работеха, а Чико, който хъркаше в стаята си, не се броеше. Внимателно прибра своите седемнадесет долара в един стар чорап под дюшека, като си остави два долара за непредвидени разходи през деня.

Сега бе време да измие съдовете от закуска. Лита действаше бързо, защото не искаше да закъснява за училище. В ранното утро гледката към града през кухненския прозорец я потискаше. На отсрещната страна на улицата някоя от бандите бе надраскала с графити стената на китайската обществена пералня. Надяваше се, че не е бандата на Чико. Поне този път.

Обичаше брат си, но наистина се притесняваше за него. Той категорично отказваше да използва ума си.

Догодина щеше да навърши осемнадесет. Налагаше се сериозно да се замисли как да си намери работа и да се измъкне оттук. Иначе щеше да се окаже впримчена в някакво безперспективно препитание — като майка си, или да се мотае по улиците — като Чико, който само създаваше неприятности и си губеше времето. Не за такъв живот си мечтаеше Лита. Не искаше да заприлича на родителите си: с повехнала кожа и черни сенки под очите, изглеждащи поне с десет години по-възрастни, макар да бяха само по на трийсет и седем. Майка ѝ имаше здрави кости и се държеше, но лицето ѝ бе жълтеникаво от недоспиване. Ходеше леко прегърбена — заради безкрайното навеждане над шевната машина в евтината фабрика в Алфabet Сити. Получаваше мизерни надници, без осигуровки, а работата ѝ вземаше здравето и зрението, така че сега красивите ѝ тъмни очи се криеха зад дебелия стъкла на очилата. А баща ѝ караше таксито си из града по цял ден и по цяла нощ, а кожата му бе изтъняла от пушенето и стреса.

До известна степен разбираше защо Чико не желае да работи. Баща му крещеше, че ако искат някой ден да ги приемат истински в тази страна и да бъдат нещо повече от черноработници, да получават уважение, а не обиди, трябва да има повече хора като него, готови да си изкарват хляба честно и почтено. Чико отговаряше, че това е за глупаците. Цялото му поколение се разграничаваше от родителите си. А и не се ли очакваше човек да получава прилична заплата за труда си? Те явно не изкарваха добри пари, щом живееха, натъпкани в малък апартамент от три стаи в най-лошия квартал в града.

В отговор Карлос удряше Чико. Досега брат ѝ не бе отвърнал със същото, само стискаше юмруци, гледаше навъсено и излизаше навън. Но някой ден и това щеше да стане. Лита го знаеше.

Тя бе продължила да учи след завършването на основното си образование, но Чико бе прекъснал, обещавайки на баща си да започне работа в строителството. Нямаше нужда дълго да го увещава. Явно четенето на дебели книги не помагаше много на семейството; съвсем иначе стояха нещата с извънредните надници в строителството. Това бе мъжко занимание. Освен това не трябваше Чико да лентяйства. Затова баща им се съгласи, че няма защо Чико да ходи в гимназия. Той самият не бе завършил средно образование, а се справяше добре в живота,

нали така? Имаха покрив над главите си, от четири години не бяха се местили, винаги навреме плащаха наема и дори имаха малко спестени пари за спешни нужди. Може би синът му щеше да се справи още по-добре. На това се надява всеки баща.

Карлос-старши не се замисляше много за Лита. Тя вече разцъфтяваше като жена, но майка ѝ я обличаше прилично, с дълги безформени поли и блузи, за да не се изкушават момчетата и да не си позволяват много волности с нея. След като Лита гневно бе отхвърлила предложението да започне работа във фабриката, той се бе примирил и не ѝ предложи да последва примера на брат си. Щом Лита непременно искаше да завърши гимназия — добре! Вярно че се налагаше да храни още едно гърло и че тя не внасяше пари в домакинството, но пък той я товареше с достатъчно къщна работа, затова му се струваше справедливо. Малкият им апартамент изглеждаше безукорно чист; прозорците блестяха, макар кварталът да бе мизерен. Лита имаше задължение да свърши домакинската работа, преди да се заеме с уроците си.

За съучениците ѝ домашните бяха досадно задължение. А за Лита — истинска награда. Тя не седнаше пред малкото бюро в тясната си стая, докато целият апартамент не светнеше от чистота като в реклама за почистващ препарат. И макар в Бронкс да бе мръсно и пълно с графити, апартаментът на семейство Моралес изглеждаше толкова чист, че спокойно можеха да го използват за сцена на кулинарно шоу.

На баща ѝ това му харесваше, затова повече не стана дума момичето да почва работа във фабриката.

А и докато Лита растеше, у него се появи надежда, че тя може да получи и нещо по-добро. Може би с гимназиалната си диплома и ако се научеше да пише на машина, щеше да си намери работа като секретарка. В централния офис на таксиметровата компания имаше жени, които правеха кафе и водеха документацията. Това бе добър живот за едно момиче. Лека чиновническа работа, която не съсипва ръцете. А дори и Карлос Моралес забелязваше как се развива дъщеря му.

На тринайсет тя бе най-хубавото момиче в училище. На петнайсет — най-красивото момиче в Саундвю. А на седемнайсет — вероятно най-прекрасното момиче в цял Бронкс.

Дългите поли и безформените блузи не можеха да се преборят с майката Природа, която оформяше фигурата ѝ съвсем не с майчинска ръка. Гърдите ѝ, напъпили рано, наедряха и продължаваха да растат, докато накрая заприлича съвсем на Лана Търнър в прилепнал пуловер, не че майка ѝ би ѝ позволила да облече подобно нещо. Старите сутиени от братовчедките ѝ вече не ѝ ставаха. Трябваше да иде в „Маршълс“ и да си купи специални, а майка ѝ изтръпваше, докато внимателно изваждаше пари от портмонето си. На седемнайсет Лита имаше само три сутиена — функционални, здрави приспособления, които силно пристягаха меката ѝ плът и нямаха дори намек за дантела или коприна. Но въпреки това тя се чувстваше секси.

Винаги когато минаваше по улицата, Лита усещаше погледите на момчетата върху себе си. Задържаха се върху гърдите ѝ, щом се приближеше към тях, и върху дупето ѝ, щом отминеше. Всеобщото увлечение по спортуването за здраве щеше да настъпи едва след десетина година, но Лита бе стройна, фигурата ѝ бе естествено стегната и разкошното ѝ дупе, изпъкващо под малката талия, изглеждаше добре оформено и съвсем леко се поклащаше, докато тя се движеше с онова естествено и смуцаващо олюляване в таза.

Не искаше да опитва колана на баща си. Не го дразнеше нарочно, както правеше Чико. Доброволно обличаше поли до глезените и блузи с дълги ръкави, но нямаше полза — каквото и да носеше, изглеждаше секси. Тесните прави поли само подчертаваха формите ѝ — тънката талия, стегнатото пищно дупе и гърдите, които грубите памучни сутиени едва удържаха. И не докосваше наркотици или алкохол не защото беше добро момиче, а защото бе горделива.

Нямаше намерение да заприлича на брат си Чико. Нито на Елена Аяла, която живееше по-надолу на улицата им — на деветнайсет и вече майка на неспирно плачещи близнаци.

Лита Моралес щеше да се измъкне. И това бе годината, в която щеше да го направи.

— О, сладурче, накъде си тръгнала така? Ама как само ти стоят тези джинси! Супер!

Лита отмина с безизразно лице, праметнала през рамо старата си раница. Облечена в джинси, получаваше толкова комплименти,

колкото и в пола, а и също толкова неприятности. Хлапетата по ъглите ѝ подвикваха и подсвиркваха, когато минаваше покрай тях. Единственото предимство на зимата бе, че тогава носеше широкото евтино синьо палто, което бе омаляло на майка ѝ. То покриваше всичките ѝ форми, както се изразяваше Рико Гонзалес, и ѝ позволяваше да измине осемте преки до блока си без особени неприятности. Най-лоши бяха белите момчета. Подвикваха ѝ думички, като *гореща кифличка*, *мамасита* и всякакви такива подмятания. Лита ги презираше. Те слагаха в един куп всички латиноамериканци — кубинците, мексиканците, пуерториканците — всички, освен доминиканците, които смятаха за чернокожи. Глупаци. Според повечето от тези момчета, ако не си бял като сняг, не струваш пет пари. Приемаха всички испаноговорещи момичета като кукли с гореща кръв и екзотичен вид, с които могат да правят секс и после да ги забравят. Изобщо не се замисляха как ще се почувстват, ако някой подвикваше така след собствените им сестри. Да не би да си въобразяваха, че подмятанията им ще я накарат да спре и да си поприказва с тях? Лита отказваше по двайсет предложения за среща на седмица.

Имаше си нещо като гадже — Хектор Фернандес. Хектор бе амбициозен — една от причините да го харесва. През повечето време се държеше кавалерски, макар да се преструваше, че не я забелязва, когато излизаше с други момчета. Бащата на Хектор даваше под наем два апартамента и семейството му разполагаше с пари. Самият Хектор понякога караше колата на по-големия си брат — един лъскав кабриолет. На Лита ѝ харесваше да се вози в нея, когато имаше малко време, преди да се прибере у дома, макар че Хектор се опитваше да пъхне ръка под полата ѝ. Освен това той беше спортист, което силно ограничаваше подмятанията по неин адрес в училище. Гореше от нетърпение да разбере какво ѝ е купил за рождения ден. Днес трябваше да се прибере направо след училище, но рано утре с Хектор щяха да се видят. Имаха среща преди училище.

В един от часовете той се бе навел към нея и поиска да се видят.

— Наистина е важно, скъпа.

Лита му се усмихна в отговор и тъмните ѝ очи проблеснаха.

— Имаш нещо за мен?

Хектор се ухили широко — със същата лукава и небрежна усмивка, която отправяше към мажоретките, когато си мислеше, че

Лита не го гледа.

— Да, точно така. Отбий се утре и си го вземи.

— Добре — обеща тя, после се обърна отново към черната дъска, преди госпожа Майър да изгони от час и двамата.

Сега Лита продължи към ъгъла на „Уилър“ и „Сюърд“ и влезе в малкия хранителен магазин.

— Лита, как си днес, скъпа? — Господин Перес, собственикът, беше приятел на майка ѝ и понякога дори им даваше по нещо на кредит.

— Много добре.

Тя му отправи една от ослепителните си усмивки, които напоследък много го смущаваха. Хосе Перес си бе играл с Лита, когато тя беше малко бебе. Той припряно се извърна и порови в списанията на щанда си, докато момичето си избра яйца и хляб.

— Ето, искаш ли го? — Подаде ѝ брой на списание „Вог“ с орфани ъгълчета. — Някой е разлял кафе отгоре му. Не съм забелязал, иначе щях да го накарам да си го купи. Сега не мога да го продам.

Тя внимателно хвана за ъгълчето безценното съкровище.

— Наистина ли? Не ти ли трябва?

— Вземай, вземай! — каза той, върна ѝ набързо рестото и я отпрати. Карлос Моралес щеше да го убие, ако можеше да прочете мислите му. — Пак ще се видим.

Лита пхна списанието в раницата си и изтича по улицата към сградата, в която живееше. Завъртя ключа в бравата и с лекота изкачи стълбите до третия етаж. Един бърз поглед наоколо я убеди, че майка ѝ още не се е върнала. Чико сигурно беше или на улицата с приятелите си и се чудеше как да изкара някой долар, или на строителната площадка, а баща ѝ нямаше да се върне преди времето за вечеря. Чиниите на брат ѝ от закуска стояха, струпани на купчина в мивката, защото той още спеше, когато Лита бе излязла. Испита разочарование. Искаше да излезе навън и да прочете списанието, но никога не бе бягала от задълженията си, нямаше да го направи и сега. Пусна водата, изстиска мъничко препарат на един парцал и бързо разчисти мивката. След като подсуши и прибра съдовете в шкафа, помете пода, почисти масата и оправи леглото на родителите си. Стаята на Чико бе чиста — най-вече защото той рядко се задържаше там, а собствената ѝ малка стаичка бе безукорно подредена.

Понякога ѝ се щеше да пропусне чистенето, но никога не го правеше. Хлебарките нямаха почивен ден. Знаеше, че единствено в техния апартамент няма нашествие от буболечките — не идваха, защото Лита не им оставяше нищо за ядене. Ядоса се, че майка ѝ е оставила мръсни съдове да стоят в мивката цели четири часа, но знаеше, че родителите ѝ ще обвинят нея. Днес Лита бе тръгнала порано за училище, за да вземе извънреден час. По театрално изкуство. Баща ѝ щеше да каже, че е трябвало вместо това да изчака у дома, за да ги измие.

Както и да е. Апартаментът вече бе чист и сега бе свободна. Отиде в стаята си, съблече се и грабна плажната хавлия, която използваша в банята, защото майка ѝ я бе купила евтино преди пет години. Чувстваше се страхотно да е сама у дома, да може да си вземе душ, без Чико или баща ѝ да тропат по вратата. Нямаха пари за луксозни стоки като душ гел, но това беше без значение. Тя се насапуниса, наслаждавайки се на топлата вода, и изми прахоляка на Бронкс от кожата си. Евтиният шампоан и балсамът покриха с пяна лъскавата ѝ коса, после Лита набързо я подсуши, сложи на закачалка дрехите си за училище и избра рокля за излизане. Майка ѝ я нямаше наблизо, така че извади червената, която държеше навътре в гардероба си и никога не обличаше пред нея. Стигаше точно под коляното ѝ, с остро деколте, разкриващо съвсем мъничко от гънката между гърдите ѝ. Беше тънка и недобре скроена, но прилепваше по извивките ѝ като втора кожа, а разкроената пола се увиваше около стройните ѝ крака. Взе и черното си вталено яке, което щеше да облече върху роклята.

Не посмя да си сложи грим; дебелият синя очна линия и изкуствените мигли, които обичаха да си слагат приятелките ѝ, бяха абсолютно забранени за нея. Но пък издуха косата си със сешоара на мама, така че да се спуска на големи вълни около лицето ѝ, после грабна сандалите с високи подметки, които си бе купила от разпродажба в „Дж. П. Пени“, и изтича надолу по стълбите, стиснала чантичката и списанието си. „Вог“. Обожаваше го. Понякога успяваше да прочете някой брой, донесен от приятелките ѝ, но парите не стигаха на никого. Лита пазеше спестените долари в един чорап под скрина с дрехите си. Всеки цент отиваше там. Не вярваше на банката. Понякога пишеше домашните на някое от по-богатите момичета или пък правеше проекта на някой от по-горните класове и така изкарваше по

някой долар. Ако се наложеше да се труди цяла нощ за тест на другия ден, Лита вземаше цели десет долара. Оплакваша се, но си плащаха. Нямаха избор — беше по-добре от това да ги скъсат.

В онзи чорап имаше вече над шестстотин долара, без да се броят десетте, които бе пъхнала в чантичката си. Един ден тези пари щяха да ѝ потрябват. Надяваше се това да е скоро.

Бързо слезе по Уечестър Авеню до спирката на метрото. Купи си два билета и се качи на влака в шест. Беше мръсен, надраскан с неприлични думи и антивоенни лозунги. Не обичаше да мисли за войната. За всички млади момчета, които загиваха. Слава богу, майка ѝ бе подкупила лекарите да напишат, че Чико е психически негоден за военна служба. С онези пари щяха да си купуват кола на старо, но беше по-добре брат ѝ да е жив, колкото и досадно да се държеше през повечето време. Тя мразеше войната от цялото си сърце.

— Не смятате ли, че тези мъже трябва да се бият за страната си? — беше се обърнал господин Ричардс, учителят ѝ по политически науки, към гневните си ученици. — Какво ще кажеш ти, Лита Моралес?

Знаеше, че е посочил нея, защото беше тиха и единствена в класа си имаше шанс да завърши с отличие.

— Разбира се, че трябва да се бият за страната си. Но това не е тяхната страна. — Лита изчака одобрителните възгласи да затихнат, после добави: — А и тази война е незаконна.

— Предполагам, че подкрепяш комунистите! — възмутено отбеляза господин Ричардс.

— Не, сър, подкрепям конституцията на Съединените щати. А според нея президентът няма власт да обявява война. Един-единствен орган може да го направи — щатският Конгрес. Конгресът никога не е обявявал война на Виетнам.

Из стаята се разнесоха тихи подсвирквания. Лита знаеше, че да си умен невинаги означава да си популярен сред връстниците, но за нея имаше значение. Гледаше учителя право в очите.

— Е... чисто технически това не е война — отвърна господин Ричардс.

— Кажете го на всички момчета, които умират. На мъжете, които се връщат с болни мозъци — отговори му тя.

Класът я аплодира шумно, особено момчетата, най-сетне показали някакъв интерес към социалните науки. Съвсем скоро щяха да навършат пълнолетие и никой не искаше да го мобилизират. Някои се канеха да заминат за Канада. Други се опитваха да се освободят от военна служба, а трети се записваха в Националната гвардия. И според нея постъпваха умно. Но някои от съучениците й нямаше да се върнат по домовете си.

— Америка никога не е губила война. Именно младите хора с отношение като вашето ще са виновни, ако това е първата! — каза господин Ричардс. Над яката на ризата му се бе очертал червен кръг, сякаш кръвоносните му съдове щяха да се пръснат.

— Не, сър. Именно стари... — Замалко да каже „глупаци“, но се спря тъкмо навреме. — ... мъже като президента Никсън ще са виновни, ако това се окаже първата. Той ще загуби война, която Конгресът никога не е обявявал. А сега иска да обвини за това младите.

Господин Ричардс я изглежда гневно, но нямаше какво да отговори. Урокът продължи, а Лита получи слаба оценка на контролното тази седмица, макар работата ѝ да бе добре обоснована и ясно изложена. Тя само се усмихна. Господин Ричардс не можеше така лесно да победи нейното поколение.

Влакът потегли с тракане от гарата и я измъкна от „Саундвю“, далеч от Бронкс. Щеше да слезе на Централната станция и да се отправи към Вилидж. Да си намери някое кафене под открито небе на тротоара, да чете списанието и да си мечтае за всички дрехи, които ще си купи, когато забогатее.

А Лита Моралес твърдо възнамеряваше да го направи.

ВТОРА ГЛАВА

Вилидж представляваше истинско удоволствие за нея. Любимата ѝ част от Манхатън, макар че не идваше насам особено често. Беше прекалено заета с учене и чистене. Лита си мечтаеше за стипендия, може би от Нюйоркския университет или от Колумбийския. Който и да е, само да ѝ даде достатъчно висока квалификация за нещо повече от досадните чиновнически длъжности, които баща ѝ бе избрал за нея, или от това да се омъжи, преди да навърши пълнолетие — като много от приятелките ѝ. Но в неделя, след църковната служба, тя обичаше да се качи на метрото и да иде в града. Манхатън направо кипеше от живот. Разбира се, след мръкване бе опасно, а и в парковете можеше да видиш оставени от хипитата спринцовки и графити по стените, но все пак... кулите от бетон и стъкло се извисяваха толкова нависоко, сякаш до безкрая, и омайваха Лита като доза наркотик, който явно всички — освен нея — взимаха.

По вените ѝ потичаше чист адреналин, когато идваше тук. Искаше да има апартамент на Парк Авеню, в една от онези сгради с копринени тенти над входа и портиер с ливрея. Искаше да прилича на богатите млади жени, които виждаше да излизат от „Сакс“, придружени от служители на магазина, които носеха покупките им на закачалки или в твърди картонени кутии. На Лита ѝ се струваше, че вижда какво има в кутиите. Луксозно бельо от нежен сатен и дантела, увито в множество пластове от тънка хартия със златен монограм, може би превързано с тънка панделка, или пък модерна минирокля на „Фиоручи“, зашеметяващо пъстра, с широка пола — тоалет, който би облякла Бианка, гаджето на Мик Джагър, допълнен от невероятно големи бели слънчеви очила и широка кадифена шапка. Лита обожаваше модата. Макар да не можеше да си позволи подобни дрехи, това не означаваше, че не ги иска.

А във Вилидж всичко бе модерно. Кварталът бе също толкова на мода, колкото и джинсите с широки крачоли и потничетата с мъниста. *Децата на цветята* и студентите, които защитаваха правата на

цветнокожите, се разхождаха заедно по сенчестите улички с ниски тухлени сгради, които сякаш принадлежаха на друга епоха. Младежи с дълги коси и китари пълнеха модерните нови кафенета. Там звучаха последните хитове, дошли от Англия — в момента „Аби Роуд“ бе любимата ѝ плоча — и чаша кафе струваше четвърт долар. Безумно скъпо, но си струваше да поседнеш на тротоара в слънчев ден като този и да погледаш минавачите. Лита бе истински специалист в умението да пие едно кафе цял час, че дори и повече. А и никога не я подканяха да побърза. Тя бе прекрасна. Едно красиво момиче можеше да прави каквото си поиска.

Зави по улица „Кристофър“ и се запъти към „Инсенс“ — най-доброто заведение на улицата. Промуши се през завесата от ярко оцветени стъклени мъниста, които звъняха и проблясваха, стигна уверено до бара и си поръча черно кафе с аромат на канела.

— Десет цента — каза момчето зад бара и посипа щедро от канелата върху пяната на кафето.

Лита примигна:

— Но то струва четвърт долар.

Младежът ѝ се усмихна и отметна дългите си къдрици над кафявата кадифена яка.

— Скъпа, за теб струва само десет цента.

— Благодаря — промърмори тя и го възнагради с една от редките си усмивки, която направо озари лицето ѝ като лъч светлина, отразен от водната повърхност. Момчето мислено заряза и двете си руси гаджета и ѝ направи предложение за по-малко от две секунди.

Но Лита остави монетата на бара и излезе навън, на тротоара, а на него не му оставаше друго, освен да зяпа поклащането на страхотното ѝ дупе, докато тя минаваше през вратата.

— Устата ти е отворена — отбеляза мъжът, който седеше на бара и пиеше уиски, макар да бе едва пет часът. Беше облечен с наистина скъп костюм, което означаваше, че не бива да му прави хапливи забележки, когато си поръчва алкохол, ако се надява на бакшиши.

Барманът въздъхна.

— Можеш ли да ме обвиниш? Човече, видя ли дупето ѝ? Това се казва гореща мацка. Разбирам аз от тези неща, казвам ти.

— Да, имаше хубава кожа.

— Хубава кожа? Забрави кожата, не видя ли какви гърди имаше? Ами очите ѝ? По дяволите!

Мъжът го изгледа преценяващо, което леко го смути.

— Това би трябвало да стигне за сметката — каза той, извади портфейл от крокодилска кожа и сложи на бара дваисетдоларова банкнота. — Задръж рестото.

— Сигурен ли си? Искам да кажа, благодаря — поправи се момчето, моментално съжалило за въпроса си, и прибра парите, преди човекът да е променил мнението си. Това бе повече от половината наем за седмицата. А и с този огромен златен „Ролекс“ мъжът явно можеше да си го позволи.

Той стана и сред звъна на мънистата последва страхотното момиче навън — към слънчевата светлина, където примигна, привикнал към мрачното и задимено кафене.

Барманът поклати глава. Наслада за окото и пари за прехрана. Жалко, че никой от двамата не бе останал. Той обичаше парите и красивите момичета. Е, какво пък — оставаха му дваисетте долара печалба. Започна да си тананика песен на „Ролинг Стоунс“.

Нямаше и представа, че е станал свидетел на миг, който ще промени два човешки живота.

В лятната привечер Лита седеше на една огряна от яркото слънце маса, с изпружени крака. Вкусният аромат на канела се издигаше от напитката ѝ, тя го вдишваше и се наслаждаваше на всяка секунда, прелиствайки списанието. Ето я Джейн Ашър, снимана в страхотна оранжева минирокля, с високи до бедрата кожени ботуши, а също и Туиги, екзотична и гъвкава, в дълга плетена пола и късичка пухкава блуза — заради студа в Лондон. Модният Лондон бе толкова вълнуващ! Запита се дали някога ще иде там. Може би един ден, когато има малко пари. А също и в Париж. Париж обаче бе по-опасен; градът все още се съвземаше след студентските вълнения миналото лято. Лита предпочиташе стила на обличане на английските момичета, с дебело нанесения бял молив за очи и много тъмна спирала. Говореше се, че Дъсти Спрингфийлд си слагала по седем слоя. Прелистваше страниците като поглъщаше с очи полите, кожените елечета с мъниста и полупрозрачните бели блузи с английска бродерия по яката. Всички

модели изглеждаха бели като сняг и кльоцави като Туиги — без никакво дупе и гърди. Безброй калифорнийски момичета с дълги руси коси и светъл тен Лита се почувства леко притеснена и се загърна по-добре в палтото си, за да скрие гърдите си. Знаеше, че ѝ остава само да си мечтае за тези рокли. Дори и ако се пренесеше в някакъв паралелен свят, където би могла да си ги позволи наистина, просто нямаше да успее да влезе в тях.

Беше лесно да свали килограми с хапчета. Лита знаеше със сигурност, че тези момичета никога не хапват истинска храна. Те вдишваха „храната“ си чрез малки сребърни лъжички — като пропадналите дилъри, които се мотаеха в „Саундвю“. Пък и, опита се да убеди самата себе си, тя не изглеждаше дебела. Имаше женствени извивки. Тя ли е виновна, че сега женските форми не са на мода? Все пак е жена. И да гладува до смърт, пак няма да има дупе като на десетгодишно момче. Лита се усмихна мрачно. Щеше да се наложи някой пластичен хирург направо да го отреже.

— Извинете, госпожице?

Тя вдигна очи. Около трийсет и три годишен мъж се бе надвесил над нея. Носеше скъп костюм и златен часовник. Тя се скова. Това бе времето ѝ за излизане и то бе ценно. Защо мъжете си мислеха, че имат дадено им от Бога право да задяват всяка жена, която седи сама?

— Мир и любов.

„Да, хубава реплика, съвсем нормална... и върши работа, когато искаш да накараш някое момиче да се съблече“, цинично си помисли Лита. Така бе станало и с Елена, а девет месеца по-късно вече гледаше две бебета, които нямаше как да върне обратно в магазина.

— Малко съм заета — остро каза тя, — господине.

— Виждам, че седите и четете списание — меко я опроверга той.

— Точно така. Както казах, заета съм.

Той се усмихна широко, доволен от огъня в нея. Боже, изглеждаше страхотно! Бил беше гей, така че мнението му бе обективно, а това момиче наистина бе красавица. На дневна светлина това ясно се виждаше. Хетеросексуалните мъже щяха да се спират и да зяпат тялото ѝ, където и да отидеше, но него повече го интересуваше лицето ѝ. Кожата ѝ бе направо фантастична. Кафе с мляко, с дълга, блестяща коса, чувствени устни и високи скули, които показваха, че ще запази красотата си и в по-зряла възраст. Шоколадовите ѝ очи с тежки

мигли му напомняха за... коя беше, направо си я представяше... Ама разбира се — София Лорен. Именно на нея приличаше. София Лорен като тийнейджърка, с малко по-тъмна кожа и акцент от Бронкс. Истинско земно момиче. Вярно, че изглеждаше прекалено ниска да дефилира по подиумите, което бе много жалко, но той просто не можеше да откъсне очи от лицето ѝ. Беше различно, а в „Моделс Сикс“ търсеха именно различното или поне така казваха. Вярно, че всяко от момичетата им приличаше на кльоцав битник от Сан Франциско, но сега имаше особено предчувствие.

— Няма да отнема много от времето ви, госпожице. Не съм тук, за да ви свалям. От различни партии сме, ясно? — Извади визитна картичка от вътрешния си джоб и ѝ я подаде. — Истинска е. Казвам се Бил Фишър и работя за една модна агенция. — Забелязал израза на лицето ѝ, той добави: — Съвсем законна агенция за модели. Без никакви голи снимки. Някои от момичетата даже водят на фотосеансите и майките си.

Тя не каза нищо, затова той се наведе към пооръфания ѝ брой на „Вог“.

— Страница шейсет и седма — там е Табита, тя е от нашите момичета. А на следващата страница представяме Саманта, тя е червенокосата отляво.

— И какво от това? Какво искате от мен?

Лита си повтаряше, че трябва да запази спокойствие, но сърцето ѝ биеше като обезумяло.

— Най-напред бих искал да ви направя някои снимки. Пробни снимки.

— Пробни за какво? — настоя Лита.

Той я изгледа, сякаш е луда.

— За да станеш модел, разбира се.

Лита се убеждаваше мислено, че не трябва да ходи. Беше си починала, а сега приближаваше време да се връща у дома, при учебниците. Майка ѝ щеше да се нуждае от помощ за вечерята. И какво щеше да стане, ако съберяха мръсните чинии в мивката и ги оставеха там? В апартамента щяха да се появят хлебарки. Големи колкото мишки...

Обаче нямаше полза. Държеше се, сякаш ѝ е безразлично, но това може би щеше да се окаже най-вълнуващото нещо, което ѝ се е случвало. Разбира се, нямаше начин да стане модел. Нали току-що бе прегледала „Вог“? Почти всички момичета там бяха бели и много слаби блондинки, да не говорим за високите им гъвкави тела. Тези момичета не бяха бедни и нямаша хлебарки в кухнята си. Но този непознат гей (от начина, по който оглеждаше момчета с прилепнали джинси по улица „Кристофър“, си личеше, че наистина е гей), този непознат смяташе, че тя има хубаво лице. Достатъчно хубаво, че някой да пожелае да ѝ плати, за да го снима.

Лита си представи как Мелиса Менес, онова надутото момиче от училище, чийто баща притежаваше мизерна сграда с апартаменти под наем, узнава, че са ѝ правили пробни снимки за модел. Мелиса боядисваше косата си платиненоруса в Манхатън на всеки шест седмици и разполагаше с пари да си купува дрехи. Никога не пропускаше да се подиграе на Лита. Тя кипваше само като си спомнеше как Мелиса се бе снабдила с билети за концерт на „Бийтълс“ и ги бе донесла в училище, размахвайки ги нависоко — в очакване другите момичета да възклициват и да се тълпят около нея само за да ги докоснат. Лита не си бе направила труда, макар че бе влюбена страстно в Джордж Харисън.

— Не те ли интересуват? Може би имаш запазени места? — бе казала Мелиса, а после бе добавила с онзи тъничък смях, който Лита толкова мразеше: — Но... предполагам, че нямаш, нали, Розалита?

Мелиса винаги обичаше да я нарича с цялото ѝ име, сякаш ѝ се подиграваше. Тя смяташе, че по рождение превъзхожда Лита. Но от цигарите кожата ѝ бе изтъняла, а постоянните посещения в солариума в салоните за красота ѝ бяха придали леко повехнал вид. Освен това под скъпия фон дьо тен, който обичаше да използва, имаше акне.

Лита си напомни, че трябва да се постарее да вземе визитната картичка на мъжа, когато приключат със снимките. Ако не занесеше истинско доказателство, никой нямаше да ѝ повярва. А тя искаше да се похвали. Искаше Хектор да се гордее с нея.

— Добре, скъпа. Обърни се леко наляво. Усмивка. Добре. Сега ме погледни, все едно съм най-големият ти враг.

Лита бе прекалено вежлива, за да го направи. Тя леко се намръщи пред фотообектива.

„У нея просто го няма — помисли си той и мислено поклати глава. — Пък е и прекалено ниска. А и какво ще правим с толкова голямо дупе и гърди?“

Спря за миг. Оставаше му още половин лента. Не можеше да направи кой знае какво, но не обичаше да смесва лентите. По-добре да остави хлапето да си помечтае още няколко минути. Мразеше да прекъсва набързо някой сеанс. Неподходящата кандидатка неизменно започваше да плаче, да умолява и да прави глупави, измъчени гримаси. Като това испанско момиче. Беше се стегнала като дърво.

— Добре, благодаря, госпожице Моралес. Сега ще снимаме свободно. Не позирайте, просто погледнете към мен и се дръжте естествено.

— Но...

— Не мисли! Просто се размърдай, скъпа, наслаждавай се на мига, ясно?

Той потисна въздишката си и застана зад обектива, като се приготви да натиска копчето и да изхаби и остатъка от лентата.

Лита се размърда.

С нарастващо вълнение той започна да снима и ателието на „Моделс Сикс“ избухна в море от светлина. По дяволите, в нея имаше страст! Истинска страст. Сега, когато не следваше чужди напътствия, тя се държеше като звезда. Излъчваше сексуалност. От всяка пора на златистата ѝ кожа струеше сексапил, а според него момичето дори не си даваше сметка за това. Отмяташе лъскавата си черна коса, извиваше талията си, гледаше фотообектива, сякаш е неин любовник, предизвикваше го, дразнеше го, изкушаваше го, тъмните ѝ очи проблясваха, високите ѝ скули се накланяха към фотографа. Устата му бе пресъхнала. Усещаше напрежение в панталона си. О, мили боже, сексът в офиса бе категорично забранен. Разбира се, фотографите спяха с момичетата — това бе едно от предимствата да работиш в този бизнес. Но не и при първи сеанс и определено не в „Моделс Сикс“. За подобно нещо попадаш в черния списък. Той захапа устната си, за да се разсее.

— Благодаря. — Изправи се бързо и ѝ посочи вратата. — Мини оттам, Бил ще запише данните ти.

— Добре — безизразно каза тя.

Страстната красавица беше изчезнала. Пак изглеждаше хубава, но се бе превърнала отново в онова тихо и сковано момиче. Искаше му се да ѝ каже, че сеансът е бил чудесен, но се оказа прекалено късно. Тя беше излязла.

Бил записа телефона на Лита.

— Трябва малко време да се проявят снимките. Ще ги покажа на господин Джак Хамънд, той е шефът тук. Ако сме заинтересовани, някой ще ти се обади, така че няма защо ти да ни звъниш.

— Да не се обаждам. — Лита сви рамене. — Добре, господине, разбирам. Мога ли да получа една от визитките ви с насрочения за днес ангажимент?

— За какво ти е?

— Искам да разкажа на приятелите си — откровено заяви тя.

Бил се засмя. Харесваше я. Може пък снимките да се окажеха добри. Веднъж на петдесет опита това действително се случваше.

— Разбира се, госпожице. Ето. А ето и трийсет долара за такси.

— Благодаря — изрече Лита и прибра малкото съкровище в джоба си, без да мигне. Никога не отказваше да вземе пари. Доброто възпитание не беше всичко на света. Слезе с асансьора и напусна внушителната мраморна сграда със стени от опушено стъкло, после взе метрото от съседната пряка.

Нямаше намерение да пилее пари за такси. Не одобряваше безсмисленото харчене. Можеше да направи много по-добри неща с тези трийсет долара, вместо да ги хвърли на вятъра.

Минаваше седем и половина, когато най-сетне се върна у дома. Майка ѝ бе в лошо настроение.

— Оставих ти чинията, но яденето вече изстина. И ще трябва да измиеш след себе си.

— Нали винаги го правя, мамо? Какво става в работата ти?

Тя само издиша шумно:

— Работата си е работа. Знаеш как е. Баща ти вече излезе за нощна смяна.

— Съжалявам — виновно изрече Лита.

— Гледай да не закъсняваш повече. Чико винаги закъснява, но татко ти разчита, че ще се види с теб. — Лицето ѝ се оживи. — Чико ми даде малко пари днес. Изкарал е извънредна надница на строежа.

— Чудесно! — каза Лита, докато се питаше кого ли е изнудил брат ѝ, за да изкара двайсет долара. Може би беше прекалено цинична. Може би той наистина бе свършил малко работа. Както и да е, парите са си пари. — Скоро ще почнат да ми се обаждат от колежа, мамо.

— Колеж. Това е хубаво, миличка. Но знаеш, че ще е трудно да се плати — отбеляза майка ѝ.

Имаше предвид, че на Лита ще ѝ е трудно да си плати. Никога не бе ставало и дума дали родителите ѝ могат да си го позволят.

— Но там предлагат стипендии.

— С това не се плаща наем, Лита.

— Мога да си намеря работа.

— Ти? Ти не работиш! — сопна се майка ѝ.

Тя обичаше дъщеря си, но понякога видът ѝ, нежните ѝ все още ръце, с нокти, които не бяха начупени и захабени, не загубели от честен труд, я влудяваха. Госпожа Моралес не смяташе четенето на книги за истинска работа.

— Вече съм доста добра в писането на машина. Има хора, които се нуждаят от това.

— Ако си в колежа по цял ден, не можеш да работиш като секретарка! — срязва я госпожа Моралес и мигновено се разкая. В крайна сметка днес бе рожденият ден на дъщеря ѝ.

Лита въздъхна. Водеха този спор почти всеки ден, когато майка ѝ се прибереше у дома. Взе си малко от ориза с пилешко и грабна една вилица. Щеше да го изяде студен, за да може после да целуне майка си и по-бързо да се скрие в малката си стаичка.

— Но мога да пиша нощем. Доклади и разни други неща. Има куп работа.

Телефонът звънна и майка ѝ бързо взе слушалката.

— Ало. Да. Кой се обажда? Какво искате от нея?

Лита скочи, с разтуптяно сърце. Майка ѝ я погледна.

— Да, добре. Да, можете да говорите с нея. — Тя подаде несигурно слушалката. — Скъпа, някакъв господин от града е. За теб.

— О-о-о-о, Хектор, да, скъпи! — стенеше Мелиса, яхнала го отгоре, докато се поклащаше ритмично.

Родителите ѝ щяха да са навън поне още час и тя бе сама вкъщи. Тази седмица Хектор Фернандес за втори път се отбиваше „да учат“ и Мелиса тържествуваше. Той имаше готина кола и тя направо се побъркваше от яд, като гледаше как вози в нея Розалита. Миси и без това не можеше да понася тази надменна глупачка. Тя дори не бе популярна в училище, въпреки лъскавата си коса и фигурата си, защото се числеше към свръхинтелигентните зубрачки. И за какво си придаваше важности, всеки знаеше, че баща ѝ кара такси, а майка ѝ работи във фабрика! Освен това носеше дрехи втора употреба от разпродажби на Армията на спасението — нелепи, размъкнати дрехи. Не се гордееше с външния си вид, но според Миси Розалита си въобразяваше, че превъзхожда другите. Нима брат ѝ Чико не се мотаеше с бандите по улиците, също като останалите момчета в квартала?

Мелиса притисна Хектор с леко пълните си бедра и заподскача нагоре-надолу, за да може той по-добре да види гърдите ѝ, докато русата ѝ коса се развяваше. Ммм, онази глупачка не знаеше какво изпуска. Да не би да искаше да умре девствена? Нейна си работа. Сама си бе виновна, че не може да задържи един мъж.

Хектор изпъшка, извърнал лице настрани, с израз на върховна концентрация, докато потъваше в нея.

Мелиса се усмихна и посегна с дългите си лакирани нокти да погали леко тестисите му, както обичат мъжете. Роза Моралес оставаше единственото момиче в училище, което никога не се впечатляваше от Мелиса, никога не се възхищаваше на скъпоструващата ѝ руса коса, на хубавия ѝ грим и на парите ѝ. Веднъж Мелиса бе заявила, че направо ще умре, ако не се омъжи, докато навърши двайсет и пет, а Розалита се бе засмяла и бе казала, че тя ще умре, ако не си намери добра работа, докато стане на двайсет и пет. Правеше се на втора Голда Майър. Сякаш бе нещо повече от Мелиса.

— Хей, това е хубаво! — задъхано рече Хектор. — Само така...

Той се загледа в подскачащите гърди на Мелиса с тъмни, настръхнали зърна и усети как го залива вълна от желание и нетърпение. Мелиса Менес дори не приличаше на идеала му за жена, но какво пък — Хектор беше на осемнайсет и не му трябваше много.

Мисълта какво крие Лита под онези безформени дрехи, които майка ѝ я караше да носи, го възбуждаше месеци наред, но вече започваше да се чувства измамен. Господи, тя никога не поддаваше! А Мелиса ясно показваше, че е на разположение. Вярно, приятелят му Джак Меткалф се бе похвалил, че също е спал с Мелиса, но в буря всяко пристанище изглежда добро... а и тя наистина имаше големи гърди...

Хектор изпъшка, сграбчи Мелиса през кръста и експлодира вътре в нея. „Да-а-а-а...“

Сега трябваше да скъса с Лита, но какво пък? Лита нямаше да му даде нищо. Мелиса от седмици му опяваше да го направи и сега желанието ѝ щеше да се изпълни. Не му трябваше никаква скована мадама. Мелиса казваше, че Лита е готова да стане като онези заклетите феминистки, и Хектор смяташе, че е права.

— Хайде да се погушкаме — предложи Мелиса.

Хектор се намръщи. Не, по дяволите!

— Трябва да си вземеш душ, захарче. Вашите скоро ще се приберат. А и нали искаш да се видя с Лита?

— Да. — Устните на Мелиса, очертани с червен молив, се разтегнаха в победоносна усмивка. — Време е за това.

Лита стигна до тяхното място на Касъл Авеню — на второкласния път, който водеше към Бронкс, имаше малко островче със статуя по средата. Хлапетата обичаха да се събират тук; личеше си по бетонния постамент на статуята, покрита с празни кутии от бира, цигари и фасове марихуана. С Хектор винаги се срещаха тук и тази сутрин той отново я чакаше. Тя напрегна очи, за да види дали държи пакет или букет, но не различи нищо. Нямаше значение, може би беше дребно — например златна брошка или нещо подобно.

Направо подскачаше от радост. Уха, само да каже на Хектор, че наистина искат да я направят модел, само да чуе той за какви пари става дума — достатъчно, за да напусне училище, достатъчно, за да отложи отиването в колеж за няколко години, дори да си купи къща...

Но с Хектор имаше и още някой. *Момиче*. О, господи!...

— Хектор? — Лита прекоси тичешком пътя и погледна объркано Мелиса Менес, която си бе сложила повече от обичайния фон дьо тен и

носеше малки златни обеци на ушите си. — Какво става? Донесе ли ми подаръка за рождения ден?

Мелиса избухна в смях:

— Рожден ден ли имаш?

— Беше вчера. — Лита я изгледа втренчено. — Какво правиш тук, Мелиса?

— Дойдох да почакам с гаджето си.

Лита отвори широко очи. Хектор зяпаше обувките си.

— Твоето гадже?

— Точно така. Хектор не иска да те вижда повече. — Мелиса го блъсна с лакът в ребрата. — Нали така, скъпи?

— Ти не ми даваше нищо — измърмори Хектор.

Лита поклати глава:

— Мислех, че между нас има нещо.

— Е, не е било така. — Очите на Мелиса проблясваха тържествуващо под русите ѝ кичури.

— Ти провали всичко, Хектор. — Лита примигна, за да спре сълзите, които напиреха в очите ѝ. — Казах ти, че можем заедно да се измъкнем оттук.

— Това винаги са били празни приказки, Лита. — Той я погледна начумерено. — Тук си е много хубаво за мен.

— И за мен — отекна Мелиса.

Лита сви рамене:

— Но не и за мен. Всичко хубаво и на двама ви!

Обърна се кръгом и си тръгна.

ТРЕТА ГЛАВА

— Хиляда — каза младата жена.

Ричард Дженър, президентът на „Уиминс Магазийнс“, се вторачи безпомощно в модела. Потърси с поглед подкрепа от Бил Фишър, но агентът само безпомощно сви рамене. От моделите не се очакваше сами да договарят хонорарите си. Те трябваше само да се появят, да мълчат и да се усмихват. Но всички бяха чували за Розалита Моралес. Тя обръщаше всичко наопаки. Никога не се бе появявала на корица, никога не бе украсявала първата страница на „Космо“ или „Глемър“, но пък се държеше, сякаш е Али Макгроу. Някак си се бе добрала до информацията колко струва редовен ангажимент като този и настояваше да получи цели петнайсет процента над обичайния хонорар. Заместниците му го бяха предупредили, че с нея не може да се преговаря, но той мислеше, че ще може да я придума.

Оказа се, че е сбъркал.

— Това е малко висока сума, нали, Розалита?

Тя присви красивите си тъмни очи.

— Вашият тираж е половин милион на брой. Можете да си го позволите.

Би настръхнал от гняв, ако друга жена си позволише да му говори така. Но какво можеше да стори сега? Тя стоеше пред него със сребриста минипола, сякаш нарисувана върху нея, разкриваща дългите ѝ златисти бедра, и с мрежесто потниче върху разкошните ѝ гърди, които прикриваше само една тясна лента плат. Трудно бе да ѝ се разсърди човек. Дженър се старееше да не загуби професионалното си хладнокръвие. Носеше и кремави, стигащи до средата на бедрото ботуши на много високи токове, така че високомерното ѝ лице се намираше на едно ниво с неговото. Лек блестящорозов грим на клепачите, бял молив за очи, за да изпъкнат повече ирисите ѝ, малко блясък на устните — и бе готова за снимки. Той не си спомняше кога друг модел е правил снимки за редакционната статия на „Сити Уомън“ с толкова малко грим по себе си.

Каква бе тайната на това момиче? Дискретни източници от „Моделс Сикс“ го уверяваха, че не търгува с тялото си. Моделите, не стигнали до върха, обикновено бяха много податливи. Трябваше само да спомене името на Сай Нюхаус, да подхвърли за „Конде Нае“, да увери, че ще ѝ помогне за така жадуваната корица на „Вог“. Ако това не свършеше работа, тогава обикновено някакво бижу се оказваше достатъчно, за да види как се смъкват миниатюрните дантелени бикини. Това бе страхотно предимство на работата в модния бизнес. Дженър си позволи да хвърли бегъл поглед към тези дразнещо прикрити гърди, които потръпваха, докато тя се задъхваше от гняв. Усети как се възбужда.

„Никога няма да успее в кариерата на модел — помисли си той. — Дори и ако продава тялото си.“ Беше жена, която се харесва на мъжете. С всичките си закръглени форми. Нисичка и сочна. Но пък в Средна Америка не се възхищаваха толкова на тънките като вейки модели. Той се замисли с пренебрежение за собствените си читателки. Продаваше изданията си на фермерски дъщери в различни забутани градчета.

— И става дума за госпожица Моралес, господин Дженър.

„Високомерна малка беднячка“, каза си той, а слабните му пулсираха. Щеше да се наложи да извика някоя от русите стажантки в апартамента си на дванайсетия етаж, за да го задоволи. Нямаше да е същото като с тази латино мацка, но имаше нужда да получи нещо.

— Има много други модели.

— А също и много други списания. Мисля, че Бил е казал сумата на вашите хора. Ако е прекалено висока, да си пожелаем приятен ден и си тръгваме.

Бадемовите ѝ очи го гледаха така студено, че усети как ерекцията му спада.

— Платете ѝ! — гневно се обърна той към помощника си. После изхвърча от студиото.

Закле се никога повече да не използва тази нахална глупачка. Но знаеше, че не може да го направи. Последните два пъти, когато имаше публикувани нейни снимки — в плътно прилепнали джинси и във вечерна рокля с гол гръб — продажбите се бяха вдигнали с десет процента. Представянето ѝ с този цвят на кожата като кафе с мляко, големи гърди и стегнато дупе редом с всички останали скелетоподобни

модели, които живееха на хероин, придаваше на списанието му определено еротично предизвикателство, а на читателките — фигура, с която могат да се идентифицират.

Когато използваше Розалита, продажбите се вдигаха. И шефовете му оставаха доволни.

За Дженър всичко се свеждаше до парите.

— Трябва да внимаваш — отбеляза Бил Фишър, щом излязоха с Лита от сградата на „Сити Уомън“.

Тя беше с тесни черни панталони, златист колан, ниски обувки и черна копринена блуза с паднал ръкав. Сребристият тоалет бе грижливо прибран в черната кожена чанта, която тя носеше при всеки свой ангажимент. В добавка към повечето пари, Лита настояваше да запази тоалета от всеки фотосеанс. Това бе нечувано, но щом искаха Лита, трябваше да се съгласят. Дори и ако я снимаха в „Шанел“.

— Ако продължаваш с това надутото държане, скъпа, може и да спрат да те използват.

— Няма. Продажбите се вдигат. — Лита изгледа агента си с цялата увереност, която на него му липсваше. — Освен това тук винаги ми създават трудности, но пък винаги се връщат за още.

Бил отказа да спори. От Лита той получаваше по-високи комисиони, отколкото от което и да е от другите момичета от средната категория, а тя водеше сама всички преговори. След две седмици бе разбрал, че е време да престане да ѝ дава съвети, а да почне да се вслушва в нейните. Най-доброто, което можеше да направи агенцията, бе да я държи в течение относно тиражите на списанията и тарифите. Никога не бе срещал момиче, което да се интересува от тези неща. Повечето искаха да знаят единствено кой от фотографите е хетеросексуален, за да опитат да му смъкнат панталоните и евентуално да си уредят по-хубави снимки, по-добро осветление или връзки в голямо списание. Моралес живееше в собствения си малък свят. Тя дори проверяваше рекламодателите. Знаеше, че поради латиноамериканския си произход вероятно няма да успее да пробие в големите кампании, но това явно не я тревожеше. Приемаше всеки ангажимент, за който плащаха исканата от нея цена, и гледаше тя непрекъснато да се вдига. Събираше квитанции за всичко. Той си

мислеше, че сигурно пази и билетите от метрото. Когато дойдеше време да се плащат данъци, тя щеше да изцеди и последния цент от правителството.

Бил смяташе нейната целеустременост за малко плашеща.

Но освен това бе много вълнуваща. Той бе „открил“ Моралес, но само толкова, призна си в рядък изблик на откровеност. Лита приличаше на товарен влак и той просто бе скочил отгоре му.

— Кафе „Коста Рика“ — каза тя.

— Какво за тях?

— Току-що са уволнили Кармен Лиена — безизразно отбеляза Лита. — Чух го от Марсел Лебру, докато снимахме за списание „Севънтийн“ миналата седмица. Искам тази рекламна кампания. Тя ще включва и телевизионни клипове, всичко.

— Това е сериозна сделка, Лита...

— Обмислят коя да вземат — Рейчъл Диего, Консуела Бенес или Тина Мендес — продължи тя, без да обърне внимание на думите му. — Всички тези момичета наближават трийсетте. Семейството ми е от Пуерто Рико, така че имам нужната външност, а и съм на осемнайсет. Те ще предпочетат някое свежо лице.

— Ти нямаш опит в телевизията.

— Просто уреди среща, Бил, става ли? Това е моята спирка.

Той вдигна очи. Бяха на гара Пен.

— Поне вземи такси.

— Обади ми се, щом уредиш прослушване, скъпи — каза тя и го целуна по бузата.

„Наистина ли е на осемнайсет?“ — питаше се той, докато гледаше как върви с онова секси олюляване в походката. Държеше се, сякаш е на трийсет и осем. Обожаваше я. Тя направо го караше да съжалява, че е гей. Макар че може би нямаше защо — мъжът, който се обвържеше с нея, щеше да живее с истинска фурия до себе си.

Лита се качи на влака до „Джамайка“, в Куинс. Със спечелените пари бе побързала да се измъкне от „Саундвю“. Беше го сторила тихомълком, използвайки услугите на агент по недвижими имоти, за да се оправи с цялата бюрокрация. Ако човек искаше да живее в хубав квартал, трябваше да е бял. Това бе първото, което научи.

Чернокожите, дори и заможните, не бяха добре приети в определени райони. Агентите по недвижими имоти изведнъж нямаха какво да покажат. Цените скачаха с петдесет процента и при проверките се оказваше, че има „непредвидени затруднения“. За хората с латиноамерикански произход нещата не бяха много по-различни. Направо бе побесняла, когато го разбра.

— Просто така стоят нещата, скъпа — заяви ѝ един агент точно преди да го уволни.

Но после Лита се научи да приема някои неща. Родителите ѝ нямаха нейните разбирания — знаеше го добре. Ако тя самата се сблъскаше с чужди предразсъдъци, бореше се с тях. Майка ѝ и баща ѝ не биха го направили. Ако ги настанеше в расистки квартал само за бели богаташи в някой от хубавите райони на Бруклин, те щяха да се чувстват нещастни. Вероятно щеше да е за предпочитане да си останат в мизерното жилище в „Саундвю“.

Имаше и по-добри варианти. Тя избра приятна двуфамилна къща в Куинс, място, където живееха и други латиноамериканци, с ниски данъци и голям заден двор. Майка ѝ можеше да си направи градина там — нещо, което винаги бе искала. Имаше четири спални, което означаваше, че и Чико ще разполага с лично пространство. Тя се настани в апартамента с две спални на долния етаж и накара да сложат решетки на прозорците. След като осигури безопасността на жилището, можеше да живее в него, а когато спести малко пари — да го даде под наем, например на някой ветеран с военна пенсия. Тогава можеше да се премести в града. Всички мечтаеха за Манхатън и Лита щеше да се премести там веднага щом можеше да си го позволи.

Нае хора да окосят моравата и да засадят евтини и красиви цветя и остави бутилка бяло вино да се изстудява в чисто новия хладилник. После доведе родителите си да видят къщата.

— Невероятна е, Лита! Това къщата на шефа ти ли е? — попита я недоверчиво баща ѝ.

Родителите ѝ вече не мърмореха против „мръсните“ ѝ снимки. На баща ѝ всяка снимка, на която не е облечена с дългите си безформени поли, му се струваше неприлична. Отначало двамата с майка ѝ се чувстваха толкова засрамени, че бяха заплашили да изгонят Лита от къщи. Но на Лита ѝ трябваше само една седмица, за да се върне у дома и да даде на баща си пет стодоларови банкноти.

Карлос дори не бе виждал такава банкнота през живота си. Вдигна я към светлината и после погледна жена си. Повече никога не се оплакаха от кариерата на Лита.

— Не. — Тя му подаде връзка ключове. — Това е вашата къща.

Лита си отключи вратата. Светна лампите и внимателно разопакова дрехите от чантата, като пригладя кожата и вдигна мрежестото потниче нависоко, така че то заблестя. Ателието за химическо чистене на господин Уонг се намираше две преки по-надолу; щеше да ги занесе на сутринта. Точно сега жилището ѝ приличаше на същински склад за дрехи. Във всяка стая имаше подвижни стойки за закачалки, спретнато подредени до стените. Заради настояването ѝ да задържи всички тоалети, в които са я снимали, Лита бе една от най-добре облечените жени и при това не ѝ струваше нищо.

Пригответи си лека салата и си сипа чаша бяло вино. Охладеният алкохол постепенно се вля в кръвта ѝ и я накара да се отпусне. Лита се зае да разглежда „Вилидж Войс“ и местната рубрика „Спестявай с нас“. Търсенето на апартаменти в този район растеше. Утре щеше да поприказва с някой агент, който се занимава с наеми. Това място можеше да ѝ носи приличен наем, което значително би облекчило цената на преместването ѝ от другата страна на моста. Ако искаше да получи рекламата на „Коста Рика“ трябваше да се намира в центъра на събитията.

А това определено не беше Куинс.

На другия ден Лита енергично влезе в офиса на Бил.

— „Коста Рика“? — весело подхвана тя.

Лицето му помръкна.

— Скъпа, попитах в агенцията и оттам ми казаха, че момичето трябва да е поне метър и седемдесет, а и нямат твои екранни проби.

— Ами тогава да ми направят екранни проби — нетърпеливо отвърна Лита.

Бил пребледня. Нямаше желание да ѝ казва истината.

— Просто са решили да поемат в друга посока. Ще успеем за следващата кампания...

— Бил, ако искаш да останеш мой агент, настоявам да ми кажеш какви точно бяха думите им! — студено го прекъсна Лита.

Той държеше да остане неин агент.

— Не го приемай лично. Човекът ми каза, че не искат второкласен модел, че искат някой известен, че трябва да продадат голяма марка и че „Моделс Сикс“ не трябва да им губят времето.

Точните думи на мъжа от агенцията бяха, че не желае никаква трътлеста дебелана от вътрешните страници, но Бил нямаше достатъчно кураж да предаде това съобщение на клиентката си.

— Как се казва отговорникът за тази кампания?

— Рупърт Ланкастър. Англичанин. — Бил прекалено късно осъзна какво означава изразът на лицето ѝ. — Но не можеш да отидеш там, Лита. Той работи за „Бенсън и Бейли“, а ние често получаваме поръчки от тях. Рене има ангажимент за „Ести Лодър“ с тях...

— Трябва! — отвърна тя.

Бил скръсти ръце и се загледа в обувките си.

— Лита, съжалявам, че трябва да ти го кажа. Но ние имаме и по-важни клиенти от теб, момичета от кориците, които често работят с „Бенсън и Бейли“, и ти ще застрашиш взаимоотношенията им с компанията, ако вдигнеш скандал. Само ще се наложи да преодолеем двойно повече трудности, за да ти уредим друга телевизионна реклама.

Той вдигна очи. Нея вече я нямаше.

Тази сутрин Лита внимателно бе подбрала тоалета си. Съчета в едно различни части от последните десетина фотосеанса. Нищо, което да се вписва в стереотипа за латиноамериканка — не се стремеше да постигне такова впечатление. Сложи бледорозови кожени обувки от „Гучи“ с кристали по каишките, блуза с дълбоко изрязан гръб и ръкав само на едното рамо в искрящо бяло, за да подчертае златистата ѝ кожа, и широка асиметрична пола на цветя от „Мери Куант“ в бледосиньо и слонова кост. Косата ѝ бе изсушена от Роберто в „Елизабет Арден“ и се стелеше, лъскава и прекрасна, като буйна грива по раменете ѝ. Завърши тоалета си с чифт огромни бели слънчеви очила от „Шанел“ с кристали по рамката и си сложи блестящи сребристи сенки на клепачите. Дори и бельото ѝ бе от „Диор“ — миниатюрни бикини от дантела с цвят на кафе и подсилен сутиен в същия цвят. Най-отгоре облече памучно палто „Бърбъри“, пристегнато с колан.

Когато влезе във фоайето на „Бенсън и Бейли“, Лита погледна отражението си в огледалото. Идеално. Приличаше на загоряло *дете на цветята*, на хипи с милион долара. Спокойно можеше да е слязла от автобус за турнето на „Ролинг Стоунс“. Беше толкова, толкова... в стила от края на шейсетте. Но с пари.

Момичето на рецепцията направо се разтрепери, когато Лита наперено приближи до бюрото.

— На кой етаж беше Рупърт Ланкастър? Работя с Бил Фишър от „Моделс Сикс“. Трябва да обсъдя някои подробности за една поръчка с него.

— Осми етаж, госпожице — припряно отвърна момичето.

— Точно така. Осми етаж — съгласи се Лита и се запъти към асансьорите.

Един мъж в костюм побърза да натисне копчето и задържа вратата отворена за нея. Лита само леко наклони глава. Отдавна се беше научила да не благодари на мъжете, когато правеха разни неща за нея. Една жена трябваше да се държи така, сякаш това е нейно право. Иначе мъжете искаха да си платиш за какво ли не.

Адреналинът ѝ започна да се покачва, докато гледаше как етажите отминават. Поемаше риск. Макар да не бе обърнала внимание на Бил, той казваше истината. Ако тя ядосаше този Рупърт дотолкова, че това да навреди на рекламната кампания на Рене — поръчка за милиони долари, от която „Моделс Сикс“ щяха да спечелят стотици хиляди под формата на комисиони, можеше и да се откажат от нея. И макар че щеше да си намери нова агенция ангажиментите ѝ щяха да намалееят и цената ѝ да падне. Никой не искаше да работи с *трудни* момичета. А колкото и да не отстъпваше по отношение на парите и дрехите, Лита не бе известна като *трудна*. Тя пристигаше навреме, държеше се любезно с фотографите, не беше откраднала ничие гадже, не вземаше наркотици, не идваше на работа с торбички под очите и не се опитваше да се измъкне по-рано. Правеше онова, което ѝ казваха. Ако работиш с Лита Моралес, определено ще платиш висока цена, но пък няма да имаш никакви проблеми.

Сега обаче щеше да забърка *голяма* каша.

Пое си дълбоко въздух и излезе от асансьора.

„Бенсън и Бейли“ бе една от най-големите рекламни компании в Ню Йорк и това си личеше.

Осмият етаж изглеждаше толкова внушителен колкото и фоайето долу. На стените имаше снимки — според нея бяха оригинали на Дейвид Бейли. Както и картина на Хокни и едно огромно платно на Джаксън Полък^[1]. Навсякъде се виждаха футуристични мебели от сребриста кожа, които много приличаха по цвят на миниполата ѝ от предния ден. Дискретни кадри от по-известните им телевизионни реклами висяха, окичени на всяка врата, точно над табелката с името.

Лита се приближи до изискано облечено момиче с перли, което седеше до бюро с бъбрековидна форма.

— Идвам при господин Ланкастър — небрежно заяви тя. — Имам уговорена среща.

Момичето рязко вдигна очи.

— *Господин Ланкастър?* Не виждам нищо, отбелязано в графика на *лорд Ланкастър*. — Хвърли бегъл поглед към кабинета в ъгъла. — Трябва да проверя при асистентката му, госпожице.

По дяволите! *Лорд Ланкастър*. Трябваше да провери предварително, Бил ѝ каза, че е англичанин. „Глупава грешка!“, помисли си Лита, ядосана на себе си. Тя проследи накъде гледа подозрителната рецепционистка.

— Не съм виновна, че не знаете как да си записвате уговорените срещи! — сопна ѝ се тя и закрачи решително към ъгловия кабинет.

Чу как момичето стана от бюрото си и тръгна по дебелия бял килим след нея, но не се обърна. Лита бе свикнала да тича по улиците на „Саундвю“ и това момиче от богаташките квартали не можеше да се сравнява с нея. Сграбчи месинговата брава на вратата и я отвори.

Висок, слаб, тъмнокос, зашеметяващо красив мъж с костюм на тънко райе и къдрава коса, която падаше върху яката му, стоеше до асистентката си — пълничка жена на около четирийсет години. Той спря да говори и очите му пробягаха по тялото на Лита, като поглъщаха всеки сантиметър, и накрая се спряха върху гърдите ѝ.

— Съжалявам. Не можах да я спра, *милорд* — промълви момичето, безсрамно флиртувайки с него, макар да бе силно запъхтяно. — Не знам как е минала през фоайето...

— Грешката е само моя — спокойно поясни младият мъж с аристократичен английски акцент, който направо разтопи Лита. —

Забравих да уведомя госпожа Смит за този ангажимент. Така се радвам да ви видя, госпожице...

— Моралес — каза Лита.

— Точно така. Госпожица Моралес. Заповядайте, влезте.

[1] Известни американски художници модернисти. — Б.р. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Рупърт Ланкастър затвори вратата след нея и ѝ направи знак да седне.

— Седнете.

Веждите му бяха леко повдигнати и по устните му играеше усмивка. Лита бе свикнала с художествените редактори с вид на битници и отговорниците за рекламните кампании с широки крачоли и оранжево-морави щамповани ризи. Този класически вид, английската кройка и строгата вратовръзка направо я изнервяха. Изглеждаше дяволски добре. Освен това беше сериозен.

За пръв път след Хектор изпитваше влечение и внезапно всички угризения относно Хектор изчезнаха. Знаеше, че никога нямаше да ги почувства отново. Рупърт Ланкастър беше от съвсем друга класа.

Лита седна.

— Вие ли сте лорд Рупърт Ланкастър?

— Аз съм Рупърт или лорд Ланкастър. За теб — Рупърт. Имам си принцип да не държа на формалностите, когато става дума за смели млади дами.

Тя се изчерви силно. Беше очаквала той да каже „красиви млади дами“. Комплиментът ѝ се струваше безкрайно по-приятен по този начин. Наистина се бе държала смело.

— Благодаря.

Той се облегна на стола си и я погледна в очите. Обикновено мъжките погледи се приковаваха направо върху гърдите ѝ и оставаха там през цялото време на срещата. Лита усети, че дишането ѝ е леко затруднено. Господи, колко ѝ харесваше този акцент! Харесваха ѝ тъмните му очи, орловият нос и тъмната коса, която падаше върху яката.

— Добре. Предполагам, че имате да ми казвате нещо?

— Да. Вие отговаряте за рекламната кампания на „Коста Рика“. Търсите ново момиче за телевизионните реклами.

— И вие искате да имаме предвид кандидатурата ви?

— Не. Не искам да обмисляте кандидатурата ми. Искам да получа работата — смело заяви тя.

Рупърт Ланкастър се засмя.

— Това е голяма марка. Моите клиенти смятат, че е по-добре да се свържат с известен модел.

Лита пренебрегна възражението му:

— Рейчъл, Консуела и Тина са момичетата в списъка ви, нали?

Той кимна:

— Добре сте информирана. Как разбрахте?

— Няма значение — увери го тя. — Но Рейчъл никога не се е появявала на корицата на „Вог“, а другите две момичета се появиха на първите страници на списанията едва след като бяха снимали телевизионни клипове. Именно телевизията прави едно момиче известно. Ако използвате мен, ще стана известна още след първото показване на рекламата.

— Хм! Не съм сигурен, че ще се съгласят на такова нещо, госпожице Моралес.

— Лита, моля. Мога ли да си сваля палтото?

Щом тя се изправи, мъжът заобиколи бюрото си и махна дрехата от раменете ѝ. Лита усети леката му въздишка, когато главата му се озова близо до едното ѝ бронзово голо рамо под прилепналата бяла блуза. Усети как оглежда разкошните извивки на гърба ѝ и високото ѝ стегнато дупе. Тя се усмихна леко. Щеше да го омае.

Рупърт окачи платото ѝ на махагоновата закачалка в ъгъла на кабинета. Лита се завъртя с лице към него, така че копринената ѝ пола да се повдигне леко и да разкрие прасците ѝ и за да проблеснат кристалите по розовите сандали „Гучи“. И двамата знаеха, че е облечена по последна дума на модата. Тя внимателно седна отново на мястото си. Блузата ѝ прилепваше по извивките на тялото ѝ, а косата се стелеше по едното ѝ голо рамо.

— Можете да изтъкнете също, че и трите момичета, които имат предвид, наближават трийсетте. Аз съм с почти десет години по-млада от тях. Ако от „Коста Рика“ се спрат на мен, ще получат младо и свежо лице. А днес всичко се свежда до това.

— Знам. Тук може и да сте права, Лита.

Харесваше ѝ да чува името си, произнесено с този аристократичен акцент. Тя се приведе напред с намерение да приключи

сделката:

— Виж, Рупърт, ще сключа сделка с теб. Няма нужда веднага да ми възлагаш рекламата.

— Много любезно от твоя страна — иронично отбеляза той.

— Но ми направете екранни проби. Трийсет секунди. Представяш ги на клиентите си и ето че си открил ново лице. Освен това ще работя за по-малко пари от Рейчъл или Консуела.

— Определено, ако искаш да получиш работата. — Той се засмя широко. — Добре, убеди ме за пробите. Обаче те моля да разбереш, че не обещавам нищо. Твоят ентусиазъм и... присъствие може да не се предадат от екрана. Мисля, че все пак ще предпочетат Консуела. Но съм готов да ти предложа пробни снимки.

— Страхотно! Къде отиваме?

— Ти си отиваш у дома. — Той се приближи до закачалката, свали оттам палтото ѝ и го разгърна пред нея. Лита неохотно го облече. — Аз съм зает човек, колкото и странно да ти се струва. Вече съм закъснял с десет минути за следващата си среща. Остави данните си при госпожа Смит и когато съм уредил пробите, ще ти се обадя.

— Но няма ли да е по-добре да направим...

— Не, няма. — Рупърт ѝ отвори вратата. — Госпожо Смит, бихте ли изпратили госпожица Моралес?

Този път Лита взе такси. Имаше нужда от усамотение, за да се съвземе. Чувстваше се едновременно въодушевена, но и леко умърлушена. Беше доста странно. Какво у него я караше да се чувства така? Сърцето ѝ биеше ускорено. Беше се държал грубо, направо пренебрежително, когато я изпъди от офиса си. Но това само още повече я привличаше към него. Защо?

Бавно осъзна какво става. Беше отказал да търпи капризите ѝ.

Щяха да ѝ направят екранни проби, но както и когато той реши. Усети някаква непонятна тръпка в гърдите си.

А и тези негови очи... тъмни, с черни мигли... а черната му коса бе почти толкова лъскава, колкото и нейната. В джинси с широки крачоли страшно щеше да прилича на Мик Джагър. Но тъмният, строго делови костюм го правеше десет пъти по-привлекателен за нея.

През целия път обратно до „Моделс Сикс“ имаше усещането, че лети.

Когато стигна там, Бил побърза да я извади от унеса ѝ.

— Как можа да ми го причиниш? Понякога си такава кучка, Лита, ясно ти е, нали?

— Направих каквото трябваше, Бил.

— Постъпката ти би могла да провали снимките на Рене за „Есто Лоудер“. Знаеш, че имам и други клиентки, скъпа. Мога просто да те оставя.

— Няма да се повтори.

— Разбира се, че няма. Какво ще стане с мен, ако се наложи да ида при шефа си и да му съобщя, че току-що съм провалил сделка за сто хиляди долара, без да се броят бъдещите ни взаимоотношения с „Бенсън и Бейли“, и то само защото не мога да контролирам една от клиентките си? — Той не каза „една от маловажните ми клиентки“, но думите сякаш увиснаха във въздуха. — И — продължи Бил, без да си поема въздух — какво мислиш, че се случва с агентите, които провалят големи поръчки? Уволняват ги, а другите агенции не се избиват да ги наемат на работа. Нямах представа колко непостоянен е този бизнес, Лита. Сега си търсена. Но когато това премине, никой няма да иска да чуе името ти. Всички онези страхотни приятели, които си смятала, че имаш, всъщност не дават пет пари за теб. Затова не искам да обикаляш наоколо и да проваляш всичко заради някаква своя налудничава идея!

Лита преглътна. Чувстваше се зле. Бил ѝ беше приятел, а тя бе застрашила кариерата му. Тихо изрече:

— Не мина особено зле. Той каза на служителите си, че имаме уговорена среща, поговорихме си и...

— Кога — преди или след като си поиска орален секс? — Бил прокара ръка през косата си. — Съжалявам, скъпа. Не го заслужаваш. Знам, че не си такава. — Засмя се. — Ако беше, досега щяхме да сме получили поне корицата на „Ел“.

— Предложи ми екранни проби — гордо заяви Лита.

Бил завъртя очи към тавана:

— Разбира се. За да те накара да напуснеш кабинета му, без да правиш сцена.

Лита усети как лицето ѝ помръква.

— Така ли смяташ? Мислиш, че ме е излъгал?

— Защо не? Ти го излъга, нали? — Бил сви рамене. — Предполагам, че би могъл да ти уреди проби, но няма да има полза. Ще избере Рейчъл или Консуела — така се говори в града. Най-вероятно те е предупредил, че те си остават фаворитките.

Сърцето ѝ се сви на топка.

— Така е.

— Видя ли, дал ти е онова, което искаш, за да не направиш сцена, но не е изложил фирмата си на риска да бъде притисната от нас. Той е англичанин, много възпитан и учтив. Мрази сцените. Знаеш какъв е Рупърт Ланкастър.

Изведнъж, въпреки горчивото си разочарование, Лита се заинтригува.

— Не знам нищо за него. И откъде да знам?

Бил си спомни с кого говори. Лита бе единственото момиче сред клиентките му, което не вземаше малкото си стъклено шишенце с кока заедно със сребърна лъжичка и не тръгваше да обикаля клубовете в Манхатън веднага след работа. Тя прибираше нещата си и пътуваше с метрото до Куинс. Истинска лудост, но той отдавна бе престанал да се опитва да я разбере.

— Ами той е много известна фигура на клубната сцена. Ходи по разни концерти, влиза зад сцената, винаги можеш да го видиш в някой ВИП-бар из най-изисканите места. Познава хората от Уолстрийт и звездите от екрана. Посещава филмови премиери и други подобни събития. Видях го на партито за филма „Френска връзка“ миналата седмица. С всички се държи безкрайно учтиво. Майките на средна възраст го обожават, разбира се, заради аристократичната му титла, а и освен това е модерно да се познаваш с лорд. Затова го обичат и рок музикантите, защото по душа те всъщност са сноби като всички останали. Не ме изненадва, че се е държал така с теб. Той е един от най-големите кавалери. Поне на външен вид. Истинска мечта за дамите. Всяка седмица го виждам да излиза с различно момиче.

— Значи си има приятелка?

Лита знаеше, че е смешно да се вълнува толкова, очаквайки отговора. Беше на осемнайсет. Прекалено възрастна, за да се увлича така сякаш, нали?

— Приятелки. Няма някоя специална. — Бил я погледна многозначително. — О, принцесо, изобщо не си го и помисляй. За твое

собствено добро. Той се придържа към бързата процедура.

— Бързата процедура?

— „Излизаш с тях, спиш с тях и ги забравяш“ — обясни Бил. — Не притежаваш нужните качества, за да се превърнеш в английска лейди, захарче. Затова по-добре го отмини, става ли? Можеш да имаш когото си поискаш.

„Да — помисли си тя, — но аз искам Рупърт Ланкастър.“

Напълно ясно ѝ бе, че Бил има предвид латиноамериканския ѝ произход, а не че не изглежда като истинска английска лейди. И двамата знаеха, че ако реши, Лита ще се сдобие със строги поли от туид и бели блузи с висока яка и ще заприлича на принцеса Маргарет. Но нямаше подходящия цвят на кожата за английска лейди.

Тя крадешком се погледна в голямата огледална врата в кабинета на Бил. Изглеждаше модерна и красива, но и доста екзотична. Обичаше външния си вид, никога не прикриваше това. Но за пръв път през живота си се вгледа в прекрасния си тен кафе с мляко и пожела да е малко по-светъл. А може би Бил грешеше напълно. Той беше гей. Сигурно не можеше да прецени докъде би стигнал един мъж, когато обича и желае една жена. Мик Джагър се бе оженил за Бианка, нали? А Ленън бе изцяло заплепен от Йоко. Вярно, че британците от повисшата класа не нарушаваха правилата толкова явно, но за всичко си имаше пръв път. Някои от кралете в историята им се бяха женили за испански и португалски принцеси. Тогава защо един лорд да не може? Те непрекъснато се женеха за момичета с обикновен произход. Ако заминеше за Англия, щяха да гледат на нея като на американски модел; никой нямаше да знае, че е от Бронкс...

— Лита, престани! Знам какво правиш. Недей. — Бил се изправи. — Ако той се обади, можеш да идеш на пробите, но недей да се превръщаш в поредната бройка в списъка му. Някой ден ще ми благодариш за това.

— Разбира се, Бил. Както кажеш.

— Уредил съм ти няколко огледа на апартаменти — добави той в опит да отвлече вниманието ѝ.

— Апартаменти ли?

— Каза ми, че искаш да се преместиш в града. — Бил ѝ подхвърли „Вилидж Войс“, където бе оградил с химикалка няколко адреса. — Забрави за рекламата на „Коста Рика“ и за англичанина.

Огледът ще ти отнеме цял ден. И още един съвет: излез с обувки на ниска подметка.

Оказа се прав за обувките, установи по-късно Лита. Беше пренебрегнала съвета му, както обикновено, но след като тънките каишки на сандалите ѝ „Гучи“ смъкнаха кожата ѝ, тя се предаде и взе такси до „Мейси'с“. Сега бе обута с невероятно удобни бели гуменки, които напълно противоречаха на модните тенденции. Слънцето вече се скриваше зад планината от стъкло и бетон в града. Беше огледала осем апартамента, оставаха ѝ още пет.

Бяха мизерни. Почти всички. Един бе голям почти колкото стаята ѝ в „Саундвю“, друг — с толкова нисък бетонен таван, че всеки по-висок от метър и седемдесет трябваше да се навежда; имаше и такъв, до който трябваше да изкатери седем стълбищни площадки, друг се намираше в приземния етаж и по тавана му минаваха тръби, от които капеше вода, а от един апартамент, бил по-рано част от общежитие, тя направо избяга, тъй като по пода пълзяха буболечки.

Ставаше късно. След огледа на поредния мизерен апартамент Лита все повече се вълнуваше. Категорично не искаше да живее на подобно място, но всички те се намираха *тук*. В Манхатън. Където такива като Рупърт Ланкастър обикаляха клубовете. Където момичетата се срещаха с важните клечки и получаваха големите поръчки и тлъстите чекове. Хазяите смятаха, че могат да искат безумно високи наеми за подобни апартаменти само защото всички отчаяно се стремяха да се установят тук, да станат част от голямата игра. Ако човек успееше тук, значи би могъл да успее навсякъде — така се пееше в песента, но се премълчаваше, че ако не успееш тук, значи си заникъде.

Манхатън беше голямата награда. Иначе Бил не би я пратил да оглежда тези бърлоги с безизразно лице.

Лита реши. Нямаше да се прибере, без да е подписала договор за наем. Щеше да се пренесе в Манхатън, и то още днес.

Следващият апартамент, който огледа, се оказа поредната мизерна дупка. Онзи след него бе само мъничко по-добър. Лита намери собственика и подписа договор с него.

— Мога да ви го дам само за шест месеца — каза той, като с нежелание измъкна договора от джоба си. Тя толкова бързо бе приела условията му, че вероятно би могъл да изкопчи от нея още двеста долара месечно. — И в този район наемите не са контролирани.

— Няма нищо. Подпишете договора, моля — отвърна Лита.

— Може би трябва първо да го прегледам внимателно — каза мъжът с присвити очи.

— А може би аз би трябвало да извикам инспектора от жилищния отдел в общината. Тук дори няма истинска кухня, което означава, че се опитвате да го давате под наем незаконно. Брат ми работи в такава служба в Бронкс. Мога да го помоля да провери какъв е случаят.

Мъжът пребледня.

— Добре, малката, няма значение. Подпиши тук.

Лита взе изцапаната с мастило химикалка и подписа със замах. За какво ѝ беше кухня? Всяка вечер щеше да излиза на ресторант. Грижливо сгъна договора, прибра го в чантичката си и протегна ръка за ключовете.

— Проклетата беднячка — измърмори хазяинът, достатъчно силно, че да го чуе, докато излизаше на бегот от апартамента.

Тя се усмихна широко. Истинска музика за ушите ѝ. Този човек нямаше да я притесни изобщо. Ако имаше кураж, щеше да ѝ го каже в лицето.

Телефонът работеше. Избърса слушалката и се обади на майка си. Поръча баща ѝ да намери наематели за апартамента на първия етаж. Майка ѝ послушно се съгласи. От известно време очакваха Лита да се изнесе. Сега ролите им се бяха сменили — родителите ѝ я гледаха със страхопочитание и се вслушваха във всяко нейно предложение.

Тази нощ Лита щеше да спи тук. Сети се за дрехите си. Чико можеше да ѝ ги докара с камиона на следващия ден. Само за седмица щеше окончателно да се е пренесла.

Заклучи и се отправи към клуб „Филийнс Бейсмънт“.

— Мнооого хубаво.

Чико запали цигара и се огледа, застанал във всекидневната ѝ. Сестра му — неговата префърцунена и горделива сестра — си живееше като милионерка. Не обърна внимание колко малко е жилището, нито че повечето от мебелите и покривките са от магазини за втора употреба в Ийст Вилидж. Забеляза единствено стила. Лита се бе спряла на индийските мотиви, напомнящи за Рави Шанкар, покривката на дивана бе пъстра, а възглавничките — в мораво и златисто. Дървеният под вече изглеждаше педантично чист, покрит с произтърган, красив ориенталски килим и няколко различни по-малки постелки. Имаше няколко килера и всички бяха пълни с дрехите ѝ. Навсякъде ухаеше на сандалово дърво и подправки.

— Изкарваш добри пари, Лита.

Беше по-скоро заключение, отколкото въпрос.

— Оправям се някак. Половината изпращам на татко.

— Разбира се. — Чико кипеше от негодувание. *Госпожица Многознайка* се държеше като уличница, позираше за снимки и си живееше като филмова звезда. За да изкара пари, той трябваше да работи на строежа или да ограби някой нещастник. Защо точно тя? Имаше и по-красиви момичета от нея. — С прекалено много пари разполагаш. Трябва да ми дадеш малко. Или поне ми намери работа. Мога да ти стана мениджър.

— Имам си агент.

— Кой ще се грижи по-добре за нуждите ти, ако не някой от семейството?

— Не мога да го направя. — Лита изгаряше от срам. Колко чужд ѝ се струваше брат ѝ! Той използваше родителите си, пропиляваше живота си, а сега се опитваше да живее на нейния гръб. — Но ми хрумна друго, Чико.

— Чакам — подкани я той и още повече я ядоса.

— Апартаментът ми на долния етаж. Канех се да го дам под наем, но кой знае какви щети може да нанесе един наемател. Виж какво — твой е. Живей в него или го дай под наем на някой съвестен човек. Можеш да задържиш наема за себе си.

Той сви рамене.

— Да. Явно имаш нужда да ти свърша услуга.

Услуга! Беше представила нещата по този начин само за да не го засегне.

— Ако не го искаш...

— Искам го. Ще кажа на татко. Трябва да вървя, Лита. Ще се видим пак — каза Чико.

Излезе и дори не си направи труд да затвори вратата.

Лита се отпусна тежко на една от възглавничките и се опита да се успокои. Да забрави за брат си. Той бе един нехранимайко и винаги щеше да си остане такъв. Тя трябваше да продължи напред. Сега семейството ѝ бе част от миналото ѝ. Обичаше ги, но бе поела към един нов живот.

Щеше ѝ се Рупърт Ланкастър да се обади.

ПЕТА ГЛАВА

— Влез! — извика ѝ младият мъж.

Дългата му руса коса се спускаше над яката, носеше тесни джинси и памучна риза на цветя с широка яка. „Поредното хипи“, помисли си Лита с пренебрежение. Свали лекото си сако „Диор“ и се озърна наоколо.

— Къде е Рупърт?

— Кой? Аз съм Фреди Уилсън. Режисьорът.

Лита с леко нетърпение пое подадената ѝ ръка.

— Рупърт. Лорд Ланкастър. От „Бенсън и Бейли“. Не бе го чувала цяла седмица.

Всъщност изобщо не бе разговаряла с него. Предишния ден, в седем часа, Бил тъкмо бе решил да приключват, когато му се бе обадила някаква жена от известната рекламна къща „Зейн Продакшънс“ и бе поканила Лита да иде на пробни снимки сутринта. Тя едва бе успяла да заспи от вълнение при мисълта, че най-сетне ще го види.

— О, клиентът ли? Никога не изпращат свои хора на снимките. Само преглеждат резултатите. — Той махна към един стол в ъгъла. — Сали ще се погрижи за грима ти.

Лита седна, ядосана. Страхотно! Ама че лош късмет! Той дори не беше тук, а тя напразно се бе измъчвала от безсъние. Имаше сенки под очите и се чувстваше изтощена.

С усилие на волята се съсредоточи върху Сали.

— Как си? — Лита ѝ се усмихна приветливо. Гримьорите можеха да се окажат най-големият враг на едно момиче; надменните модели, които се отнасяха с тях, сякаш не съществуват изобщо, винаги изглеждаха малко по-зле от останалите. — Надявам се, че в чантата си имаш много добро средство за прикриване на сенки.

Нямаше смисъл да се ядосва. Точно сега трябваше да си свърши работата.

Бил очевидно имаше право, че Ланкастър само изпълнява обичайната си роля по отношение на тези проби. Трябваше да разклати самоувереността му.

— Как се казваш, скъпа? — попита я режисьорът, когато приключиха.

Челото му леко лъщеше от пот. Как само бе разкършило ханша си това момиче, как бе пригладило блузата върху гърдите си, как бяха проблеснали тъмните ѝ очи... истинска фурия. Все едно се намираше на карнавала в Рио. Толкова силно я желаше, че направо не можеше да се сдържа. По дяволите Бил Фишър и предупрежденията му да стои настрана!

— Розалита Моралес — отвърна тя.

— У теб има нещо. Наистина има нещо.

— О, знам — съгласи се тя.

После, преди да успее да ѝ предложи цигара с марихуана, тя грабна палтото си и си тръгна.

„Кучка!“, помисли си Фреди Уилсън. Можеше поне да му благодари за невероятните пробни снимки, които ѝ бе направил току-що. За каква се смяташе, за някоя звезда ли? Щеше му се да може да изхвърли пробите, но „Бенсън и Бейли“ искаха резултати. А освен това имаше и ужасното предчувствие, че това момиче ще преуспее. Ако станеше така, не му се искаше да е сред враговете ѝ. Погледна към Сали. Тя тежеше с няколко килограма в повече, а и не беше модел, но пък бе сговорчива. Щеше да се задоволи с нея. Нуждаеше се от това.

— Но тя е идеална! — възкликна Рокмън. — Ти си гений, лорд Рупърт.

Рупърт леко се усмихна и не си направи труда да го поправи.

— Съвсем добра е за тази марка. Мога да ви уговоря и много добър хонорар.

— Хм-м — замислено отрони Рокмън, без да сваля очи от екрана.

Лита се усмихваше подканващо и танцуваше на белия фон. В истинския рекламен клип щеше да има редици кафеени храсти, тя щеше да е облечена със специален костарикански костюм в ярки цветове и щеше да държи шепа кафеени зърна. Но това определено бе

точното момиче. С блестящи очи и интригуващо лице с високомерен израз. Искрена чувственост. Домакините щяха да се втурнат да купуват неговите бурканчета слабо разтворимо кафе; щеше да им се струва екзотично и предизвикателно. Можеше дори да започне да го предлага и на тийнейджърите и на онези дрогирани колежани. Тя бе млада, нова и въпреки това излъчваше опитност. Той самият я желаше.

— Вземи нея. Може би трябва лично да присъствам на снимките, щом е толкова неопитна.

— Справила се е чудесно на пробите — изтъкна Рупърт. Аристократичното му лице бе безизразно. — Обикновено аз ръководя снимането на рекламните клипове. Но ако имате лична причина да присъствате...

— Не. Нищо лично — побърза да каже Боб Рокмън. Не можеше да си позволи никакви слухове; най-добрият му приятел тъкмо се бе разделил с близо половината си собственост според ужасното споразумение при развода му. — По-добре тръгвай. Уреди нещата възможно най-скоро. Искам да видя това момиче на екрана.

— Разбира се, господин Рокмън — отвърна Рупърт с усмивка и се изправи.

Нямаше търпение да го направи.

Лита се опита да успокои препускащото си сърце и да се държи нормално. Това бе значимо събитие — първата ѝ телевизионна реклама. Бил и всички в агенцията изведнъж се чудеха как да ѝ угодят, за пръв път получаваше наистина големи пари и личен асистент, който отиде до паспортната служба, за да ѝ осигури спешно пътнически документи — но тя мислеше единствено за англичанина ръководещ рекламната кампания.

Никога по-рано не се бе качвала в самолет. Изпратиха и лимузина, която да я откара до летището, и тя измина пътя до „Кенеди“ в удобство и тишина, опитвайки се да се успокои. Приличаше на Одри Хепбърн — къси бели панталонки, копринена блуза, огромни слънчеви очила и наниз изкуствени перли. Куфарът ѝ бе „Луи Вуитон“. Беше си го купила с премията от подписания договор, без дори да погледне цената. Разбира се, това бе лудо разточителство, но Лита искаше да впечатли Рупърт. За нея това бе по-важно от спестяването на пари.

Предаде малкия си куфар за проверка и един от служителите на летището незабавно я заговори.

— Госпожица Моралес? Лорд Ланкастър ме помоли да ви заведа направо при него. — Качиха се на малка количка и потеглиха през тълпите от хора, после — по полупразен коридор и спряха пред малка врата. — Приятен полет! — пожела ѝ той и се задържа за миг, преди да изчезне.

Лита осъзна прекалено късно, че е очаквал бакшиш. Все още не можеше да свикне с това. Да раздава така пари ѝ бе чуждо.

Отвори вратата. Озова се в малко луксозно кътче, със столове и тапицирани с кадифе дивани — бар, в който предлагаша кафе, чай, алкохол, плодове и закуски. Наоколо седяха жени, облечени в „Шанел“ и „Фенди“. Имаше вестници и списания, подредени върху махагонови масички, а един сервитьор минаваше и предлагаше напитки на отегчените богати клиенти.

Мястото страшно ѝ хареса.

Лита пое дълбоко въздух. Това е. Беше пристигнала.

— Лита. — Тя се завъртя на пети и видя зад себе си Рупърт Ланкастър. Извисяваше се над нея. Отново бе облечен в тъмен костюм с отлична кройка и носеше елегантно куфарче от тъмnochервена кожа, върху което се забелязваше гравирана малка коронка с инициалите му под нея. — Предполагам, че предпочиташ да те наричат Лита, а не Розалита?

— Да — измънка тя.

Изведнъж се притесни да го погледне в очите. Той изглеждаше толкова прекрасен. Какво ѝ бе казал Бил? Женкар, който спи с момичетата и ги зарязва на другата сутрин? Спомни си за брат си Чико, този негодник буквално отбелязваше с резки на леглото завоеванията си. Рупърт Ланкастър бе прекалено изтънчен, за да го прави, но фактът си оставаше. Този човек непрекъснато обикаляше по клубове и по концерти, а всеки знаеше колко лесно поддават момичетата, които се въртят около музикантите. Лита с учудване бе гледала в новините по телевизията кадри от Уудсток. Наркотици, кал, голи момичета, които позволяваха да ги опипват и зяпат похотливо — и всичко това в името на любовта.

Но тя познаваше прекалено добре брат си и приятелите му. Определено всичко бе позволено. За мъжете. И кой може да каже, че

Рупърт не е точно същият, само че с костюм?

Не искаше да го погледне. Направо се боеше. Но нямаше как да го избегне. Неохотно вдигна очи към лицето му.

— Може би прекалено избързвам. Бихте предпочели да ви наричам госпожица Моралес?

— Не, всичко е наред, ммм... милорд.

Той се усмихна широко:

— Рупърт и Лита. Никога не повтаряй това милорд. Само слугите използват такива обръщения. А аз се надявам, че с теб ще имаме отлични делови взаимоотношения.

— Абсолютно — отвърна Лита с леко разочарование. Делови взаимоотношения. Разбира се. Имаше кожа с цвят на карамел и идваше от Бронкс. Какво друго можеше да съществува помежду им?

— А по-късно — и приятелски чувства. Ако не се натрапвам прекалено.

Почувства как усмивката му я стопля като слънце, показало се през облаците. Топлината се разля по цялото ѝ тяло.

— Много ще се радвам — отвърна тя.

Отне им три дни и две нощи да заснемат рекламния клип. Лита се държа като безукорен професионалист и даже не трепна, когато видя нелепо разголените костюми. Светлината бе оскъдна, над зелените планини се събираха буреносни облаци и се наложи да останат още един ден. На нея това много ѝ хареса. Беше настанена в хотела с Рупърт. Искаше ѝ се да останат завинаги.

„Бенсън и Бейли“ бяха резервирали стаи в доста оптимистично наречения хотел „Супериор“. Хората от екипа и режисьорът се оплакваха от липсата на климатик, от дървените стени, от местната храна, но Лита не обръщаше внимание на нищо. От нейния прозорец се разкриваше великолепна гледка към долината; в далечината планините изглеждаха наситенозелени, врязали се в облаците, а слънцето грееше ярко в кристалносиньото небе. Харесваха ѝ козето и пилешкото месо, местното сирене и безименното омайно червено вино. А най-хубавото от всичко бе, че стаята на Рупърт бе точно до нейната.

Втората вечер той я покани да хапнат заедно.

— Не те видях в ресторантчето снощи — подхвана Лита, когато влезе в стаята му.

— Ориз и боб? — вдигна вежди Рупърт. — Не съм от хората, които се задоволяват с това.

Искаше ѝ се да го попита дали изобщо е опитвал ориз и боб някога, но не посмя.

— Моля, заповядай.

Той я подкани да седне на малка маса в средата на стаята. Върху ленената покривка имаше подредени сребърни прибори и кристални чаши за вино. Лита отвори широко очи:

— Откъде намери всичко това? Не вярвах, че хотелът е от такава класа.

Рупърт придърпа стола ѝ и тя притеснено седна, опитвайки се да си припомни от телевизионните предавания, които бе гледала, как се държат богатите хора на вечеря. Притеснено разгъна плътната салфетка и предпазливо я разстла върху коленете си. Опита да се отпусне и да се държи естествено. Само че не бе много сигурна дали естественото ѝ поведение ще се окаже на достатъчна висота.

— Не, не е. — Намигна ѝ многозначително. — Имам си правило никога да не се докосвам до местната храна. Накарах да ми изпратят всичко от Лондон.

Показа ѝ малък сандък в ъгъла на стаята. Върху капака му имаше покривки и сребърни прибори, а също и кошница за пикник с храна от някакво място, наречено *Фортнъм и Мейсън*. — Единственият проблем е, че всичко е студено, но човек трябва да се примирява понякога. — Сервира тънички бисквити и пастет в сребърна купичка. — Гъши пастет. Опитвала ли си го?

Лита послушно си намаза от него върху бисквитка. Беше гладък и много вкусен.

— Не.

— Прави се от черния дроб на гъска. Насила охранват птицата, докато накрая черният ѝ дроб се пръсне.

Той невъзмутимо си намаза дебел слой върху бисквита и отхапа от нея. На Лита ѝ се догади, но успя да преглътне и остатъка. Не искаше той да си помисли нещо лошо за нея.

— Вземи си още.

— Не, не, благодаря, аз... трябва да внимавам за фигурата си.

— Предполагам, че това е разумно за един модел. Но поне си пийни чаша шампанско. Наричат го напитката на жокеите. Няма

никакви калории.

Лита му позволи да налее от виното във високата ѝ кристална чаша. Беше със стайна температура, но въпреки това — великолепно. Тя го изгълта наведнъж. Тъмните очи на Рупърт проблеснаха. Отново ѝ наля.

— Отлично. Харесват ми жените, които имат вкус към живота — меко отбеляза той.

Алкохолът я замая леко. Напрежението се изпари от тялото ѝ. Отпусна се на стола си и се усмихна на Рупърт. Боже, колко красив беше!

— Какво е следващото ястие?

Той се усмихна широко.

— Пушена съомга, ръжен хляб и мъничко лимонов сок. Опитвала ли си някога?

— Не. — Вече малко по-смела, тя го погледна в очите. — В Бронкс не се храним често с гъши пастет и пушена съомга.

— Оттам ли си?

— Да — предизвикателно каза Лита. — Баща ми кара такси, а мама работи в шивашка фабрика. Работеше. Сега аз ѝ изпращам пари, за да не се налага да го прави.

Рупърт изобщо не трепна.

— И ти ли щеше да се занимаваш с това, преди да осъзнаеш колко си красива?

Отне ѝ секунда, докато осъзнае направения комплимент. После усети как лицето ѝ бавно се изчервява.

— Не. Имах намерение да отида в колеж — отвърна тя. — И да направя кариера.

Той се засмя.

— Нямаше да се получи, скъпа. Някой късметлия щеше да те отвлече и да се ожени за теб, преди още да стигнеш до секретарското бюро в нечий малък офис.

Лита не разбираше защо да прави кариера непременно означаваше да стане секретарка, но премълча.

— Не мисля, че съм от жените, които си седят у дома с децата — осмели се да каже тя.

— Така е, защото си много млада. Надявам се, че не четеш онези глупости на Джърмейн Гриър^[1]. За жените евнуси и прочие. Нека ти

кажа нещо, Лита. Всички жени са еднакви. Създадени са за любов. Само за любов.

Тя му се усмихна неуверено:

— Някои жени трябва и да работят все пак.

— Знам. И мисля, че е истинска трагедия, че мъжете не поемат своите отговорности. Разбира се, една неомъжена жена трябва да се постарее да обезпечи финансово бъдещето си, ако може. — Изглежда, съмняваше се в това. — Но след като се омъжи, съпругът ѝ трябва да поеме това задължение. Деца и създаването на уют в дома. Това са важни неща, нали? Не смяташ ли така?

— Разбира се. — Тя се чувстваше леко обърквана. — Най-важните.

Рупърт засия.

— Точно така. Най-важните. Любовта не получава подобаващо място в съвременния свят. Можем да изпращаме хора в Космоса, но не можем да достигнем до дълбините на собствените си сърца.

Лита се вгледа в тъмните му очи.

— О, да — съгласи се тя.

След вечеря той я изпрати до стаята ѝ и нежно ѝ целуна ръка. Лита се прибра, опиянена не само от виното. Усещаше странно чувство дълбоко в себе си и влага между краката си. Донякъде се бе надявала той да я последва в стаята ѝ, да я събори на леглото и да отнеме девствеността ѝ. Едва ли болеше толкова много, колкото разправяха момичетата. Но не, той бе прекалено голям джентълмен.

Имаше сили само колкото да изпие две бутилки френска минерална вода, които той ѝ бе донесъл. Това леко я отрезви. Съблече се и се пхна в леглото, като придърпа плътно мрежата против комари около себе си.

Тъкмо преди да заспи, си спомни защо Рупърт я бе смутил. Тя искаше някой ден да се омъжи и да има деца. Но защо да не може и да работи освен това? Защо непременно да избира едното или другото?

Нямаше значение. Образът на красивите му очи, обрамчени с гъсти мигли, се запечата в ума ѝ.

Беше ѝ казал, че напълно подкрепя любовта. Може би Бил грешеше. Може би все пак лордът не бе чак такъв звяр.

На другия ден приключваха снимките. Рупърт бързаше да хване по-ранен полет, защото имаше среща.

— С адвокатите ми. Невероятно скучно — каза ѝ той и вдигна рамене.

— Надявам се, че не става дума за неприятности — предположи Лита.

Той се засмя.

— Всъщност — да. Но трябва да се погрижа за това.

Колата дойде и той тръгна, а тя изпита ужасно чувство за загуба. Беше нелепо. Но все пак успя да се концентрира за снимките. В крайна сметка Рупърт щеше да ги види и тя не искаше да го разочарова. Свършиха, когато слънцето започна да се снижава на хоризонта и планините се обагриха в розово. Гледката бе зашеметяваща, но на нея ѝ се искаше единствено да се прибере у дома. Рупърт бе в Ню Йорк.

Кацнаха на летище „Кенеди“ в един и половина през нощта. Лита с мъка слезе от самолета, струпана багажа си върху малка количка и го избути до мястото, където я очакваше шофьорът ѝ. Подсъзнателно очакваше да зърне там и Рупърт, но това бе глупаво, разбира се.

„Не бива да губя ума си — каза си тя. — Аз съм Розалита Моралес. Той ме харесва, но не съм от момичетата, които вечерят с пушена съомга. Не мога да рискувам всичко само заради някакво увлечение като някое от момичетата, които пицят по концертите на «Бийтълс».“

Когато се прибра у дома, в пощенската ѝ кутия имаше картичка. Разкъса плика и изтощението ѝ в миг изчезна, пометено от обзелото я вълнение.

Беше картичка за празника *Свети Валентин*, от твърд и плътен картон с позлатени ръбчета. Едва успя да разчете написаното вътре със синьо мастило:

„Според календара е септември, но на мен ми се струва, че е февруари.

Р.“

Притисна я до гърдите си и не можа да заспи, докато слънцето не се покажа над сивия Манхатън.

[1] Една от най-популярните феминистки в света, станала известна през 1970 г. с книгата си „Жената-евнух“. — Б.р. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Рекламната кампания бе истински триумф.

Видът на Лита, която плавно се носеше на екрана с предизвикателно блеснали очи и стегнато дупе в къса поличка в крещящо зелено, с вплетени в косата ѝ плодове като на стриптийзъорка от викторианската епоха, караше хората да опразват рафтовете от бурканчетата с разтворимо кафе из цяла Америка. Компанията „Коста Рика“ пусна още една реклама с Лита, която този път носеше кадифена рокля с ресни, седеше в пищно хотелско фоайе и пиеше противната напитка в кафена чашка от костен порцелан. „Истинска Коста — истинска класа“, заявяваше рекламното послание и пазарният дял на компанията скочи с четири процента.

Лита разполагаше с пари. Купи самостоятелна къща на родителите си и им остави двуетажната, в която живееха по-рано, за да им осигурява доходи. Те се пенсионираха без повече суетене. Според баща ѝ само един глупак би работил, ако няма нужда да го прави. Чико също се присламчи към нея за пари. Лита му предложи да го заведе до „Барнис“, да му купи няколко костюма и да му намери някаква работа в „Бенсън и Бейли“. Но той отказа.

— Просто ми дай пари, сестричке. Намислил съм да *инвестирам* — настоя той.

— В какво? — подозрително попита тя.

Лицето му помръкна:

— Няма да ти кажа. Може да разваля цялата работа. Знаеш как е.

„Не съвсем“, помисли си тя.

— Ще ми дадеш ли парите или не? Ще ти ги върна. Това е добра възможност за теб. Разбира се, не си длъжна. Аз все пак съм ти само брат — саркастично добави Чико.

Лита му даде парите. Четири хиляди долара в брой. И през ум не ѝ мина да даде чек на брат си. Какво разбираше той от банки? Това не се вписваше в стила им. Тя все още пазеше парите, които бе спестявала

в онзи чорап. Не му поиска разписка, защото знаеше, че никога няма да види и цент от тях.

Но си струваше, само за да се укроти Чико. Той не изпитваше особен възторг от успеха ѝ. Щеше ѝ се да направи нещо, за да охлади изгарящия го гняв. Лита се мъчеше да измисли работа за Чико, за да го отклони от хрумването му да стане неин „мениджър“. Замисли се над възможността да купи къщи, които да се разделят на два или три апартамента... *три фамилни*, както ги наричаха агентите по недвижима собственост. Тогава Чико би могъл да е от полза, да ги наглежда от нейно име. Стига да е сигурна, че няма да притиска наемателите за пари...

Беше ѝ трудно да се занимава толкова много с брат си. Лита сякаш се носеше в облаците, заобиколена от богатство, известност и винаги на гребена на модната вълна. И беше влюбена.

Рупърт я бе поканил на среща в деня, в който се бе върнала у дома. Тя си седеше в апартамента, вперила поглед в телефона, и сякаш го предизвикваше да звънне. Щом това стана, тя се хвърли към него и вдигна мигновено слушалката. Беше той. Чувайки гласа му, цялата потръпна от удоволствие.

— Предполагам, че картичката ти се е сторила ужасно нахална.

— Не, не, прекрасна е! — Лита въздъхна, като си мислеше същото и за него.

— Щях да изпратя цветя, но ти не си беше у дома, за да ги приемеш.

— Това е без значение — промърмори тя.

— Да разбирам ли, че няма да е прекалено самонадеяно от моя страна да те поканя да излезеш с мен? — попита той.

— О, не.

— Не? Няма да приемеш? Е, не мога да те виня. И аз не бих приел на твоето място.

— Разбира се, че приемам. Искам да кажа... — Лита се изчерви.

— Разбрах какво искаш да кажеш, мила. Само се пошегувах. Виж какво, ти се пригответи, а аз ще мина да те взема към десет.

— Не е ли малко късно? — попита Лита и веднага съжали. Щеше ѝ се сама да си удари шамар. Първата среща не бе най-подходящият момент да започне да го критикува. И какво ли знаеше тя? Той беше изисканият светски човек.

Рупърт се засмя. Харесваше ѝ отсеченият му английски акцент. Звучеше като принц. Той, разбира се, бе благородник, от един съвсем различен свят — и Лита внезапно закопня да стане част от него.

— Може би, ако говорим за буржоазна вечеря за двама. Но ние ще хапнем късно и после ще обиколим клубовете. Искам да ме видят с теб. Облечи си нещо скандално, скъпа, става ли?

„Разбира се“, помисли си Лита и затвори, силно възбудена. Побърза да си вземе душ. Първо косата... едно момиче не можеше да изглежда добре, ако косата му не е лъскава и блестяща. Насапуниса всеки сантиметър от тялото си и втри лосион „Шанел“ № 5 по гладко избръснатите си крака. Започна бързо да прехвърля наум разнообразния си гардероб. Изборът на тоалет ѝ се струваше почти толкова важен, колкото и на сватбена рокля. Загърна се в пухкавия бял халат от „Сакс“ — онзи, който ѝ бяха доставили в разкошна картонена кутия, натъпкана с мека прозрачна хартия — и се запъти към гардеробната си. Макар той да ѝ бе казал да се облече скандално, Лита щеше да внимава. Секси, но не прекалено. Знаеше, че може да си сложи високи до средата на бедрото бели ботуши, кожена минипола, която повече приличаше на широк колан, и мрежесто потниче с презрамки и две дискретни цветя, направени от медни плочки, които да прикриват зърната на гърдите ѝ — и щеше да накара Рупърт и всички останали мъже тази вечер да паднат в краката ѝ. Но след като паднеше на колене и после я вкараше в леглото си — може би с подаръци от рода на диамантени пръстени, с каквито се бяха опитвали да я подкупят някои редактори на списания — той щеше да преспи с нея няколко пъти и да я зарече. А Лита искаше нещо повече от това. Искаше да стане съпруга на Рупърт. Вероятно беше лудост да мечтае за това, още повече на първата им среща, но все едно. Вярваше в съдбата, а тя сякаш бе белязала Рупърт Ланкастър за нея. От онази първа среща в кабинета му, когато сърцето ѝ се бе качило в гърлото, а след това я бе накарал да го чака толкова дълго и тя бе помислила, че е забравил за нея, а после романтичната вечеря в Коста Рика... О, божичко, какво щеше да каже майка ѝ... малкото ѝ момиче да стане английска лейди, баронеса...

Лита се зае да преглежда гардероба си като генерал, който планира стратегическа атака. Нещо секси, но не долнопробно. Хмм... Изпробва минирокля от сребриста кожа, рубиненочервена рокля с гол

гръб от копринено кадифе и лимоненожълт тоалет с прилепнал копринен панталон, но нищо не ѝ се струваше достатъчно подходящо. Накрая се спря на вталена копринена блузка в нежнорозово, изпъстрена с мънички сребърни мъниста, и бяла широка пола малко над коленете ѝ, която се повдигаше и развяваше около краката ѝ, докато ходеше. Парфюмира се с още „Шанел“, обу чифт сандали с невероятно висок ток и бе готова за излизане. Внимателно се загърна отново в халата, за да не изцапа тоалета си, после отиде до кухнята и си приготви омлет. Предчувстваше, че Рупърт ще остане впечатлен от нея, ако не се тъпче прекалено. Лита забелязваше как моделите около нея ставаха все по-слаби с всеки изминал ден. В ресторанта, където се канеше да я заведе Рупърт, може би сервираха и скара, кой знае? Но щеше да е по-добре, ако си поръча само салата с пиле на скара. Дори само мисълта за заешката храна я караше да изпитва силен глад. Тя добави чушки и пържени късчета месо в омлета си, а после бързо го излапа. Чаша червено вино — и вече се чувстваше малко по-спокойна.

„Готова съм“, помисли си Лита.

Рупърт пристигна с най-грамадния букет червени рози, който някога бе виждала.

— Пет дузини — каза той, когато забеляза, че тя се опитва да ги преброи.

Ммм, Лита изглеждаше чудесно. Какви страхотни гърди имаше под прилепналата розова блузка! Той задържа погледа си върху леко набъбналото зърно под коприната. Късата ѝ бяла пола разкриваше извивката на прасците ѝ; той си представи стегнатите ѝ, гладки като сатен бедра. Дали венериното ѝ хълмче е подстригано, или е направо обръснато? Беше толкова млада. Истински сладкиш. Направо не можеше да се сдържи да не я схруска.

Е, хайде стига! Полека. Тя бе почти готова да падне в ръцете му като зрял плод. Скоро щеше да му се моли като всяка друга жена в Ню Йорк.

Лита бе направо на седмото небе:

— Нека само ги сложа във вода.

Той се засмя:

— Съмнявам се, че имаш толкова много вази. Дай на мен. — Взе тежкия букет от ръцете ѝ, напълни до половина мивката със студена вода и ги сложи вътре. — Утре след работа може да се отбием до

„Блумингдейл“ и да ти вземем нещо, в което да ги сложиш. Но недей да ги гледаш цяла нощ. Имаме да обикаляме доста.

Хвана я за ръка и заедно излязоха на улицата. Настани я в едно такси — незнайно защо бе очаквала да дойде с лимузина, но това бе приятна изненада. Може би се опитваше да ѝ покаже, че е съвсем обикновен човек. В колата той се обърна към нея с възхитен поглед и отбеляза:

— Притежаваш истински стил, Лита.

— Това ми е работата — отвърна тя, като се наслаждаваше на комплимента.

Заведе я в „Тавърн“ и поръча хайвер и блини, които много ѝ харесаха, както и изстудено шампанско.

— Не бива да харчиш толкова много заради мен — възрази Лита.

Рупърт взе ръката ѝ, завъртя я в своята и я целуна бавно и внимателно. Тя усети как моментално се овлажнява между краката и ги стисна по-здраво.

„Не и на първата среща! Не и ако искаш да го задържиш“, нашепваше ѝ вътрешният ѝ глас. С думите на майка ѝ.

— Ти струваш много повече. Освен това... — намигна ѝ той — ... всичко се приспада като служебни разходи. Пробните излъчвания на рекламата дават отлични резултати. Ще станеш голяма звезда.

— А ти какво правиш в Америка, Рупърт? — попита Лита.

Той се усмихна:

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че си губя времето?

Тя примигна:

— Но ти си сред важните хора в „Бенсън и Бейли“.

— Вярно е — небрежно се съгласи той. — Но имам свои интереси в Англия.

— Щом имаш титла, сигурно си богат — отбеляза Лита и веднага съжали. Не искаше той да си помисли, че е решила да си търси богат приятел. Мислено благодари на Бога, че от рекламната кампания на „Коста Рика“ ще ѝ платят цели двеста хиляди долара. Не бе от неговата класа, разбира се, но все пак имаше достатъчно свои пари, за да се различава от всички останали момичета-авантюристички, които се лепели подире му, според Бил.

— Не става дума само за пари. Имам къща, семейно имение. Принадлежали са на барон Ланкастър още откакто крал Джеймс ни е

дал титлата. — Лицето му помръкна.

— Това... е хубаво, нали? — попита Лита.

— Би било, ако къщата беше в мои ръце. Има малък правен проблем. Но в момента работя по него.

— Затова ли се върна по-рано в Ню Йорк?

— Да.

Той леко погали дланта ѝ с палеца си, чийто маникюр бе перфектно поддържан. Зърната на гърдите ѝ моментално набъбнаха. Лита се премести леко напред — с надеждата, че Рупърт няма да забележи, но тъмните му очи бяха вперени право в гърдите ѝ.

— Малко е хладно тук — промърмори тя.

— Не — усмихна се Рупърт. — Неособено.

Тя бързо отпи от виното си и се прикри.

— Но да не говорим за мен. Предпочитам да обсъждаме теб и блестящото ти бъдеще — каза той.

— А аз *искам* да поговорим за теб, Рупърт — искрено настоя Лита.

„По дяволите, колко е млада!“, помисли си той. Направо му се искаше да си оближе пръстите. Какво разкошно тяло имаше! И бе почти сигурен, че е недокосната. Изглеждаше прекалено скована, за да е правила секс някога.

Рупърт се чувстваше отегчен от кльощавите наркоманки, пристрастени към кокаина, които водеше в апартамента си след посещение в някой клуб. Нямаха гърди, нито дупе, нямаха и какво да кажат. Това момиче бе доста интелигентно и по-важното — съвсем скоро щеше да се поддаде на чара му. Само на осемнайсет. Освен това не знаеше как да се държи. Смяташе, че като има дрехи от „Шанел“, няколко подходящи тоалета от „Диор“ и наниз от перли, никой не би обърнал особено внимание на произхода ѝ. Видът ѝ е екзотичен, а това е последната мода в Лондон. Разбира се, щеше да се наложи да ѝ наеме учител — заради акцента. Но това лесно щеше да се уреди. Тя имаше пари, а къщата — след като си я върнеше — щеше да се нуждае от ремонт. Можеше да използва влиятелната си позиция в „Бенсън и Бейли“, за да осигури четири или пет големи рекламни договора за Лита, които да я превърнат в мултимилионерка, а после да се ожени за нея. Тя щеше да получи титла, а той — пари, освен най-страхотното дупе, което бе виждал през последните пет години.

Щеше да е много лесно, защото тя го обожаваше. И не си правеше труда да го крие.

Отново огледа настръхналите ѝ зърна под прилепналата копринена блуза. Изглеждаха разкошни. Зачуди се дали са тъмни като череша, или са като розов цвят. Мислено ги погали с език.

— Искам да си поговорим за любовния ти живот — настоя Лита.

Рупърт сви рамене:

— Какъв любовен живот, скъпа? Освен срещата ми с теб, животът ми е истинска пустиня. Отегчителна пустиня, изпълнена с работа.

— Агентът ми каза...

— Бил ли? — Рупърт небрежно махна с ножа си за риба. — Той е голям сладур. Но е гей. Наистина не може да разбере, че хетеросексуалните мъже могат да имат приятелки жени, без да спят с тях.

— Той ми каза, че си много популярен из клубовете.

— Заради титлата. Знам, че е детинско, но някои момичета така силно се впечатляват от нея. А това е просто нещо, което ми се полага по рождение, а не нещо, което съм спечелил.

Лита въздъхна. Той бе направо идеален.

— Смятам, че трябва да преценяваме човека само по това какъв е, а не какъв се е родил. Това е едно от нещата, които ме привлякоха у теб. Твоята целеустременост. Нахлу в кабинета ми и отказа да приемеш отрицателен отговор. Уважавам това качество у една жена. Имаме нужда от повече такива момичета днес.

— Благодаря — пророни Лита. Цялата сияеше.

— Знам, че един ден ще се омъжиш и ще се откажеш от професията на модел. Но дотогава ще станеш голяма звезда.

— Смяташ ли, че притежавам нужните качества? — попита тя.

Рупърт многозначително ѝ намигна:

— Скъпа, смятам, че притежаваш точно каквото е нужно.

След вечеря я заведе в „Лайънс Денс“ — най-популярният в момента клуб в Ийст Вилидж, винаги претъпкан с рок звезди и хора от киното. На улицата пред вратите му се извиваше дълга опашка от момичета в миниполи, наредени по три в редица, които се молеха да ги пуснат вътре. Слязоха от таксито и Рупърт се приближи до портиера, който приличаше на истинска горила. Лита пристъпваше зад него с

разтуптяно сърце. Никога по-рано не бе идвала на подобно място. Само преди седмица не бяха пуснали да влезе тук Сали, едно от другите момичета в агенцията. Лита никога не би допуснала да я унижат по такъв начин.

— Заповядайте, ваше благородие — изръмжа горилата и свали червеното кадифено въже, което преграждаше входа. Тълпата навън се развика, но Рупърт не им обърна никакво внимание и поведе Лита навътре и нагоре по стъпалата.

— Забрави да платиш. — Лита махна с ръка към гишетото.

— Не ставай глупава, скъпа. Никога не плащам. О, Алесандра, мила, радвам се да те видя.

Рупърт поздрави жената с въздушни целувки по двете бузи. Тя бе облечена с прозрачна бяла рокля от шифон, изпъстрена с цветя. Отдолу бе гола. Лита прехапа устни, за да не зяпне, смаяна.

— Рупърт, скъ-ъ-пи. Пригответе сепарето специално за теб. И за дамата ти. Коя е този път?

Усмивката на Рупърт не трепна:

— Розалита Моралес, голяма звезда в „Моделс Сикс“.

— Чудесно. И аз бях модел.

Алесандра дори не извърна очи към Лита. Имаше силен грим и провиснали гърди. Лита предположи, че жената вероятно приближава петдесетте. Обзе я пристъп на страх. Това ли очаква един бивш модел? Отказ да повярваш, че си прехвърлил билото? Да показваш красотата си, когато вече я няма?

„С мен това няма да се случи!“, закле се тя. Щеше да намери друго, с което да се занимава. И щеше да се откаже от професията на модел, когато навърши двацет и пет.

— Ти беше супермодел, скъпа. А сега притежаваш това прекрасно място.

— Да. Заповядай, скъ-ъ-пи. Масата ти е готова, както винаги.

Тя се завъртя на високите си тънки токчета и ги поведе нагоре по металните стъпала. На върха им имаше тапицирана в кадифе врата, пазена от поредната горилата. Здравенякът отвори вратата и Алесандра потъна в тълпата вътре.

Лита рязко си пое дъх. Разпозна две рок звезди, които бяха прегърнали руси тийнейджърки и смъркаха кокаин съвсем открито от стъкления плот на масичката пред себе си. Известен актьор от сериал

седеше на червен плюшен диван и опипваше гърдите на „асистентка“ от телевизионна игра, която Лита бе гледала няколко пъти. Баща ѝ бе неин почитател. Тя откъсна очи от разголените гърди на момичето, мъчейки се да прикрие шока си. Не искаше да изглежда като наивно хлапе.

— Ето тук, съкровище.

Домакинята им посочи ъглова маса, за щастие затъмнена, върху която вече се изстудяваше бутилка шампанско. Лита седна и осъзна, че едната стена на ВИП-салона е от тъмно стъкло. Можеха да наблюдават тълпата, която танцуваше и се потеше долу, но никой не можеше да види тях. Беше много странно. Лита се настани в сепарето.

— Благодаря — пророни тя.

Алесандра не ѝ обърна никакво внимание и целуна Рупърт по бузата.

— Ще те видя по-късно, нали, скъпи?

— Рупърт! — Едно младо момиче дотича до масата им, облечено в бяла миниполичка, плетена на една кука, и явно без никакви бикини под нея, доколкото успя да забележи Лита. — Миличък, миличък, толкова време мина. Поне...

— Попи, здравей! — прекъсна я Рупърт и се здрависа с нея. Момичето явно се обърка. — Познаваш ли Лита Моралес? Тя е от „Моделс Сикс“.

— Аз работя за „Форд“ — представи се Попи и изгледа хладно Лита. — Приятелка ли си с Рупърт?

Лита внезапно почувства как я разтърсва яростен прилив на ревност. Мразеше това кльощаво бяло момиче с изрусена платинена коса, облечено като истинска проститутка. И възрастната дама изглеждаше достатъчно ужасно, но тази повлекана бе по-млада дори от нея самата. Неприлично млада и си падаше по Рупърт. В Саундвю момичетата не стояха кротко, когато някоя друга жена открито флиртуваше с мъжете им.

— Не, не съм му приятелка, аз съм му гадже! — сръза я тя. — Радвам се, че се запознахме, Попи, но може ли сега да ни оставиш насаме? Искаме да прекараме една романтична вечер.

Опита се да не обръща внимание на актьора от сериала, който наместваше красавицата до себе си, така че да седне по-удобно в скута

му. Попи, вбесена, погледна към Рупърт, но както Лита с удоволствие забеляза, той само сви рамене.

— Всичко хубаво, Попи. Ще се видим пак някой ден.

В очите ѝ проблеснаха сълзи.

— Ти си гадно копеле, Рупърт — проплака тя.

— Не искаме никакви сцени! — хладно отсече той и погледна към охраната.

Двете момичета забелязаха това и Попи се стегна.

— Тръгвам си — каза тя. После погледна Лита. — Нещастница!

Обърна се рязко и плетената ѝ поличка се вдигна опасно високо над голото ѝ дупе.

— Коя е тя? — попита Лита.

Рупърт леко поклати глава:

— Съжалявам, че трябваше да видиш това, скъпа. Едно момиче от друга агенция, което ме преследва от известно време. Опитах се да я отблъсна възможно най-деликатно, но когато и да ме срещне, непрекъснато ми се нахвърля.

— О! — възкликна Лита и се почувства глупаво.

Рупърт се пресегна и нежно погали бузата ѝ с върха на пръста си.

— Но много ми хареса как се справи със ситуацията. Особено когато заяви, че си ми гадже. Мислех, че ще трябва дълго да те уговарям за това.

Лита се усмихна.

— Двамата ще се разбираме прекрасно — каза той. — Ще видиш.

СЕДМА ГЛАВА

Лита дори не си спомняше как загуби девствеността си. Или поне не много ясно. Животът ѝ с Рупърт бе вихрушка от събития, рекламен блясък и истинско вълшебство. Рекламата за „Коста“ доведе до главозамайващи продажби и Лита стана много търсена. Рупърт се оказваше много полезен при всеки договор, който подписваше — за консерви с риба тон, за спагетите на „Мама Асунта“ и за кокосовото мляко на „Нестле“. Бил се мръщеше и чумереше, но трябваше да изтърпи присъствието му. „Бенсън и Бейли“ все пак бяха голям клиент, а освен това не можеше да си позволи да ядосва Лита. Парите се вливаха в сметката ѝ като истински водопад. Бил забеляза, че клиентката му вече не спестява всяко петаче и дори не изисква счетоводни справки за хонорарите си. Беше прекалено заета.

Лита Моралес бе влюбена до уши.

Рупърт я водеше навсякъде. Представяше я като свое гадже, като любовта на живота си, като своя половинка. Ходеха заедно на вечерни партита в Горен Ийст Сайд и никой дори веднъж не я погледна отвисоко. Всъщност всички съпруги на банкери и годеници на лекари искаха да станат приятелки с нея. Канеха я да пазаруват заедно, да отидат на маникюр. Ласкаеха я и на Лита ѝ бе изключително приятно.

Опияняваше се, защото знаеше точно какво си мислят те. Бяха съвсем прозрачни. Искеха да станат близки с една бъдеща английска баронеса. Проклети сноби! Мразеше подобно отношение и обичаше Рупърт, който ѝ се възхищаваше за онова, което е, а не заради произхода ѝ. Струваше ѝ се голяма ирония, че той изобщо не проявява снобизъм, за разлика от хората, които се събираха около него.

Но в същото време позволяваше да я ласкаят. И защо не?

Лита не искаше да си го признае, но го правеше най-вече заради любимия си. Естественото му лустро и изисканост представляваха качества, които ѝ се струваше, че никога не може да усвои. Рупърт мразеше „сцени“ от всякакъв род и Лита не искаше да предизвика някоя само защото приятелите му са толкова надути.

Времето се застуди. За Деня на благодарността Лита покани Рупърт у дома. За нейна изненада, той прие.

В къщата в Куинс го посрещнаха сияещата Мария, навъсеният Чико и мрачният Карлос. Мария не бе разрешила на мъжа си да пийне нещо, преди да седнат на масата, за да не я засрами пред лорда, както тя продължаваше да нарича Рупърт, макар Лита да я умоляваше с поглед да престане. Чико бе принуден да облече костюм, който не му стоеше съвсем по мярка, и само зяпаше Рупърт, без да каже нищо.

— Ще гледаме ли мача? — попита Карлос, докато Рупърт геройски дъвчеше втората си порция от препечената пуйка.

— Разбира се, че не — отвърна, шокирана, жена му. — Лордът не гледа футбол.

Карлос се изчерви, но не каза нищо и само погледна дъщеря си. Напоследък той едва ли не се страхуваше от нея — заради факта, че е само на осемнайсет, а управлява семейните дела, но все пак днес беше Денят на благодарността. Макар жена му да бе вгорчила живота на всички съседки, хвалейки се как дъщеря ѝ ще стане маркиза, и макар да му харесваше да я гледа, изпълнена с гордост, Карлос нямаше да остави някакъв си англичанин да му развали празника.

Лита схвана намека и стана, благодарна на Бога, че има повод за бягство.

— Мамо, всъщност двамата с Рупърт трябва да се връщаме в града.

— Да. Ще водя Розалита на вечеря. Ще идем и на театър. А и ако остана тук, госпожо Моралес, опасявам се, че ще изям цялата ви вкусна пуйка и тогава няма с какво да приготвите супа.

Мария се засмя весело. Гореше от нетърпение да каже на съседката Глория колко е харесал гозбите ѝ английският лорд.

— Ще ми се да можете да останете.

— О, на мен също. — Рупърт си придаде съкрушен вид. — Но за съжаление пиесата ще започне без нас. Така че — довиждане, Чико...

— Чао, брато! — измърмори Чико.

— Довиждане, госпожо Моралес, и благодаря за прекрасния обяд. Беше истинско пиршество. Довиждане, сър. — Той се здрависа с Карлос, който успя да се усмихне насила.

Английският лорд бе нарекъл него — Карлос Моралес — сър. Много почтително. Това бе хубаво. А си и тръгваше, така че Карлос

можеше да си гледа мача. Кое то бе още по-хубаво.

— Довиждане. Ще ви изпратя — предложи Карлос в рядък изблик на добри маниери.

Забеляза как дъщеря му светкавично грабна палтото си и хукна към вратата. Жена му побърза да стане и да се ръкува с Рупърт, който се усмихваше любезно, докато затваряше вратата след себе си.

Мария не можеше да си намери място от щастие.

— Той ни хареса, скъпи! Ще дойде пак, за да опита от гозбите ми. Може би тогава ще поканим и други гости.

— Никога повече няма да видим този човек — спокойно отбеляза Карлос. По-добре от жена си разбираше Рупърт. — Не сме от неговата класа.

— Но нашата Лита е! — упорито настояваше на своето Мария. — Ще го видим пак — заради нея.

— Може би.

Карлос обаче се съмняваше. Може би неговото момиче щеше да успее някак. Беше го изненадала с кариерата си на модел, с всичките тези пари. Но нещо в очите на англичанина не му хареса. Е, какво пък — той си имаше собствена къща с градина и синът му имаше работа. Нека Лита си губи времето с този мъж. Ако питаха баща ѝ, тя можеше да прави каквото си поиска.

Неговото момиче бе кораво като камък. Нямаше да остане наранено.

— Благодаря ти — каза Лита, качвайки се в таксито, на което Рупърт бе платил тройно, за да ги изчака.

Той нежно я целуна по бузата:

— За какво говориш? Семейството ти е очарователно.

Лита усети как я залива искрена любов. О, той бе направо прекрасен!

— Хайде да пропуснем театъра — предложи Рупърт, сякаш наистина имаше билети — и да прекараме една романтична вечер в моя апартамент. Искам да ти се отблагодаря, че се появи в живота ми.

— Ще бъде чудесно! — съгласи се Лита.

Рупърт живееше в разкошна мансарда в Горен Ийст Сайд с остъклена стена и изглед към парка. Там всичко изглеждаше толкова

спокойно, сякаш се носиш над шума и прахоляка на града. Беше подредил малка мраморна масичка за двама, почти както при първата им вечеря в Ню Йорк. На поставка до нея имаше сребърна кофичка с лед, наполовина разтопен, в която се изстудяваше огромна бутилка шампанско „Крут“.

— Толкова много вино! — объркано каза Лита, а сърцето ѝ биеше бързо и тя не можеше да намери подходящи думи.

— Това е само първата бутилка. Там, откъдето я взех, има още много — отвърна Рупърт.

Сервира ѝ хайвер, мус от съомга, цял омар и пушени миди, а за десерт — шоколадово суфле. Лита едва вкуси от храната. Чувстваше се замаяна от комплиментите на Рупърт и от шампанското, което той непрекъснато доливаше в чашата ѝ. Витаеше в облаците, каза му, че го обича и че винаги ще го обича.

Когато Рупърт я заведе в спалнята и смъкна роклята ѝ, Лита залитна и падна на леглото и само бегло си спомняше топлите му устни върху шията си, по раменете, по гърдите и все по-надолу.

На другата сутрин се събуди с такъв ужасен махмурлук, че едва усети лекото парене между краката си. Изгаряше от жажда и с усилие се добра, залитаща, до хладилника, където изпи цяла бутилка минерална вода, веднага след което я повърна.

Рупърт се появи около час по-късно, докато Лита седеше и бавно пиеше кафе. Обикновено първо би поискала разрешение, преди да си го приготви, но днес се чувстваше прекалено зле.

— Виждам, че вече си взела душ.

Лита бе облякла един от белите му халати за баня, в който направо се губеше. Тя кимна; от вътрешната страна на бедрата си бе открила червеникаво петно. Изчерви се.

— Ние направихме ли?...

— Да, направихме го. Не ми казвай, че не си спомняш.

Тя поклати глава.

— О, горкичката ми. Имаш махмурлук. Изобщо не разбрах, че си толкова замаяна, иначе щях да изчакам. Но мога да те уверя, че беше прекрасно.

Усмихна ѝ се и изведнъж Лита се почувства малко по-добре.

— Знам, че е било така — излъга тя.

„Отлично! — помисли си Рупърт. — Тя наистина е много податлива на чуждо влияние. И колкото по-скоро я отведа далеч от Америка и от противното ѝ семейство, толкова по-добре.“

Рупърт покани Лита да се пренесе при него. Тя с радост прие. Той ѝ купи изцяло нов гардероб и я накара да даде многобройните си модни дрехи за благотворителност. Преглеждаше всичките предложения, които ѝ отправяше и даваше „препоръки“ — повече никакви миниποлички и снимки по бански или с дълбоко деколте. „Бенсън и Бейли“ я използваша в още няколко реклами по телевизията. Парите течаха като река и той ѝ намери счетоводител, за да се грижи за сметките ѝ.

Лита купи няколко къщи и даде на родителите си и на Чико пожизнена собственост. Сега вече нямаше да се припява за тях.

С всеки изминал ден Рупърт ставаше все по-романтичен. Престана да води Лита по нощните клубове и сега задоволяваше само с вечерни коктейли, опера и балет. Лита се появяваше на театрални премиери с дълги до гледните копринени рокли и с бели ръкавици над лактите. Понякога дори прибираще лъскавата си коса в стегнат висок кок — стил, който Рупърт щедро одобряваше, а Лита никак не харесваше. Но въпреки това се примиряваше с него. Беше достатъчно умна, за да разбере какво става.

Лорд Ланкастър се отнасяше сериозно към връзката им. Опитваше се да я превърне в нещо повече от свое *гадже*.

Когато ѝ направи предложение в деня на *Свети Валентин* с красив еднокаратов брилянт от „Тифани“ и сто червени рози, подредени из целия апартамент, Лита силно се развълнува, но съвсем не се изненада.

Беше усетила накъде вървят нещата. Струваше ѝ се, че така е писано да стане. Очакваха я само хубави дни. Това беше съдба.

Отдаде мрачното настроение на Рупърт през март на стреса. „Бенсън и Бейли“ изгубиха няколко големи договора и колкото и нелепо да изглеждаше, обвиняваха за това Рупърт. Той не обсъждаше работата си с нея, но тя го чу от другите момичета в офиса на Бил.

Рупърт се затвори в себе си и често часове наред се усамотяваше с адвокатите си следобед и не се прибираще преди осем или девет.

Молеше го да определят дата за сватбата, но той все отлагаше.

— Има достатъчно време за това, скъпа — неопределено отвърщаше Рупърт. — Точно сега не мога да отделя толкова внимание на сватбата си, колкото ми се ще. Има някои неща, за които трябва да се погрижа.

Явно не можеше да отдели време и за партито по случай годиша им, което майка ѝ така упорито искаше да подготви. Лита не можеше да го убеди да пресекат моста, за да идат на гости на родителите ѝ, но се опитваше да го разбере. Щом имаше проблеми в работата, щеше да му е трудно сред хора.

Въпреки това не можеше да лиши майка си от радостта да сподели с нея тържеството ѝ. Лита прекара един уикенд с родителите си и им показа пръстена.

— Толкова е красив! — възхити се Мария. — Лордът има добър вкус.

— Трябва да го наричаш Рупърт, мамо. Той ще ти стане като син, след като се оженим. Как ще се обръщаш към мен — с „лейди“ ли?

Мария засия.

— Кажи ми пак името си като омъжена жена, детето ми.

— Лейди Ланкастър — повтори Лита за стотен път.

На вратата се позвъни и Мария изтича да посрещне петте жени на средна възраст — новите ѝ приятелки. Лита послушно показваше пръстена си и разказваше колко много искал и Рупърт да дойде. Излъга ги, че е в командировка. Така беше по-лесно, отколкото да им каже истината.

Чико промърмори, че всичко е страхотно, но той трябва да тръгва за нощната смяна на строежа.

— Може би ще ми дадеш малко пари като сватбен подарък — за инвестиции.

— Разбира се — кротко каза Лита. Очакваше се той да ѝ даде подарък, но нямаше смисъл да го изтъква.

След вечеря тя разчисти масата и изми съдовете, както по-рано. За последен път го бе правила преди по-малко от година, но сега ѝ се струваше като живот на друга планета. Мислено се закле да не се дистанцира прекалено от семейството си. Те си оставаха по-важни за

нея от изисканите приятели на Рупърт и тя леко се срамуваше, че е започнала да се чувства неловко от тях.

Когато баща ѝ разгледа пръстена след вечеря, тя усети, че иска да ѝ каже нещо.

— Всичко е наред. Можеш да ми кажеш каквото и да е — подкани го Лита.

— Пръстенът е много хубав. Но е доста малък, нали?

— Това е диамант от един карат.

— Знам. За нашите приятели това е страхотен пръстен. Но този мъж уж бил богат. Когато дойде у дома за Деня на благодарността, дори не беше със собствена кола.

Лита помълча.

— Татко, той има голям апартамент и много хубави костюми, яде хайвер...

— Чудесно. Но плаща ли за всичко това?

— Има ли значение?

— Ти имаш много пари, Лита — бавно каза Карлос.

— Но той започна да излиза с мен още преди да ги имам.

— Добре. — Баща ѝ я целуна по бузата. — Стига ти да си щастлива, скъпа. Добро момиче си.

Лита кимна и извърна очи. По обратния път беше доста замислена.

След седмица Рупърт отново изглеждаше така, както в началото. Напусна „Бенсън и Бейли“.

— Щом не оценяват онова, което правя за тях, защо да оставам? — заяви той, докато масажираше раменете на Лита. — Няма защо да си губя времето. Мисля да започна свой бизнес.

— Чудесна идея! — Лита веднага се заинтригува. — Какво си намислил?

— Ще основа собствена рекламна агенция.

— „Агенция Ланкастър“? — усмихна се Лита.

Рупърт изглеждаше шокиран.

— Мили боже, не! Никога не бих използвал семейното си име по този начин. Ами ако нещо се обърка? По-скоро мислех за „Модерна реклама“.

На Лита това съвсем не ѝ се стори оригинално, но какво ли знаеше тя? Рупърт бе специалистът по рекламата.

— Имам много клиенти, които ще ме последват — каза ѝ той по време на вечеря.

В апартамента му имаше истинска действаща камина и от началото на декември той бе започнал всяка вечер да пали разкошен огън от прациящи борови пънове. Тази вечер се бе излегнал на персийския килим пред камината, а Лита се гушеше до него и се наслаждаваше на топлината и на играта на светлината от огъня. Може би щяха да се любят по-късно. Рупърт бе внимателен и изискан любовник, но на нея много повече ѝ харесваше усещането за близостта му, отколкото самият секс. Тази малка тайна тя пазеше за себе си. Дали пък на нея ѝ имаше нещо? Рупърт вероятно би казал, че потиска сексуалността си. Заради католическото ѝ възпитание може би. Лита убеждаваше себе си, че всичко е наред; щяха да се оженят и след сватбата тя щеше да се отпусне и да се наслаждава повече на самия акт. Пък в крайна сметка може би сексът съвсем не бе толкова важен!

— Те ще дойдат в „Модерна“ и ще прехвърлят договорите си на мен. Ще направим състояние. — Целуна я по върха на носа, когато забеляза изненадата ѝ. — Разбира се, и ти си включена. Нали не си мислеше, че ще запазя всичко само за себе си! И ти ще имаш дял от компанията от самото начало.

— Но нали нямаш нужда от моя дял?

Рупърт се засмя:

— Разбира се, че нямам нужда от теб, скъпа, но не искам ти да изтървеш добрата възможност. Нали все говориш, че искаш да имаш някакъв бизнес, преди да се оженим? Е, до сватбата остава вероятно цяла година и ето това е твоят шанс.

„Цяла година?“, разочаровано си помисли Лита. Е, така поне щеше да разполага с време и да убеди Рупърт да дойде в Куинс за тържеството за годежа. Не каза нищо. Не искаше да разваля настроението му, след като тъкмо се бе превърнал в предишния, очарователния Рупърт.

— Ти ще работиш като модел, затова ще участваш като негласен съдружник, но можеш да следиш как се развива бизнесът. Ще ти хареса ли да помогнеш — за някои от кампаниите?

Лита го целуна по брадичката:

— Звучи много забавно, скъпи.

— Още утре ще ти донеса да подпишеш всички документи — обеща той.

Лита се прибра у дома след снимки за реклама на „Шанел“ и намери четири тънички листа върху ореховото бюро в спалнята им. Прочете ги внимателно и се почувства безкрайно облекчена. Предлагаше ѝ се четиридесетпроцентово участие в собствеността на компанията, с много щедри гаранции относно колебанията на Уолстрийт. Освен това получаваше достъп до банковата сметка на компанията — като един от нейните ръководители, и право да одобрява по-важните кампании.

Подписа се, малко сърдита на себе си заради леките подозрения спрямо Рупърт, които бе изпитала.

— Страхотно, скъпа! — каза той, когато му връчи документите. — Уредил съм да се пренасочват пари от личните ни сметки към сметката на компанията.

— Колко точно ще вложим там?

— Не е определена сума. Вместо да залагаме прекалено много пари в брой, сметнах, че е по-разумно да установим механизъм, по който да захранваме сметката по малко, когато е нужно. Ако това е приемливо и за теб, разбира се.

— Напълно.

Лита подписа банковите формуляри, които той ѝ подаде, и се почувства поласкана и уверена. Харесваше ѝ, че Рупърт е толкова консервативен — вероятно заради произхода си. Тя не искаше да похарчи много пари още в началото, дори и при всичките му нови клиенти.

Рупърт я взе на ръце и я завъртя.

— Хайде да идем до „Тифани“ и да подраним с покупките за Коледа.

Следобедът бе истинско блаженство. Лита се чувстваше добре защитена от хапещия студ в Ню Йорк в новото си палто от норки, модел на „Баленсиага“, меко и комфортно, също като присъствието на Рупърт. Той ѝ купи перли от „Картие“ — големи капковидни обици,

почерпи я с шоколадова торта и горещ шоколад, а после я заведе на вечеря в „Двайсет и едно“.

Същата нощ Лита бе прекалено уморена, за да се любят. Заспа в прегръдките на Рупърт, огряна от угасващия огън.

Това се оказа последният им хубав ден заедно.

През следващите няколко седмици Рупърт се затвори в черупката си. Лита го отдаде на напрежението в работата. Наложил му се няколко пъти да се обаждат по телефона късно през нощта и тези разговори бяха придружени от шумни викове. Когато Лита го питаше за бизнеса, той само рязко ѝ отговаряше, че това са проблеми, съпътстващи всяко ново начало. Когато го питаше какви по-точно, Рупърт ѝ отвърщаше, че трябва да има повече доверие в него.

Тя не се засегна от отношението му. Нямахте съмнение, че започването на собствен бизнес е трудно. Лита се подготви за коледното им празненство — прекара няколко приятни часа в „Барнис“, за да купи подходящите подаръци за Рупърт, и после още няколко часа в „Забар“ с майка си — подбираха идеалните продукти за коледния обяд.

Седмица преди празниците Лита влезе в апартамента на Рупърт и го завари да излиза оттам с куфар в ръка. Тя примигна:

— Какво става? Да не си решил да ме напуснеш?

— Не ставай глупава! — студено отрече Рупърт. — Изпикаха ме в Англия по спешна работа. Ще се върна в понеделник.

— Щом е спешно, нека дойда с теб.

Той я целуна леко по бузата:

— Скъпа, става дума за досаден съдебен спор, който трябва да уредя. Няма за какво да се притесняваш. Връщам се в понеделник.

Не се наложи да чака до понеделник. Рупърт ѝ изпрати телеграма в събота. Беше по-бързо от писмо и по-безлично от телефонно обаждане. Лита я прочете, после отново, сгъна я и я прибра в чантичката си.

Това бе единственото, което взе от апартамента му. Остави коженото палто и перлите на леглото, което внимателно бе оправила. После си взе такси и отиде на хотел.

В телеграмата пишеше:

„скъпа лита точка нещата между нас не вървят точка най-добре да отменим годежа точка апартаментът собственост на Бенсън и Бейли трябва да напуснеш до двадесети точка“

Точка. Точка. Точка.
Сякаш животът ѝ беше спрял.

ОСМА ГЛАВА

Беки погледна към разстлания долу Лондон и въздъхна.

От първокласния самолетен салон и единадесет хиляди метра височина градът не изглеждаше особено впечатляващ. Чувстваше се уморена и сивата мъгла, която обгръщаше замърсения град, сякаш допълнително изсмукваше енергията ѝ. Темза въобще не проблясваше и съвсем не изглеждаше толкова голяма, колкото река Хъдсън. Беки се утешаваше с мисълта, че ще се почувства по-добре дори само като стъпи на твърда земя. След прекарания близо час на пистата на летище „Кенеди“, което я бе обрекло на досадни опити за разговор от страна на бизнесмените от съседните седалки, изпитваше крайна нужда от дълго потапяне в ароматна вана. По новините у дома показваха Великобритания в плен на профсъюзни стачки, заради които имаше режим на тока. Беки бе резервирала стая в „Риц“. Мрачно се закле, че ако се наложи, ще накара служителите собственоръчно да разпалят огъня. Трябваше да се намери топла вода за нея в този ужасен и студен град, иначе нямаше да плати и цент.

— Шампанско, госпожице?

Стюардесата с прекалено щедро гримирани в синьо клепачи и прекалено загоряло лице любезно се наведе към нея с бутилка „Мойе“. Не бе обърнала особено внимание на Беки по време на полета, но тя бе свикнала и с това. Приемаше враждебността на другите жени толкова нормално, колкото и изтърканите реплики за завързване на разговор от страна на мъже, достатъчно възрастни, за да ѝ бъдат бащи. Нямаше значение, че тези жени не знаеха нищо за нея. Основната причина не се криеше в характера ѝ. А в дългите ѝ загорели крака и ръце, златисти и стегнати от плуването в океана и тениса в Хамптънс; във водопада от руса коса с естествено светъл цвят, но подсилен от деликатно изрусени до платинено кичури в Червения салон на „Елизабет Арден“ на Пето Авеню два пъти месечно; в ноктите ѝ — очарователно естествени, с дискретен френски маникюр; във високите скули, слабото ѝ като на модел тяло с издължени форми и малки стегнати гърди; в пълните

устни и смайващо зелените очи, накратко — горе-долу във всичко. По време на полет като този обикновено стюардесата ставаше център на внимание. Откога и други жени, освен достопочтени дами от висшето общество, пътуваха в първа класа? След като Беки бе минала през вратата на самолета и бе тръгнала наляво, двадесет и една годишна и поразително красива, с обувки на висок ток от „Шанел“ и прилепнала копринена рокля на „Пучи“, никой от мъжете не гледаше другаде, освен към нея.

— Разбира се, защо не? — отвърна Беки и си взе чаша. Златистото вино засъска вътре и тя отпи, наслаждавайки се на лекото щипене на ледените мехурчета по езика ѝ. Строго погледнато, не биваше да пие, докато не навърши двадесет и една.

— Къде ще отседнете в Лондон?

Възрастният мъж от лявата ѝ страна се наведе към нея. Кожата му излъчваше неприятната миризма на осемте уискита, които бе изпил от началото на полета. Бледите слънчеви лъчи се отразяваха във венчалната му халка.

— При приятеля ми! — сръза го тя. — А вие може би ще отседнете при приятели на съпругата си?

Той се извърна, мърморейки си нещо, което прозвуча като кучка. Да, точно така. Кучка. Според речника това не означаваше ли жена, която е безмилостна към горките нещастници? И това чуваше често. Може и да бе преувеличено, че всички мъже са еднакви, но повечето от тях доста си приличаха. Момичетата в Маунт Холиок вероятно точно сега бяха излезли на протестен митинг. Развълнува се за приятелките си феминистки. „Ще ми липсват“, помисли си Беки, дори и грозното момиче от Бостън — Клеър Хойдън, което публично бе изгорило сутиена си в двора и междувременно бе подпалило стогодишно кестеново дърво. Предвид щедрия ѝ бюст и при положение че вече бе започнал да увисва, тази проява изглеждаше доста неразумна. Но женският клуб в колежа бе завладян от феминистките идеи на Джърмейн Гриър и Сюзън Зонтаг, според които жените се нуждаят от мъже толкова, колкото и рибите от велосипеди. Но повечето от момичетата имаха плакати на разни мускулести типове в гардеробчетата си. Шампионът по шах Боби Фишър бе доста популярен.

Беки нямаше плакати. След Ричард бе сърдита на всички мъже.

Опитваше се да не мисли за Ричард. Горчивото разочарование още я изгаряше. Искеше връзката им да е нещо специално. В крайна сметка предполагаше се, че той е *избраникът* на живота ѝ. Беше слаб, леко приличаше на поет, с дълга тъмна коса и почтено семейство в Кънектикът. Бяха излизали заедно почти цяла година, преди да я убеди да го *направят*. Трябваше да е изключително романтично, символ на вечната им любов един към друг. Ричард носеше кошница за пикник — с вино, както и малко кожено томче с любовни сонети на Джон Дън, за да я предразположи. Но ветрецът в късното лято беше хладен като през есента, майонезата май не бе съвсем прясна, а когато съблече ризата си, Ричард се оказа направо кльоцав. Беки усети лека погнуса, но половин бутилка вино ѝ бе повече от достатъчна. Ричард я събори по гръб на тревата, която бе леко бодлива, а не коприненомека, както изглеждаше, разтвори краката ѝ и проникна в нея.

Беки извика от болка, но Ричард само промърмори нещо успокоително и продължи да тласка. Единственото хубаво нещо бе, че всичко свърши след две минути... отне му повече време да намери къде точно да го пъхне, отърквайки се в нея като пияница, който се мъчи да улучи ключа в ключалката. Той изстана високо и се отпусна върху нея. Останаха да лежат така и Беки разсеяно го галеше по косата, надявайки се Ричард скоро да стане, за да може тя да се измие в близкото поточе, да се облече и никога повече да не го види.

— У-ха, страхотно! — Той я целуна неуверено. — Трябва да го направим пак.

Беки лежеше под него — чудесните ѝ дълги и стройни крака, стегнатите ѝ гърди с малки и деликатни зърна, хванати като в капан под бледите му кльоцави крайници.

— Не мисля. — Тя решително размърда ханша си, за да се измъкне от него. Разкошната ѝ платиненоруса коса улови бледите слънчеви лъчи и в този миг ѝ се прииска да се покрие цялата с нея, също като лейди Годайва. — Малко ме боли. По-добре да се връщаме.

— Добре. Но трябва скоро пак да го направим.

Ричард се изправи, отпуснал тънките си ръце до тялото, зяпнал похотливо дупето ѝ, което бе стегнато в резултат на турнирите по тенис през лятото. Той се пресегна и докосна копринената ѝ руса коса, без да забележи потръпването ѝ.

Беки отново усети тръпка на погнуса при спомена за това. Уф! Знаеше, че ще замине за Англия още когато новините за делото бяха стигнали до леля Минди, но това определено бе улеснило много напускането на Щатите за нея. Нямаше сълзи на летището.

— Моля, затегнете коланите за снижаването ни към Лондон. Температурата на земята е петнайсет градуса и денят е облачен...

Не може да бъде. Беки потрепери и пристегна колана плътно около тънката си талия.

При митническия контрол само погледнаха паспорта ѝ и я пуснаха да излиза. Шофьорът вече я очакваше.

— Позволете да взема куфарите ви, госпожице. — Беки разпозна акцента му като кокни благодарение на филмите, които бе гледала. — Колата е насам, ако обичате, последвайте ме.

— Разбира се.

Надяваше се, че няма да навлизат прекалено навътре в града. Усещаше се крайно изморена, а пътуването ѝ още не бе свършило. На паркинга шофьорът се приближи до един блестящ „Ролс-ройс“ и прибра тежките ѝ куфари „Луи Вуитон“, без изобщо да мигне. Отвори ѝ задната врата и Беки се настани вътре с грацията, която бе придобила след месеци наред уроци по добри маниери при госпожа Портър в Горен Ийст Сайд. Шофьорът с одобрение огледа стройните ѝ прасци, но Беки бе прекалено изтощена, за да забележи. Включиха се в движението и поеха по магистралата, колата се носеше по пътя плавно като гондола във Венеция.

Шофьорът докосна за поздрав шапката си в огледалото.

— Е, госпожице Ланкастър — весело каза той, — добре дошли у дома.

— Кога точно ще пристигне?

Почитаемата госпожа Хенри Уитлок потропа нетърпеливо по махагоновата маса пред себе си и впери поглед в мъжа си. Искаше непременно да разбере кога пристига племенницата ѝ. „Нищо няма да ѝ липсва във Феър Фийлд“, горчиво си помисли тя. Двамата с Хенри бяха опразнили стаите, в които бяха прекарвали цели двайсет години и

сега живееха в една нова и съвсем обикновена къща в Глочестър; съвсем прилична градска къща с розова градина, но не можеше да се сравнява с Феърфийлд *нейния* Феърфийлд. Все още не бе свикнала с мисълта, че по закон имението е на племенницата ѝ. Но тя нямаше да даде на дъщерята на Кристи повод за оплакване; момичето бе сираче, наследничка на брат ѝ. Робърт бе допуснал ужасната грешка да се ожени за онази противна американка.

Според Виктория Уитлок дъщеря му Ребека бе само продължение на същата тази грешка. Като се имат предвид непоносимите джаз коктейли и обеда на Кристи кой знае дали Ребека изобщо е дете на брат ѝ, мислеше си ядно Виктория. На снимките младото момиче много напомняше майка си. Неприлично дълга руса коса и широки пъстри рокли — какво ли изобщо бе наследила от Робърт, освен почти мъжкия ръст? Ребека бе висока метър и седемдесет и въпреки това носеше обувки на висок ток. Очевидно обичаше да привлича вниманието върху себе си. А това съвсем категорично не се вписваше в стила на семейство Ланкастър.

Денят, когато лорд и лейди Ланкастър, родителите на Ребека бяха предприели онова пътуване из Ривиерата с кола и бяха загинали след сблъсък с пиян шофьор бе черен ден за Виктория. Разбира се, бе жалила за брат си пък дори и Кристи не заслужаваше да умре. Виктория по-скоро си бе мечтала за развод. Малкият Чарлс, само на шест месеца, завързан с колан за задната седалка на спортната кола на Робърт, също бе загинал на място. Така семейството оставаше без пряк наследник по права линия. Виктория много се стараеше да не допуска случайни помисли от рода на *ами ако*, които се прокрадваха в ума ѝ неканени. Ами ако бавачката, която трябваше да закара Ребека — само на година и половина и център на света за Робърт — до летището, не бе попаднала в задръстване? Ами ако не бе решила да вземе следващия полет? Разбира се, Виктория не желаше смъртта на племенницата си, но ако тогава Ребека също пътуваше в онази кола, тя — като единствена роднина на Робърт щеше да наследи Феърфийлд.

Ребека бе собственик на Феърфийлд, без да знае, още откакто колата на горкия ѝ баща се бе разбила в онзи камион. Но омразните роднини на майка ѝ я бяха отвели в Ню Йорк веднага след погребението. Виктория не бе оказала особена съпротива. Тя винеше Кристи и страстта ѝ към високите скорости за смъртта на Робърт.

Бебето щеше да ѝ напомня за тази омразна снаха, която бе толкова различна от всички Ланкастър с огромните си зелени очи и с буйната си руса коса. Виктория умееше да се грижи за коне и кучета, но не и за деца. Още повече — за дете, което дори не е нейно. А Джак и Минди Роджърс приеха за съвсем естествено да вземат бебето на сестра си. Ако Ребека бе наследила агресивното американско поведение на Кристи, то Съединените щати бяха най-подходящото място за нея.

Но сега тя бе навършила двадесет и една и попечителският фонд трябваше да ѝ се изплати. Виктория и братовчед ѝ Уилям — президент на Ланкастър Холдинг, вече не бяха изпълнители. Имението Феърфийлд, семейната компания и всичко останало преминаваше в невръстните ръце на почитаемата Ребека Ланкастър. Всичко — освен титлата. Тя оставаше за Рупърт и Виктория отново потръпна, но реши точно сега да не мисли за този проблем.

— Вероятно ще е тук към шест. Баркин трябваше да я вземе от „Риц“ в два часа, предполагам няма да се забавят.

Хенри Уитлок нервно погледна жена си. Стоманеносивата ѝ коса и дебелия пол от туид днес бяха особено добре пригладени и строги. Лош знак. Когато Виктория се обличаше така човек не биваше да се мярка пред очите ѝ. Уитлок искаше само чашата си портвайн, кръстословицата в „Таймс“ и спокойствие. Разбира се, беше тежко да те изгонят от Феърфийлд, но пък не можеха да се преструват, че не са го очаквали.

— Каза ли на прислугата да приготви голямата спалня.

Той кимна.

— А накара ли я да сложи рози във вазата?

— Откъсна няколко червени от градината, от големия храст близо до кухнята.

Виктория настръхна, спомняйки си, че тези рози са от сорта „Американска красавица“. Поличба. Сякаш дъщерята на Кристи вече ѝ се присмиваше.

— Значи всичко е готово — отбеляза тя.

Баркин погледна назад към госпожица Беки. Тя го бе помолила да я нарича само Беки, но той смяташе, че ако иска да запази работата си, е по-безопасно да се придържа към „госпожица“, поне когато

госпожа Уитлок е наблизо. Момичето гледаше пейзажа наоколо през прозореца и явно не забеляза преценяващия му поглед. Беше прекалено млада, прекалено богата и прекалено изтънчена за него и ако неговата Мейси можеше да го зърне сега, щеше да побеснее. Но Мейси я нямаше, нали? Свободно можеше да се възхити на забележителните ѝ стройни крака изпод миниатюрната бяла поличка, обути в бели кожени сандали на висок ток, които се открояваха на фона на златистокафявата ѝ кожа, на плътното и прилепнало по тялото бяло яке с военна кройка, закопчано догоре със златни копчета — заради хладната английска привечер. Баркин не бе запознат с последните модни тенденции, но много добре разбираше кога едно момиче изглежда фантастично. Косата ѝ с цвят на зряла ръж се бе разпиляла по меката кожа на седалката. Не можеше да види очите ѝ, скрити зад огромни слънчеви очила в стил *Джаки Онасис*. И жалко, че си бе сложила този ухаещ на рози парфюм... искаше му се да усети естествения аромат на кожата ѝ. Тя изглеждаше толкова чиста и свежа, стилно оформените ѝ тънки вежди чудесно допълваха нежните ѝ длани. И не носеше чорапи на сякаш безкрайно дългите си крака. Приличаше на Туиги, но бе по-красива. Зачуди се какво бельо носи такава момиче. Ако леко помръднеше на седалката, може би щеше да го зърне. Поличката ѝ бе дяволски къса, но тя някак все успяваше да държи краката си притиснати един до друг или под някакъв изкусителен ъгъл, така че да не може да види нищо. Мека дантела навярно, миниатюрни бикини в розово или прасковено...

Усети как се възбужда. Преглътна и се концентрира в пътя напред. Последното, от което имаше нужда това момиче, бе още една катастрофа.

Пък и тя бе добро хлапе. Помоли го да включи радиото, за да послуша „Би Джийс“. Нямаше да ѝ хареса във Феърфийлд. Поне това знаеше със сигурност.

Не изпитваше съжаление към милионерите, но когато се замисли в какво се забърква Беки Ланкастър, направо му стана мъчно за нея.

— Оуен, колко още остава?

Щеше му се да я отучи от този навик. Ако госпожа Уитлок я чуеше, мястото му щеше да изстине.

— Само още петнайсет минути, госпожице Беки. И ако не възразявате, предпочитам да ме наричате Баркин.

— О, разбира се. Благодаря.

Беки отново се отпусна на седалката. Сълзи напиха в очите ѝ зад тъмните очила „Фенди“, но тя ги преглътна. По дяволите проклетите англичани! Още се чувстваше уморена и притеснена, а дори не можеше да го нарича с малкото му име! В „Риц“ бе поотпочинала — разкошна вана, пухкав бял халат, благоуханен сапун и прилична храна — но изобщо не беше спала. Биологичният ѝ часовник бе тотално разстроен. А и цялата нощ бе вилняла гръмотевична буря; проблясваха светкавици и дъждът трополеше по прозорците. Въртеше се, будна, в леглото си и изпита истинско облекчение, щом зората най-сетне настъпи и видя как слънцето се показва зад облаците.

Леля ѝ бе изпратила телеграма:

„Скъпа Ребека, добре дошла у дома. Баркин ще дойде да те вземе в два часа. Моля, не закъснявай. С нетърпение очакваме скоро да те видим.“

Беше я прочела пет пъти поред и все още не можеше да прецени как да я тълкува. Така ли общуваха помежду си хората тук? Леля ѝ бе пращала картички за рождения ѝ ден и за Коледа, подписани просто: „С обич: леля Виктория“. А сега най-сетне щяха да се срещнат.

Облече се много грижливо в бял кожен костюм с минипола от „Фиоручи“ и подходящи му обувки, гримира се съвсем леко и наново опакова багажа си. Не биваше да закъснее дори минута. Липсваха ѝ приятелите у дома. Те щяха да представят цялата ситуация като забавно приключение. Но сега тя се чувстваше така, сякаш за пръв път я изпращат в пансион. На рецепцията я обслужиха с безличен професионализъм, а след това се появи Баркин, семейният шофьор, грабна куфарите ѝ и я поведе към ягуара, за да поемат по дългия път на север. Беки се опита да поспи, но не можа, а и разговорът не вървеше. И шофьорът дори не ѝ позволяваше да се обръща към него с малко име.

Роднините на майка ѝ винаги бяха говорили с възторг за имението Феърфийлд — какво невероятно място е и каква късметлийка е тя, че ѝ принадлежи и че един ден може да живее там. Беки се надяваше да е така. Копнееше за жегата в Ню Йорк — защо ли

някога се бе оплаквала от летния зной? Можеше да хапва диня край басейна, да зяпа момчетата по плажовете, да обикаля с приятелите си по брега, да вършат лудории. Вместо това, сега разполагаше с Феърфийлд до края на живота си. В момента се питаше дали си струва.

Роднините на баща ѝ се бяха свързали с нея преди около година. След навършване на двадесет и една щеше да се превърне в единствения изпълнител на попечителския фонд на нейно име. Къщата щеше да е нейна, а също и компаниите. Но нямало нужда да се мести на друг континент, бяха изтъкнали адвокатите на чичо ѝ. Семейство Ланкастър правели щедро финансово предложение на Ребека. Феърфийлд щял да стане собственост на госпожа Уитлок, бизнесът да премине в ръцете на братовчед ѝ Уилям, а Ребека можела да остане в Съединените щати и да разполага с повече пари, отколкото би имала нужда някога.

Останаха изненадани, когато им отказа. Всъщност тя самата се изненада донякъде. Но не можеше да забрави, не и напълно, че всъщност е англичанка. Не помнеше баща си, бе го виждала само на снимки — млад, строен мъж с тъмна коса и засмени очи, преплел ръце с тези на майка ѝ, чието лице виждаше все по-ясно в огледалото с всеки изминал ден. Баща ѝ бе оставил къщата на нейно име, ако брат ѝ умре. Беше пожелал децата му да я притежават. Ребека да я притежава. И тя чувстваше, че пристига в Англия, за да изпълни волята му.

Беше резервирала самолетния билет за двадесет и първия си рожден ден. Нищо че Англия бе влажна, студена и страдеше от стачки на работниците; че държавата дори обсъждаше възможността да потърси заем от Международния валутен фонд. Семейната компания на баща ѝ се намираше тук. А сега това бе *нейната компания*.

— Пристигнахме, госпожице Беки — съобщи шофьорът.

Колата зави наляво и мина през две покрити с ръжда врати до два огромни каменни пилона, върху които се издигаха два еднакви лъва; тя ги разпозна от семейния си герб. Колата затрополи шумно по дълга чакълена алея. Момичето се наведе напред, протегна врат и за пръв път зърна дома си.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Беки се смая.

Беше невероятна. Като от филм. Огромна господарска къща, построена от камъни с топлия цвят на мед, се издигаше в края на чакълената алея. Имаше огромни прозорци, защитени с оловни решетки, към входната врата водеше пътечка с лавандула от двете ѝ страни, а по стената се катереше кървавочервен бръшлян. Отляво и отдясно се простираха зелени морави, към чиито тераси водеха стъпала, които изглеждаха хлъзгави от покриващите ги мъх и лишеи. От дясната страна на къщата се издигаше висока стара стена, цялата потънала в разкошните лилави цветове на глицинията. Къщата се извисяваше над стената със своите фронтони и остри шпилове. Отзад се виждаше занемарена овощна градина.

— Добре дошли във Феърфийлд, госпожице! — каза Баркин с лека гордост в гласа.

Беки не знаеше какво да отвърне.

— Какво има зад онази стена? — осмели се да попита тя.

— Това е кухненската градина, госпожице. Много е хубава. Има всякакви билки, цветя и какво ли не.

Кухненска градина. Оградена със стена. Беки усети как настроението ѝ се променя, сякаш някой е размахал вълшебна пръчица над главата ѝ. Най-романтичното нещо, което бе виждала. Едва ли не очакваше Чаровния принц да се появи отнякъде с блеснала броня и яхнал бял жребец. Изобщо нямаше да прилича на Ричард.

— Харесва ли ви?

— Красива е — отвърна Беки. — Направо прекрасна.

— Господин и госпожа Уитлок ви очакват вътре, госпожице. Ще занесе куфарите в стаята ви.

Той слезе от колата и отвори нейната врата. Беки изведнъж си пожела да има на разположение голямо огледало. Искаше да провери как изглежда, преди да се срещне с леля Виктория. Дали червилото ѝ не се е размазало? Ами спиралата за очи? В стомаха ѝ сякаш пърхаха

пеперуди. Сестрата на баща ѝ. Първият член от семейството му, с когото изобщо се срещаше. Тя притеснено се изкачи до вратата и позвъни, като внимаваше да не одраска белите си кожени обувки.

Последва тишина, която ѝ се стори цяла вечност. Чу как звънецът прозвуча вътре в къщата. Леко пристъпи от крак на крак. Най-накрая чу потракването на токове по стълби и после по каменен под. Беки преглътна. Тежката врата бавно се отвори.

— Ти сигурно си Ребека — каза Виктория Уитлок.

Жена на средна възраст в строг морав костюм и кремава блуза. Безформената пола свършваше по средата на прасеца. Косата ѝ бе вдигната на кок, който сякаш се крепеше с помощта на половин флакон лак. Устните ѝ бяха начервени с точно нанесено алено червило, което не изглеждаше на място върху бледото ѝ лице. На шията си носеше голяма огърлица от меко проблясващи перли и ухаеше на виолетки.

Беки се усмихна топло:

— А ти си леля Вики.

— Виктория, ако обичаш. Да, аз съм твоята леля Виктория. Заповядай да разгледаш къщата си — каза жената.

Беки последва леля си вътре. Ако се съдеше по снимките, тя не приличаше много на брат си. Определено бе дама. Изглеждаше малко студена, но това вероятно се дължеше на различната културна среда, помисли си Беки. Озърна се на входа. Да, подът бе застлан с големи каменни плочи, имаше богата ламперия от тъмно дърво и мраморен бюст на един постамент... о, колко прекрасно беше! Искеше ѝ се да затанцува. Усети, че на лицето ѝ е изписана широка усмивка.

— Това е библиотеката — показа ѝ леля Виктория. — А това е чичо ти Хенри. Ела да поздравим Ребека, Хенри.

Беки се наслади на гледката — огромни високи прозорци, разположени в полукръг, през които се виждаше дълга морава, спускаща се до езеро, високи стени, целите покрити с подвързани в кожа книги със златни букви по кориците. Повечето от тях вероятно не бяха разгръщани от години. Стаята много ѝ хареса. Вътре до една малка масичка с тъмнозелено сукно стоеше нисък, набит мъж; вестникът му — „Дейли Телеграф“ — лежеше на овехтяло тъмночервено кожено кресло.

— Чичо Хенри! — весело каза тя. Дали беше редно да го прегърне?

Хенри Уитлок я зяпна. Племенницата му бе зашеметяваща красавица. Истинска прелест — дълга руса коса, златиста кожа, ясен поглед и стройни крака, които продължаваха до безкрай. Тя не му беше *кръвна* роднина, разбира се. Слава богу, понеже я намираше за привлекателна. Адски привлекателна... и толкова неподходяща, неподходяща за семейството, за жена му, за имението Феърфийлд. Нима това бе новата господарка на къщата? Облечена в тази предизвикателна бяла кожена пола? Изглеждаше като някое от онези момичета, които се мотаеха с рок музикантите. Полата около тесния ѝ таз бе толкова къса, че приличаше на колан... а и военното като стил яке, тясно в талията ѝ и дълбоко изрязано отпред... А безумно високите токове, открояващи се бледи на фона на тена ѝ, които повдигаха слабото ѝ тяло напред и нагоре, като намекваха за леки извивки и удължаваха още повече безкрайните ѝ крака...

— Хенри! — рязко се обади Виктория.

— О, да. — Той се прокашля и се приближи до невероятното създание, като леко се приведе напред да я целуне предпазливо по бузата. Ухаеше на бебешка пудра. Хенри се изчерви; светът му обикновено не бе смущаван от страстта, не и на този етап от живота му. Имаше ужасното чувство, че Ребека ще му донесе неприятности, и то доста. — Добре дошла във Феърфийлд. Надявам се, че пътуването ти не е било неприятно?

— О, не, всичко беше наред — отвърна Беки.

Последва пауза.

— Времето е чудесно — вяло отбеляза Виктория. — Гладна ли си, Ребека?

— Не, неособено. Благодаря.

— Е, след половин час е време за вечеря. Баркин вече е качил багажа ти в твоята спалня. Предлагам да си вземеш вана, а после аз ще мина да те взема за вечеря и може заедно да прегледаме сметките за къщата, за да се почувстваш у дома. Сигурна съм, че ще намериш всичко в идеален ред.

— О, разбира се... Не се притеснявам за това, аз...

— Отлично! — прекъсна я Виктория. — Последвай ме, моля.

Стаята ѝ се намираше на втория етаж.

— Ще те оставя на спокойствие — каза Виктория. — Просто слез по стълбите до долу, когато свършиш. Трапезарията е точно от лявата страна.

— Благодаря — отвърна Беки.

— О, и, Ребека... може би ще се преоблечеш за вечеря. Това, с което си сега... — Тя огледа строго и неодобрително Ребека и на нея й се прииска да дръпне миниполата си надолу — ... не е особено подходящо. Но съм сигурна, че скоро ще се научиш.

Виктория отпрати към племенницата си кратка измъчена усмивка и я остави, като затвори вратата зад гърба си.

Стаята бе с висок таван, през чиято мазилка се виждаха опорните греди. Имаше огромен резбован гардероб от тъмно дърво, който изглеждаше поне стогодишен. Голямото легло бе месингово и спретнато оправено, с пухени възглавници и ваза със свежи рози до него. Една врата водеше към баня, откъдето се виждаше ябълково дърво, покрито с мъх и лишей. Куфарите на Беки бяха оставени до леглото. Тя погледна през големите прозорци към имението си.

Окосените морави бяха насечени от тесни и виещи се чакълени пътечки, оградени с най-различни цветя; тук-там имаше статуи, стари и обрулени от времето; овощна градина, а от другата страна бе кухненската градина. Половината градина се простираше надолу до езерото, до което се стигаше по стъпала, тръгващи от слънчев часовник. Беки се отпусна на леглото. Все едно да живееш в музей, само че не съвсем. Можеше да докосва всичко, да тича навсякъде, да къса цветя, да плува в езерото... Беше принадлежала на баща й, а сега бе нейна.

Беки забрави за Брад и Ричард, и за всички хлапета, които бяха разбивали сърцето й в Щатите. Сега се влюби мигновено и безпаметно.

Изтика назад в съзнанието си поведението на леля си и се вмъкна в банята. Там видя сухи хавлии и няколко мънички шишенца с ароматно масло за вана от „Флорис“. Нямаше пяна, но когато ги изсипа в горещата вода, цялата стая се изпълни с уханието на гардении и жасмин. Прибра косата си на плитка и я вдигна високо, потопа се във ваната и се замисли. Имаше да върши куп неща. Да подписва документи и други такива. Притежаваше компания, която ръководеха чичо Хенри и няколко нейни братовчеди и която плащаше сметките за

отопление на Феърфийлд, така че трябваше да провери как върви. Освен това, макар леля й Минди да бе обещала да долети в края на следващия месец, налагаше се да свикне с мисълта, че тук няма никакви приятели. Но щом ще живее в Англия, трябваше да си намери. Въпреки топлата вода, Беки потрепери, сещайки се за шофьора, за стюардесата и за леля си. Всички изглеждаха толкова студени! Леля Минди й бе разказвала за прочутите партита на майка й тук. Можеше и тя да организира такова. Насапуниса дългите си крака и започна да крои планове — коледни партита в Големия салон, с бумтящ огън и борови пънове, от които хвърчат искри, или вечеря другия месец с роднините на баща й, например прием в градината с шампанско и...

— Ребека? — На вратата рязко се потропа. — Вътре ли си?

— Да. Съжалявам, лельо Виктория — обади се Беки. Беше изгубила представа за времето. Побърза да излезе от ваната и се загърна в огромен бял халат. — Веднага слизам.

Трапезарията бе дълга, внушителна и строго официална. Леля й и чичо й бяха седнали от двете страни на челното място. Беки влезе забързано, облечена в дълга, прилепнала рокля от синя коприна на „Баленсиага“ — най-консервативния тоалет, който имаше в куфарите си.

— Съжалявам, че ви накарах да ме чакате.

— Няма нищо — обади се Виктория, като направи физиономия, която противоречеше на думите й. — Ще научиш, че тук правим нещата доста по-различно, отколкото си свикнала.

— Разбира се. — Беки усети как отново става нервна. — Защо аз съм начело на масата? Там би трябвало да седиш ти, чичо Хенри, нали така?

— О, не, съвсем не — любезно отвърна Хенри Уитлок, но усмивката му така и не стигна до очите му. — Вече не съм главата на семейството. Ти си собственичката на Феърфийлд, Ребека. Ти си домакинята.

Госпожа Моркамб, възрастната готвачка, им сервира вечерята — доста вкусно печено пиле със златистокафява коричка и печени картофи. За гарнитура имаше хрупкав зелен фасул.

— Зеленчуците са чудесни — отбеляза Беки, опитвайки се да завърже разговор.

— От кухненската градина са. Сама ги засадах там през пролетта — кратко обясни леля Виктория.

Беки реши да се възползва от възможността:

— Разбира се, разбира се. Ти си живяла във Феърфийлд през цялото това време.

— Родена съм тук и тук израснах. И наистина живях тук, докато ти беше в Америка с роднините на Кристина.

— Знам това — топло ѝ се усмихна Беки. — И наистина не разбирам защо трябва да се изнасяте. Тук има достатъчно място. Аз съм сама...

Виктория вдигна ръка.

— Благодаря, Ребека. Много мило — кратко отвърна тя, — но с чичо ти Хенри имаме собствена къща. Колкото и примамливо да е предложението ти да останем като гости във Феърфийлд, мисля, че ще се оттеглим там.

— Добре. Както искате. Но винаги сте добре дошли тук.

— Много си мила — едва отрони чичо Хенри.

Беки замълча. Нямаше как да го избегне. Те я мразеха. Всичко, което правеше, ги дразнеше.

„Е — каза си тя, — поне опитах. Не мога да направя нищо повече.“

Мълчаливо продължи да похапва от пилето. Край с поддържането на разговора! Защо да си прави труда?

След вечеря леля Виктория я заведе отново в библиотеката. Беше подредила голям куп документи върху ореховото бюро.

— Сигурно си уморена, но ако можеш, моля те, прегледай и подпиши тези неща, когато имаш възможност. Това са документите от попечителския фонд. Сега, когато настъпи времето, трябва да сложиш подписа си, за да встъпиш в правото си на облагодетелствано лице. Добавила съм няколко карти на имението, имената на персонала и други полезни неща, които ще ти помогнат да се настаниш тук. Записала съм номера на чичо ти — можеш да ни се обаждаш, ако имаш въпроси или нужда от помощ. Резултатите от съдебния спор с лорд Ланкастър, твой втори братовчед, също са описани тук.

О, да. Лорд Ланкастър, нейният втори братовчед. Рупърт. Той се бе опитал и не бе успял да вземе Феърфийлд. Слава богу!

— Благодаря. Ще ги прегледам.

— Адресът, на който трябва да ги изпратиш, е записан на листа с полезните телефони и адреси за контакти. Ако желаш нещо, позвъни на госпожа Моркамб. Стаята ѝ е точно под твоята, на първия етаж. Ще трябва да я уведомиш, ако искаш нещо за закуска и така нататък.

— Непременно. Благодаря ти. — Беки се опита да запомни всички наставления. — Много... много мило.

— А сега — рязко каза леля Виктория и хвана съпруга си за ръка, сякаш се канеше да го дръпне след себе си като куче на каишка — двамата с чичо ти Хенри ще се приберем у дома. Надявам се, че си прекарала една приятна вечер и че Феърфийлд ти харесва.

— Да, благодаря. Много ми харесва. Направо го обожавам.

— Е, разбира се — отбеляза леля Виктория, сякаш тя е някаква глупачка, — Ребека, всички харесват Феърфийлд. Лека нощ.

— Лека нощ, лельо Виктория, чичо Хенри — каза Беки. Не се опита да ги прегърне. Вече разбираше, че няма да им е приятно.

Последва ги до входа, ръкува се с тях, видя ги как се качват в голям ролс-ройс и потеглят. Леля ѝ не се обърна, за да ѝ махне за довиждане.

— Ще желаете ли още нещо, госпожице Беки?

Тя се извърна и видя застаналата до нея госпожа Моркамб.

— Не, благодаря. — Чувстваше се неловко да има прислуга. Леля Минди бе наела домашна помощница, която идваше веднъж седмично, но само толкоз. А това бе професията на тази жена. Какво да стори, да я уволни? — Нека ти помогна за разчистването.

— О, не, госпожице. — Възрастната жена изглеждаше шокирана. — Вече приключих. Нека поне ви донеса чаша горещ шоколад. Имали сте тежък ден.

Изведнъж на Беки ѝ се доплака. Това бяха първите мили думи, които чуваше, откакто бе кацнала. Преглътна тежко.

— Благодаря, ще бъде чудесно — каза тя.

Затвори вратата и се огледа. Сега, когато остана сама в тази огромна стара къща, очакваше мястото да ѝ се стори малко стряскащо. Но не беше така. Портретите на предците ѝ изглеждаха топли и дружелюбни. Старият стенен часовник беше красив. Тя обичаше

книгите, а в къщата имаше много книги. Дори и големите каменни плочи на пода ѝ изглеждаха топли и уютни.

Може би това бе духът на баща ѝ. Това бе домът, който според волята му оставаше за нея. Родното ѝ място. И леля Виктория бе родена тук, но къщата не беше нейна. Беки разбираше колко страда леля ѝ от това. Но щом Виктория отказваше да живеят заедно, помисли си и леко вирна брадичка, тя, Беки, няма да си изплаче очите от мъка. И няма да ѝ продаде къщата.

„Феърфийлд е моя — каза си Беки. — И така ще бъде и занапред.“

Засмяната госпожа Моркамб ѝ донесе голяма чаша топъл шоколад.

— Господин Моркамб се грижи за градината, госпожице. Може да запали огън в камината, ако желаете.

— Не е необходимо, наистина. Няма да оставам до късно. И много благодаря за шоколада — усмихна ѝ се Беки. — Не се нуждая от нищо повече тази вечер.

— Лека нощ, госпожице — пожела ѝ госпожа Моркамб, кимна и се оттегли.

Беше много впечатлена. Младата дама имаше обноски, много добри обноски. Този факт зарадва госпожа Моркамб. Дори предварително бе харесала Беки, защото разстройваше онази стара вещица — госпожа Уитлок, която нито веднъж не ѝ бе благодарила за нещо и която непрекъснато звънеше посред нощ с проклетия звънец. Една Ланкастър да предложи да помогне за разчистването на масата! Истинско чудо на чудесата! Госпожа Моркамб изпита съжаление към момичето, докато бавно и с мъка се изкачваше по стълбите към горния етаж. Госпожа Уитлок вече бе затрупала младата господарка с купища документи. Несъмнено тя скоро щеше да се предаде и да се изнесе. Никой не можеше да се противопоставя на госпожа Уитлок дълго време.

Беки се настани с подвити крака върху тъмночервения кожен фотьойл и се наслади на мекотата му. Взе една от папките с документи и ги заразглежда един по един. Попечителски сметки... срокове за изплащане... Феърфийлд... А после и „Ланкастър Холдингс“... Всички дребни букви започнаха да се сливат пред очите ѝ. Щеше да довърши друг път. По-интересни ѝ се струваха плановете на къщата.

Видя, че има зимна градина, приемна, стая за четене, много бани... Щеше да организира парти и да използва всички тези пращни спални и бани. Какъв е смисълът да разполагаш с толкова много стаи и да не ги използваш?

Имаше стая за бiliarд. Тя бе добра на варианта с осем топки, на който понякога се правеха залози от по два долара. Видя отбелязани два фонтана, кухненски килер, стаи за прислугата, винарска изба и втора библиотека на първия етаж. „Тук наистина е рай“, каза си Беки. Сега само трябваше да намери някой, с когото да го сподели.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Какво мислиш? — попита Беки.

Обърна се към Шарън Дженкинс и приглади роклята от талията надолу. Шарън бе на двацет и Беки, самотна и тъгуваща за вкъщи през първия месец в Англия, я бе срещнала една вечер в бара на селото. Момичето се бе оказало безкрайно ценно за нея. Учеше английска литература в „Съмървил“ — един от женските колежи в Оксфордския университет. Обличаше се в прилепнали по дупето ѝ джинси с разкроени крачоли и модерни ресни с мъниста по тях и с тениски, които сякаш бяха за деветгодишно момиче. Никой от американските приятели на Беки нямаше роднини или познати извън Лондон, а тя не бе изминала целия път до Феърфийлд само за да хукне на юг, ако ѝ се прииска малко компания. Когато срещна Шарън, момичето бе пияно до козирката и трябваше някои да го вдигне и да го качи в такси. Беки с мъка я изправи на крака, защото Шарън имаше здраво, добре сложено тяло като на селска доячка. Но взе телефонния ѝ номер. Обади ѝ се на другия ден, късно следобед, за да може махмурлукът ѝ да премине, и двете излязоха на вечеря. Най-сетне Беки си намери приятелка.

— Какво, по дяволите...? Това твое ли е? — попита Шарън смаяно, когато Беки най-накрая се бе осмелила да я покани във Феърфийлд.

— Мое. Знам, че е малко отдалечено — изчерви се Беки.

— По дяволите! Хайде да останем тук завинаги. Изобщо не може да се сравнява с мизерния ми малък общински апартамент! — гръмко заяви Шарън.

Беки с голямо удоволствие бе представила приятелката си на леля си при едно от редките ѝ посещения за вечеря във Феърфийлд с Хенри, който покорно я следваше. След първата седмица Беки се бе отказала да се бори за обичта на леля си — Виктория се интересуваше единствено от благоприличието. Виждаше племенницата си два пъти месечно — нито повече, нито по-малко. Нямаше телефонни

обаждания; деловите въпроси се решаваха от адвокатите им. Беки разбра, че тя просто не иска да дава повод хората да кажат, че е изоставила племенницата си.

Освен това ставаше дума за Феърфийлд. Виктория искаше тя да се чувства самотна и нещастна. Тогава навярно щеше да се откаже, да продаде всичко и да се върне в Америка. Много ясно ѝ бяха дали да разбере, че така ще е най-добре. Че е най-добре за тях, бе просто очевидно. Беки знаеше, че може да разчита само на минимална подкрепа от страна на леля си. Така бе и през цялото ѝ детство. Беше грешка да се надява, че това ще се промени сега.

— Лельо Виктория, това е Шарън, моя приятелка. Шарън, госпожа Уитлок.

— Приятно ми е. — Виктория я изгледа отвисоко, сякаш удивена, че Беки е поканила гост в къщата. Наистина се смая. И къде бе намерила тази... млада особа? — Името ти е Шарън, така ли? С какво се занимават родителите ти?

— Татко има месарница в Хошъм — усмихната, отвърна Шарън.

Виктория пребледня, а Беки прикри усмивката си с лъжицата за супа.

Шарън не се притесни от Виктория. Тя бе умна и образована, но освен това пиеше, пушеше и обичаше да танцува в задушните треторазредни клубове в околните градчета. И имаше приятели. Много. Момчета и момичета. Някои бяха кльоцави хипита, други — набити здравеняци, а трети мечтаеха да станат политици. Беки нямаше кой знае колко общо с повечето от тях, но сега поне имаше компания. Понякога човек просто има нужда от халба сайдер и порция наденички в местния бар с дружките си, както ги наричаше Шарън. Така всекидневната ѝ работа в имението бе по-поносима.

А работата наистина се оказа много. Телефонът сякаш направо бе залепнал за ухото ѝ. Да установи точно какви са правата и парите ѝ щеше да ѝ отнеме цяла вечност. Все още живееше с издръжката, която бе получавала в Щатите, защото никой не можеше да изчисли точно колко пари ѝ се полагат. Всичко това много объркваше Беки. Притежаваше Феърфийлд и основната част от компаниите в Обединеното кралство, които съставляваха „Ланкастър Холдинг“. Но всички те имаха попечители, дългове, неизплатени дялове и тя не бе сигурна в каквото и да било.

Адвокатите ѝ казваха да престане да тревожи красивата си главица.

— Господин Хенри Уитлок и господин Уилям Ланкастър се справят забележително, грижейки се за вашите интереси. „Симънс и Симънс“ уреждат в личната ви сметка да бъдат прехвърлени повече чекове от дивиденти, госпожице Ланкастър. Защо се тревожите излишно?

Господин Александър Симънс, с побеляла коса и строг вълнен костюм, събра пръстите на ръцете си и погледна изпитателно младата си клиентка.

Беше необичайно такава красавица да дойде в кабинета му. Възхити се на плътно прилепналата ѝ копринена и рокля на цветя, която разкриваше дългите ѝ крака и очертанията на тънък сутиен. Представяше си го от дантела върху стегнатите ѝ малки гърди и лесен за разкопчаване ръцете му. Дали е бледорозов или ягодовочервен? А косата ѝ естествено руса ли е? Много би искал да узнае. Беки внезапно изпита силно раздразнение.

— Тревожа се, защото искам да поема контрол над компаниите си — спокойно заяви тя.

— Но това е нелепо.

Беки примигна:

— Моля?

Господин Симънс рязко слезе на земята, осъзнал грешката си.

— Не исках да кажа това, госпожице Ланкастър. Желанието ви е съвсем естествено, разбира се. — По израза на лицето му личеше, че съвсем не мисли така. — Но... простете ми... освен ако не разбирате доста от корабно дело и експорт, не проумявам защо искате вие да ръководите „Ланкастър Холдингс“. Това е доста сложен бизнес.

Беки замълча за миг.

— Прав сте, разбира се — каза тя. — Ще проуча въпроса и отново ще се срещна с вас.

— Непременно — вяло отвърна той.

Междувременно тя имаше и друга цел. Никой не я приемаше насериозно. Но Беки щеше да промени мнението им. Беше навършила двадесет и една и бе влязла във владение на попечителския си фонд. Трябваше да покаже на семейство Ланкастър... на Виктория, на Уилям, на адвокатите, на корпоративните директори... че тя

контролира всичко. Макар всички те да искаха от нея да си замине, това нямаше да стане.

Гръмки слова. Но не си представяше изобщо как да ги осъществи.

Шарън отново ѝ се притече на помощ.

— Организирай бал — каза тя един ден, когато седяха в гостната и гледаха новините по телевизията, в които отново се съобщаваше за недостиг на електроенергия.

— Какво да организирам?

— Бал. С танци. Имаш салон за танци, разполагаш с идеалното място за прием на открито... всички богаташи го правят. За шестнайсетия си рожден ден, за осемнайсетия, за дваисет и първия, ловни партита — по всякакъв повод. — Шарън огледа изпитателно приятелката си, представяйки си това хладнокръвно момиче от Източния бряг в изискана бална рокля. — Ще стане истинско събитие. И ти ще си домакинята. Всички ще са длъжни да дойдат. После трябва да ти напишат благодарствени писма. Сестра ми в Челтънхам има фирма за доставки. Ще направиш страхотно парти, а после ще можеш да излизаш с хора от твоята класа.

— Ти си от моята класа.

— Донякъде — отвърна Шарън добродушно, — но не съвсем.

Беки замълча, защото знаеше, че е вярно.

— Ще ми помогнеш ли за това?

— Естествено. И — добави Шарън, която винаги отказваше да приеме и едно пени от Беки — можеш да ми купиш рокля.

— Ти ще облечеш бална рокля?

— Може би — отвърна Шарън.

Беки скептично изгледа оранжево-синия грим върху клепачите на Шарън.

— Ще повярвам, когато го видя с очите си.

Но бе развълнувана. Бал. Колко английски звучеше само! И Шарън имаше право — всичките ѝ надути роднини ще са длъжни да присъстват. И ще разберат, че тя възнамерява да остане тук. Пък и ако трябваше да е откровена, дълбоко в себе си усещаше, че Шарън е права и за друго. Наистина искаше да общува с хора от своята класа. Навярно това означаваше, че е сноб. Че е като леля си Виктория. Но не можеше да стори нищо. Част от нея искаше да види света, към който е

принадлежал баща ѝ, да принуди тези хора да я забележат. Да я приемат.

— Да го направим! — съгласи се тя.

Отне ѝ два месеца да го организира. Замина за Лондон с раздрънкан влак на Британските железници и после взе такси до улица „Бонд“, за да купи подходяща плътна кремава хартия за поканите. Отби се в „Дабет“ за празничната украса и лично избра всеки хартиен фенер, плуваща свещ и искрящи цветни лампички. Цветята поръча я „Зейли“, сестрата на Шарън имаше грижата за храната, оставаше само роклята. Беки обиколи навсякъде — от „Шанел“ до „Хародс“, преди да открие идеалния тоалет в един изискан бутик на Кингс Роуд.

Тя се завъртя пред приятелката си.

— Господи! — въздъхна Шарън. — Изглеждаш... зашеметяващо!

Шарън носеше красива рокля, която си бе избрала в „Литър Джоунс“, тъмносиня копринена бална рокля с къси бухнали ръкави и златна бродерия по корсажа, подчертаваща големите ѝ гърди и доста успешно прикриваща задника ѝ. Когато я бе облякла, се бе почувствала красива и уверена, че Джак — гаджето ѝ от колежа — направо ще загуби ума и дума, щом я зърне. Но приятелството с Беки налагаше да се съобразява с това как изглежда тя. През повечето време Шарън търпеливо го понасяше. Но все пак бе човек. Трябваше ли Беки да изглежда толкова... апетитна?

— Харесва ли ти? — попита Беки, оглеждайки се. „Боже — помисли си Шарън, — наистина няма представа колко е хубава!“

Беки приличаше на истинска богиня в тази рокля. Бледорозовият шифон се спускаше от малките ѝ гърди, набран и обвит около банелите на стегнат корсет, който повдигаше деколтето ѝ, така гърдите ѝ приличаха на две твърди праскови, които леко се показваха отгоре и намекваха за извивките по слабото ѝ тяло. Викторианският корсет пристягаше и без това миниатюрната ѝ талия; сега един мъж можеше да я обхване с две ръце. Може би дори с ръка и половина. Над пластовете коприна и четирите колосани фусти полата ѝ се разстиляше около нея — сред розовия шифон имаше дискретно вмъкнати пластовете бледозлатист сатен. Мънички рози от червена дантела бяха пришити по полата като макове сред житна нива. Платиненорусата ѝ коса, която обикновено свободно падаше около лицето ѝ, сега бе вдигната високо.

Изглеждаше царствено, като графиня от времето на кралица Виктория, и все пак толкова млада, толкова сексапилна... нежната материя на роклята напълно подходеше на свежия цвят на лицето ѝ и на блясъка в очите ѝ.

Макар и американка, завистливо си помисли Шарън, тази вечер тя е една прекрасна английска роза. Сякаш излязла от книга в конспекта на Шарън. Момиче, което ще накара човек да прочете сонетите на Джон Дън.

Нито една подробност не бе пропусната. Обувките на Беки бяха от сатен, в много бледорозово — като изчервила се бяла роза. Бе достатъчно висока и можеше да носи ниски обувки. Нежни малки кичури ограждаха аристократичното ѝ лице и носеше съвсем малко грим — фон дьо тен, мъничко руж и бял молив на долните клепачи, за да заблестят очите ѝ. Изглеждаше като портрет на Гейнзбъро. Нямаше вечерна чантичка, праметната на елегантната ѝ китка — стаята ѝ се намираше на горния етаж и щеше да е престараване. Но — и това би направила само жена със синя кръв, помисли си Шарън, а приятелката ѝ бе чистокръвна аристократка, макар и с американски акцент — Беки носеше ветрило, закрепено за лявата ѝ ръка. Истинско ветрило, старинна вещ от пера и бяла дръжка от слонова кост, изрисувана нежно като дантела. Вече на два пъти го бе размахала пред лицето си, като рязко дръпваше дръжката, сякаш без да забелязва, така че то се разтваряше като опашка на паун...

Преглътна тежко. Харесвам Беки, напомни си Шарън. Няма защо да се държа лошо с нея само защото е толкова красива.

— Кога според теб ще пристигнат първите гости?

— На поканите пише седем, така че е най-добре да съм долу в седем без пет.

— Никой няма да се появи преди седем и половина.

— Но ако някой дойде... Не мога да карам гостите си да чакат — твърдо заяви Беки.

Шарън се отпусна тежко на едно избродирано кресло от седемнадесети век.

— Взискателната домакиня. Трябваше да се досетя, че ще стане така. Понякога си безмилостна.

Беки се засмя:

— Аз ли? Не съм.

Шарън я изглежда сериозно:

— Напротив, скъпа. Може и да не го съзнаваш още, но е така.

— Защо го казваш? Та аз съм лесен противник.

— Наистина ли? Рупърт ще дойде, нали?

Беки усети как в стомаха ѝ под пристегнатия корсет пърхат пеперуди. Това бе най-големият ѝ триумф след пристигането ѝ в Англия. Не, поправи се тя, *единственият* ѝ. Още щом Шарън бе подхвърлила възможността да събере семейството заедно — и тя да играе ролята на господарката на Феърфийлд — Беки се бе замислила за Рупърт. Братовчед ѝ. И по-точно — неин далечен братовчед. Което означава, че не са чак толкова близки роднини. Но Рупърт имаше — едно предимство пред нея — беше мъж.

Семейството притежаваше титла. Сега тя принадлежеше на Рупърт, а не на нея. Той бе лорд Ланкастър. Неин прадядо, Джерард, четиринадесетият барон, бе имал малък брат. Много по-млад, близо с двайсет години.

Почитаемият Хърбърт Ланкастър имаше наследници — четирима сина, най-големият от тях — Джон, се падаше първи братовчед на дядо ѝ. Но заради разликата във възрастта бе пораснал заедно с баща ѝ. А синът му Рупърт, само две години по-голям от нея, се падаше втори братовчед на баща ѝ и неин трети братовчед.

Но Беки, която нямаше братя и сестри, никога не се бе виждала с единствения си роднина от своето поколение. И за всичко бе виновен полът ѝ.

Беше сбъркала пола.

Баща ѝ имаше само една сестра, а неговият баща — две сестри. Така брат ѝ се бе оказал сетната надежда за рода на Джерард Ланкастър. Трима единствени синове и последният бе загинал заедно с баща си още като пеленаче.

Хърбърт Ланкастър не бе имал подобни проблеми. Имаше четирима сина и сега Уилям, най-малкият, ръководеше „Ланкастър Холдингс“ заедно с чичо Хенри. Беки не познаваше никого от тях. Щеше да ги види тази вечер. Но докато растеше, единствено Джон я бе притеснявал.

Джон Ланкастър бил забелязал липсата на наследници от мъжки пол в по-старшия клон на семейство Ланкастър. Не се надявал, че братовчед му Робърт ще умре или пък синът му. Но веднъж го

подразнил относно завещанието му. Какво щяло да стане с Ребека в случай на нещастие?

Беки бе виждала баща си само на снимки, но обичаше да си представя сцената. Как баща ѝ поглежда студено братовчед си. И казва:

— Тогава Беки ще наследи Феърфийлд.

— О, не, Робърт! — възразил Джон. — Феърфийлд е наследствен имот. Ще го наследя аз. Къщата трябва да се предава заедно с титлата. Би трябвало да ти е ясно.

Но баща ѝ не се съгласил. Изобщо. Казал го на братовчед си, спорът ставал все по-разгорещен, докато накрая Джон изхвърчал от къщата и никога повече не проговорил на баща ѝ.

Джон бе починал след Робърт. Прекалено много пържоли и печени бъбречета, прекалено много сирене и бисквити. Не нещо драматично като автомобилна катастрофа — просто банален инфаркт. Беки съжаляваше, че така и не се бяха помирили. Струваше ѝ се ужасно да умрат, ядосани един на друг, без да се сдобрят. „Дали Джон бе изпитал съжаление в сетния си миг?“, запита се тя. Ами баща ѝ?

Рупърт Ланкастър не се бе възползвал от възможността за помирение. Баща му притежаваше титлата, но не и къщата. Разгневен на мъртвия си братовчед, защото в крайна сметка невръстната му дъщеря дори не живееше в Англия и не използваше Феърфийлд, Джон Ланкастър бе завел дело в съда. Къщата се предаваше по наследство по мъжка линия заедно с титлата и ако мъжката линия в един клон на семейството загинеше, тя трябваше да премине в другия. Какво като законът датира отпреди пет века? Все пак е закон.

Докажете го, бяха заявили изпълнителите на бащиното ѝ завещание. Докажете го. И Джон се бе опитал. И бе умрял, опитвайки се. Но Рупърт, сега лорд Ланкастър, призрачната фигура, която тя смътно чуваше през цялото си детство на Източния бряг в Съединените щати, не се бе отказал. Продължаваше опитите си. Годици наред, едва намирайки пари, за да плаща на адвокатите си, Рупърт бе влачил делото по английските съдилища без особен успех.

И най-накрая миналата година бе дошла развръзката. Беки играеше тенис, русата ѝ коса се развяваше като знаме, докато тичаше по корта и се наслаждаваше на лекото тупкане на топките по твърдата настилка, когато лепя Минди изтича навън с разтревожено лице, стиснала телеграма. Съдът бил получил известие за ново

доказателство случая „Феърфийлд“. Младият лорд Рупърт Ланкастър бе изнамерил документ от седемнадесети век сред книгата на дядо си. Кралски указ за унаследяване на собствеността, даден и подпечатан от Джеймс I, новият шотландски крал на Англия, по молба на тогавашния барон. Според него земята, къщата и имението Феърфийлд остават завинаги неделими от титлата. А това означаваше само едно.

Никакви жени.

Рупърт бе цитиран и на страниците на „Таймс“, достигнал и отвъд Атлантика до притеснената Беки. „В моето семейство се грижим добре за дамите — бе казал той. — За тях се намират подходящи женихи. Омъжват се добре. Получават издръжка. Но да се раздели земята от титлата означава да се разруши вековна традиция. Аз се боря, за да я запазя. Съжалявам, че представителите на госпожица Ланкастър не смятат така. В крайна сметка братовчедка ми всъщност е американка.“ Сега Беки си спомни този миг и усети горчиво ледено пробуждане дълбоко в сърцето си. Тя не живееше в Англия, защото семейството, прекрасното *семейство*, с което Рупърт се хвалеше, я бе изоставило.

Но страхът ѝ се бе уталожил половин година по-късно, когато съдията от Върховния съд отхвърли иска на ищеца. Документът бе определен като „ненадеждно доказателство“. Беки забеляза, че не бяха го нарекли „фалшификат“. Така щяха да обвинят един млад и красив английски лорд, който се движеше сред отбрано общество, в лъжесвидетелстване и възпрепятстване на правосъдието, а това бе недопустимо. Освен това Беки бе научила от английската преса, че Рупърт Ланкастър е смятан за герой — беден, достоен, благороден и онеправдан младеж, който се бори срещу нея и високоплатените ѝ американски адвокати. Съдът не би си позволил да накърни репутацията му.

Поне бяха прекратили делото. Три месеца преди двадесет и първия ѝ рожден ден, когато най-сетне щеше влезе във владение на попечителския си фонд.

Беки повтаряше на репортерите: „Без коментар“, докато я заболи устата. Но се притесняваше. Много. Невероятно колко високо бе ценила Феърфийлд дори още пред да го зърне.

И сега знаеше защо. Носеше къщата в кръвта си, в гените си. Мислено си отбеляза да изпрати цветя на адвокатите си. Бяха се

справили отлично. Рупърт притежаваше титлата, но не можеше да ѝ вземе къщата.

Много се изненада, че прие поканата ѝ. Но същевременно се и радваше. Рупърт бе неин братовчед, единственият жив роднина, макар и далечен, от собственото си поколение. Носеше титлата на баща ѝ и не биваше да са врагове.

Е, той щеше да дойде тази вечер. Беки усети как леко потреперва от притеснение. Най-сетне щеше да го срещне.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Цялото имение Феърфийлд грееше. Ребека бе наредила да поставят факли, побити дълбоко в земята, от двете страни на алеята, които искряха и ухаеха в ранната привечер. Навсякъде из предния двор, пред шатрата за приема, в прозрачни стъклени купички, сгущени сред ниско окосената трева, бяха разположени високи свещи, чиито нежни, потрепващи пламъчета осветяваха района и караха сенките да танцуват по покритите с мъх каменни стъпала.

Шатрата представляваше истински шедьовър в арабски стил от бледокремава коприна, масичките вътре бяха оцветени в златно, столовете бяха покрити с чист лен, а покрай стените впечатляваха струпаните червени сатенени възглавнички със златна бродерия. Имаше малък дансинг и място, където да се разположи струнният квартет, а по-късно и диджеят, чийто музикален плот щеше да остане скрит от богато украсен дървен параван. На всяка от масите се виждаха букети от рози и нежни бели цветенца, восъчни свещи, ароматизирани с бял мускус, кристални чаши и сребърни прибори.

Извън шатрата, отстрани на къщата, двете с Шарън бяха накарали доставчиците да подредят маси, отрупани с ордьоври и големи сребърни кофи с лед за шампанското. Имаше мънички блини с блестящи купчинки хайвер от белуга, пушена съомга и топено сирене, подправено с копър, малки сандвичи с краставички и кресон върху тънко нарязани филийки хляб, дребни резенчета пресен омлет с трюфели, миди — пушени и пресни, задушени кралски скариди и омари, сготвени с джинджифил. Докато минаваше оттам, вдигнала широката пола на балната си рокля, за да не се влачи шифонът по каменните плочи, Ребека вдишваше апетитните ухания, но нервите ѝ бяха толкова опънати, че изобщо не изпитваше желание да вкуси нещо.

Всичко изглеждаше забележително. Тя — също. Но все още се тревожеше.

Шарън си бе отишла вкъщи, въпреки молбите на приятелката си.

— Налага се — каза тя. — Не мога да остана тук. Ти трябва да посрещнеш гостите. Ти си домакинята. Нали не искаш някои от хората да решат, че аз съм Ребека Ланкастър? Освен това имам нужда от един джин с тоник. Ще се върна около осем.

После я целуна по бузата и си тръгна, без дори да си придаде разкаян вид.

Ребека застана на най-горната тераса. Редица от свещи очертаваше светлинна пътека, която водеше право към нея. Нагласи тънкия дантелен шал върху голите си рамене и зачака. За миг я прониза леден страх. Според златния ѝ часовник „Патек Филип“ вече бе седем и трийсет и пет, а нямаше никой. Беше накарала да маркират долната част на двора като места за паркиране и там стояха слуги с допълнителни факли, за да осветяват мястото.

Ами ако никой не дойдеше? Ами ако английските ѝ роднини бяха решили да я накажат и я накарат да изглежда като пълна глупачка, отхвърлена тийнейджърка, новозабогатяла американка с големи претенции? Може би щяха да се появят само леля Виктория и чичо Хенри, които ще се държат покровителствено с нея и ще я принудят да се чувства още по-зле. Ребека усети как ѝ призлява. Беше похарчила повече от двацет хиляди лири за това парти. Дори не ѝ се мислеше колко е сумата в долари.

Изведнъж във вечерния здрач се появи и нов звук, освен този от настройването на виолончелото. Ребека вдигна глава и забеляза фаровете на две коли, които се приближаваха по алеята. Един ролс-ройс, следван от ягуар. Въздъхна дълбоко с облекчение и издиша бавно, за да се успокои.

„Започва се!“, помисли си тя.

— Страхотно е! — ухили се Шарън. — Адски готино. Огледай се само. Все едно снимаме „Гордост и предразсъдъци“.

— Почакай за миг! — изшътка ѝ Ребека. — Господин и госпожа Хоуп? Радвам се да ви видя. Да, чудесна вечер. Моля, вземете си чаша шампанско... малко хайвер? А тона синът ви ли е? Джослин, приятно ми е.

Шарън стоеше малко встрани и наблюдаваше как Ребека посреща гостите си. Изглеждаше толкова самоуверена, човек трудно

би повярвал, че е само на двайсет и една. Косата ѝ бе вдигната високо, под светлината на свещите на ушите ѝ проблясваха диаманти и цялата бе обгърната от нежен шифон. Половината от мъжете не можеха да откъснат поглед от нея, макар да бяха достолепни възрастни джентълмени като господин Хоуп — поне петдесетгодишен, със смокинг, придружен от пъпчивия си син, подстриган късо на черта, който с мъка свали очи от лицето на Ребека. Госпожа Хоуп, чието червендалесто лице издаваше, че прекалено много харесва портвайн и напълно отговаряше по цвят на огромната ѝ бална рокля от „Лора Ашли“ с грамадна панделка отзад, грубо сръчка с лакти съпруга си и го помъкна към масите с храна.

Гостите се разхождаха наоколо, натъкмени в бални рокли и вечерни костюми, и сякаш нощта бе осветена от бижутата им точно толкова, колкото и от свещите. Имаше стотици хора, сервитьорите неуморно обикаляха наоколо, понесли големи бутилки шампанско, а приглушеният шум от множеството разговори се издигаше над нежните звуци на струнния квартет. Но никой, включително и тя самата, не блестеше по-ярко от Ребека. Шарън леко се изненада от факта, че Ребека сякаш плува в свои води. Разбира се, тя се намираше в собствения си дом, а тези хора бяха нейни роднини... Но може би заради американския ѝ акцент Шарън никога не бе смятала, че Ребека наистина е една от тях, независимо какво ѝ бе казвала по-рано.

Ребека обаче можеше да засрами дори кралицата с начина, по който стоеше там, махаше и кимаше на гостите си и леко стискаше ръката на всеки от тях. Разкошната ѝ рокля, висящите от ушите ѝ диаманти, ветрилото, аристократичните ѝ скули...

„Човек никога не би предположил, че е американка. Нито за миг“, мислеше си Шарън.

Напомни си, че нейният Джак харесва по-едри момичета, а и без това не бе от мъжете, които приятелката ѝ би харесала. Той бе тук някъде, по думите на Беки. Реши да се поразходи и да го потърси.

— Ще се видим по-късно — прошепна ѝ тя. Ребека не я чу. Стъпалата и целите ѝ крака бяха изтръпнали от стоенето, захладняваше, а пред нея се извиваше сякаш безкрайна колона от хора, които идваха да я поздравят. Лордове и безброй благородни дами и господа, на ред с адвокати, банкери и съпругите им — всички явно бяха безкрайно щастливи, че са тук. Здрависваха се с нея и ѝ

пожелаваха всичко най-хубаво. Огледа множеството, докато поглъщаше набързо питието и храната си, и се по чувства странно. Партито ѝ имаше изключителен успех и все пак тя не познаваше никого. Устоя на изкушението да погледне часовника си, докато поредната групичка трети братовчеди се изнизваше пред нея. Сигурно скоро щеше да стане време за вечеря, а след това идваше ред на танците. О, по дяволите! Вероятно щеше да се наложи да открие танците с чичо си Хенри. Освен гаджето на Шарън и няколко момчета от близкото градче, той бе единственият мъж, когото познаваше тук.

Упъти третите братовчеди към масата с шампанско и пристегна тънкия си шал по-плътно около талията. Потокът от хора поизтъня и най-накрая свърши. Вече бе почти девет часът. Можеше да влезе вътре и да отмори прасците си.

Но явно не веднага. Към нея се приближаваше млад мъж, непридружен от жена и деца. Висок, тъмнокоп и облечен в безукорен смокинг, искрящо бяла риза и папийонка. Беки несъзнателно изпъна рамене. Усети как по бузите ѝ плъзва лека руменина, щом той дойде по-близо.

Боже, колко красив беше! Какви очи само! Тъмни и обрамчени с гъсти черни мигли, почти като на италианец. Изглеждаше добре сложен, без да е прекалено мускулист, с изправени рамене. Тя забеляза как очите на останалите гости се отклоняват към него и разговорите им секват, когато той минаваше наблизо.

Порови из ума си. Дали бе канила филмови или музикални звезди? Или пък беше някой известен англичанин, за когото дори не е чувала? Или спортист?

Младият мъж уверено се изкачи по стъпалата и леко ѝ се поклони:

— Ребека Ланкастър, предполагам?

Плътен секси глас. Ребека усети как руменината ѝ става по-ярка. Скулите му бяха високи и надменни, а устните му — чувствени и някак сурови. Тя опита да се съвземе и му отправи възможно най-официалната си усмивка.

— Да. Добре дошли във Феърфийлд!

— Благодаря — сухо отвърна той. — Аз съм Рупърт Ланкастър. Братовчед ти.

Беки се изчерви. Нямахме представа, че първата ѝ среща с него ще протече по този начин. Изобщо не го бе познала. Двумерните вестникарски снимки не бяха уловили дори и частица от магнетизма му. Нито тъмните като шоколад очи, нито бляскавата черна коса, както и надменното му държане.

— Л-лорд Ланкастър? — заекна тя.

Гостът се усмихна само за миг.

— Мисля, че би трябвало да минем на Рупърт и Ребека, освен ако не възразяваш категорично. Може и да сме далечни роднини, но няма нужда да сме толкова официални.

— Съгласна съм.

Беки протегна ръка. Вместо да се здрависа с нея обаче, той леко прегъна върховете на пръстите ѝ и леко вдигна дланта ѝ към устните си, за да я целуне.

— Съжалявам, че закъснях — каза Рупърт. — Бензинът ми свърши.

— Колата ли беше виновна или ти?

— Колата. Никога не обвинявам себе си за каквото и да е, ако мога да го избегна. — Усмихна се коварно. — Впрочем много мило от твоя страна, че ме покани. Винаги съм съжалявал, че не сме се помирили.

— Съдебното дело... — колебливо вметна Ребека.

— Да. Трудно е да се срещаш с някого, докато водите правни спорове. Но колкото и да не ми харесва, въпросът вече е решен.

— Абсолютно вярно — съгласи се Ребека. Внезапно се почувства засрамена. Наистина бе много любезно от страна на Рупърт да се появи на нейното парти. Сега играеше ролята на господарка на къщата, която според него му се полага по право и за която се бе борил цял живот. Тя бързо слезе от по-високото стъпало, за да не изглежда съвсем като кралица, поздравяваща поданиците си. — Много се радвам да те видя. Аз... надявам се да вечеряме заедно.

— Не съм ли поканен на вечеря? Смятах, че това е включено в поканата за бала.

Тя отново се изчерви:

— Разбира се. Да, поканен си. Но съм те настанила заедно с някои далечни братовчеди.

— Дори по-далечни, отколкото сме с теб ли?

— Дори по-далечни от нас. Не знаех дали ще искаш да седиш до мен.

— Глупаво момиче, изминах целия път от Лондон дотук само за да те видя — тихо каза Рупърт и Беки усети как вътрешно се разтапя като желе. За миг я погледна изпитателно, тъмните му очи се плъзнаха по роклята ѝ. Сякаш направо я разголи. — Каква пленителна рокля! — преднамерено многозначително отбеляза той.

„О, ще ми се да е така — внезапно си помисли Беки. — Определено бих искала да те пленя.“

— Благодаря. Ще се отправим ли към масите? Аз... трябва да разменя няколко картончета с имена.

— Разбира се — съгласи се Рупърт. Предложи ѝ ръката си и това изглеждаше като най-естествения кавалерски жест на света. — Ще ми се приятелите ми от Лондон да можеха да ме видят. Обичам винаги да придружавам най-красивото момиче на партито.

Дори и в мрака Беки усети как я облива чиста слънчева топлина. О, господи, той бе прекрасен! И определено не беше чак толкова близък роднина, че да е невъзможна романтична връзка помежду им. Ако той изобщо се интересуваше, разбира се. Беше идеалният английски джентълмен... изискан, самоуверен, добре сложен... а очите му, очите му изглеждаха направо хипнотични... Тя му се усмихна и сплете тънката си ръка с неговата. Всички ги зяпнаха, когато влязоха в шатрата заедно.

„Предполагам, че ще успея — хладнокръвно разсъждаваше Рупърт. — Разбира се, акцентът ѝ ще трябва да изчезне, но върху това може да се поработи. След няколко години тук най-вероятно бездруго ще го изгуби.“ Тенът ѝ определено бе чаровен, но донякъде и предизвикателен. Но какво да се очаква при такова възпитание? Сигурно дъвчеше и дъвка и ругаеше. Американките бяха много амбициозни. Знаеше го от личен опит.

Погледна я крадешком, докато се ръкуваше с разни нищожества, мотаещи се из прекалено пищната и натруфена шатра... Ребека разменяше картончетата с имената на гостите тихомълком, с минимум суетене и възможно най-грациозно. Обзе го силен пристъп на негодувание. Виж я само, толкова красива — не можеше да отрече

красотата ѝ — толкова царствена и да посреща всички тези хора в неговата къща. И да харчи неговите пари, докато на него му се налага да води неприятни разговори с банковия си мениджър само за да осигури покритие на чековете си.

Бащата на Ребека бе непрокопсаник, без никакво уважение към рода. Беше се оженил за онази никаквица, беше заплашил да раздели къщата от титлата, а после, шофирайки с превишена скорост на магистралата, бе убил в себе си, и наследника си, така че да се стигне до това положение. За пръв път от десет поколения. Каква нелепа шега! А дъщеря му май бе поела по неговия път. „Какъв смисъл има цялата тази показност! — мислеше си със завист Рупърт, докато се озърташе наоколо. — Американска суетност.“

Е, той скоро щеше да я отучи от това.

Тя изглеждаше много апетитна. Роклята не успяваше да прикрие стройната ѝ фигура — широките поли нямаха значение, той можеше да прецени по тънките ѝ китки и нежната извивка на шията. Косата ѝ бе гъста и лъскава, макар че едва ли бе с естествен цвят. Рупърт си представи дългите ѝ, стегнати крака, увити около кръста му. Дали беше девствена? С удоволствие би я разкъсал. Всеки тласък щеше да е истинска победа.

Когато Ребека станеше негова жена и той се погрижеше да му роди момче или за още по-сигурно — две, всичко отново щеше да е наред. Той щеше да е господарят на Феърфийлд. Тогава щеше да установи правилния ред за унаследяване на имота, така че никоя амбициозна американка и кохортата ѝ от адвокати да не могат да го нарушат.

И за всичко щеше да се погрижи сам.

— Намерих го — усмихна се Ребека и се приближи до него, вдигнала малко триъгълно картонче в ръка.

Тя се усмихна с широка, добронамерена усмивка, разкриваща белите ѝ зъби на златистото ѝ лице.

Рупърт забеляза пламналите бузи и блясъка в очите ѝ. Беше виждал същото у безброй млади момичета — от колежанките в „Сейнт Мери“ в Аскът до онази знойна красавица — Лита Моралес. Рупърт се ухили. Вече му бе в кърпа вързана. Трябваше само да я вземе.

Чувстваше се късметлия. Не се съмняваше, че може да омае Ребека Ланкастър. Още щом намери поканата ѝ в пощенската си кутия,

всичко бе решено. Тя очевидно искаше „да се сприятелят“. Да, как ли пък не... нима някога би могъл да се сприятели с жената, откраднала наследството му? Но тя беше американка. Сигурно бе сантиментална, а освен желанието ѝ за помирение, оставаше и титлата му. Всички жени си падаха по нея, особено американките. А и когато ставаше дума за американка, не трябваше да се пренебрегва и акцентът му. Колкото и да имаше успех сред дамите в лондонските клубове и провинциалните имения, Рупърт не можеше да го сравни с лекотата, с която омайваше момичетата в Щатите. В Ню Йорк направо бързаха да свалят миниатюрните си бикини. Само Лита го бе накарала да почака, но това вероятно представляваше част от плана ѝ да го накара да се ожени за нея.

И почти бе успяла. Рупърт поклати глава; дори си бе помислил, че може да позаглади недостатъците на Лита. Глупаво от негова страна, тъй като в крайна сметка тя беше... латиноамериканка. От работническата класа. Неподходяща за ролята на една лейди Ланкастър и майка на лорд.

Пък и след загубата на делото всичко се обезсмисляше.

Броят на подходящите съпруги се бе свил до една. Само една. Истински късмет за него се оказа, че на всичкото отгоре щеше да му е приятно да спи с нея. Може би щеше да уреди и нещо с Лита, докато е в Ню Йорк. Но по-добре да не го прави. Не биваше да стига толкова далеч, а после да рискува всичко.

Трябваше напълно да зареже Лита.

— Хайде да сядаме — каза той. — Наистина ми се ще да те опозная по-добре.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лита се настани в „Пиер“. Там бе безбожно скъпо и луксозно, но тя имаше нужда от това. Нуждаеше се от утеха и спокойствие. Украсеното с позлата фоайе на хотела с огромното коледно дърво я накара леко да се отпусне.

Взе си ароматна вана и се загърна в топъл бял и пухкав халат за баня. После седна до прозореца с изглед към студения, сив и опустял Сентръл Парк и препрочете телеграмата.

Сигурно беше някаква грешка. Рупърт не можеше да е имал това предвид. Ако бе истина, нямаше ли да ѝ каже нещо предварително? Или поне да се обади?

Толкова сърдечно се бе държал с нея! Дали нямаше вина стресът от новия бизнес?

О, по дяволите! Бизнесът. Лита се сгуши в халата си, опитвайки се да се пребори с внезапно надигналата се в нея паника. Какво ѝ бе казал за парите ѝ... че ще уреди механизъм, по който сметката на компанията да се захранва само при нужда? Бизнесът обаче бе съвсем нов. Не се нуждаеше от толкова много пари. Освен това Рупърт бе богат.

Нали така?

Лита притисна лакираните си нокти до челото и се опита да мисли трезво. Не искаше да го прави, но се налагаше. Това ѝ напомни за първия път, когато баща ѝ я бе завел на върха на Емпайър Стейт Билдинг. Тя се страхуваше от високото, но някак си не можеше да устои да не се приближи до парапета и да не погледне над ръба, където видя влудяващата пропаст надолу и ѝ се стори, че пада, макар да бе здраво стъпила на бетонния под, макар да се намираше в пълна безопасност.

Винаги надничаше над парапета. И сега трябваше да помисли трезво.

Думите на баща ѝ отекваха в ума ѝ, докато оглеждаше годежния си пръстен. Той проблясваше красиво. Колко ли струваше днес

еднокаратов диамант? Хиляда долара? Две хиляди, ако камъкът бе наистина хубав? Две хиляди. Не беше кой знае колко скъпо. Лита бе решила, че Рупърт е избрал пръстена заради класическата му елегантност, а не заради размера на камъка. Ами ако не е можел да си позволи нещо повече?

Апартаментът. Освен ако телеграмата не се окажеше някаква ужасна жестока шега, той дори не беше негов. „Бенсън и Бейли“ го бяха наели за него и договорът му изтичаше в края на годината. А сега, след като го бяха уволнили, щяха да го вземат обратно. Ами подаръците? Перлите, коженото палто... кошниците с плодове и сладкиши от „Фортнъмс“. Несъмнено луксозни. „Но — нашепваше досадното гласче на съмнението в съзнанието ѝ — не е ли лесно да си позволиш луксозни подаръци за пред хората, когато не се налага да плащаш наем?“

Рупърт никога не плащаше сметки, когато излизаха навън. Може би само понякога за вечеря. Но това винаги се вписваше като „разходи“, защото тя работеше за агенцията. Клубовете го пускаха да влиза безплатно и често двамата вечеряха у приятели. Разбира се, той се обличане безукорно. Но нямаше кола. Никаква кола. Навсякъде ходеха с таксита. Ако той плащаше за нещата, които хората биха забелязали... костюми, обувки, ръкавели, цветя, някой и друг подарък... какви бяха другите му разходи?

Не плащаше наем. Нямаше кола. Не харчеше за развлечения. При това положение един скъп костюм бе съвсем достъпен, дори и при малки доходи.

Лита се замисли по-сериозно. „Добре, хайде да пресметнем“, каза си тя, опитвайки се да запази спокойствие. От работата си, преди да го уволнят, Рупърт получаваше добра заплата, защото компаниите не даваха на служителите си луксозни апартаменти, освен ако не им плащаха големи пари. Тогава къде бяха отишли парите на Рупърт, щом нямаше почти никакви разходи?

Адвокати, обади се безмилостно тъничкото гласче в главата ѝ.

Затова Рупърт бе заминал за Англия. Заради така наречения „малък правен проблем“. Нещо, свързано с една къща. И вероятно делото не бе потръгнало според очакванията му — бе продължило по-дълго и бе отнело повече пари. Иначе защо ще се обръща към нея за пари за новия си бизнес? Който, спомни си тя, никак не я бе впечатлил

като начало. Но Рупърт я уверяваше, че всичко ще е наред, защото е успял да привлече важни клиенти от „Бенсън и Бейли“.

Е, поне така бе казал.

Лита потрепери в топлия си халат. Тръсна глава, за да пропъди лошите си мисли. Да, това приличаше на голяма каша, но утре щеше да се прибере при родителите си, да се обади в банката и да разбере какво става.

Поръча си рум сървис. Печено патешко, пресни картофи, зелен фасул и половин бутилка червено вино. Трябваше наистина да поговори с Рупърт и да изгледят нещата. Виното я отпусна и Лита се сви в мекото топло легло и се унесе в сън.

Но последната ѝ мисъл бе, че няма как да издири Рупърт.

Събуди се рано, изнесе багажа си от хотела и взе такси до Куинс. Намери баща си у дома; майка ѝ била излязла да напазарува за вечеря.

— Той те е напуснал, нали, скъпа?

Лита кимна:

— Мисля, че е станала някаква грешка, татко.

— Няма такова нещо. Той не беше от нашата черга, Лита. Разбрах, че е пройдоха още щом го зърнах.

Тя се засмя:

— Какъвто и да е, определено не е пройдоха.

— Точно такъв е — упорито повтори баща ѝ. — От онези типове, които гледат само да използват другите. Виждал съм ги хиляди пъти.

Усмивката ѝ помръкна.

— Татко, трябва ми телефон.

— Говори колкото си искаш. Нали ти плати за него! — каза баща ѝ.

Лита натрупа куфарите с багажа си в антрето и набра номера на банковия си мениджър.

— Много се радвам да ви чуя отново, госпожице Моралес — обади се Пол Уилсън.

Той бе респектиран от финансовото състояние на младата си клиентка през последните осемнайсет месеца. И кой не би искал да има за клиент сексапилна млада дама като нея? Всичките му колеги му завиждаха.

— Добро утро, господин Уилсън. Имам въпрос относно баланса ми.

— Да. Бяхме забелязали необичайна активност по сметката. Надяваме се скоро отново да си върнем голяма част от бизнеса ви.

Лита усети как по челото ѝ избива пот:

— Колко точно пари имам в сметките си при вас?

— Нека да видим. — Тя го чу как рови в разни книжа. — Според мен са седем хиляди.

— Седем хиляди долара? — невярващо повтори Лита.

Той долови смайването в гласа ѝ.

— Няма нищо нередно, нали? Прехвърляхме парите в сметката на компанията съгласно писменото ви разпореждане.

— Всичко е наред. — Гордостта на Лита ѝ се притече на помощ. Беше изпаднала в шок. — Обаче сега искам да отменя това нареждане. Мисля, че сме прехвърлили достатъчно пари.

— Напълно съм съгласен с вас. Почти триста хиляди долара.

— Точно така — немощно изрече тя и се опря на стената.

— Можем ли да сме ви полезни с нещо друго днес? Предишното ви нареждане вече е отменено.

— Не, благодаря. Приятен ден!

Лита затвори. Искаше ѝ се да хукне към банята и да повърне.

Баща ѝ се появи и застана пред нея.

— Станало ли е нещо, скъпа?

— Нищо, татко. Може би съм настинала. — Лъжеше и знаеше, че той не ѝ повярва. — Всичко ще се оправи.

— Щом казваш, Лита.

Лита прегърна майка си, когато тя се върна от пазар, и отклони развълнуваните ѝ въпроси за Рупърт. Изми и наряза зеленчуците за салата и ѝ помогна да приготви пържено пиле за вечеря. За щастие Чико го нямаше.

— Колко време ще останеш, миличка?

— Само няколко дни. Трябва да пътувам по работа до Англия. Искан да оставя багажа си тук, ако нямате нищо против.

— Защо не го оставиш у лорда?

Лита въздъхна и погледна оживеното и весело лице на майка си. След като бе напуснала фабриката за дрехи, преждевременното

състаряване, предизвикано от липсата на пари и надежда, бе изчезнало. Никак не ѝ бе приятно да разочарова тази жена.

— Мамо, двамата с Рупърт имаме проблеми в момента. Не мога да оставя багажа си при него.

Мария изглеждаше ужасена.

— Лита, миличка, нали няма да го напуснеш? Това няма да е хубаво.

— Не, няма да го напусна — отвърна Лита, доволна, че поне това е истина. — Ще ти разкажа какво се е случило после, става ли?

— Добре — прие жената и подозрително погледна към лявата ръка на Лита, за да провери дали годежният ѝ пръстен още проблясва там.

Лита изяде жилавото пиле, приготвено от майка ѝ, преструвайки се, че много ѝ харесва, но се чувстваше неспокойна. Спа лошо в стаята за гости и дори не си направи труд да разопакова някой от куфарите си. Можеше да вземе дрехите си в Англия.

Рупърт трябваше да има много добро обяснение за всичко станало.

Баща ѝ настоя да я закара до летището.

— Няма да викаш такси, разбира се. Аз за какво съм? Не съм забравил да карам за една година.

— Знам, че не си, татко.

— Е, в колко часа е полетът ти?

— В дванайсет — излъга Лита. Нямаше пари за пилеене, за да си купи билет първа класа. Щеше да се наложи да чака на гишето колкото трябва.

Той я остави пред входа с мрачен вид.

— Лита, не вярвай на нищо, което ти казва онзи младеж, докато не видиш доказателство. Обещай ми.

— Обещавам.

— Понякога родителите не са толкова глупави, колкото ги смятат децата им — строго каза баща ѝ и потегли.

Лита се замисли над думите му, отивайки към гишето, за да опита шансовете си. Дете. Някога бе такова; почти го бе забравила — заради напрежението в работата ѝ, заради връзката ѝ с Рупърт и

самостоятелното жилище. Но все още бе тийнейджърка и се бе увлякла по едно красиво лице като младо момиче, влюбено в рок звезда.

Не искаше да повярва, че всичко е толкова просто. Как Рупърт би успял да похарчи триста хиляди долара? Беше инвестирал в бизнеса, а тя притежаваше част от него. Така че ако се случеше най-лошото, можеше да си върне парите. Както можеше да си върне и него. Според думите му нещата помежду им не вървели, но какво всъщност бе имал предвид? Тя щеше да оправи всичко. Знаеше, че може.

Служителката на „Пан Ам“ зад гишето ѝ се усмихна вежливо и я осведоми, че има само едно свободно място. Намираще се в средата на редицата и бе за изтощителния нощен полет. Щеше да е натясно, затворена отвсякъде и изморена.

Лита купи билета. Нямаше избор.

Когато пристигна в Лондон, откри малка будка, в която имаше списък с хотели. Запази си стая в един от най-евтините, които намери. Отне ѝ два часа и половина да се добере до центъра на града в оживения сутрешен трафик. Лита за пръв път идваше в Европа, но се чувстваше толкова разстроена, че дори не се оглеждаше наоколо. Хотелът се намираше в „Ланкастър Гейт“, тесните малки стаички с грозни тапети на цветя и обща баня в дъното на коридора я потискаха. Нямаше сили дори да вземе душ, просто придърпа тънките пердета, сви се в леглото и се унесе в неспокоен сън. Клаксоните и шумът на колите навън вероятно биха държали друг човек буден, но Лита беше от Бронкс. Беше свикнала.

Събуди се в три следобед, когато слънцето вече залязваше. Дори и вътре се усещаше хлад. Взе малката груба хотелска хавлия, мина по коридора и се изкъпа на спокойствие, като изми и косата, и тялото си, за да се почувства чиста. Нямаше представа откъде да започне да търси Рупърт, но ако го откриеше, искаше да изглежда добре. Преоблече се в черни кожени панталони и кашмирено поло, изсуши косата си, гримира се леко и слезе долу.

Служителят на рецепцията примигна. Тази мадама нямаше нищо общо с момичето, регистрирало се по-рано. Без разрешената коса и сенките под очите, тя бе истинска красавица.

— Да, госпожице? — с надежда изрече той.

Лита му отправи една от най-сияйните си усмивки:

— Имам нужда от помощ, но не съм съвсем сигурна какво да търся.

„Чудесно. Дано се задържи пред рецепцията ми по-дълго. Какъв бюст само! — мислеше си служителят. — Дали не е проститутка? Не е, едва ли... прекалено богата изглежда.“ И не достатъчно отчаяна, макар че в нея се долавяше някаква тревога.

Жалко. Все някак си щеше да събере таксата за няколко часа насаме с нея.

— Защо не ми разкажеш, а аз ще преценя дали мога да помогна.

— Трябва да открия един човек, но не знам къде живее.

— Телефонният указател — веднага предложи той.

Янки — нищо не разбират!

Тя поклати глава. Косата ѝ се разпиля по раменете ѝ като в реклама на шампоан.

— Името му е доста често срещано. Ланкастър. Но е лорд. Лорд Ланкастър. А и не знам дали номерът му изобщо е вписан в указателя.

— Попитай в Камарата на лордовете. Но не мисля, че там пускат да се влиза свободно. Не... почакай. Има книга, в която са вписани всички аристократи. Лордовете — също.

— Как се казва тази книга?

— Не помня. Иди в местната библиотека — добави той с рядък изблик на съобразителност. — Там ще ти помогнат. Ще ти запиша адреса.

— О, благодаря! — Американският ѝ акцент приличаше на разтопено масло.

Той се гмурна в топлината му. Може би тя щеше да спре да търси онзи лорд и щеше да излезе и с някой обикновен мъж. Може пък да я покани на среща.

Но тя вече излизаше през вратата.

— О, да, госпожице — каза библиотекарката, дребна жена с кафеникава коса и спретнат тъмносин костюм, — това е на издателство „Дебретс“. Потърсете и в „Кой кой е“. Нека ви покажа. Ще искате ли да вземете книгите със себе си?

Лита поклати глава.

— Само ще си запиша някои неща.

Жената я настави пред една малка маса за четене с лампа над главата ѝ. Тишината бе толкова дълбока, че чак я потискаше; отгръщането на тънките страници ѝ се струваше много шумно. Изнервяше я.

Намери името на Рупърт редом с огромен благороднически герб с малка коронка отгоре и подкрепян отстрани от две мечки с вериги около вратовете. Рупърт, единствено дете, лорд Ланкастър. Завършил в „Итън“ и прочие, и прочие... не е ходил в университет, забеляза тя... Семейно седалище... Точно това беше, нали, къщата Феърфийлд Корт, Шропшър. Къде ли се намираше? Трябва да провери. Лондонски клубове... „Шутърс“... и там си струваше да опита. И апартамент на площад „Итън“.

Лита внимателно записа всичко и излезе от мрачната сграда възможно най-бързо. Отвън, на улицата, валеше сняг. Тя се скри в най-близкия ресторант и си поръча пържола. Бореше се с импулсивното си желание да хукне с такси към клуба му и да настоява да го види веднага. Но не това бе начинът.

След като изяде месото, усети как в тялото ѝ се разлива енергия. Добре. Дали да вземе влак до Феърфийлд Корт? Ами ако той се намираше в Лондон? Едва ли можеше да иде пред градското му жилище и да го чака да се прибере. Прекалено студено бе за това.

Погледна отражението си в огледалото. Да, изглеждаше добре, но освен това изглеждаше като модерно момиче. Не бе в подходящия вид, за да щурмува крепостта. Познаваше приятелите на Рупърт... всичките бяха надути сноби. А това тук бе неговият свят.

Лита се върна в хотела и внимателно прегледа куфара си. Беше опаковала всичко между пластове тънка хартия, за да не се мачка, и тези усилия си струваха. Имаше красив розов костюм от туид на „Шанел“ с пола под коляното, перлите, които той ѝ бе купил от „Картие“, и кожено палто. Комбинира ги с розови кожени обувки на „Диор“ с нисък ток и малки златни катарамии и прибра косата си в стегнат кок. Идеално.

Изчака часовникът да покаже осем и после взе такси до „Уест Енд“. Клубът бе точно такъв, какъвто си го представяше — дискретен, с малка месингова табела отвън и врата с богато украсени решетки от ковано желязо, в които имаше вплетени лъвски глави. Облеченият в

ливрея портиер ѝ отвори и я покани вътре, при което учтиво докосна шапката си с ръка. Тя влезе, без дори да го погледне.

— Да, госпожице? — каза служителят на рецепцията. В гласа му не се долавяше предизвикателство. Лита се поздрави мислено; изглеждаше, сякаш е съвсем на мястото си тук.

— Казвам се... — „Бързо измисли нещо богаташко и английско!“ — ... Елизабет... — Все пак бе достатъчно добро за кралицата, нали така? — ... Астор. Имам среща за вечеря с лорд Ланкастър.

— Разбира се, госпожице Астор. — Той порови в бележника си. — О, не виждам името ви...

Лита въздъхна.

— Боже мой! Рупърт е толкова разсеян. Но поне е тук, нали?

Той провери в друг бележник.

— Ужасно съжалявам, госпожице, но не мисля, че е тук.

Тя се нацупи.

Служителят все пак бе мъж от плът и кръв.

— Вероятно ще го намерите в имението на госпожица Ланкастър в провинцията, ако се отбиете там, госпожице. Феърфийлд Корт. Доколкото си спомням, миналата седмица спомена, че ще ходи там на бал за рожден ден.

Лита щракна с пръсти:

— Колко глупаво само! И дори не се е сетил да ми звънне. Е, благодаря, много сте любезен.

— За мен беше удоволствие, госпожице — каза мъжът и направи знак на портиера да я изпрати. „Този Рупърт Ланкастър е голям късметлия!“, помисли си завистливо.

Лита изчака портиерът да ѝ повика такси и му даде бакшиш. Когато вратата зад гърба ѝ се затвори, тя си позволи широка усмивка.

Утре щеше да отиде отново до библиотеката, да намери този Феърфийлд Корт и да вземе влака дотам. После щеше да поговори с Рупърт и всичко щеше да се уреди.

Трябваше да вярва в това.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беки се събуди рано и се усмихна. Въпреки топлината на пухената завивка и студа в стаята, тя скочи от постелята. Братовчедите от Америка ѝ бяха подарили кашмирен халат, който да вземе в Англия. Загърна се в него и отиде до големия прозорец. През масивното оловно стъкло се виждаше терасираната морава, стигаща до езерцето с лилиите. Все едно изобщо не бе имало парти. Шатрата бе прибрана, свещите и факлите ги нямаше на терасата. В разтърсваната от стачки Великобритания тя бе получила отлично обслужване, плащайки повече на работниците.

Зората тъкмо пукваше, а прозорецът ѝ гледаше на изток. Червеното слънце ставаше все по-ярко. Бледото зимно небе блестеше като приказно; очертаваше се ясен и студен ден. Беки разсеяно си помисли, че трябва да украси коледно дръвче и да организира още едно парти. Този път — по-скромно. Миналата нощ пожъна изключителен успех. Нямаше значение дали бяха дошли от любезност или от чисто любопитство, но всички поканени се бяха появили, оставайки до малките часове на нощта. Изтощена, тя се измъкна и си легна към четири сутринта. Не знаеше защо сега не се чувства изморена. Колко бе спала, навярно около три часа?

Но дълбоко в себе си знаеше защо се събуди толкова рано.

Рупърт. Вълнуваше се заради Рупърт. Беки се бе притеснявала от срещата с него — от евентуалната сцена, от враждебността му. Миналата нощ, когато гостите напълниха Феърфийлд Корт, тя най-сетне почувства, че това място наистина ѝ принадлежи. Тя бе домакинята и посрещаше гости в своя дом. Който Рупърт бе смятал за свой. Но той се държа толкова добре.

Беки обгърна тялото си с ръце и се загледа в красивото си имение. Правилно ли се изрази... че се е държал добре? Това не обобщаваше красивото му стройно тяло, тъмните му очи, нито чара му, нито начина, по който я гледаше, карайки стомаха ѝ да се преобръща. И как само танцуваше с нея — толкова грациозно и уверено, сякаш цял

живот е танцувал само валс! И как я защити, когато леля Виктория се появи и направи хаплива забележка за цената на партито! Той беше такъв... англичанин. Перфектният джентълмен. А и акцентът му... божичко... направо разтапящ. Беки бе забелязала как му се подмазват някои хора заради титлата му и как Рупърт ги бе сложил на мястото им. Докато беше в прегръдките му, тя се чувстваше така, сякаш е създадена само за това.

Оказа се приятно да ѝ целуват ръка. Да я карат да се чувства толкова харесвана и желана. Вече нямаше значение колко много средства бе похарчил Рупърт за съдебното дело, то сякаш нямаше абсолютно нищо общо с нея.

Рупърт я бе погледнал открито в очите, когато го бе обсъждал с нея, за да може тя да почувства искреността му.

— Няма да те лъжа, Беки. Смятах, че имам права над Феърфийлд и според волята на баща ми се борех за къщата. Затова го направих. Надявам се, че ще уважиш това. Но всичко приключи, аз не тая лоши чувства и се надявам и с теб да е така.

— Абсолютно.

— Ако бях спечелил, ти винаги щеше да си добре дошла тук. Ти си част от семейството ми. Макар да сме далечни роднини — добави той и погледна гърдите ѝ.

Беки усети как зърната ѝ настръхват.

— И ти си винаги добре дошъл тук. По всяко време имам осем стаи за гости.

— Всъщност имаш десет — небрежно я коригира Рупърт. — Не забравяй допълнителните две над крилото за слугите.

После се усмихна и цялото му лице светна.

„Боже мой — помисли си Беки, — толкова е красив!“ И благодари на съдбата, че светлината в шатрата е приглушена и той не може да забележи изчервяването ѝ.

— Надявам се балното ти тефтерче все още да не е запълнено, защото иначе ще трябва да го скъсам и да ти взема ново.

Тя се усмихна:

— Не, не е.

— Добре — уверено каза Рупърт, — защото сега, когато видях колко си красива, смятам да те запазя за себе си през цялата вечер.

Винаги съм бил голям егоист. — Наведе се към нея и допълни чашата ѝ с шампанско. — Защо не ми разкажеш за детството си?

Беки поклати глава:

— Толкова е скучно.

Той притисна с мускулестата си ръка нейната мека длан.

— Нищо, свързано с теб, не може да е скучно — отвърна ѝ.

Беки въздъхна щастливо. Дори не усещаше умората. За една вечер се бе превърнала от самотно хлапе в приета от всички дама. А и Рупърт я вълнуваше.

Навярно бе лудост да мисли, че той се интересува от нея. Английските джентълмени бяха пословично чаровни. Може би от негова страна всичко бе само проява на добри маниери. Разбира се, тя беше красива, знаеше го. Но мъжете решаваха кое е красиво. Може би не бе неговият тип жена. Имаше малки гърди. Подхождаха на високата ѝ слаба фигура. Беки разгърна кашмирения си халат и ги огледа изпитателно. Бяха малки, с дребни зърна и идеални като форма, но определено не и пищни. Дали не трябваше да си купи сутиен с подплънки? Но пък тогава нямаше ли той да се разочарова, когато го свали?

„Полека, малката.“ Дори не бе излизала с него, а вече планираше да скочи в леглото му. А той даже не се бе обадил още.

Беки поклати глава и отиде до банята, за да си вземе душ. Искаше да използва сешоара си, за да изпъне косата си с кръглата четка нагоре, и да избере най-добрата си козметика, за да прикрие сенките под очите. Защото ако той се отбиеше, искаше да е готова за него.

Влакът до Хошъм пътува два часа и половина. Лита плати скъпо и прескъпо за място в първа класа — струваше ѝ се, че по-евтино би струвало да лети до Мексико, но така разполагаше с относително чиста седалка, празно купе и място, където да остане насаме с мислите си.

Болката от телеграмата на Рупърт бе намаляла с дистанцията. Никой не го караше да ѝ предлага брак, нали? Погледна пръстена на лявата си ръка и се успокои. Явно бизнесът го бе подложил на голям стрес. И защо бе решила, че парите ѝ са изчезнали? Щом бяха в сметката на компанията, значи можеше да си ги получи обратно. Или

пък да ги остави там и да инвестира в Рупърт. В крайна сметка и „Бенсън и Бейли“ доста сериозно бяха инвестирали в него с луксозния апартамент, сметката за служебни разходи и всичко останало. Сигурно е бил много добър в работата си. Защо да не се надява, че ще успее и с „Модерна реклама“?

Толкова чудесно се бе държал с родителите й. Много учтиво. Дори се бе опитал да завърже разговор с Чико.

Мъж със спретната униформа мина покрай нея, тикайки количка с доста противни на вид сандвичи, и я попита дали не желае нещо.

— Не, благодаря.

Той се бе втренчил в нея, което бе добър знак. Лита искаше да изглежда възможно най-добре. Беше се преоблякла четири пъти, преди да се спре на сегашния си тоалет: черни кожени панталони „Фенди“ и бял мериносов пуловер с разголени рамене и гръб — топла дреха, стилна и същевременно сексапилно показваща, но все пак в прилични граници, кожата й с цвят на кафе с мляко. Косата й падаше свободно върху раменете, къдрава и блестяща, а яркочервените й устни бяха в тон с лака на ноктите й.

Нямаше вид на човек, който се страхува от нещо.

— Колко още остава до Хошъм?

— Около двадесет минути, госпожице.

— А лесно ли мога да хвана такси там?

— Вие сте американка — отвърна мъжът, сякаш правеше някакво откритие.

— Точно така.

— Хошъм не е голям град, госпожице, но попитайте началника на гарата и той ще ви даде номера на някоя местна таксиметрова служба.

— Да, благодаря — каза тя и се обърна да погледне през прозореца.

Човекът от влака знаеше, че едва ли има голям избор на таксиметрови компании в града, но искаше да направи услуга на началника на гарата. Да му даде възможност да зърне момичето. Вероятно беше някоя кинозвезда. Страхотно! Той неохотно продължи нататък с количката.

Лита отново се върна към книгата си, „Джобен указател на господарските имения в Англия и Уелс“. На Феърфийлд Корт имаше

отделени цели две страници. Мястото определено изглеждаше красиво, ако човек си падаше по подобни неща. Лита бе гореща почитателка на високата модерна архитектура. Смяташе планините от бетон и стъкло в Манхатън за най-прекрасната гледка на света. Но можеше да разбере защо някои хора биха ахнали от възторг при вида на Феърфийлд. От него се излъчваше усещането за история, а за Лита това означаваше стотици години привилегирован живот. Като собственик фигурираше госпожица Ребека Ланкастър, която го наследила от баща си. Значи не беше Рупърт. Някаква роднина, вероятно неомъжена леля или нещо такова. Лита нямаше нищо против той да посещава старата дама по Коледа. Само че бягството в родината не бе най-добрият начин да се справиш с проблемите, които неизбежно възникват при всяко начало в бизнеса...

Май че разбираше защо Рупърт е изпратил онази телеграма. Вероятно нещо се бе объркало сериозно или пък не вървеше както трябва в новата му компания. И бе загубил доста пари, а не искаше тя да се тревожи. Сигурно си мислеше, че не е редно да я моли да се омъжи за човек, който се е провалил. Но за Лита това нямаше значение. Дори и да бе изгубил всичките си пари, пак щеше да го обича. Рупърт трябваше да разбере, че тя го подкрепя напълно. А нейните пари... ами...

Лита гледаше навън през прозореца към тучните зелени английски поля и размишляваше по въпроса. Рупърт вероятно в този момент се опитваше да възстанови парите ѝ. Затова бе казал, че трябва бързо да приключи с някакъв правен проблем. Не е искал да я погледне в лицето, докато не ги получи обратно.

В любовта всичко опираше до доверието и тя му вярваше. Трябваше просто да покаже на Рупърт, че и той може да ѝ се довери.

Слезе от влака на спирка Хошъм — съвсем малка и донякъде напомняща обстановката в Уестчестър. В ниската и уютна сграда от червени тухли върху масичка лежаха подредени леко оръфани брошури с местните забележителности. Сред тях фигурираше и Феърфийлд Корт, отворен за посетители през лятото. Лита взе брошурата! На гърба ѝ имаше малка карта. Прибра я в джоба си и попита началника на гарата за номера на таксиметрова компания.

— Аз ще ви повикам такси, госпожице — каза той, като му се щеше сам да я закара. — Накъде сте тръгнали?

— Към Феърфийлд Корт. Намира се...

— О, знам къде е. Всеки знае. Значи идвате за партито? Мислех, че е било снощи.

— Точно така. — Човекът от клуба бе споменал нещо за парти. — Просто имам малко работа с лорд Ланкастър.

— О, Рупърт Ланкастър. Непрекъснато пишат за него във вестниците. Хубави неща каза за госпожица Беки, която взе къщата. Между нас казано, мисля, че той сигурно си търси жена.

— О, така ли?

— Нали знаете — някоя като него, която да му подхожда. Тяхната класа се поддържат един друг.

Тя промърмори нещо неопределено и излезе навън да изчака таксито. Какво разбираше този човек от класовите порядки? Рупърт я бе уверил, че за него няма значение откъде идва, а накъде отива.

Когато телефонът звънна в единадесет часа, Беки бе готова.

— Благодаря, госпожо Моркамб. — Взе слушалката и се постара да не звучи прекалено нетърпеливо. — Беки е на телефона.

— Беки, обаждат се Рупърт. Надявам се, че не те събуждам?

— О, не. — Не можеше да се сдържи. — Радвам се да чуя гласа ти.

— Много по-приятно е да чуе човек твоя глас. Слушай, отседнал съм в града, в „Розата и короната“. Нямам никакви срещи в Лондон чак до утре. Чудех се... ако не си прекалено изморена... би ли искала да пием чай?

— Разбира се. Ще е чудесно. Но защо ти не дойдеш тук? — Искаше да са само двамата. — Госпожа Моркамб може да направи чай. Нали, госпожо Моркамб? — Икономката ѝ кимна и ѝ се усмихна окуражително. — Ще е много по-приятно. Мога да взема сладкиши от магазина в селото.

— Чудесно. В три удобно ли е?

— Идеално! — отвърна Беки напълно искрено.

Затвори слушалката и погледна умолително госпожа Моркамб.

— Няма защо да се занимавате с разни готови сладкиши от магазина, госпожице. Ще приготвя вкусен кейк. Плодов или пандишпанов?

— Пандишпанов, моля — каза Беки. — Не искам да те притеснявам, но...

— Нищо подобно, госпожице. Това ми е работата. Но не се суетете толкова заради него. По-добре е младият джентълмен да се суети около вас.

— Абсолютно вярно — съгласи се Беки и изтича горе, за да се напарфюмира с „Шанел 19“.

Щеше да поднесе чая в гостната, която гледа към кухненската градина, и да сложи във вазата зимен жасмин и коледни рози. Сега щеше да стане ясно; нямаше приглушено осветление, нямаше музика и алкохол. Ако Рупърт възнамерява да я покани на среща, щеше да го стори днес.

Беки не смяташе, че поканата за чай се брои, защото можеше да е просто израз на приятелски чувства.

Отиде в библиотеката с куп книга на „Ланкастър Холдингс“. Оставаха цели часове до времето за чай и имаше нужда да се разсее с нещо. Щеше да се опита да разбере какво точно притежава и как работи компанията.

Лита погледна часовника си. Вече минаваше два и половина, а шофьорът на таксито бе казал, че ще им трябват още петнайсет минути, за да стигнат до Феърфийлд. Удобен час да се появи след обяда, за да имат достатъчно време да се съвземат от махмурлука. Не се притесняваше особено. Изглеждаше съвсем прилично. Щяха да я упътят къде да намери Рупърт. Лита с удоволствие се загледа в пейзажа и се отпусна на седалката. Наоколо бе красиво, виждаха се селца и малки къщички със сламени покриви, множество ферми. Не й се вярваше, че провинцията е част от същата страна, сравнявайки я с Лондон, макар че градът се намираше само на няколко часа път. Но Лита все пак харесваше повече Мексико. Когато оправеше тази каша с Рупърт, може би двамата щяха да заминат заедно някъде. Например в Рим — да видят Колизеума.

— Пристигнахме, госпожице. Идвали ли сте тук досега?

Лита вдигна очи. Минаха между две огромни каменни порти и продължиха по неравен и тесен път.

— За пръв път ми е — каза тя.

Пътят зави и пред тях се появи Феърфийлд, внушителен и дънвен.

— Хубава къща — отбеляза Лита, но предпочиташе Пето Авеню.

Таксито спря на чакълената алея пред входа и тя даде на човека щедър бакшиш. По-добре да е сигурна, че ще дойде, ако отново го потърси. После тръгна към вратата от тъмен стар дъб и натисна звънеца.

Беки чу звъна и скочи. Опитва се да се успокои. Беше смешно да се вълнува толкова заради мъж, когото едва познава. Беше подранил с десет минути, но Беки отдавна бе готова да го посрещне. Косата ѝ се стелеше по раменете като платинен водопад; ноктите ѝ бяха с дискретен френски маникюр и бе сложила сини капки в очите си, за да неутрализират лекото им зачервяване.

Госпожа Моркамб се показва във фоайето, но Беки ѝ направи знак да се оттегли:

— Аз ще отворя.

Дръпна вратата с усмивка.

На прага ѝ стоеше млада жена. Беки примигна, а умът ѝ прехвърли набързо списъка с вчерашните гости. Струваше ѝ се, че не я познава. Изглеждаше толкова млада и толкова красива, че Беки със сигурност би я запомнила. Освен това имаше прекалено тъмна кожа, за да е сред бледите английски роднини и приятели на семейството ѝ. Не, не смяташе, че я познава.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита с равен глас Беки, надявайки се, че не извършва някое непростимо нарушение на етикета.

— Надявам се. Казвам се Лита Моралес.

Беше американка и Беки разпозна акцента ѝ от Бронкс. Какво правеше тук това пуерториканско момиче от Бронкс? Беки неохотно стисна протегнатата ѝ ръка. Имаше ужасно предчувствие. Дали не се бе случило нещо с леля Минди?

— Търся Рупърт Ланкастър — каза Лита, след като русокосото момиче, което я оглеждаше изпитателно, не се представи. — Чух, че е бил тук снощи. Трябва да поговоря с него и се надявах, че може да знаете къде е.

Беки я зяпна.

— Какво общо имате с лорд Ланкастър? — попита тя доста студено.

— Аз съм годеницата му — отвърна другата жена.

Очите на Беки се разшириха. Какво каза тя? Той не бе и споменавал нищо за годеница. Бързо прецени жената пред себе си. Изглеждаше прекалено добре облечена, за да продава нещо. Но пък защо тогава не знаеше, че Рупърт е тук? Защо той не я бе довел?

— Влезте, моля — покани я Беки.

— Благодаря. — Лита пристъпи във фойето и скръсти ръце, като се вгледа очаквателно в Беки.

— Аз съм Ребека Ланкастър — представи се домакинята след неловка пауза. — Моля, заповядайте насам. Очаквам Рупърт да дойде на чай съвсем скоро.

Младата жена се усмихна и разкошните ѝ бели зъби проблеснаха. Беки си помисли, че е много красива, но малко ниска, женствено закръглена и прекалено привличаща погледите. Белият ѝ пуловер плътно обгръщаше пищните ѝ гърди. Беки се сети отново за собствения си малък бюст и за компенсация изправи още повече рамене.

Тръгна напред и покани Лита в библиотеката, където имаше ваза с цветя и сребърен поднос с чай, кифлички, конфитюр и прясно изпечен лимонов кейк, с който госпожа Моркамб особено се гордееше.

— Заповядайте, седнете. Искате ли чай? Или да ви предложи чаша студена вода или кафе?

— Всъщност дали мога да се освежа малко?

— Разбира се. Има баня в коридора. Първата врата вляво — обясни Беки. Усещаше гърдите си напрегнати от разочарование.

— Благодаря — спокойно отвърна Розалита и излезе от стаята със сексапилно поклащане на дупето.

Беки въздъхна дълбоко.

Звънецът отново се обади. Тя излезе в коридора и отвори вратата.

Рупърт стоеше на прага с огромен букет червени рози.

— Беки, изглеждаш фантастично — усмихна ѝ се широко той.

— Цветята — също. — И тя леко се усмихна. — За годеницата си ли ги донесе?

— Годеница?!

Рупърт изглеждаше тотално объркан.

— Да. Роза Моралес или нещо подобно.

— Тя е тук? — успя да попита той.

— Значи наистина я познаваш. — Проблясъкът на надежда, който се бе появил с объркването му, отново изчезна.

— Разбира се, че я познавам. Работех с нея. — Рупърт се приближи и прошепна в ухото ѝ: — Мое бивше гадже, съвсем обикновена история с модел... една грешка. За съжаление тя явно не иска да приеме края. Малко е смахната.

— Но тя е в банята ми.

Рупърт стисна ръката на Беки:

— Виж, не знам как ме е намерила тук. Ужасно съжалявам за това. Но защо не се качиш горе? Трябва да се опитам да реша този проблем възможно най-внимателно. Ще се отърва от нея и ще ти се обадя, когато всичко е наред, става ли?

— Добре, Рупърт — колебливо се съгласи Беки.

— Къде е телефонът? Веднага ще извикам такси. И не се тревожи. Всичко ще се оправи. Повярвай ми.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лита чу звънеца на входната врата и тихите гласове в коридора и сърцето ѝ подскочи. В малката баня, чиито тапети по модел на Уилям Морис изглеждаха достатъчно стари, за да са оригинални, имаше мивка с две кранчета и огледало в позлатена рамка, малко размътено от годините. Докато миеше ръцете си, Лита с разтуптяно сърце огледа лицето си. Извади червилото и едва докосна с него устните си. Да, така беше по-добре. Искаше всичко да е идеално.

Пое си дълбоко въздух и излезе.

Рупърт беше в библиотеката, а момичето с бостънския акцент не се виждаше никъде. Лита се усмихна и изтича към него.

— Рупърт! Скъпи, толкова се радвам да те видя. Страшно трудно те открих.

Той затвори вратата на библиотеката.

— Разбира се. — Гласът му звучеше ледено. — Не съм ти оставял адреса си. Изпратих ти телеграма.

— Знам, но не вярвам да е истина. Ние сме сгодени — не можеш просто така да скъсаш с мен.

— Не мога ли? — Смахът му бе жесток. — Аз пък си мислех, че вече съм го направил. Виж, Лита, беше ни забавно, но всичко свърши. Недей да правиш сцена.

Лита отстъпи две крачки назад. Никога не бе виждала този израз в очите му.

— Сцена ли? Ти казваше, че ме обичаш.

— Мъжете казват какво ли не в леглото. — Рупърт сви рамене. — Съжалявам, че напразно си пътувала дотук, но не съм те канил да идваш.

Тя внезапно потрепери от страх и цялата настръхна.

— Рупърт, какво стана с парите ми?

Очите му се присвиха:

— Какви пари? Каква е тази глупост?

— Парите, които ме помоли да ти дам назаем за „Модерна реклама“. Каза ми, че ще вземеш само колкото е нужно. А когато проверих в банката, ми казаха, че са отишли повече от триста хиляди. Почти всичко.

Рупърт я погледна в очите и вдигна рамене.

— Да, много жалко. Парите ти не бяха заем, а инвестиция в компанията. Изгубих една поръчка и парите отидоха по разноски. Всички се надявахме бизнесът да е успешен, но такъв е животът днес. Сигурен съм, че ти можеш да изкараш още пари.

Лита се опря на тъмночервеното кресло.

— Твоята „компания“, ако наистина е имало такава, беше създадена само преди месец. Как си успял да похарчиш толкова много?

— Инвестиции. Разноски. Всекидневни разходи. Всичко се натрупва. — Той леко се усмихна и Лита усети как го намразва. — Ако мислиш, че имаш основание за дело, можеш да ме съдиш. Обявих компанията за ликвидация. Но съм чувал, че адвокатските хонорари са доста високи.

Тя кимна:

— Ще те съдя и тук, и в Щатите. Ще си върна онова, което ми открадна.

Отвън се чу шум, една кола спря пред входа. Рупърт отиде до вратата на библиотеката и я отвори, без дори да я погледне:

— Таксито ти. Мисля, че разбираш — няма как да открадна нещо, за което имам писмено разрешение да взема.

Лита зяпна от изумление и очите ѝ се насълзиха, не успя да се въздържа.

— Хайде, моля те! — по-високо и по-твърдо я подкани Рупърт.

Тя излезе в коридора, заслепена от сълзите си, и изтри очи с опакото на ръката си.

— Лита, между нас няма нищо и никога няма да има. Ти просто не си мой тип. Но Беки е и затова съм тук. Съжалявам, че трябваше да го чуеш толкова ясно, но е за твое собствено добро. Трябва да си идеш. Така само... излагаш себе си.

— Добре — отвърна Лита със зачервени очи и изпълнена с омраза към него. — Тръгвам си.

— Чудесно! — рязко каза Рупърт.

Той се завъртя на пети и се върна в библиотеката.

Лита забеляза, че русокосото момиче я наблюдава с известно любопитство от горния край на стълбите — като случаен пътник, станал свидетел на пътна злополука.

Тя дръпна рязко вратата и хукна навън. Мразеше Рупърт, а също и онази ледена красавица.

В чантата си имаше чифт слънчеви очила. Сложи си ги още преди да излезе от верандата. Нямах да позволи на Рупърт да злорадства над сълзите ѝ, нито пък да обяснява каквото и да било на шофьора на таксито. Качи се в колата и се постара да не тръшне вратата. Да вървят по дяволите! Сълзите ѝ пресъхнаха моментално.

— Накъде сме тръгнали, скъпа?

— Към гарата, моля.

Слава богу, че гласът ѝ не трепереше. Мъката и шокът ѝ бяха преминали; не бе останало нищо, освен чист леден гняв. Не можеше да се заблуждава повече. Сега искаше единствено *да им отмъсти*. На Рупърт и на проклетото му гадже. Започна да планира действията си, докато колата бавно продължаваше по пътя. Беше на осемнадесет, но се чувстваше като на петдесет.

Или по-скоро — на деветнайсет, поправи се Лита.

Днес имаше рожден ден.

Когато се върна в Лондон, разполагаше с цял ден за убиване преди обратния полет. Прибра всичките си богаташки дрехи в стил европейска дама и obu чифт джинси и удобен червен пухкав пуловер. Мъжът от рецепцията, който не можеше да реши дали тя изглежда по-секси като изискана дама или като свежо момиче с конска опашка и прилепнал пуловер, ѝ предложи безброй варианти за разглеждане на забележителности, с надеждата Лита да остане още малко наблизо и да пристъпва от крак на крак, така че да може той да се наслади на поклащането на разкошните ѝ гърди. Но Лита не се интересува от Британския музей, нито от Националната галерия, нито от Тауър. Само му се усмихна и се запъти към библиотеката.

Ребека Ланкастър. Фамилията на Рупърт беше Ланкастър. Онази надута снобка я бе посрещнала така, сякаш къщата е нейна. Лита извади справочниците „Дебретс“ и „Кой кой е“ и потърси Ребека Ланкастър. Не фигурираше никъде, но в „Лордовете“ на Бърк я намери

в бележка под линия; Рупърт бе наследил титлата от Робърт Ланкастър, негов втори братовчед, който имаше наследници: дъщеря Ребека Елизабет и син Чарлс Хенри, починал като бебе. Така дъщеря му Ребека наследяваше семейното имение Феърфийлд Корт, към което бе имал претенции и лорд Ланкастър, Рупърт...

Сред тишината на мрачната библиотека Лита започна да си записва данни в евтиния жълт бележник.

Какво ѝ бе казвал Рупърт за къщата? Че е негова... Правни проблеми...

Той бе казал, че къщата принадлежи на него. И че трябва да се реши някакво съдебно дело. Ако бяха отсъдили в полза на Ребека, какво би станало? Рупърт нямаше да наследи къщата и всичко останало, свързано с нея, така че трябваше някак си да изкарва собствени пари. И вместо да се опита да ги изработи сам при „Бенсън и Бейли“ или някъде другаде, той просто бе решил да открадне нейните. Лита усети как пламва от гняв, независимо от хладината в библиотеката. Вероятно тогава бе започнал да се държи странно с нея. След като вече не е искал да се жени за нея... бе решил да я ограби. Внезапно Лита проумя, че „Модерна реклама“ може би изобщо не е съществувала реално. Просто бе основал една нова „компания“, за да я накара да подпише онзи проклет документ, с който се уреждаше превеждането на парите, и да ѝ ги вземе всичките.

И сега тя се озоваваше там, откъдето бе започнала, без да се броят няколкото хиляди долара.

Погледна към диаманта, който проблясваше на лявата ѝ ръка. Беше ѝ казал, че може да го задържи. Да, страхотно — колко благородно от негова страна! Свали го и го пхна в джоба си. Веднага щеше да го продаде. Нямаше намерение да му го връща. Вече не можеше да си позволи показни жестове.

Нуждаеше се от всеки цент, за да си отмъсти. Споменът за Беки, застанала високо горе, наблюдавайки я как плаче, студеното ѝ самодоволно изражение накара лакираните пръсти на Лита да се свият в юмрук под масата. Мразеше я — нея и огромната ѝ стара къща, благородния ѝ баща, и заедно с онзи човек на гарата, който толкова небрежно бе предположил, че тя ще отнеме мъжа на Лита. Не че той знаеше нещо, но... „в тяхната класа се поддържат един друг“. Точно така. Ребека бе достатъчно добра, с достатъчно благороден произход

достатъчно руса за Рупърт, за разлика от нея. Той нямаше да рискува с нея, след като разполагаше с Ребека. И в какво се бе превърнала Лита? В поредното момиче, което прави сцени — като онази кукла в клуба, която Рупърт бе прогонил. Бузите ѝ пламнаха. Гласът му звучеше твърдо, докато я гледаше с пълно презрение. „Само излагаш себе си.“

Сега разбираше защо онова момиче в клуба я бе нарекло *нещастница*. Наистина се бе изложила, позволявайки на Рупърт да я разплаче и на Ребека Ланкастър да я наблюдава така, сякаш е научен експеримент. Мисли за Ребека толкова дълго, че накрая се почувства страшно изнервена и се наложи да стане и да излезе.

Затвори книгите прекалено шумно и една начумерена библиотекарка се доближи до нея.

— Надявам се, че няма никакъв проблем? — прошепна тя остро.

Лита я погледна, без изобщо да я забелязва, и отвърна:

— Няма да има.

По време на обратния полет Лита обмисляше как ще постъпи. Купи си британското издание на „Вог“ и го прелисти. Логичният на пръв поглед отговор бе да продължи да работи като модел, да направи още реклами и да спечели много пари. Но това никак си не я привличаше. Струваше ѝ се като връщане назад. Спомни си какво бе казала на Бил за рекламата на „Коста Рика“... как се бе присмивала на другите момичета, че са прехвърлили двайсет и пет. Не искаше и нея да я смятат за изхабена, преди да е навършила трийсет. Да получава по-малко пари, да ѝ възлагат все по-лоши поръчки... и накрая от агенцията дори да не искат да отговарят на обажданията ѝ...

В никакъв случай. Такъв живот не беше за нея. Лита си спомни за училището, за това как искаше да използва ума си. Красотата ѝ щеше да отmine. Потрепери при мисълта, че един ден ще стане на трийсет. Господи, това значеше да остарее! Искеше да е постигнала нещо, преди да е чак толкова стара.

Това бе последната от тийнейджърските ѝ години и щеше да е последната, в която работи като модел. Бил трябваше да ѝ намери още няколко големи поръчки. Само колкото да изкара достатъчно пари, за да стъпи на краката си, да си купи нов апартамент. Ще купи имот в града и ще използва времето си да реши какво иска да прави в живота.

Рупърт имаше право. Точно сега наистина не можеше да си позволи да наеме адвокат, за да го съди. Но както се казваше в поговорката, отмъщението е ястие, което е най-вкусно, когато е студено. Лита можеше да чака. Искаше нещо повече от триста хиляди долара. Искаше пълното му унищожение.

И това на Ребека Ланкастър.

— Да се оттеглиш? — Бил Фишър изгледа Лита стреснато. — Миличка, не можеш. Ти си от най-печелившите ни клиенти. Направи толкова много пари.

Само ако знаеше!

— Така е. — Лита се опита да си придаде незаинтересован вид. — Но, Бил, искам да се занимавам с нещо друго.

— Ти не знаеш да правиш нищо друго.

— Ако се откажа след пет години, ще съм на двапет и пет и няма да имам опит в нищо друго. И какво ще стане тогава? Ще получа работа по милост тук като твоя секретарка? — Лита поклати глава. — Нямам такова намерение. Ще продължа нататък.

Бил се нацупи.

— Вече съм ти уредил участие в рекламата на „Кънтри Фреш“.

Тя се замисли.

— „Кънтри Фреш“, онези с макароните и спагетите, нали?

— Точно така.

— С кого имат договор?

— Рекламната им агенция е „Дохъни“.

Лита се усмихна. „Дохъни“ с просторните си офиси на Медисън Авеню бе една от най-големите рекламни компании в Ню Йорк. Те работеха за „Нескафе“, за Републиканската партия на щатско ниво, за Сдружението на млекопроизводителите в Америка и за диамантите на „Де Биърс“, освен всичко останало.

— Няма да те оставя в затруднено положение, Бил. „Кънтри Фреш“ може да се окаже последната ни рекламна кампания заедно.

Бил изсумтя:

— Не си работила тук достатъчно дълго, че да ти купувам златен часовник, да знаеш.

— Ще работим заедно и в бъдеще — отвърна му Лита с влудяващо загадъчен вид. Бил винаги усещаше, че това момиче не му казва всичко. — Само че не по този начин.

Лита се опита да не споделя какво е финансовото ѝ положение, но се оказа невъзможно. Реши да обясни ситуацията на родителите си в събота вечерта, за да не се налага да говори с Чико — той щеше да е някъде навън с приятели, да пие и да се забавлява до зори. Майка ѝ се разплака от мъка, но баща ѝ бе твърд като скала.

— Стига, мила. — Потупа жена си по ръката и се усмихна широко. — Той не е добър човек. Късметлийка е, че се отърва от него.

— Защо лордът е направил такова нещо? — изхлипа Мария.

Лита се помъчи да се усмихне:

— Понякога двама души просто се разделят.

— И какво ще правиш сега?

— Ще си намеря ново жилище в града.

— Остани при нас. Ще ти намерим някое добро момче — обеща майка ѝ.

— Не, мамо. Смятам малко да си почина от мъжете. — Лита вдигна глава и подуши въздуха с удоволствие. — Ухае на нещо вкусно. Какво ще ядем? Умирам от глад.

— Разбира се. — Майка ѝ се наведе и намръщено я щипна над лакътя. — Не се храниш добре. Трябва да се отбиваш по-често за малко истинска храна...

Баща ѝ шеговито ѝ намигна. Това бе единствената тема, която можеше да отвлече вниманието на майка ѝ от Рупърт.

Лита си намери апартамент, малко по-добър от предишния ѝ. Ипотеката не беше проблем — даде три хиляди като първоначална вноска и всеки месец щеше да плаща по осемстотин долара. Намираще се на първия етаж на Западна Четвърта улица във Вилидж, тиха и с дървета от двете ѝ страни, близо до любимото ѝ някога кафене. Жилището бе малко, само с две спални, но едната стена на всекидневната представляваше високи прозорци, пред които имаше красива пейка от махагон, в която тя веднага се влюби. Освен това беше само нейно. Стига, разбира се, да си плаща вноските.

Тя прецени, че за около четири месеца трябва да си намери друга работа. Спестяванията ѝ щяха да ѝ стигнат за известно време, а и от

рекламата в пресата на „Кънтри Фреш“ щеше да получи двайсет хиляди долара. Много пари. Достатъчно, за да се чувства сигурна.

Но животът в Ню Йорк беше скъп, а се налагаше да поддържа известен стил. Не искаше никой да разбере колко жестоко е била ограбена. Беше си мислила, че е прекалено умна, за да ѝ се случи подобно нещо, но в крайна сметка Рупърт я бе излъгал като хлапе при игра на карти. Парите ѝ нямаше да траят вечно. Трябваше да спечели още.

Вече имаше доста ясна представа как да го направи.

— Значи иска да се срещне с мен.

Хари Вайс свали черните си очила с телени рамки в стил Джон Ленън и ги потърка, както правеше винаги когато бе озадачен от нещо. Беше висок и слаб, трийсет и пет годишен и обичаше да носи черни панталони и пуловери с поло яка. Кресящите цветове на хипи модата не го привличаха изобщо. Имаше около двайсестина черни костюма в гардероба си и само някоя и друга дреха в цвят, за който той твърдеше, че е тъмносиньо, но който всички останали смятаха за толкова тъмен, че спокойно можеше да мине за черен. На Хари не му пукаше. Той беше изпълнителен мениджър, което означаваше, че се среща с клиенти и наема хората, които пишеха рекламните. Освен това контролираше графичните дизайнери. Трябваше да е в крак с модата, а същевременно праволинеен, да изглежда делово, но и непретенциозно. Затова винаги се обличаше в черно. Така си спестяваше време и изглеждаше по-сериозен.

Никой не оспорваше това. И защо да го правят? Хари бе вдъхнал нов живот на старата и стабилна агенция „Дохъни“. Непрекъснато привличаше свежи таланти, които правеха големите рекламни кампании. Той знаеше от какво имат нужда купувачите и им го даваше. Именно с това печелеше парите, с които можеше да си позволи къща на Западна Шейсет и девета улица.

Хари се гордееше, че е готов да посрещне всяко предизвикателство, но тази молба го изненада.

— Да. Каза, че иска да разисква творчески идеи с теб.

— Господи, вече си е подготвила цял репертоар. — Хари въздъхна. — Припомни ми. Какво е досието ѝ?

— Розалита Моралес, агент Бил Фишър от „Моделс Сикс“, прекалено ниска за модния подиум, няколко големи телевизионни кампании, няма корици на списания, взискателна, но никога не проваля снимки. — Сюзи, асистентката му, рецитираше информацията по памет. Щом работеше за Хари, човек трябваше да е подготвен.

— Спомням си. Продаде доста кафе. Модел от средна величина.

— Вече е заснела едnodневна сесия за печатните издания и има насрочен още един сеанс за утре. Фотографът смята, че трябва да поговориш с нея, за да се успокои.

Хари въздъхна:

— И сега трябва да изслушам куп глупости от някаква празноглава кукла.

— Снимките са станали много хубави, Хари. Той не иска тя да се цупи по време на втория фотосеанс. А и освен това... — сви рамене — ... чака отвън. Казах ѝ, че имаш среща, но ми заяви, че ще почака. Седи отвън вече близо час.

— Прати я да влезе тогава. И ела да ме извикаш след петнайсет минути. Спешно телефонно обаждане или каквото там измислиш. Ясно?

— Разбрах.

Сюзи кимна и излезе от кабинета му. Върна се след минутка с модела. Хари стана и се усмихна приветливо. Момичето носеше обувки на висок ток и семпъл втален костюм в бежово, който подчертаваше забележителните извивки на тялото ѝ. Имаше изряден грим — фон дьо тен, сенки за очи, плътна спирала, очна линия и перфектно очертани огненочервени устни. Изглеждаше абсолютно уверена в себе си.

— Благодаря, че ме приехте, господин Вайс. Мога ли да седна?

— Разбира се. Моля, заповядайте.

Покани я да седне на модерното ортопедично кресло пред бюрото му и забеляза, че носи куфарче. Освен това имаше забележителни крака, но Хари бе безразличен към красотата ѝ. Никога не си позволяваше да се разсейва в работата. Момичето бе модел. Трябваше да е красиво.

Лита вдигна черното делово куфарче, върху което със златно бяха отпечатани инициалите ѝ, и го сложи в скута си. Веднага забеляза, че Вайс не я оглежда, затова предположи, че е гей. Нямаше

значение. Това бе хубаво. Нямах да попречи на бъдещата ѝ работа. Отвори куфарчето.

— Ще ви покажа няколко работни макета за снимките, които правим сега за кампанията на „Кънтри Фреш“ — каза тя. — Надявах се, че ще мога да ги обсъдя с вас. Имам някои идеи.

Хари потисна въздишката си.

— Моля, продължете, госпожице Моралес.

И Лита започна.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Кое беше това момиче? — попита Беки.

Рупърт стоеше в коридора, заслушан в шума на потеглящата кола. Изглеждаше разстроен.

— Старо гадже. Много съжалявам, че трябваше да видиш това, Беки. Мисля, че горкото момиче е много объркано, щом ме е проследило чак дотук. Надявам се, че сега ще може да продължи живота си.

Беки потръпна:

— Сигурно е било неприятно.

— Така е. Годеница! По-зле е, отколкото си мислех. Наложил се да се държи малко по-грубо, за да може най-сетне да го проумее. — Тъжно поклати глава. — Предполагам, че понякога човек трябва да прояви жестокост, за да помогне някому, но съжалявам, че трябваше да го направя.

— Смяташ ли, че си я накарал да те разбере?

— Да, така мисля. Почти съм сигурен, че няма да се върне. В крайна сметка тя е американка. Отива си у дома.

Беки усети как я обзема облекчение. Усмихна се.

— Винаги ли е толкова драматично, когато човек те покани на чай?

Рупърт се засмя.

— Не, обикновено не е. Опасявам се, че съм ужасно скупен човек.

„Обзалагам се, че не си“, помисли си Беки, наслаждавайки се на смеха му.

— Тогава да пийнем малко чай, преди съвсем да изстине.

Той отвори вратата на гостната и ѝ направи път да мине.

Докато пиеха чай и хапваха от превъзходния лимонов кейк, Беки се отпусна. Рупърт задаваше подходящите въпроси; изглеждаше очарован от разказите ѝ за детството ѝ, за тийнейджърските години и всичко останало, освен за любовния ѝ живот.

— Не ми разказвай за никого от тях. Ще се поболея от ревност и няма да мога да си изям кейка. — Госпожа Моркамб бе наблизил и Рупърт намигна: — А той е превъзходен.

Беки засия.

— А ти не ми разказвай за никоя от приятелките си.

— О, имам репутацията на женкар, но тя изобщо не е заслужена. Обикновено имам ужасен късмет с жените. Виж само последната катастрофа.

— Това какво говори за мен? — попита го Беки.

— Само това, че за всичко има първи път, предполагам. Или че с моя късмет ще откажеш да се видим втори път.

— Няма такова нещо — отвърна Беки, без да обръща внимание на неодобрителния поглед на госпожа Моркамб.

— Приемът снощи имаше феноменален успех. Сама ли организира всичко? Много си талантива.

— Помогна ми моята приятелка Шарън.

— Значи всички трябва да сме благодарни и на Шарън. Коя е тя?

— Местно момиче. Баща ѝ е месар. — Беки внимателно следеше израза на Рупърт, но той не трепна като леля Виктория. — Малко ми е трудно да си намеря приятели и тя ми помогна за партито. Напоследък често излизам с приятелите ѝ... — Остави изречението недовършено.

— О, ясно. — Рупърт ѝ отправи онази своя ленива и секси усмивка. — Предполагам, че братовчедка ми Вики ги смята за ужасни нехранимайковци.

Беки кимна.

— Аз не смятам така, но мисля, че е важно да се общува с много хора. С различни типове хора — продължи Рупърт. — Мога да те представя на познатите си, ако ми позволиш. Естествено мотивите ми са чисто егоистични. Искам да обера лаврите, когато вода най-красивата жена в Англия на всяко парти.

Беки се изчерви до корена на косата си.

— Престани да ме ласкаеш.

Рупърт я погледна в очите и отвърна:

— Не е ласкателство, защото е истина.

Пиенето на чай се проточи толкова дълго, че Беки го покани да остане за вечеря, но Рупърт поклати глава със съжаление.

— Трябва да се връщам в Лондон. По работа, за жалост. Но виж, в петък съм на парти у Алис Помфри. Защо не дойдеш и ти? Или още по-добре, защо да не те взема оттук? Ще се забавляваме по пътя и можеш да останеш да спиш при мен.

— Малко е рано за това — каза Беки, като ѝ се щеше да спре да се изчервява.

— Имам стая за гости. Ще си в пълна безопасност. Поне за известно време.

Тя се поколеба.

— Обещавам да не те притеснявам. Не искам да те изплаша.

— Е, ще е приятно да се запозная с нови хора. — Беки си представи как телефонът започва да звъни, как играе тенис, посреща гости в къщата и изобщо се забавлява, както по-рано в Щатите.

— Разбира се. Вземи си куфар с дрехи, остани една нощ. Можем да идем на някое дневно представление на другия ден. Да се поразходим из зоопарка.

— Много бих искала.

Рупърт се изправи и ѝ целуна ръка.

— Значи се разбрахме, красавице. Ще дойда към шест часа в четвъртък, за да те взема.

— Чудесно! О, не, не става. — Лицето ѝ помръкна. — Трябва да вечерям с леля Виктория и чичо Хенри същата вечер. Това е обичайният им ден.

— Тогава просто добави и мен към поканените.

— Те могат да бъдат доста страшни — призна Беки, макар че не искаше да го стресне.

Рупърт се засмя:

— Мога да се оправя с Вики.

— Тя предпочита да я наричат Виктория — вметна Беки.

— Знам. — Намигна ѝ. — Затова ѝ казвам Вики.

Още щом той си тръгна, Беки се втурна към телефона, развълнувана до краен предел.

— Не е хубаво да говорите така за тях, госпожице! — строго каза госпожа Моркамб.

Беки я прегърна.

— О, знам, госпожо Моркамб, скъпа госпожо Моркамб. Но той е толкова прекрасен!

— Никой мъж не е идеален, госпожице — изсумтя под нос икономката, но не успя да запази строгия си вид. Усмихна се на Беки, докато тя звънеше на Шарън. Младата лейди може и да изглеждаше царствено, но всъщност си беше дете. Но и този Рупърт наистина бе красив. Макар че не бива да показваш на един мъж, че си го забелязала.

— Е, каква е окончателната присъда? — попита Шарън. — Да не би да става дума за Монтеки и Капулети?

— В общи линии. Но без родители, които да се месят. Няма да повярваш обаче кой се появи.

— Продължавай.

— Побърканото му бивше гадже, което твърдеше, че щели да се женят.

— Не може да бъде! — щастливо възкликна Шарън. — Каква фантастична история! Веднага идвам при теб.

— Останал ми е малко чай.

— Забрави за чая — категорично отвърна Шарън, — ще донеса бира.

Удържа на думата си. Появи се с шест бири и цигари, но Беки я накара да пуши навън.

— Тук направо замръзвам. Ти си пуританка. Глупави янки, всички пушат.

— Не искам къщата ми да смърди.

— Снобка. Не можеш да го избегнеш, горкичката, в гените ти е, предполагам. И какво за Рупърт? Готино парче.

— Моля? — не разбра Беки.

— Няма нужда да се молиш — самодоволно се ухили приятелката й. — За нула време ще те научим да говориш английски. Готино парче. Мъжкар. Сладък тип. Малко хърбав, но все пак сладур, ако си падаш по този тип мъже.

— Страхотен е. Обожавам акцента му.

— Само бог знае защо. Наричаме го „гълтнал бастун“. Но щом това да говори като принц Чарлс ти харесва... а и не е съвсем за

изхвърляне, признавам.

— Не сме чак толкова близки родственици.

— Но ще станете, ако се ожените. Колко удобно, дори няма да се наложи да си сменяш името — подразни я Шарън. — Само дето ще трябва да добавиш пред него лейди. О-о-о, милейди. — Тя направи реверанс.

Беки я цапна по рамото:

— Той ще ме представи на цял Лондон.

— Защото ние тук не сме достатъчно добри за теб ли?

— О, престани!

— Мисля, че е добра идея. Имаш нужда от защитник при тази твоя стара леля и мъжа й...

— Шарън! — укори я меко Беки.

— Тя ти е роднина все пак. — Приятелката й сякаш се съмняваше в това. — Обаче не ти помогна да се установиш тук. Може би се е надявала, че ако се почувстваш ужасно самотна, ще си събереш багажа и ще се върнеш у дома. Но сега имаш братовчед си Рупърт. Той не е някой срамежливец, ще се справи с тях.

— Откъде познаваш Рупърт?

— Нали чета „Дейли Мейл“? Найджъл Демстър пише за него. Доста си пада по партитата, излиза само с модели.

Беки усети пристъп на ревност:

— Момичето, което се появи тук, изглеждаше като модел.

— А ти не изглеждаш ли?

— Разбира се, че не.

Шарън изсумтя.

— Както и да е, той изчезна в Америка за около две години, не знам защо. И се върна тук, след като излезе присъдата в твоя полза. Обжалва решението в Щатите, но предполагам, казали са му, че няма как да го изслушат там, това стана този месец. Много благородно от негова страна да се появи на партито ти.

— Изобщо не ме накара да се почувствам неловко заради цялата тази история. Увери ме, че е трябвало да го направи заради баща си.

— Сигурно е било достатъчно само да те погледне, за да реши, че вече не си струва.

Беки скръсти ръце.

— Надявам се. Не искам да се вълнувам прекалено, но...

— Малко прекалено късно е за това сега — проникателно отбеляза Шарън. — Кога ще се видиш пак с него?

— В четвъртък вечер. Ще преспя в неговото жилище, за да идем заедно в петък на едно парти в Лондон.

— Само недей да си лягаш с него. Ако искаш да се омъжиш за такъв мъж, не бива да се предаваш лесно.

Беки вдигна вежда:

— Сякаш ще го направя!

— Никого не можеш да излъжеш, скъпа.

В четвъртък ужасно застудя, но господин Хигинс, градинарят, бе запалил в големия салон буен огън, който пропукваше и хвърляше искри, ухаеше прекрасно на борови шишарки и излъчваше толкова много топлина, че Беки се разхождаше наоколо по тениска. Госпожа Моркамб ѝ помогна да сложи коледната украса и тя прекара една весела сутрин, заета с нанизването на разноцветни книжни гирлянди. Според старата традиция закачиха и имел на тавана във всяка стая, така че Рупърт да не може да избегне целувката с нея, и госпожа Моркамб я научи как да приготвя греяно вино. Беки се забавляваше и почти забрави, че и Вики и Хенри също ще дойдат.

Беше свикнала да се притеснява от тези гостувания, редовни като посещение при зъболекаря. Леля ѝ винаги критикуваше нещо, правеше някаква заядлива забележка, а Хенри все отбягваше въпросите ѝ за компанията. Седяха във Феърфийлд толкова спокойно и обсъждаха къщата помежду си толкова свойски, че тя трябваше да прехапе устни, за да не започне да се извинява, задето я притежава. Според Беки щеше да е по-добре изобщо да няма роднини, отколкото да има тях двамата, но въпреки всичко искаше да им угоди, да накара сестрата на баща си да я обикне.

Е, сега тъкмо настъпваше празничният сезон. Може би щяха да са завладени от коледния дух.

Но се тревожеше. И Рупърт щеше да дойде на вечеря. Беки можеше да понесе безкрайното мърморене, но дали и той щеше да ги изтърпи? Беше син на човека, който се бе скарал с Робърт; врагът, опитвал се години наред да им отнеме Феърфийлд. Беки се притесни, представяйки си как Вики се нахвърля върху Рупърт. Можеше дори да

го стресне. Една по-злобна забележка и кой знае дали той нямаше направо да си тръгне! Кое то много би допаднало на леля Виктория, защото така Беки щеше да се озове отново на старта.

Взе си вана и дълго остана във водата с аромат на „Флорис Гардения“, за да се успокои. Изми и изсуши косата си и избра подходяща за Коледа рокля — много елегантна, но все пак топла. Нямаше нищо по-ужасно от това да изглежда като Миси Уорт в Щатите, която винаги отиваше на танците за Деня на благодарността в къси копринени роклички и съответно с яркочервен нос и тракащи зъби! Беки избра алена кадифена рокля, дълга до земята, с дълбоко остро деколте отпред и красива бледосива кашмирена наметка, която да облече отгоре, когато излезе навън с Рупърт. Куфарът ѝ вече бе опакован и в него между тънка мека хартия бяха прибрани костюмът ѝ, копринената ѝ нощница и халатът от „Джанет Реже“, пухкавите ѝ пантофи, а също и една предизвикателна сребриста рокля, която щеше да облече утре вечер. Притеснена да не би леля Виктория да направи някоя хаплива забележка за това, че се опитва да завърти главата на Рупърт, Беки си сложи само мъничко фон дьо тен и гланц за устни, за да заблестят. И без това светлината от огъня бе достатъчно приглушена. Реши, че няма да е прекалено смело от нейна страна.

На вратата се позвъни и тя слезе да посрещне гостите си, като се насили да се усмихне.

Но не бяха те, а Рупърт.

— Подранил си — каза Беки, като се опитваше да не издаде колко е щастлива от това.

— Реших, че може да имаш нужда от подкрепления. Малко допълнителни муниции. — Рупърт извади иззад гърба си нещо дребно, увито в обикновена кафява хартия.

— Какво е?

— Цветята са толкова банални. Видях това в един магазин на Джърмин Стрийт и се сетих за теб.

Беки разкъса хартията. Дървена музикална кутийка с цветя, изрисувани върху капака, и малко златно ключче. Щом го нави, се разнесе мелодията „Под лунната светлина“.

— Красива е. Не знам какво да кажа.

Той се усмихна.

— Мисля, че обикновено се казва благодаря. Но не се притеснявай — изразът на лицето ти ми е достатъчен. Какво е това ухание?

— От греяното вино е, ваше благородие — обади се госпожа Моркамб.

— Невероятно. Дали бих могъл да получа една малка чашка?

Госпожа Моркамб се засуети и се върна с две чаши. Беки отпи глътка. Виното бе подсладено и топло, ухаещо на канела и карамфил.

— Знаете ли, мисля, че това е най-доброто греяно вино, което съм опитвал някога — сърдечно заяви Рупърт. — Вие сте фантастична готвачка, госпожо Моркамб.

Беки с радост видя, че икономката ѝ се изчервява. Колко мило от негова страна да накара госпожа Моркамб да се чувства оценена! Леля Виктория и чичо Хенри само ѝ връчваха палтата си и изобщо не я забелязваха. Рупърт седеше в салона, до огъня, отпиваше от виното си и отрупваше Беки с безброй комплименти. На нея ѝ бе толкова приятно в компанията му, че когато звънецът прозвуча отново, направо се стресна.

Той се протегна и хвана ръката ѝ над лакътя.

— Спокойно. Мога да се справя с тези двамата.

— Не знаеш какви са, Рупърт.

— Не са толкова лоши, колкото си мислиш. Просто трябва да се държиш твърдо с тях — отвърна той, — също като при кучетата.

Беки се засмя.

Рупърт скочи и излезе в коридора, където Виктория енергично изтръскваше снега от филцовата си шапка.

— Ребека, крайно време е да почнеш да осветяваш верандата навън. По алеята има лед — продължи тя, без да вдига очи. — Можех да се подхлъзна и да си счупя врата.

— О, нищо подобно, през прозорците на салона струи достатъчно светлина — високо каза Рупърт. Виктория рязко вдигна глава — като лисица, която е чула хрътките в далечината. Той се приближи, прегърна я и я целуна звучно по бузата, после разтърси здраво отпуснатата ръка на Хенри. — Колко се радвам да ви видя пак, Виктория, Хенри. Изглеждаш много добре, Виктория. Какъв хубав костюм!

Тя носеше убийствено морав безформен костюм, тъмни чорапи и доста тежки кафяви обувки.

— Рупърт, какво правиш тук? — попита студено Виктория.

— Дойдох заради вечерята и малко от отличното греяно вино на госпожа Моркамб. Трябва да го опитате.

— Да, благодаря — побърза да каже Хенри.

Жена му го погледна неодобрително:

— Обикновено не пиеш друго, освен шери преди вечеря, Хенри. А ти, Рупърт, беше тук едва миналата седмица, на бала.

— Точно така. Забележително е, че Беки се съгласи да ме приеме отново толкова скоро. Всъщност тази вечер ще я отвлека.

— Какво ще направиш?

— Ще я заведа в Лондон. Алис Помфри дава прием утре вечер. Беки не е имала особени възможности да си създаде приятели тук, затова сега ще пообиколим.

— Алис Помфри? — Лицето на Виктория се стегна. Беки я гледаше с интерес. — Не мисля, че ще ѝ хареса това, Рупърт. Ребека е свикнала с Америка, както знаеш.

— Но сега не е в Америка. Ако иска да се задържи във Феърфийлд, трябва да опита да се впише тук. Не сте ли съгласни? Предполагам, че сте я запознали с всички приятели на децата си, нали, Хенри?

— Не съвсем. Не смятахме, че ще допаднат на Ребека.

— Какво, никой от тях ли? — Рупърт леко разтвори очи от престорена изненада. — Но при твоята работа и прочутите вечерни партита на Виктория бих предположил, че познавате стотици хора. Господи, докато съдебното дело все още не бе решено, непрекъснато четях в „Татлър“ как давате приеми във Феърфийлд.

— Наистина ли? — изненада се Беки.

Леля ѝ твърдеше, че в провинцията винаги било „много тихо“.

— Съвсем не беше непрекъснато — сърдито отрече Виктория и погледна Рупърт така, сякаш той е някаква изпълзяла изпод килима гадина.

„Наистина страшно много харесвам този мъж“, помисли си Беки.

— Ще седнем ли да вечеряме? — невинно предложи Рупърт.

Това бе първата приятна вечер, която Беки прекара с леля си и чичо си.

— Как беше в Америка, Рупърт? — попита Хенри. — Навярно се радваш, че вече си у дома, нали?

— Разбира се, че се радва. Какво изобщо би могло да му хареса в Америка? Хората са груби и нямат никакъв вкус. Ти всъщност си англичанка, Ребека — добави убедено Виктория.

— Да, радвам се, че се върнах. Но единствено защото открих Беки тук. Само като си помисля, че съм стоял там, докато тя вече е била тук. В Америка е доста забавно. Трябва да отидеш, Виктория — там хората се отпускат.

— Аз едва ли имам нужда да се „отпускам“ — сковано заяви Виктория. — Моля те, подай ми картофите, Ребека.

— Как вървят работите в „Ланкастър“, чичо Хенри? Много ми е трудно да получа нужната информацията от някои служители в компанията.

— О, хайде, Ребека, това едва ли е тема, подходяща за вечеря.

— А, не съм съгласен — спокойно се намеси Рупърт. — Беки ми каза, че иска да поеме активно управлението на „Ланкастър“, а не може да разбере кое как е в бизнеса.

— Най-сетне получих няколко проспекта — по-смело каза Беки. — Но ми трябва повече.

Виктория въздъхна:

— Виж, Ребека, тези компании се ръководят много успешно от попечителите ти години наред. Някак успяваха да оцелеят, преди ти да пристигнеш.

— Но сега Беки поема контрола. Имам конструктивно предложение — невинно подхвърли Рупърт. — Познавам някои адвокати, Беки. Опитни в корпоративното право. Те могат да помогнат с преглеждането на документите и да ти представят сметките, които те интересуват.

Беки вдигна глава.

— Би било...

— ... излишно — намеси се Хенри. Беки забеляза, че лицето на чичо ѝ е станало тъмнорвено. — Ще ти дадем каквото ти е нужно, Ребека, аз лично ще се заема с това. Разбрахме ли се?

— Да, благодаря ти, чичо Хенри — послушно се съгласи Беки.

За пръв път в живота си имаше усещането, че е надделяла над роднините си. Погледна крадешком към Рупърт, но той се преструваше на вгълбен в съомгата си.

Е, какво пък! Щеше да му благодари по-късно.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Но все пак не разбирам защо трябва да започна така.

Лита стоеше пред него — начумерена, скръстила ръце върху забележителните си гърди, дългата ѝ лъскава коса бе завързана в стегната конска опашка. Носеше костюм — вталено сако над бяла риза, дълга плисирана пола и строги обувки. Плътната спирала за очи и червилото ги нямаше, забеляза той — единственото предизвикателно нещо върху нея беше малката кокетна панделка на врата на копринената ѝ риза.

— Ще започнеш, както започват всички.

Лита погледна Хари. Той се извисяваше над нея, както и над всички останали, в буквален и в преносен смисъл. Всички други секретарки, дори и младшите мениджъри, трепереха от Хари Вайс и бързаха да се скрият зад бюрата си и да си придадат зает вид винаги когато той се появеше наблизо.

Но не и Лита. Когато вчера бе дошла на работа с миниполичка и резедава секси блузка, завързана под сутиена ѝ, рецепционистката Сейди я бе върнала обратно. Лита бе настояла да се срещне с Хари.

— Да не си луда? — прошепна Сейди. — Ако те види така, ще те уволни.

Лита премигна:

— Но това е рекламна агенция. Авторите на текстовете се обличат както си пожелаят.

— Разбира се, но ти не си такава. Ти си асистентката на Марк Смит.

— Какво? — извика Лита и погледна надолу по коридора. Кабинетът на Хари бе в дъното. Вратата се отвори и се показа Хари, потънал в делови разговор с няколко души в строги костюми.

— Изчезвай! Хайде! — Сейди изблъска Лита към вратата. — За твое собствено добро е. И побързай, защото вече си закъсняла.

Тя неохотно се върна до Вилидж и се преоблече. Щом се появи отново в „Дохъни“, се запъти направо към кабинета на Хари. Сюзи я

изглежда студено. За всяко свободно място в агенцията имаше стотици кандидати, а това латиноамериканско девойче с блеснали очи и пълни устни направо се бе настанило на първия етаж. Да, истинска загадка.

— Искам да говоря с Хари Вайс незабавно! — заяви хубавицата.

— Виж ти! Не може — той излезе на среща.

— Кога ще се върне?

— Господин Вайс няма да се върне днес.

— Тогава трябва да се видя с него утре сутринта, възможно най-рано.

— Можеш да си запазиш час. Няма свободно време преди единадесет. Ще ти се обадя, ако е съгласен да те приеме. А сега... — Сюзи подчертано погледна часовника на стената. — Представи ли се вече на господин Смит?

— Разбира се, че не. Станала е някаква грешка. Хари — господин Вайс — не ме е назначил за секретарка! — настояваше Лита.

Сюзи беше секретарка и не й хареса тонът, с който Лита произнесе думата.

— Напротив. Той обсъди всичко с мен. Но ако не искаш работата, с голямо удоволствие ще го уведомя, че си подала оставка — ледено поясни Сюзи. — Много кандидати биха се радвали да могат да работят за господин Смит.

Лита се поколеба. Изведнъж се почувства не толкова уверена в себе си.

— Не, не се отказвам.

— Тогава отивай в кабинета на шефа си веднага! Освен ако не искаш да те уволнят! — сръза я Сюзи.

Лита преглътна тежко, но я послуша.

Кабинетът на Марк Смит беше два етажа по-нагоре. Там кипеше оживление. Авторите на текстове, разположили се в кабинетите си при отворени врати, крещяха рекламни лозунги и идеи за сценарии на реклами. Художествените редактори късаха страници от списания, закачаха снимките на специални дъски и както забеляза Лита — флиртуваха безобразно с асистентките. Тя бързо се огледа. Само два от около дузината кабинети на етажа бяха заети от жени. Всички други същества в поли печатаха нещо или се мотаеха в малкия кухненски бокс и правеха кафе.

— Извинете! — Лита се обърна към едно от печатащите момичета, облечено консервативно като самата нея. Всички асистентки имаха такъв вид. Предположи, че тук човек получава свободата да не носи задължително риза и вратовръзка едва след като заслужи собствен кабинет. — Къде работи Марк Смит?

Момичето ѝ посочи с палец кабинета.

Лита се запъти натам. Вътре цареше същият хаос, както навсякъде на етаж. Имаше двама мъже, единият — едър и отпуснат, с костюм от туид с разкроени крачоли и голям златен медальон на косматите си гърди, а другият — кльощав, с бакенбарди.

— Да? — обади се едрият.

— Марк Смит? — попита Лита.

— Кой се интересува?

Тя протегна ръка:

— Розалита Моралес. Аз съм новата ви асистентка.

Той я погледна с изгарящо презрение и не посегна към ръката ѝ.

— Това да не е някаква феминистка мода? Очаквам да си тук преди мен, кукло. Трябва да се напечатат писмата ми. Тази сутрин се наложи да заема момичето на Бари. Трябваше сам да си направя кафе. И защо ли ѝ трябваше на Мария да забременява? Тя никога не закъсняваше. А сега какво ми предлагат — някакво красиво лице, което не може да се появи навреме дори първия ден.

— Съжалявам, Марк. Няма да се повтори.

Двамата се спогледаха.

— Охо — злобничко се обади кльощавият, — чуй я само.

— Кой, по дяволите, ти е позволил да ме наричаш Марк? Разрешил ли съм ти да ме наричаш Марк?

— Не. — Лита пребледня. Наистина не искаше да я уволнят, не и преди да има възможност да поприказва с Хари и да оправи цялата тази каша. Забеляза, че някои от съседните кабинети бяха утихнали, заслушвайки се в развилнелия се Смит. В пристъп на срам и гняв едновременно, Лита осъзна, че те се забавляват. — Не, не сте, сър. Извинете, сър.

Тя сведе очи в знак на покорство. Слабият мъж се засмя и Лита го намрази. Смит се поуспокои.

— Така е по-добре. От един ден си тук и вече ти се струва, че притежаваш компанията. Иди и донеси по едно кафе за мен и за Бъд,

преди да сме умрели от жажда!

— За теб съм господин Робъртс — добави слабият.

— Да, сър. — Лита се обърна към него: — Как обичате кафето си, господин Робъртс?

— С мляко и две захарчета.

— За мен — също! — изрева Смит. — И се върни за по-малко от пет минути, иначе ще изхвърчиш през вратата, сладкишче. Ясно ли е?

— Да, сър. Ясно — тихо повтори Лита. Надяваше се, че в кухненския бокс няма отрова за плъхове. Защото можеше и да се изкуши да сложи малко от нея в кафето.

Това се бе случило вчера. Лита бе пренебрегнала лукавите усмивки на другите секретарки и със сведена глава прилежно бе печатала писма. Разбра, че Марк Смит пише текстовете, а Бъд Робъртс е художественият редактор, един от няколкото, към които е прикрепен Смит. И двамата я наричаха *сладкишче*, *кукла* и *сладурана* и тя не смееше да възрази. Преглътнала гордостта си, търпеливо броеше минутите.

Тази сутрин не бе повторила грешката си. Пристигна на работа в консервативен, ненатрапчив костюм навреме дори поиска разрешение да се види с Хари Вайс.

С лукава усмивка онази кучка Сюзи я покани да влезе, а после, след като пет минути слуша излиянията ѝ, Хари я прекъсна и ѝ заяви, че ще започне като секретарка.

— Но, Хари...

— Господин Вайс.

— *Господин Вайс*, предложихте ми работа, защото дойдох в кабинета ви и ви разкрих идеите си за кампанията на „Кънтри Фреш“.

— Точно така. „Фреш от сърцето на Италия“ — нали това беше твоето рекламно мото?

Лита засия:

— Да.

Хари се наведе над бюрото си и златната му халка улови слънчевите лъчи, плъзгащи се по махагоновия плот.

— А видя ли да използваме това мото в телевизионните клипове?

Лита замълча за миг.

— Не.

— Вместо него се спряхме на „Мама миа, какъв вкус!“ Мото, което измисли Лайънъл Форт, един от старшите ни текстописци. Наех те, защото ти говореше интелигентно за рекламния бизнес, имаш опит във визуалната сфера и ми се стори човек, който приема работата насериозно. Сега започвам да се съмнявам в преценката си.

— Но защо? Не съм имала възможност да покажа какво мога.

— Напротив, имаше достатъчно шансове да направиш нещо — да разбереш каква е длъжността ти, да се появиш навреме, да установиш нормални взаимоотношения с шефа си, да вършиш канцеларската му работа и да се учиш от него как протича целият процес.

— Обзалагам се, че той никога не е бил секретарка.

— Всъщност той започна като разносвач на писма.

Лита опита друг подход:

— Малко жени се измъкват от секретарската работа, нали? На моя етаж има само две.

— Победителите правят пари, Розалита. Губещите си търсят оправдания. — Хари въздъхна. — Виж, като модел ти си изкарвала добри пари, хората са скачали на крака, щом плеснеш с ръце. Тук не можеш да започнеш направо от върха само защото имаш красиво лице. Навярно това беше грешка и за двама ни.

— Не е грешка. — Внезапно я обзе желание да не си тръгва оттук по този начин. Вайс бе високомерен шовинист и егоистичен глупак, но тя искаше да докаже себе си. — Предполагам, че е било резултат от стреса, но вече го преодолях.

— Тогава връщай се в офиса. И никакви сцени повече. Прекалено зает съм за подобни глупости.

— Да, господин Вайс — отвърна Лита и се изправи.

Докато тя излизаше през вратата, той подхвърли, без да вдига очи от книгата си:

— Наричай ме Хари.

В някои дни Лита си мислеше, че няма да издържи на унижението. Смит беше простак, който обичаше да я пошляпва по дупето и да говори мръсотии пред нея, но Лита скоро разбра какъв е всъщност — само един младши текстописец, който от две години не бе

получавал повишение и когото според нея „Дохъни“ скоро щяха да освободят. Беше типичен грубиян. Изкарваше яда си на подчинените си, а стоеше толкова ниско в йерархията, че в общи линии това означаваше само Лита.

Караше я да взима дрехите му от химическото чистене, да изпраща лалета на жена му и рози на любовницата. Критикуваше дългите й поли и липсата на грим — Лита се отби в една оптика и си купи чифт очила с дебели стъкла, без диоптър. Това вършеше работа. Така той не я докосваше и се отнасяше към нея, както към другите секретарки в офиса — сякаш е невидима. Доколкото й бе възможно, Лита изучаваше основите на бизнеса. В „Дохъни“ се занимаваха с печат, радио и телевизионни реклами, като различни автори се специализираха в отделните области. За тях работеха режисьори, графични дизайнери и цял отдел, чиято работа бе да прецени къде да се появят рекламите. В зависимост от продукта, рекламите можеха да бъдат скромни, предназначени за домакините — в тях имаше типично русокосо семейство от средната класа с куп луничави дечица; или пък носеха остри политически послания. За напитките и колите всичко се въртеше около моделите — момичета по бикини, облежнати на бронята, или в прилепнали тениски с надпис „Будвайзер“ върху гърдите им. Лита слушаше как типове като Бъд Робъртс обсъждат „вида“ момиче, който искат за мотоциклет от определена марка, и благодари на Бога, че навреме се е измъкнала от играта.

— Големи гърди — високо заяви Бъд, без дори да погледне към Лита или да снижи гласа си. — Руса коса... харесва ми този нов стил на разрешените коси. Кое беше онова момиче? Сара Фосет? Като нея, но с по-големи гърди. Да не е дебела обаче.

— Хей, страшно ми харесват тези прилепнали тънки панталонки! — подхвърли Марк.

— Да. Прилепнали бели кожени шорти, без бикини, показват всичко, без цензурата да хукне подире ти. Хей, кукло — кресна Робъртс на Лита, — обади се на агенциите и им кажи, че търсим блондинка, между един и седемдесет и един и седемдесет и пет...

— Добре, господин Робъртс — промърмори Лита. — С какви очи?

— Кой се интересува от очите й? Само гледай размера на гърдите й да е поне чашка Д.

Двамата мъже избухнаха в смях.

— И да не е повече от петдесет и пет килограма. Не искаме някоя дебела крава. Разбра ли?

Тя прехапа устни толкова силно, че ѝ потече кръв. Обади се по телефона, а вечерта остана до късно.

— Какво ти става, Лита? Обикновено си тръгваш в пет — учуди се шефът ѝ.

— Искях да понаваksam с печатането си за утре — отвърна тя кротко. — Няма нужда да заключвате. Аз ще го направя.

— Добре. И гледай кабинетът да е подреден, ясно ли е? — Той махна с ръка към книжата и празните чаши от кафе, разпилени из офиса, който приличаше на изоставено бойно поле. Според Лита направо беше заплахата от гледна точка на пожарната безопасност. — Мързеливите чистачи никога не подреждат както трябва.

— Да, сър. — Лита му се усмихна сърдечно изпод прикритието на грозните си очила с дебели стъкла. — Приятна вечер.

— Разбира се, че ще е приятна — самодоволно отвърна той и си тръгна, без да затваря вратата след себе си.

Лита наистина поработи върху писмата му цели двацет минути — колкото да се увери, че шефът ѝ няма да се върне. После свали очилата си и се вмъкна в кабинета на Смит.

Нямаше намерение да се превръща в слугиня на тези двама грубияни. Вече знаеше как са получили повишението си Елън Ковакс и Луси Уелдън, двете текстописки — пет години слугуване на някой простак, после им разрешават да дадат някое предложение и накрая, след още година и половина, разполагат със собствен кабинет. А след като го бяха постигнали, никой не им обръщаше абсолютно никакво внимание.

Имаше само три жени на ръководни позиции в „Дохъни“: едната — старши художествен редактор, другата — старши текстописец и третата — изпълнителен мениджър. Така се спасяваше имиджът на компанията.

Лита се канеше да стане четвъртата.

Не искаше да остава в този офис, но не искаше и да напусне. Какво бе казал Хари Вайс? „Победителите правят пари, а губещите си намират оправдания.“ В „Дохъни“ не бяха склонни да повишават жените служители. В началото на седемдесетте, на новото

десетилетие, все още третираха жените по стандартите от миналото, независимо от демонстративното изгаряне на сутиени и студентските протести. В действителност те изкарваха само четиридесет цента за работа, за която един мъж получаваше долар. Пошляпваха ги по дупето и най-често ги караха да печатат писма.

Лита решително дръпна и отвори шкафа с досиетата в кабинета на Марк. Там имаше бележки за всеки клиент, прецизно подредени в папки с различен цвят. Тя знаеше точно къде се намира всяка — сама ги бе подреждала. Разчисти малко пространство върху мръсното бюро.

Най-напред най-важното. Извади проектите за линията „Мека кожа“ на „Китън Козметикс“. Една от кампаниите на Марк, протекла неособено успешно.

„Опълчи се на старостта с едно намазване“ беше мотото. Лита разгледа рекламите — крем против стареене на кожата в златиста кутийка. Продуктът изглеждаше хубав и плътен, но тя веднага откри проблема. Не само че мотото не струваше, но и моделът бе на двайсет и една години. Разбира се, че нямаше да привлече интереса на повъзрастните жени. Те не бяха глупави. Нещо, което Бъд и Марк не разбираха.

Добре, какво следваше? Поредната реклама на мотоциклет. Момиче в карирана блузка, облегло огромните си гърди на един рокер. Мотото бе: „Свобода“. В това имаше потенциал. Лита го виждаше. Но повечето рекламни кампании на „Дохъни“ на различни продукти не бяха предназначени за брадясали, потни типове. Часовникът тихо отброяваше минутите и Лита се зае за работа. Водеше си бележки в малкото секретарско тефтерче, анализирайки всичко — от текста на рекламата до връзката с клиента... кой какво поръчва, насоките, които Марк получаваше от Ранди Строс, изпълнителния му мениджър, който се появяваше в „бърлогата на лъва“ възможно най-рядко. Лита бе забелязала, че Ранди не одобрява доста от идеите. Именно той трябваше да представя творческите разработки пред клиентите.

„Нищо чудно, че този глупак не получава повишение“, помисли си тя.

Погледна към часовника на стената, който показваше девет и половина. Искаше да се прибере, да се изкъпе, да прегледа бележките си. Но първо я чакаше кампанията „Луси“.

„Луси“ бе големият шанс на Бъд и Марк. Нов аромат на „Китън“, които не бяха доволни от продажбите на „Мека кожа“, но успехът на Марк с рекламите на мотоциклети ги бе подтикнал да предложат на „Дохъни“ втори и *последен* шанс. „Китън“ бяха сериозен клиент, средно голяма козметична компания, продаваща продукцията си само в Североизточните щати. Нямаха развита дистрибуторска мрежа, за да се конкурират с „Елизабет Арден“ и другите големи играчи, но разполагаха с достатъчно средства за реклама на местно ниво. И ако „Дохъни“ не им дадеше каквото искаха, щяха да се обърнат към друг.

Лита бе чула достатъчно клюки из офиса и знаеше каква е репутацията на Хари Вайс. Той мразеше да губи клиент, защото това се отразяваше зле на имиджа на „Дохъни“. Те бяха най-модерната, най-добрата и най-търсената компания на Мадисън Авеню. Но всеки неуспех изостряше вниманието на другите фирми и те започваха да звънят на клиентите им, опитвайки се да откънат някого, ако могат.

Тя прегледа проектите на Марк за рекламата на „Дуси“.

Младо момиче, застанало на терасата на някакъв ресторант, гледаше замечтано към звездите. Красив млад мъж го бе прегърнал. Мотото на Марк гласеше: „Събуди интереса му с «Луси»!“

Лита прибра макета с широка усмивка на лицето.

„Сега те пипнах“, помисли си тя.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лита се прибра у дома към полунощ. За два часа донякъде бе привела в ред мръсния кабинет на Марк. Въпреки опита си в чистенето след Чико и баща си и в поддръжката на малкия им апартамент в безукорно състояние, Марк Смит се оказа истинско предизвикателство. И след двете години живот сред известните и богатите не бе забравила как се чисти; излъска кабинета на Марк, така че да светне, сякаш той току-що се е нанесъл. Когато чистачите пристигнеха в пет сутринта, навярно щяха да получат удар.

Беше работила неуморно и ако Марк пожелаеше, вече можеше да яде любимите си понички с крем направо от пода. Знаеше, че това ще му хареса. Според Марк Смит повечето жени бяха създадени за готвене и чистене, а имаше и такива като кукли Барби, които ставаха за секс. Толкова щеше да е изненадан от нея, че щеше да я остави на мира за няколко дни.

Лита скочи от таксито — не беше безопасно да се разхожда пеша късно нощем из Манхатън, затова се наложи да похарчи някой долар — и влезе в сградата си. Направо изтича нагоре по стълбите. Тялото ѝ кипеше от енергия, от прилив на адреналин, въпреки късния час и изтощението. Коленете, гърбът и ръцете я боляха от навеждането, превиването и търкането. Очите ѝ бяха уморени и зачервени. Но имаше бележките си.

Влезе в апартаментата и се запъти направо към кухнята, за да си направи кана с кафе. Нощта щеше да е дълга.

„Китън Козметикс“. Чувстваше се уверена, и то не само защото бе работила като модел. Беше решила да започне в рекламния бизнес донякъде и заради познанията, придобити по време на фотосеансите. Всеки продукт си имаше имидж, целева група, начин на продажба. Ако образите в проектите на рекламните дизайнери съвпадаха с тези на целевата група, продуктът се продаваше, ако ли не — не се продаваше.

Марк Смит и Бъд Робъртс разбираха мисленето на грубияни като тях самите. Затова бяха успявали, помисли си Лита, с грубите неща.

Като мотоциклети, състезателни лодки и маси за билиард. С всичко друго бяха постигнали посредствени резултати. А и начинът, по който работеше рекламната индустрия, направо гарантираше подобни „постижения“ — всяка реклама бе по-добра от липсата ѝ, а отличните маркетингови специалисти на „Дохъни“ намираха точното място на печатната реклама, до подходящите статии. За да се провали наистина човек в тази компания, трябваше да е по-зле дори и от тези двамата.

Но кампанията „Мека кожа“ не можеше да се нарече блестяща. „Китън“ търсеха нещо по-добро, но нямаше да го получат и за „Луси“. Не и по начина, по който тези момчета възнамеряваха да го продават. Марк горе-долу се справяше с хранителните продукти, защото макар да не разбираше домакинските, разбираше поне от храна. Но какво искат жените за него си оставаше абсолютна загадка.

Да очакваш той да продава парфюм бе все едно Джо Намат^[1] да продава памперси. Лоша идея.

Лита си сипа черно кафе в чашата и добави малко канела отгоре му. После отиде до бюрото — евтина черна маса, купена на разпродажба в Трайбека — и разстла отгоре бележките си и броевете на „Вог“ и „Ел“ от последните два месеца.

Представи си макета на „Луси“. Какво се опитваха да кажат с този образ? Банално мото за козметика... привличане на мъжете. Това поставяше момичето в подчинена позиция. „Събуди интереса му с «Луси»!“. „Гадост!“, помисли си Лита. Какво казваха с това? Че мъжът всъщност не се интересува и че единствената цел в живота на жената е да си намери партньор, ако може. А и образите не струваха. Колко пъти бе виждала сцената момиче на терасата на ресторант в някоя реклама? Стотици. Какво разкриваше текстът или образът за „Луси“? Нищо. Защо не: *Събуди интереса му с „Шанел 5“*? Защо жените да купуват този парфюм, а не някой друг? В него нямаше нищо специално.

В крайна сметка тази реклама казваше: *„Обикновен парфюм за обикновената жена“*. А това не ѝ харесваше.

Лита се зарови в списанията. Взираше се дълго във всяка реклама, независимо дали бе на грим, пудра или бельо. Не четеше статиите, но бегло се спираше на заглавията. Броят на „Ню Йорк Таймс“ от миналата неделя лежеше на дивана и тя прегледа и него.

Беше настъпило ново десетилетие. Вълнуващо време за жените. Момичетата в университетите горяха сутиените си, четяха Симон дьо Бовоар^[2], настояваха за повече пари и за по-добра работа. Лигата на жените гласоподаватели организираше членовете си да станат по-активни на изборите. Наистина, срещаша се и ожесточени мъжемразки и щом се сетеше за Марк и Бъд, тя не можеше да ги вини. Но макар и повечето жени да не бяха толкова крайни в реакциите си, все пак им бе дошло до гуша. Слушаха Карън Карпентър и Джанис Джоплин. В телевизионните програми вече не ги представяха само като съпруги и майки. Но прекалено много реклами все още показваха момичета от началото на шейсетте — красавицата на бала, с очарователна усмивка, застанала до гаджето си футболист — сякаш „лятото на любовта“ изобщо не се бе случвало, сякаш младите жени не протестираха по улиците на Вашингтон с искания да се сложи край на войната във Виетнам.

Събуди интереса му! За да съответства на настроенията на жените от седемдесетте, трябваше да звучи по-скоро като: *Разкарай го!*

Лита се усмихна. Представи си момиче в черен кожен гащеризон, стъпило с ботуша си върху нещастник с бакенбарди и медальон на шията, проснат на паважа. *Разкарай го. Луси!* Може би не чак дотам, но...

Образът ѝ подсказа нещо и тя започна да си води нови бележки.

Парфюмът се казваше „Луси“. А какво означаваше думата? Име на момиче. Кратко име, на обикновено момиче. Не Александра, Хортензия или Елизабет, а Луси. За да се свърже парфюмът с нещо, което момичетата искат, трябваше да им се представи нещо, което искат да бъдат. По-точно — някой. Една Луси, която да отговаря на името на парфюма. Нещо напълно различно от всички онези кльощави, бели, прекрасни момичета, разхождащи се по отрупани с цветя поляни в бели шифонени рокли, които използваша всички големи марки, за да рекламират парфюмите си.

„Китън“ продаваше „Луси“ само в Североизточните щати. Рекламата им щеше да е насочена изцяло към този регион. Лита се замисли за образа на момичето. Не искаше да тръгва в тази посока, защото щом веднъж избереш модел, който да представя линията ти, момичето можеше да те върти на малкия си пръст. Самата Лита често бе използвала този похват. „Китън“ бяха малка фирма — не можеха да

си позволят да ги притискат за повече пари. Ами ако „Луси“ не беше едно момиче, а няколко? Всички те щяха да се харесат на различни групи потребители, но всички щяха да имат един и същи имидж... амбициозни, модерни, социално активни, борбени и независими. Нейната Луси нямаше да се нуждае от мъж до себе си на снимката.

Лита се върна към списанията с ножица в ръка. Изрязваше фигури и различни фонове и си играеше с тях. Използваше хартията от офиса и ги лепеше със смес от брашно и вода, защото нямаше лепило. Кафето ѝ изстина; тя дори не забеляза.

Когато приключи, часът бе вече три сутринта. Прибра макетите си в куфарчето — онова, което повече не бе носила в „Дохъни“, откакто започна работа, за да не би Марк пак да се разгневи. После си взе набързо душ и пригответи дрехите си за сутринта до леглото. Пъхна се между завивките и едва намери сили да навие часовника, преди да заспи.

— Това е чудесно! — Марк се отпусна на стола и огледа блесналия си кабинет. — Трябва да го правиш по-често, Лита.

— Да. Ще ми се жена ми да поддържаше такава чистота въщи — обади се и Бъд, без да забележи неприкритата омраза в погледа ѝ. — Тази сутрин изглеждаш ужасно, Лита.

„О, боже! — искаше ѝ се да възкликне. — А ти как изглеждаш, мазно говедо такова?“ Но прехапа език.

— Малко съм изморена.

Под очите си имаше такива тъмни кръгове, че направо приличаше на голяма панда. Двата пласта фон дьо тен не ѝ бяха помогнали особено. — Отне ми малко повече време, отколкото мислех, докато подредя тук.

— Справила си се добре, кукло.

— Сър... — обади се тя с най-покорния си тон, като на малко момиченце, както му харесваше на Марк. — Дали ще ми позволите да си взема по-дълга обедна почивка днес? Имам среща с един човек. Само ако вие разрешите, разбира се.

— Ако свършиш работата си. Но гледай да не ти става навик.

— Няма. Благодаря, сър. Дватамата с господин Робъртс ще желаете ли кафе?

Лита се обади в офиса на Хари Вайс веднага щом се върна от кухненския бокс.

— Бих искала да се срещна с него. Много е важно.

Отсреща Сюън въздъхна:

— Има свободен само половин час, и то точно...

— Преди обяд, знам. — Лита бе поразпитала и запомнила наизуст графика на Хари. — Тъкмо тогава имам малко свободно време. Господин Смит ми разреши.

Другата жена се поколеба:

— Е, щом господин Смит ти е дал позволение, ще се опитам да те вместя в графика на срещите. Но ще разполагаш само с десет минути.

— Нали каза, че е свободен половин час?

— Не и за проблеми на секретарките! — студено я сръза Сюзи.
— Искаш ли това време или не?

— Искам го.

— Тогава бъди тук в един.

Лита се появи пред бюрото на Сюзи в един без две минути. Костюмът ѝ бе спретнат и лицето — без грим, но беше махнала фалшивите очила. Носеше тежки и грозни кафяви обувки. Забеляза как Сюън кимна одобрително.

— Десет минути, Розалита.

— Разбрано — покорно се съгласи тя.

„Защо ли — помисли си Сюзи, докато отваряше вратата на кабинета за Лита — имам лошо предчувствие?“

Лита се обърна и учтиво, но твърдо затвори вратата под носа ѝ.

Хари вдигна поглед от книжата си:

— Нали не става дума за Марк Смит?

— Донякъде — да — призна Лита.

— Изненадан съм, че идваш едва сега. Последните две момичета изкараха само по една седмица. Не пожелаха да останат дори и след като им предложих увеличение на заплатата. — Хари въздъхна. —

Марк се закле, че ще държи ръцете си настрана. Съжалявам, ако отново се е вързал към старите си навици...

Лита се прокашля:

— Не идвам за това.

— Искаш нещо повече от извинение, така ли? Какво искаш, пари? Сега получаващ основната заплата на машинописка. Мисля, че мога да измъкна още малко пари за теб, но няма да е много...

Тя вдигна ръка.

— Хари — каза, че мога да те наричам така, — трябва да те прекъсна. Имам само десет минути и изобщо не се притеснявам, че Марк ще ме опипва. — Извади очилата с дебели стъкла от джоба на самото си и си ги сложи. — Виждаш ли? Нямам проблеми, откакто се сдобих с това.

Той примигна, после избухна в смях:

— Това се казва инициативност.

— Харесваш ли инициативността?

— Разбира се.

— Добре. — Лита извади макетите си. — Тогава ще харесаш макета, който съм подготвила за кампанията на „Луси“. Ако покажете на клиента глупавите проекти, с които разполагате сега, те ще зарежат „Дохъни“. Марк Смит и Бъд Робъртс никога не са направили нещо добро за модата или красотата, защото не разбират жените... а аз знам кое е актуално на модния подиум...

Хари свали очилата си в стил Джон Ленън, потърка ги и протегна ръка.

— Добре — каза с равен глас, — покажи ми какво носиш.

Лита внимателно нареди книжните макети върху бюрото. Изглеждаха грубо направени, но бяха уловили духа на онова, към което се стремеше. Имаше едно тъмнокожо момиче с афроамериканска прическа, застанало пред кулата Сиърс; червенокоса красавица в миниполичка и вталено сако, крачеца из Манхатън, и засмяна блондинка, която ловеше риба на езеро в Нова Англия. Текстът отдолу с флуоресциращ маркер гласеше: „Луси“ — *когато сама определяш правилата.*

Вайс разглеждаше колажите, без да мигне.

— Разбираш ли — нетърпеливо се обади Лита, — „Китън“ рекламират само в Североизточните щати. Това ще накара момичетата

да го почувстват лично. А всяка жена, която си купува парфюм от малко известна марка, вместо от големите имена, вероятно търси нещо различно...

Той я прекъсна:

— Сега е мой ред да те спра.

— Но ако ми позволиш да ти обясня идеите си...

Хари я изгледа, сякаш е пълна глупачка:

— Няма нужда да ми обясняваш идеите си. Работата ти говори достатъчно ясно.

— Но...

— Блестяща е! — каза Хари Вайс, без да я изслуша. — Много ми харесва. Обръщаш се към градските момичета, които работят, и към момичетата от предградията, които искат да са в крак с модата. Определяш го като бунтарски шик. И все пак момичетата са красиви. Мисля, че това въздейства на много нива едновременно.

Лита усети как разтуптяното ѝ сърце полека се успокоява.

— Ще те направя текстописец — заяви той. — Тези образи не са достатъчно добре сглобени, за да станеш художествен директор, но ще назнача такъв, с когото да работите заедно. Ще започнете с поръчката за „Луси“. Нека видим как ще потръгнат нещата, после може да ти разреша да се пробваш и за други проекти. — Натисна едно копче на бюрото си. — Сюзи, повишавам Розалита Моралес в текстописец. Погрижи се да ѝ намериш свободен офис.

— Да, господин Вайс — отвърна притеснено Сюзи. — Какво да кажа на Марк?

— Кажи на двамата с Бъд да дойдат при мен.

Лита се замисли дали да не използва възможността да се оплаче от потупването по дупето и мръснишките закачки, но си премълча. Едно по едно. Така се печелеше най-много.

— Благодаря ти за този шанс, Хари — каза тя и стана от мястото си.

— Шанс? — изрече той. — Ако заради теб изгубя този клиент, начаса си уволнена. В момента просто ти позволявам да спечелиш много пари за мен. Ясно ли е? Това ти е работата. Да изкарваш пари за мен.

— Разбрано! — щастливо се съгласи Лита. Той я изгледа строго и тя побърза да излезе, преди да размислил и ненадейно да я е

уволнил.

— Това някаква шега ли е? — изрева Марк Смит.

Лита продължи да прибира личните си вещи в кашона.

— Не, не е. Обсъдих някои свои идеи с Хари Вайс и той, изглежда, ги хареса.

— Твои идеи? А ти си тъпата ми секретарка! — крещеше Марк.

Лита забеляза, че всички други жени са наострили слух, макар да бяха свели глави и да се преструваха, че печатат.

— Всъщност не съм ти секретарка. Нито съм тъпа — сладко отвърна Лита.

— Свържи ме с Хари Вайс по телефона!

— Направи го сам. Не съм ти подчинена, Марк.

Смит не можеше да повярва, че тази малка беднячка му говори по този начин. Цялото му лице стана мораво и той скочи към телефона.

— Ало, здрасти, Сюзи! Марк Смит се обажда. Хари там ли е? О, добре. — Погледна тържествуващо към Лита. — Разбира се, ще изчакам. Ало, здрасти, Хари! Марк Смит е... Секретарката ми разправя разни врели-некипели тук. Да, Розалита. — Последва пауза. — Какво си направил? — извика Марк, после се овладя. — Кампанията „Луси“? Това е моята поръчка, Хари, мой клиент... Не, не знаех, че е била модел, но какво от това? Да не би фактът, че им и страхотно дупе, автоматично да я превръща в рекламен гений? Знам, че е жена... Добре, добре. — Той постепенно се успокои. Очите му пронизваха Лита с убийствена омраза. — Е, щом си решил да опиташ. Но недей да виниш мен, ако клиентът ни отреже, ясно? Двамата с Бъд сме ти приготвили чудесно предложение. О, не става? — Преглътна тежко. — Е, предполагам, че не можем да спечелим всички. Разбрано. Добре, до скоро.

Лита го наблюдаваше, докато той тръшна слушалката обратно, явно осъзнал, че всички на етажа са видели как е бил смъмрен. Изглеждаше така, сякаш е готов да се пресегне с огромните си лапи и да й извие врата като на пиле.

— Хари Вайс заяви, че не е харесал работата, която сме свършили. Обаче аз още на никого не съм я показал. Ровила си в нещата ми.

— Трябваше да разчистя офиса, не помниш ли? Забелязах някои неща — небрежно подхвърли Лита. — Реших, че продуктът само може да спечели, ако тръгнем в друга посока.

— Шпионирала си ме.

— Издействах си повишение — хладно отвърна тя. — Изобщо не ме засяга, че това не е по вкуса ти.

Смит направо беснееше:

— И къде, по дяволите, са очилата ти?

— Не нося очила. Сложих ги само за да ме оставиш на мира.

— Мислиш се за много умна — просъска Смит и се наведе толкова близо, че Лита усети миризмата на афършейва му. — Но само си спечели враг. По-добре внимавай, госпожичке. Сега си играеш с големите момчета.

— Голям ли? — високо се обади Лита. — Последното ти гадже твърдеше друго.

Последвана от приглушеното хихикане на другите момичета, тя се завъртя на пети и си тръгна.

[1] Американска футболна звезда. — Б.р. ↑

[2] Известна френска писателка, интелектуална и феминистка. — Б.р. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беки се събуди и се зарадва на пукващата се зора. Облегната на лакът, тя се загледа през дебелиите стъкла на прозорците в спалнята си към златните и бледорозови лъчи по повърхността на езерото. Изглеждаше ѝ странно да е отново във Феърфийлд. След един месец, прекаран с Рупърт в Лондон — студен, шумен и блокиран от стачки — бе започнала да тъгува за провинцията. Беше дошъл март и макар все още да бе студено, на Беки ѝ се струваше, че долавя пролетно потръпване във въздуха. Навсякъде из овощната градина разцъфваха нарциси, билките в кухненската градина отново напълваха, а дърветата сякаш бяха покрити с нежна зелена мъгла от млади листенца. Харесваха ѝ партитата, вечерите, нощните клубове — „Анабел“ и „Трамп“, посещенията на балет в „Ковънт Гардън“... Животът в обществото ѝ се струваше забавен. Но сега искаше да си почине от това. Беше готова да поеме „Ланкастър“.

Погледна към спящия до нея Рупърт, увит в омачканите чаршафи. Той я беше спасил — това бе самата истина. „И съм му благодарна — помисли си Беки, — разбира се, че съм.“ Рупърт се оказва много известен сред лондонското общество. Беше я запознал с най-отбрани и важни хора. В Кралския балет дори бе представена на красивата и елегантна лейди Тули, съпруга на главния директор, и бе седяла в кралската ложа. Но Патси Тули, макар и много учтива и мила към нея, се бе държала леко хладно с Рупърт. Това май се случваше често. Беки предполагаше, че хората просто ревнуват.

Рупърт бе приел задачата да ѝ намери приятели много сериозно. Сега тя вече имаше два големи тефтера с адреси и телефони на приятни млади хора. Чудеше се как така Рупърт успяваше да я придружава навсякъде из града, денем и нощем... отделяше ѝ време, което вероятно му бе нужно за бизнеса. Работеше в някаква компания за връзки с обществеността, където заемаше поста старши вицепрезидент. Но той, изглежда, нямаше нищо против. Беше ѝ казал, че иска да ѝ помогне.

— Някой трябва да махне от главата ти старата дама — небрежно подхвърляше той.

Беки се смееше:

— Рупърт, не може да говориш така за нея.

— Разбира се, че мога. А и съпругът ѝ не е стока. Преструва се, че се подчинява на жена си и няма силна воля, но всъщност разбира доста от бизнес и не иска да ти каже нищо.

— Изпрати ми цялата информация.

— Не е достатъчно. Защо не ми позволиш да погледна документите на компаниите с моя адвокат? Мога да разнищя какво става в „Ланкастър“ вместо теб и да ти кажа онова, което те интересува.

— Ще го направиш ли за мен?

Той хвана ръката ѝ и я целуна страстно.

— Глупачето ми. Бих направил всичко за теб. Не го ли знаеш вече?

Бяха водили този разговор в края на януари. А миналия месец Рупърт ѝ бе казал, че в „Ланкастър“ е пълна каша и неговият адвокат изяснявал нещата с Хенри. Сега се намираха във Феърфийлд — за да се насладят на чистия въздух и за да ѝ покаже той резултатите. Беки отметна косата си от очите и халката с диаманти, която никога не сваляше, проблесна на утринната светлина. Разположени в редица диаманти искряха върху злато от „Аспри“ — най-красивият подарък за Деня на свети Валентин, който някога бе получавала. Освен това Рупърт я бе завел на вечеря в „Уилтън“ — рибния ресторант на площад „Сейнт Джеймс“, и Беки силно се притесни, когато попаднаха на леля Виктория и чичо Хенри. Размениха си обичайните любезности, целувки по бузите и тя забеляза как лицето на леля ѝ се стяга. Рупърт ясно бе дал да се разбере, че са излезли на романтична среща. Беки усети някакво слабо, но и жестоко чувство на триумф, на отмъщение.

Какво щяха да кажат те, ако Рупърт ѝ предложиеше? Шарън безмилостно я дразнеше по този повод и не за пръв път в живота си Беки си представи какво ще е да е омъжена. Щяха да живеят във Феърфийлд, понякога да пътуват до Лондон, да потънат в прекрасния и бляскав водовъртеж, в който я бе въвлякъл Рупърт, щяха да обединят семейството... също като Ромео и Жулиета, но с щастлив край. Тя щеше да ръководи своите компании, а Рупърт да стане истински гений

в областта на връзките с обществеността. Щяха да отгледат умните си деца и да ги правят в Оксфорд или Кеймбридж, а навярно щяха да имат и куче...

Рупърт се завъртя в леглото и ленените завивки се смъкнаха, разкривайки слабия му торс. Имаше слабо и източено тяло, което изглеждаше добре в дрехи, но което, ако трябваше да е съвсем честна, Беки неособено харесваше голо. Всъщност напомняше ѝ на Ричард. Нямахме нищо чак толкова *нередно* в секса с него, но тя започваше да се чувства малко некомфортно. Само малко, разбира се. Може би защото искаше Рупърт да гледа на нея като на подходяща за брак жена... което бе двоен стандарт, разбира се, но беше истина, макар и да не ѝ харесваше да си го признае. А и тази негова костелива фигура! Искаше ѝ се да го поохрани, да му вземе гирички. Не си представяше Рупърт да прави каквито и да било физически упражнения и не знаеше как да му го предложи. Вероятно можеше да подреди фитнес уреди в някоя от стаите във Феърфийлд и тогава той просто щеше да се присъедини към нея, докато тя тренира.

Не знаеше колко ще струва това. Чрез адвоката си Рупърт бе уредил, в много кратък срок, тя да получи прилична издръжка от бизнеса, но Беки искаше да знае точно с колко пари разполага като цяло.

Трябваше да са много. „Ланкастър“ притежаваше корабостроителница, оловни мини в Корнуол, дори малък хотелски бизнес на островите Сили. От докладите и счетоводните документи ѝ бе трудно да разбере колко струва всичко това, но Рупърт проучваше нещата заради нея. Двамата с адвоката му щяха да ѝ го обяснят на разбираем език. Днес предстоеше големият ден. Беки се радваше.

Въпреки многото си нови приятели, бе започнала да се отегчава, като нямаше с какво да се занимава.

Рупърт спеше дълбоко. Тя се измъкна от леглото, грабна сатенената си нощница и я облече, преди той да се е събудил. Разсеяно се запита дали някога ще се чувства удобно да се разхожда гола пред него.

— Изглеждаш много... делова, скъпа.

Рупърт влезе в зимната градина, където госпожа Моркамб сервираше закуска на Беки — сварено яйце, чай и препечена филийка с традиционния английски мармалад, който поне според Беки бе единственото постижение на англичаните в областта на кулинарията. На масата до нея имаше ваза с късно цъфтящи минзухари, а тя четеше „Таймс“, облечена в строг костюм на тънко райе, с вталена кройка и дължина точно до коляното, комбиниран с бяла копринена блуза. Навън бе хладно, но не прекалено студено; зимите тук не бяха сурови като в Ню Йорк.

Рупърт носеше всекидневни панталони, риза и сако. Тъмните му очи я огледаха от глава до пети.

— Е, нали все пак е делова среща, скъпи.

Той се засмя:

— Вие, американците, приемате всичко прекалено сериозно.

— Наистина е сериозно. Днес ще се заема с ръководството на компаниите. Дълго време ме държат настрани.

— Знам. — Рупърт се обърна към госпожа Моркамб: — Бекон с яйца, моля. Благодаря. Виж, Беки, казвам само, че няма нужда да впечатляваш тези хора. Те работят за теб. Ще дойдат тук.

— Мислех, че ние ще отидем в града.

— Защо трябва ти да ходиш някъде? „Ланкастър“ ти принадлежи. Казах на господин Траут да дойде тук с екипа си.

Беки се усмихна на любимия си. Разбираше я толкова добре. Помагаше ѝ да поеме контрола над компаниите и тя го обожаваше заради това.

Адвокат Куентин Траут и екипът му — Маркърс Ригби, Кийт Дженингс и Тристам Мастърс — пристигнаха в единадесет часа, облечени в костюми и понесли големи кутии, подвързани с тъмнозелена кожа. Всички изглеждаха около петдесетте, слаби и страховити на вид. Здрависаха се с Рупърт и после с Беки.

— Прекрасна къща, госпожице Ланкастър — каза Траут. — Имате ли стая, където можем да се оттеглим и да обработим информацията?

— Библиотеката е насам — покани ги Беки.

Рупърт бе пренесъл голяма орехова маса от една от всекидневните за всички документи и ѝ бе помогнал да нареди допълнителни столове около нея, както и бележници и химикалки, спретнато подредени пред всеки. Той я дразнеше, че е прекалено „ефикасна“, но ѝ помагаше. Хенри само ѝ бе казал да не затормозява красивата си главица. „С помощта на Рупърт няма нещо, с което да не мога да се справя“, помисли си Беки.

— Подготвил съм няколко писмени заключения за вас, госпожице Ланкастър — започна Траут, след като сътрудниците му отказаха предложения им чай — които обобщават състоянието на „Ланкастър“, с неговите разностранни интереси в няколко индустриални сфери. Както знаете, много сектори в индустрията на Обединеното кралство бяха засегнати тежко от неотдавнашните вълни на социално недоволство от страна на работната сила...

— Имате предвид стачките.

— Точно така, госпожице Ланкастър. Стачките.

— Опитайте се да говорите на разбираем език, господин Траут — прекъсна го Рупърт и намигна на Беки. — Тук сме, за да изясним ситуацията пред госпожица Ланкастър.

— Разбира се, лорд Ланкастър — леко му се поклони Траут. — Разбираем език. — Но май се затрудняваше от искането. — И така, заради стачките, както ги наричат, и недостига на електрическа мощност „Ланкастър Холдингс“ е претърпяла някои загуби. Корабостроителниците губят клиенти в полза на американците...

— Дайте да видя. — Беки прелисти документите, дока то стигна до колонките с печалбите и загубите. Сърцето ѝ леко подскочи. — Тук има доста червено мастило — отбеляза тя.

— Да. Оперативните печалби са спаднали драстично, а данъчната политика на лейбъристите е довела дотам, че „Ланкастър Шипинг“ да нагазят... в дълбоки води, да кажем.

— Направих си труда да прочета всичко, Беки — обади се Рупърт. — Ако искаш, бих могъл аз да обобщя, а после адвокатите подробно да ти покажат всичко.

Тя се облегна назад. Въпреки хладното утро, усещаше как започва леко да се поти. Този сценарий не бе влизал в плановете ѝ за щастливо бъдеще.

— Искам да чуя.

— Мисля, че трябва да разпродадеш корабостроителниците, така че да се концентрираш върху мините, и да се отървем и от хотелския бизнес. Точно сега имаме нужда от нещо, което да балансира тежките загуби. Цените на акциите падат, независимо че изпълнителите на завещанието на баща ти периодично изкупуват част от акциите.

Беки пое дълбоко въздух:

— В Щатите непрекъснато чуваме за стачки във Великобритания. Тук е пълно със стачки.

— Да, профсъюзите искат тридневна работна седмица.

— И аз искам да мога да прескачам високи сгради, но това няма да стане скоро.

Рупърт сви рамене.

— Бордът е водел преговори с тях, за да се опита да избегне стачките, което означава, че нашите работници получават доста над средната заплата.

— Нашите работници?

Той се изкашля:

— Твоите работници, имам предвид. Толкова време работя по тези документи, че вече започнах да мисля, че и аз участвам.

— Разбира се, че участваш. Ти ми помагаш.

— Бих искал да ти помогна — каза той, гледайки я нежно.

— Госпожице Ланкастър. — Дженингс шумолеше с книгата пред себе си. — Очевидно заради политиката си към профсъюзите „Ланкастър“ има толкова големи оперативни разходи и толкова ниска продуктивност, че не е успяла да реализира печалба през последните три години.

— Тогава трябва да променим политиката към профсъюзите. Да престанем да плащаме по-високи надници. Каква е продуктивността?

— Ниска. Виж, Беки, ти не разбираш добре индустриалните връзки в Англия.

— Разбирам, когато се опитват да ме изнудват! — ядоса се Беки.

— Ще прегледаш всички цифри, но може да е малко късно. Ако бе дошла тук преди три години...

— Нямах никакви права преди три години.

— Господин Траут — обърна се към него Рупърт, — защо заедно с екипа си не запознаете подробно госпожица Ланкастър с положението, а после тя ще ви зададе въпроси, ако има такива?

Той се изправи.

— Къде отиваш? — попита Беки.

— Не искам да оставам. Това е твоята компания и смятам, че вече достатъчно са се месили други хора в нея. Трябва сама да прегледаш всичко.

Намигна ѝ още веднъж и излезе.

„Господи! — помисли си Беки. — Той наистина ме уважава. Каква разлика само!“ Обърна се към адвокатите, които го гледаха как си тръгва.

— Мисля, че лорд Ланкастър е прав. Господа, представете заключенията си. Да започнем от корабостроителниците — каза Беки.

Тръгнаха си от Феърфийлд около три следобед. Беки отиде в кухнята да си вземе нещо за обяд и завари Рупърт, седнал върху една табуретка, да пие горещ шоколад.

— Върни се при мен. Имам нужда от теб — каза тя.

— Заповядай. — Той ѝ подаде табла с тънко нарязани филийки с шунка отгоре. — Постарах се да съм ти полезен, доколкото мога.

Рупърт я чакаше и когато Беки най-сетне приключи с документите към десет.

— Изпратих госпожа Моркамб да си ляга. Реших, че сигурно ще искаш да останеш сама.

— Да. — Тя се опитваше да не издаде чувствата си, но в очите ѝ напиреха сълзи. — Защо всичко е толкова объркано? Как са могли да съсипят така компанията на баща ми? Ще ги съдя.

— Няма смисъл. Вероятно са направили всичко по силите си. Нали все пак се опитаха да откупят „Ланкастър“ от теб?

— Сигурно си прав. — Беки се отпусна тежко на един стол. — Рупърт, ще се наложи да продам част от компанията. Нямам време да обърна нещата в своя полза. Направо ми се гади, гади ми се.

— Може би... — Той спря наскоро думата. — Не, не, забрави!

— Какво?

— Няма да ти хареса, а и аз не бих те винил.

— Кажи ми — помоли го тя.

Рупърт изглеждаше замислен, сякаш преценяваше нещо. „Колко е внимателен — помисли си Беки, — не иска да се меси. Толкова

много ме уважава.“

— Смятам, че аз мога да помогна. Ще се наложи да напусна работата си, но имам известна репутация във Великобритания. Ако се захвана, ще свърша нещо в областта на връзките с обществеността, ще намеря финансиране, ще работя заедно с теб по продажбата на малки части от „Ланкастър“ — нищо сериозно. Мисля, че ще успея да спася компанията. Но само ако ти ми позволиш, разбира се. Тя си е твоя.

— Смяташ ли, че можеш да го направиш?

— Да. Поне ще се опитам. И ако ти поемеш ежедневно ръководство, ще сме чудесен екип. — Рупърт въздъхна доста театрално. — Просто няма да понеса семейната компания да се разпокъса.

— О, аз също. Рупърт... наистина ли би се отказал от работата си заради мен?

— Разбира се, ако ти пожелаеш. — Той вдигна длани. — Само ако ти искаш да опитаме, Беки. Ако предпочиташ да приключиш всичко и да разпродадеш компанията, напълно ще те разбера. Не те насилвам за нищо.

— Не! Много бих искала. Искам ти да ми помогнеш! — извика Беки. — Не бих могла да ти се отблагодаря за това. Не знам какво да кажа.

— Не казвай нищо. — Той я прегърна с усмивка. — Само ме целуни.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беки гледаше през прозореца към виещите се улички на Оксфорд и се питаше защо не е безумно щастлива. Пролетта най-сетне бе настъпила; беше месец май, навсякъде имаше цветя и тя бе влюбена. В оксфордския офис на „Ланкастър Холдингс“ всички ѝ бяха подчинени. Рупърт бе преобразил имиджа на компанията. Той беше в стихията си, вечеряше и черпеше с вино половината редактори на вестници в Англия, ходеше в командировки в Европа и се опитваше да наложи представата, че „Ланкастър“ все още е сила, с която трябва да се съобразяват, както се изразяваше той.

Поръчките се бяха увеличили. Рупърт ѝ бе показал разчетите за работата, която трябваше да се свърши в йоркширските корабостроителници. Явно всичките му усилия, кратките бележки в клюкарските страници на „Файненшъл Таймс“ и „Телеграф“ даваха резултат.

Корабостроенето е ужасно скучен бизнес, а и освен това е в добри ръце, беше ѝ казал Рупърт и ѝ бе предложил тя да се заеме с хотелиерския бизнес на компанията.

— Ами оловните мини? — бе попитала тя.

Не искаше да предизвиква Рупърт прекалено, защото се виждаше колко много работи той. Изпитваше безкрайна благодарност към него, защото бе зарязал собствената си работа, за да ѝ помогне. Леля Виктория вече не я тормозеше, а чичо Хенри и останалите му приближени се принудиха да се оттеглят от „Ланкастър“. Беки заплати по сто хиляди лири обезщетение на всеки от тях. Хенри го бе приел като подигравка, но както забеляза тя, не върна парите.

— Не ти трябва да се захващаш с това сега. Все още работя върху мините. Хотелският бизнес се нуждае от вниманието ти.

— Но хотелиерството е прекалено малка част от компанията.

Рупърт остави чашата си с чай и я погледна право в очите.

— Щом искаш да го изоставиш на волята на съдбата и да го продадеш, скъпа, ти решаващ. Цялата компания си е твоя и можеш да

постъпваш с нея както намериш за добре. Но този хотел го е купил дядо ти.

Беки кимна.

— Според мен никоя част не е толкова маловажна, че да не се опитаме да я спасим. Но ако според теб да се занимаваш с един хотел е под достойнството ти, аз напълно те разбирам.

Тя се засмя.

— Рупърт, не става дума за това.

— Сигурна ли си? Хотелският бизнес се ръководи от Оксфорд.

— Защо не от Лондон?

— Навярно защото е малък. За да го спасиш, ще трябва да направиш жертва, да се отдалечиш от останалата част от компанията. Но гара Падингтън е съвсем наблизо, а и аз мога да идвам с колата и да те виждам всяка вечер.

И той удържа на думата си. Пристигаше в града при нея всяка нощ, а на сутринта се връщаше в Лондон. Уикендите прекарваха във Феърфийлд. Той се оплакваше, че вече е забравил пътя до собствения си апартамент.

— Мога да дойда при теб в Лондон.

— Няма нужда, скъпа. Защо трябва да ставаш неприлично рано? Остави на мен.

„Колко е внимателен!“, мислеше си Беки. Грижовен, покровителствен, галантен. Винаги идеално улучваше настроението ѝ. Разнообразяваше вечерите в операта и балета с кино и дори понякога с концерти. Миналата седмица бе успял да се снабди с билети за премиерата на „Летище“. Когато тя бе споделила, че ѝ липсва Америка, я заведе да гледат „Героите на Кели“, а после ѝ купи хамбургер с картопки и френска горчица. Беки знаеше, че е късметлийка и че спасяването на хотелския бизнес е важно. Но понякога я измъчваше неясното подозрение, че нещо липсва.

— Госпожице Ланкастър. — Обаждаше се секретарката ѝ, Елън. — Една жена иска да ви види.

Беки погледна графика си за деня.

— Не виждам планирана среща. Дизайнерката не трябва ли да дойде в десет?

— Да, така е, но тази жена твърди, че е ваша приятелка...

— Пусни ме да вляза, Беки, надута глупачка такава! — изкрещя Шарън в интеркома.

Беки се засмя.

— Пусни я да се качи, Елън.

— Да, госпожице Ланкастър — неохотно отвърна Елън.

Ясно си представи как жената свива устни. Рупърт бе наел Елън Уидърспун. Каза, че тя е най-компетентната секретарка, която може да се намери. Но Беки не я харесваше. Беше два пъти по-възрастна от нея и скованото ѝ държане, както и неспособността ѝ да се пошегува, явно показваха, че и на нея не ѝ харесва да работи за жена, и то която на години е почти колкото студентите, профучаващи покрай малкия им офис върху колелата си с размъкнати широки дрехи и бакенбарди. Беки погледна през прозореца към площад „Сейнт Алдгейт“ и видя очуканото „Рено 4“ на Шарън, паркирано до тротоара. Много се радваше, че тя е тук. Винаги когато предложеше на Рупърт да излязат с Шарън, той все се оказваше зает с нещо. Чувстваше се гузна. Макар Рупърт постоянно да повтаряше, че харесва Шарън, всъщност не се срещаха често с нея.

— Виж я ти, нейна светлост! — възкликна Шарън, нахлувайки безцеремонно в стаята, и я прегърна здраво. — И как си наконтена. Приличаш на госпожа Тачър.

— По дяволите, не е вярно! Само че на някои хора им се налага да носят костюми.

— Да, много професионално. Но какво правиш, изолирана тук? — Шарън огледа кабинета и съвсем не остана впечатлена. — Мислех, че искаш да поемеш контрол над компанията си. Така няма да спечелим революцията.

— Аз не искам революция.

— Защото си подкупена от консервативното мъжко капиталистическо потисническо крило, сестро.

— Не ми излизай с този номер, сестро.

— Имах по-добро мнение за теб. Ти си янки. Но няма да те осъждам за това. Един ден ще се присъединиш към радикалния феминизъм.

— Съмнявам се — каза Беки. — Поддържам равноправието, но не мразя мъжете.

— Защото си глупавичка. Ще се научиш.

— Да разбирам ли, че си скъсала с Джак?

— Всъщност двамата с Джак сме безумно щастливи. — Шарън се ухили самодоволно. — Ще се женим. — Тя протегна ръка и на пръста ѝ проблесна малък красив рубин, заобиколен от диаманти.

— Дай да видя. О-о, прекрасен е! — Беки стисна ръката ѝ. — Кога ти предложи?

— Снощи. И идвам направо тук. Тъй като вероятно няма да доживея ти да ми дойдеш на гости.

— Знам, съжалявам. Наистина сме много заети — гузно промърмори Беки.

— Така чета и аз по вестниците.

— Как ти направи предложение? Толкова се радвам за вас двамата! Трябва да ти организираме годежно парти.

— Голям традиционалист е — отвърна Шарън. — Излязохме на разходка в полето, той коленичи и извади пръстена. За съжаление две секунди по-късно се подхлъзна на кравешко лайно. Беше доста забавно.

Беки избухна в смях. Шарън много ѝ липсваше. Не биваше да оставя Рупърт да я държи настрана толкова дълго.

— О, господи!

— И никакво годежно парти, благодаря. Не сме от класата с кринолините и перлите. Поканих те на купона с бира и картопки, който Джак организира, но така и нямаше отговор.

Беки остана потресена:

— Не съм получила поканата. Знаеш, че никога не бих пропуснала.

— Наистина ли? — спокойно попита Шарън. — Звънях във Феърфийлд няколко пъти и оставях съобщения, но никой не ми отговори. Даже си помислих, че се опитваш да ме разкараш от живота си, но понеже кожата ми е дебела като на носорог, реших да дойда и лично да проверя какво става. Сама да се убедя.

— Шарън... изобщо не са ми казали за тези телефонни обаждания, кълна ти се. — „Но така и не си направи труд да отидеш да я видиш, нали?“, нашепваше тихо едно гласче в главата ѝ. — Това е ужасно. Не мога да си представя защо госпожа Моркамб не би...

— Не обвинявай нея. Говорих с Рупърт.

— Но той би ми казал...

— Убедена ли си? — Приятелката ѝ кръстоса крака. — Виж, Беки, знам, че много си падаш по този тип...

— Така е. Той е идеален за мен — настрои се отбранително Беки.

— Добре. Може би трябва просто да си затварям устата. Но първо трябва да ти кажа какво мисля, а после, ако искаш, ме прати по дяволите — добави безгрижно тя, — ще те разбере и повече няма да захващам темата.

— Може да е забравил за съобщенията ти.

— И това е възможно, да.

— Много е зает.

— Така си е. Същинска трудолюбива пчелица — съгласи се Шарън. — И с какво е зает? Да поема контрол над компаниите ти. Какво чета във вестниците? Много пътувания до континента, много партита, много внушителни изказвания, направени от „лорд Ланкастър от «Ланкастър Холдингс»“. Преди никога не четях бизнес страниците, а сега първо тях разгръщам. И знаеш ли на какво ми прилича всичко това?

— Сигурна съм, че ще ми кажеш — начумери се Беки.

— Изглежда, сякаш той е спечелил делото в съда. Не че го е загубил. Непрекъснато е във Феърфийлд, контролира с кого говориш и се държи като президент на компанията.

— Рупърт ми помогна да се отърва от опеката на борда.

— И сам се настани на тяхно място. Какво правиш ти сега? Ако се съди по пресата, държиш се като добрата приятелка, която стои на заден план. Не се месиш в работата му, не ти определяш кого наемате и уволнявате. Дори не си в Лондон. Нямах никаква представа какво става в офисите на „Ланкастър“...

— Чакай малко. Това също са офисите на „Ланкастър“

— Не е централата.

— Всяка част от компанията е важна.

„Защо ли не звучи чак толкова убедително, както когато го казва Рупърт?“, помисли си Беки.

— О, разби-и-ра се. — Шарън не се и опита да скрие пренебрежението в тона си. — Някакъв си малък второразреден хотел край брега на Корнуол.

— Не е второразреден.

— Е, все пак не е „Риц“, нали? И е само един хотел.

— Правя много за него. Ще ти покажа.

— Сигурна съм в това и се обзалагам, че се справяш добре. Наистина. Знам, че можеш да преуспееш с каквото и да се захванеш. Имаш инстинкта на хищник, макар да е прикрит под маската на принцеса от тенис кортовете. Но не насочваш инстинкта си към компанията. Рупърт се занимава с всичко, свързано с бизнеса.

— Наглеждам как върви всичко. Рупърт увеличи поръчките, както знаеш.

— Не, не знаех. И това е добре, предполагам — неохотно призна Шарън, — но не означава, че ти нямаше да се справиш още по-добре. С по-малко показност. А показността иска пари.

Беки бавно кимна. Вярно е. Защо бе приела, че тя самата не може да се справи по-добре, след като дори не бе опитала?

— Само още нещо и — кълна се! — млъквам.

— Ще ти повярвам, когато стане — изсумтя Беки.

— Той обича да се споменава за Феърфийлд във вестниците. И колко си красива — като за кльоцава жена, разбира се. Но непрекъснато виждам само негови снимки, а ти или си на заден план, или изобщо не си спомената. Така той получава и компанията, и къщата. Ами ако се ожени за теб, забременееш и родиш момче? Какво ще стане тогава? Детето наследява титлата от баща си, а компанията — от майка си и работата е опечена. Рупърт Ланкастър получава онова, което винаги е искал. Да се свържат титлата и имението.

— Мислиш, че само ме използва?

— Смятам, че е много вероятно, не че е сигурно. Може би просто не го харесвам, защото не ти е предавал съобщенията ми. Навярно съм предубедена.

— Рупърт се отказа от високопоставената си длъжност в компания за връзки с обществеността, за да работи за „Ланкастър“.

Шарън присви очи:

— Обзалагам се, че дори не си проверила думите му, нали? Вероятно си му дала тлъста заплата, без да провериш колко е изкарвал преди. Отказал се бил, а? Обзалагам се, че е умирал от смях чак докато стигне до банката. И до имението.

Беки бе пребледняла и Шарън спря.

— Виж, скъпа, може и съвсем да съм объркала нещата. Не мисля, че трябва да правиш каквото и да било само въз основа на някаква

теория. Но му кажи да ти предава съобщенията ми. Така няма да се налага да си измислям най-различни обяснения. — Порови в чантата си и измъкна албума „АВС“ на „Джаксън Файв“. — Виж само какво си имам, чисто нов е. Настаних се съвсем наблизо, до главната улица. Защо не вземеш едно делово и отговорно решение и не дойдеш с мен да го изслушаме? Имам чайник и тостер — изкуши я тя.

— Защо не, по дяволите? — Беки звънна на Елън. — Елън, до края на деня няма да съм в офиса. Кажи на лорд Ланкастър, че ще се видим с него довечера, в апартамента.

— Да, госпожице Ланкастър — сопнато каза секретарката.

Първо минаха през дома на Беки, за да се преоблече. Апартаментът бе малък и приятен, в къща от XVI век, с дъбови греди на тавана и чудесен изглед към колежа „Куинс“. Тя съблече деловия костюм и грабна чифт черни бродирани джинси с широки крачоли — любимите ѝ — с цветя от малки огледални мъниста. Беше ги купила от пазара в Кенсингтън, но Рупърт не ги харесваше, затова не ги носеше често. Комбинира ги с бяла блуза и черно кожено яке.

— Как изглеждам?

— Страхотно! Не чак толкова скована. Само на дваисет и една си.

— На дваисет и две.

— Все тая. Трябва да излизаш с хора на твоята възраст.

— Ще престанеш ли най-после за Рупърт, моля те?

— Добре, съжалявам. „Любовта е винаги сляпа и не вижда нищо“, както е казал Чосър.

Тя заведе Беки в малката си студентска квартира, където пиха чай и гледаха детски филмчета. Шарън заяви, че е прирастена към сериите за мечета. Разказваше на приятелката си за Джак, за живота в колежа, а после излязоха заедно да хапнат риба и картопки в любимия ѝ бар на „Сейнт Алдгейт“. Тя членуваше в Студентския съюз на Оксфорд.

— Харесваш ли дебатите? — попита Беки.

— Не, но харесвам евтината бира — сериозно отвърна Шарън и я натика вътре, където пиха още чай редом с други студенти, бърбрейки за всичко и нищо. Беше много забавно.

— Завиждам ти — каза Беки замечтано.

— Не, не е вярно — отвърна Шарън. Прекалено амбициозна си за колежа. Искаш да се впуснеш в истинския свят и да го покориш. Ако може — още в този миг.

— Не си права. — Беки се изчерви, защото знаеше, че е истина.

— Не те разбирам. Богата си, красива си, имаш титла...

— Не е истинска титла.

— Почитаемата Ребека. — Шарън безмилостно вирна нос и с удоволствие видя как Беки се притесни. — Имаш пари и огромно имение. Защо, за бога, ти трябва да седиш по цял ден в офиса и да работиш? Ако бях на твое място, щях да си остана във Феърфийлд и да карам слугите да ми носят плодове в стаята.

— Ами... — Въпросът прозвуча толкова прямо, че сепна Беки. Тя помисли малко. — Баща ми би искал да се занимавам с нещо.

— Никога не си говорила с него. Откъде знаеш?

— Просто го усещам. Баща ми е работил, за да създаде нещо, което да остави на децата си. Направил е завещанието си така, че изпълнителите му да не могат да разпродадат „Ланкастър“, преди да навърша пълнолетие. Знам, че съм родена с късмет — призна Беки, — някой от предците ми някога се е потрудил здраво, за да имам това сега. И не искам да го изгубя само защото съм била мързелива. Искам да го разширя, да го превърна в нещо повече от малка британска компания. Да имам влияние в бизнеса, а може би и в света.

— Noblesse oblige?^[1]

Беки се изчерви.

— Щом искаш, наречи го така. Съжалявам.

— О, престани! Няма защо да се извиняваш пред мен. Аз искам жените да имат власт, дори и ако просто са били родени с нея. По-добре е от нищо. И навярно е по-добре, отколкото да си седиш на стола и да не правиш нищо. Като повечето земевладелци.

— Ти си истински яростен болшевик — обвини я приятелката ѝ. — Почакай само да спечелиш малко пари и да плащаш седемдесет процента данъци върху тях. Обзалагам се, че ще спреш да приказваш за кървавата пот на работниците.

— Много е вероятно — призна Шарън. — Искаш ли бира?

Шарън отиде да се види с Джак в шест часа и Беки бавно тръгна към апартамента си. Загледа се в залеза над древните сиви каменни стени на Оксфорд, плътно притиснат от червените тухлени къщи и магазини на съвременния град, и се замисли над думите на приятелката си. Прекалено властен ли беше Рупърт? Беше смятала, че е точно обратното. Но Шарън не лъжеше за онези обаждания, защо ще го прави?

Въпреки това Беки нямаше да прибързва да обвинява Рупърт само заради мнението на приятелката си. В казаното от Шарън имаше логика, но пък дали не беше просто съвпадение? Той звучеше много искрено при разговора им за хотела, а и тя се бе потрудила много за това място. Организира преустройството, рекламата, подобренията в стаите и градините — всичко това ѝ достави удоволствие и бе истинско предизвикателство. Той вероятно очакваше от нея да се оправи с хотела и после да се премести в лондонския офис...

Но не можеше да заглуши гласа на съмнението. Сега го чуваше ясно в главата си. Трябваше да разбере дали Рупърт наистина я обича, или просто се опитва да спечели делото по заобиколен начин. Някак си изглеждаше прекалено удобно... лейди Ланкастър и син, който да обедини имението и титлата. Класата бе много важна за Рупърт. В неговия живот нямаше такива като Шарън. Всичките му лондонски приятели бяха изискани, добре образовани, „хора като нас“.

Наистина всичко можеше да е само плод на въображението ѝ. Но трябваше да го изпита. Трябваше да разбере сама.

Отби се в магазин за алкохолни напитки и купи за вечеря бутилка червено вино, евтино божоле, за което имаше добри отзиви в последния брой на „Съндей Таймс“. Влезе в къщата, качи се по стълбите и почука на своята врата.

Рупърт ѝ отвори. Беки знаеше, че ще е тук. Вече си бе взел душ и се бе преоблякъл; ухаеше леко на афършейв „Флорис“ и изглеждаше прекрасно. Прииска ѝ се да не му казва нищо, но се стегна. Не искаше нищо да помрачава чувствата ѝ към Рупърт. Той беше нейният любим, спасителят ѝ, целият ѝ живот. Трябваше да може да му вярва.

— Как мина денят ти, скъпа? — Той я целуна и взе якето ѝ.

— Доста добре.

— Разбрах, че си се измъкнала по-рано. Не те виня. Бизнесът понякога е ужасно скучен.

— Прекарах следобеда с Шарън.

Рупърт дори не трепна.

— Страхотно! Как е тя? Не съм я виждал от много време.

— Добре е. Разказахме си една на друга какво ни се е случило.

— Беки не искаше да му казва за годежа, поне сега. — И знаеш ли какво, скъпи, отбих се при адвокатата си.

Наблюдаваше го внимателно. За пръв път забеляза как лицето му се скова.

— Това звучи... интересно — небрежно отвърна той, но на Беки ѝ се стори, че гласът му е леко задавен. — И защо си се срещала с адвокат?

— Относно Феърфийлд. Мисля, че къщата е прекалено голяма за двама ни. Обмислям дали да не направим дарение на Националния тръст — подхвърли тя.

Промяната у Рупърт бе мигновена. Видя как кръвта се оттегли от лицето му и после отново нахлу. За миг той залитна. После прекоси стаята с един скок и я удари силно по лицето.

[1] Честта задължава (фр.). — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Лита погледна клиентите от другата страна на масата и поклати глава.

— Наистина смятам, че не искате това.

Норман Дойл, нейният изпълнителен мениджър, клатеше глава и присвиваше очи, смятайки това за таен сигнал, който на Лита обаче ѝ приличаше на ужасен тик, сякаш в окото му е влязло нещо дразнещо. Не му обърна внимание, както обикновено. Откакто бе получила последното си повишение и бе станала старши художествен мениджър — пост, създаден специално за нея от Хари Вайс. Норман непрекъснато се опитваше да я укроти поне малко. Беше добре позната сред колегите си като текстописец, който все предлага и визуални решения за рекламите си, като жената мениджър, която не иска да се покорява, като служителя с по-малко от година стаж, който не се бе поколебал да нахълта на събрание на борда на директорите, за да изложи позицията си. Всеки друг щеше да е уволнен още преди месеци, но Лита успяваше да срази враговете си, създавайки рекламни кампании, които действително продаваха продуктите.

Кампанията „Луси“, първото ѝ постижение, бе намерила широк отзвук сред градските момичета в Североизтока и бе донесла на парфюма национална известност. В резултат директорите на „Китън Козметикс“ продадоха компанията си за добри пари и се оттеглиха, но не и преди техният председател да даде интервю пред бизнес анализаторите, в което похвали „отличната работа на рекламна агенция «Дохъни»“. Поръчките им скочиха до небесата. Клиентите търсеха Лита по име. Марк Смит и други като него предричаха, че тя ще остане с един-единствен хит — новия талисман на компанията от женски пол, но Лита успя да запуши устите им. Палта, колекции бижута, още парфюми, червила — за всичко, което попаднеше в офиса ѝ, тя намираще да каже нещо ново и различно. Прочутата ѝ реклама за «Огнен портокал» — дръзкия есенен нюанс на «Шанел», представляваше счупено червило, размазано по камъчетата на плажа, и

в нея нямаше никакво момиче. Мотото ѝ гласеше: «Разчупи шаблона». Хари я бе оставил да продължи, макар да имаше резерви... кой изобщо бе чувал червило да се продава, без да има модел? Но рекламата се хареса на публиката и бизнесът наостри слух и си взе бележка.

Лита си създаде врагове. Много, не само Марк и Бъд. Много от асистентките ревнуваха и клюкарстваха по неин адрес в тоалетните, когато знаеха, че тя е в някоя от кабинките и може да чуе всяка дума. Колегите ѝ мъже я мразеха. Носеха се слухове, че е получила повишението си, като е пропъзляла под бюрото на Хари. Една сутрин Лита отвори вратата на кабинета си и намери на бюрото сешоар със залепена бележка:

«Ако се наложи пак да „духаш“.»

Лита прочете бележката с пламнало лице и тогава чу кикотенето откъм секретарките, които работеха пред вратата на кабинета ѝ. Вдигна рязко очи, но всички печатаха на клавиатурите си с наведени глави — като трудолюбиви пчелички. Тя затръшна вратата на кабинета си, а после съжали, че е показала чувствата си.

Това бе последния път, в който направи подобна грешка.

Научи се да не обръща внимание на чуждото мнение. Колегите ѝ не бяха нейното семейство; ако не я харесваха — техен проблем. Престана да носи «приличните» безформени костюми и започна да се появява с панталони с широки крачоли, джинси, тениски, пъстри рокли. Реши, че няма да се старее да прикрива сексапила си. Нека си мислят каквото искат. Нямаше да крие тялото си заради шепа простаци.

Остави резултатите да говорят за работата ѝ. Кандидатира се и получи поръчката за типично мъжки продукт. «Хекс» бяха серия автоматични бормашини и инструменти за дома. Лита взе със себе си Илай — художествения мениджър — и отидоха в магазин от типа «Направи си сам», където си поприказваха с момчетата, а после тя измисли простичка фраза, която свърши чудесна работа за продукта: «Хекс» — когато нямаш време за грешки“.

Именно тогава Хари я повиши.

Сега Лита бе старши мениджър, а в „Дохъни“ това означаваше, че директно контактува с клиентите. Вече нямаше изпълнителен мениджър, който да ѝ предава желанията им. Клиентите обсъждаха какво им е нужно по време на лична среща с нея.

Норман Дойл беше старши изпълнителен мениджър от пет години. Беше свикнал да балансира и ласкае крехкото его на клиентите, да им представя ясни и разбираеми цифри и да показва трезвото и отговорно лице на „Дохъни“ пред големите компании, които искаха възвръщаемост на парите, похарчени за маркетинг. Беше успял да накара цели четири екипа художествени мениджъри да забравят за тениските и сандалите си и да ги заменят с костюми и вратовръзки, предпазвайки ги от това да уплашат клиентите си. Той имаше грижата разговорите да вървят гладко — необузданата творческа природа можеше да излезе на показ едва след като клиентите напуснат сградата.

Лита не позволяваше нещата да се движат гладко.

— Извинете?

Тя поклати глава. Носеше големи висящи обици, които проблясваха, щом помръднеше врата си.

— Идеята ви не е добра.

— Но вие постигнахте толкова успехи с нетрадиционни реклами.

Майкъл Гибсън, мениджър на продукцията във „Флексиклийн“, едва не се нацупи. Лита непрекъснато се сблъскваше с подобни ситуации. Клиентите наемаха агенция, която да им направи рекламата, но тайничко си мислеха, че сами могат да се справят най-добре. Идваха на срещата в „Дохъни“ със „страхотна идея“, която всъщност представляваше тяхната версия на рекламата, която искаха. А тя неизменно не струваше и пет пари. Тази не беше по-различна.

„Флексиклийн“ бе прах за пране на изгодна цена, по-евтин с няколко цента от най-близкия си конкурент. Не се продаваше добре. Предлагаше се в непретенциозна кутия и нямаше ясен пазарен облик. Гибсън изрично настояваше Лита да поеме работата, а бе дошъл на срещата, силно въодушевен от собствената си идея.

Норман Дойл бе промърморил, че тя е „невероятно интересна“. Но не беше и Лита открито им го заявяваше. Макетът на Гибсън показваше млада, сексапилна блондинка с модерна прическа и толкова тесни панталони, сякаш са нарисувани върху нея, която подхвърляше

кутия прах във въздуха. Беше измислил и рекламно изречение: „Флексиклийн“. За различната жена.

— Това не е в стила на моите реклами. По-скоро е това, което вие си мислите, че са рекламите ми, господин Гибсън. Аз използвам нетрадиционни образи, когато това ще продава продукта. Младите момичета не се интересуват от прах за пране. Майките им се занимават с прането, а те ще се почувстват изолирани от това, че някакво сексапилно момиче е наречено „различно“. Тогава те какви са, втора ръка ли?

Гибсън помръкна.

Норман се намеси:

— Лита, наистина мисля, че идеята на господин Гибсън заслужава сериозно внимание.

— Не, не заслужава.

— Лита...

Тя се обърна директно към Гибсън и придружаващите го костюмирани мениджъри.

— Господин Гибсън, искате да постигнете голям успех с „Флексиклийн“, аз — също. Но това не е верният подход. Модерният стил не върши работа, когато основната група от купувачите ви са на средна възраст.

— Тогава какво ще правим? Добре позната на всички реклама? Майка, която изважда прането, помирисва го и възкликва: „О-о!“?

Лита се засмя и внезапно Гибсън също се усмихна. „Толкова е красива! Какво не бих дал за пет минути насаме“, мислеше си той. Разкошни гърди, талия, която можеш да обхванеш с длани, и дупе, което той бе смятал за изчезнало с края на четирийсетте. Тяло на стриптийзърка, скрито под прилични дрехи. Гибсън си я представи в някой стриптийз клуб, с разпилени по голите ѝ рамене кичури тъмна къдрава коса, с напирасци към лицето му гърди, с настръхнали зърна, може би намазани с масло, за да блестят, и само парченце черна коприна, която да скрива от погледа му малкия копринен триъгълник между краката ѝ...

„Хмм! О, господи...“ Усети как пенисът му се надига и решително кръстоса крака. Тя говореше.

— Не. Имаме нужда от нещо уникално, нещо специално за „Флексиклийн“. Моите реклами не са непременно за модерните неща.

Те са за уникалните. А вие имате нещо уникално.

Те се приведоха напред на столовете си. Норман Дойл прецени положението и преглътна забележката, която се канеше да направи. Тя го бе вбесила, но бе приковала вниманието им. Виж я ти само! Те направо нямаха търпение да чуят какво им е подготвила.

— „Флексиклийн“ е евтин. По-евтин от останалите прахове на щанда. Това по-рано е било във ваша вреда, защото са го смятали за праха на бедните. Госпожа Джоунс се срамува да не я види госпожа Робъртс, че купува „Флексиклийн“, защото може да си помисли, че госпожа Джоунс няма пари за „Тайд“.

— Тогава?

— Тогава обръщаме нещата. Вместо цената да е нещо, от което да се срамуваме, нека да я превърнем в предимство. Госпожа Джоунс вече няма да изглежда бедна, а разумна. Ето какво измислихме двамата с Илай Грийн.

Лита се пресегна назад и сложи на масата огромни листове картон с макетирани човешки фигури — сценарият им за телевизионна реклама. „Флексиклийн“ щеше да е първият им рекламен клип. А телевизията продаваше в огромни мащаби. Рекламите в списанията бяха хубаво нещо, но именно чрез телевизията се продаваха милиони екземпляри от продукта.

— Нека погледнем — обади се Майкъл Гибсън.

Седнал в дъното на масата, Хари Вайс гледаше мълчаливо. Искаше да види как ще се справи Моралес. Нямахше намерение да се намесва. Според него тя притежаваше нюх към бизнеса.

На макета имаше трийсетинагодишна жена, стиснала в ръка „Флексиклийн“. Друга жена минаваше покрай нея и избираше по-скъп прах. Първата се усмихваше и казваше, че обича да спестява пари. Втората се съгласяваше, че сметките все се трупат. Първата ѝ намигаше и казваше: „Не и в моята къща.“ После потупваше кутията с „Флексиклийн“.

Лита се спря подробно на всеки кадър от сценария. Дори не бе успяла да стигне до края, когато Гибсън започна да потропва по масата.

— Харесва ми. Гениална е! — заяви той.

— Коя актриса ще използваме? — нетърпеливо се обади Ед Дрездън, вицепрезидентът на фирмата.

Хари си отбеляза нещо в жълтия бележник пред себе си. Трябваше да опознае Розалита Моралес малко по-добре. Това поне бе ясно.

— Мислех да се консултираме с „Фамили Моделс“. Те осигуриха интересен модел за последната реклама на „Нескафе“ — каза Хари и всички се обърнаха към него.

Лита се облегна на стола си. Сега всичко бе във властта на Хари. Нейната роля в срещата бе приключила.

Хари се отби да види Лита към пет, първия му свободен час в графика за деня. „Дохъни“ ставаше все по-търсена агенция, а Хари имаше за задача координацията в творческия отдел. Отговаряше лично пред Робърт Доуън, изпълнителния директор на агенцията. А Робърт не го интересуваше колко натоварен е Хари. Той искаше да вижда как печалбите растат. Всичко в този бизнес опираше до премиите. И цената на акциите. Лита Моралес бе добра и за двете.

Чу виковете още докато вървеше по съседния коридор — високия писклив глас на Норман Дойл и плътния, настоятелен и топъл глас на Лита, която му отвърщаше рязко. Хари се усмихна. Норман бе прекалено скован за Лита. Решително прекрачи вратата на кабинета.

— Здравей, Норман!

Старши изпълнителният мениджър спря с отворена уста.

— Здравсти, Хари! — поздрави той.

Вайс забеляза, че страните му са морави, което често се случваше с мъжете, които работеха с Лита Моралес.

— Норман, може ли да ни оставиш за малко? Трябва да разменя няколко думи с Лита.

— Да, Хари — самодоволно отвърна Норман, като погледна злобничко колежката си. — Разбира се. Мисля, че това е много добра идея.

Лита опита да протестира, но после си замълча. Норман тържествуващо изхвърча от стаята и Хари затвори вратата.

— Мога да обясня — веднага подхвана Лита.

Вайс забеляза езика на тялото ѝ — свити до тялото юмруци, изправен гръб. Беше готова за битка.

— О, така ли?

— Да. Това е моят начин да правя бизнес. Не казвам на клиентите, че тъпите им идеи са велики. Така се губи време, а аз трябва да предложа нещо добро, преди на някого другия да му хрумне същата идея и да ме изпревари с нея. Работата ми не е да...

— Млъкни — каза Хари.

Тя примигна:

— Моля?

— Казах да замълчиш. Извиняваш се за нещо, което аз одобрявам. Не искам да те слушам как продължаваш като някоя развалена плоча. Разбра ли? Ясно ли е? Добре.

Лита отвори уста да каже нещо, но прехапа устни.

— Да се откажеш, докато нещата са в твоя полза, е едно от основните правила в бизнеса — иронично отбеляза Вайс. — Трябва да обсъдим някои въпроси. Свободна ли си днес за една работна вечеря?

Тя го погледна предпазливо. Слуховете за тях двамата не бяха заглъхнали. И сега можеше да види как секретарките ги наблюдават през остъклените стени на кабинета ѝ. Ако Вайс се опитваше да ѝ предложи нещо, това щеше да сложи край на всичко, за което се е борила през последната година.

— Ами да — промърмори тя.

— Добре. Значи е уредено. Ще се срещнем в шест и половина в „Ойстър“.

Хари пренебрегна липсата на ентусиазъм от нейна страна и си тръгна. „Лита е като разглезено дете“, помисли си той. Глезено, но гениално. Нямаше да обръща внимание на капризите ѝ.

Норман изчакваше в края на коридора. Върна се в кабинета, стиснал устни.

— Лита, надявам се, че добре си запомнила какво ти е казал. Трябва да се опиташ да се държиш зряло. Сега не работиш като модел.

— О, запомних — отвърна тя. Нямаше да споменава за вечерята. Защо само да им дава повод за клюки?

Пристигна в бар „Ойстър“ точно в шест и половина. Хари бе запазил маса и тя се запъти към него, благодарна за оживлението, което цареше зад гърба ѝ — всички бързаха след края на работния ден към централната гара.

По-открито място нямаше да се намери и това бе хубаво. Лита усещаше кожата си суха и грапава, както винаги когато бе подложена на голям стрес. Дори и изобилното количество лосион с масло от ший на „Локситан“ не помагаше. Толкова се притесняваше да не я видят колегите ѝ, че очакваше всеки миг да зърне куп ухилени секретарки да надничат иззад ъгъла и да си шушукат за нея и Хари. Той седеше на ъглова маса до парапета с наведена глава, в обичайните си черни дрехи. Рамките на очилата му проблясваха. Лита усети как в нея се надига омраза към него. Беше се борила със зъби и нокти да се измъкне от секретарското място; бе направила силни кампании, бе продала много артикули и бе спечелила нови клиенти за агенцията. А сега Хари Вайс я сваляше и се отнасяше към нея като към поредната красавица, потвърждавайки верността на всички онези глупави приказки, че една страстна латиноамериканка от бедните квартали не може да има мозък в главата си, че никога не би успяла да стигне по-далеч от правенето на кафе, освен ако не раздава щедро тялото си.

Лита за миг се замисли дали вече си е изградила достатъчно добра репутация, за да напусне. Не ѝ се вярваше. Успехът ѝ в „Дохъни“ бе направо зашеметяващ, но не чак толкова, че майсторите по имиджа във фирмата да не могат да го смутят. Хюбърт Уест бе напуснал и корпоративната машина за връзки с обществеността на „Дохъни“ бе зарботила с пълна сила — обаждания на клиенти, за да им обяснят как всъщност негови колеги са го носили на гърба си, тъмни слухове за употреба на кокаин, алкохолизъм и депресивни състояния. Лита също бе чула някои от разговорите. А Хюбърт беше един от най-добрите им старши художествени редактори, с големи кампании зад името си и с много авторитетни награди в бизнеса на бюрото си. Но когато машината на „Дохъни“ бе приключила с него, му се бе наложило да приеме работа в много по-малка фирма и както се говореше — за едва две-трети от предишната заплата. А малките фирми нямаха клиенти. Към тях се обръщаха само други малки фирми, които не разполагат с пари за истинска реклама и големи кампании. Никой не искаше да е на мястото на Хюбърт Уест, а той имаше петгодишен стаж в бизнеса. Лита не бе изкарала и два месеца на новия си пост.

Настръхнала, тя се опитваше да заглуши яда си, за да мисли трезво, когато се изправи пред масата на Хари. Той вдигна очи и ѝ се усмихна топло, което още повече я ядоса.

— Лита, радвам се да те видя. Сядай. Обичаш ли миди?

— Неособено. — Не намираше за нужно да го улеснява. — Веднъж изядох една развалена и после три дни се чувствах зле.

— Разбирам. Няма нищо, имат и други неща в менюто.

— Всъщност не съм много гладна — отвърна тя с равен глас и седна насреща му.

— Тогава можеш да ме гледаш, докато аз се храня. Умирам от глад и ще трябва да ме изтърпиш известно време.

Лита отдръпна леко стола си, така че да няма възможност краката ѝ да докоснат Хари под масата, и зачака. Той си поръча дванайсет миди, хайвер и пушена съомга с половин бутилка бяло вино и устата ѝ започна да се пълни със слюнки. Нищо, щеше да си вземе хамбургер на път за вкъщи. Загледа се в Хари, когато му донесоха мидите и той започна да ги изсипва в устата си. Беше много слаб, но изискан. Очилата му стояха добре, а черният цвят отиваше на очите му. Приличаше на кръстоска между професор и рок звезда. Знаеше, че половината секретарки тайно са влюбени в него. Не се учудваше. Той бе един от най-силните мъже в „Дохъни“, определено най-влиятелният от тези, които срещаха редовно в офисите. Беше легендарна личност в рекламния бизнес и всички служители искаха да спечелят благоволението му. Тя неохотно призна пред себе си, че изглежда доста добре външно. Никой никога не бе виждал жена му и в кабинета му нямаше нейни снимки. Навярно затова имаше толкова много слухове за Хари и за момичета от офиса. Този за нейната връзка с него бе само един от последните. Но сега той бе на дневен ред и това го правеше опасен.

Вайс вдигна глава и я погледна в очите.

— Имам предложение за теб. Нещо, което наистина ще ти помогне да се издигнеш в компанията, Лита. За жените е трудно да успеят в бизнеса. Обикновено се нуждаят от малко помощ. Готов съм да ти я окажа.

Тя преглътна тежко, но яростта ѝ не искаше да утихне. Думите се изляха от устата ѝ, без да успее да ги спре:

— О, така ли? Защо не вървиш по дяволите, Хари? Преборих се с двама грубияни и женкари, за да стигна дотук, и нямам намерение да се забърквам с теб. Изкарвам добри пари за тъпата ти компания и...

— Лита... — Вайс замълча и се разсмя.

— Изобщо не е смешно, за бога! — сопна се тя.

— Мислиш, че те свалям?

— А ти как би го нарекъл?

— Предлагам ти да стана твой наставник. Не се интересувам от теб, Лита. В личен план, искам да кажа. Обичам жена си. Защо мислиш, че предложих бар „Ойстър“? Близко е до гарата. Трябва да съм вкъщи след два часа.

— О! — възкликна тя задавено и се изчерви до корените на косата си.

— Защо, за бога, си помисли подобно нещо?

— Хората в офиса... — промърмори тя. — Разправят, че имам връзка с теб.

Хари свали очилата си и потърка стъклата.

— Какво?

„Той наистина няма представа“, осъзна тя. Хари принадлежеше към типа мъже, които могат да са силно концентрирани в една област и да тънат в пълно неведение относно всичко останало.

— Кой го казва? Ще ги уволня.

— Всички говорят. — Лита въздъхна. — Никой не вярва, че имам мозък.

Хари замислено задъвка съомгата си.

— А теб засяга ли те какво мислят?

— Да — призна тя.

— Добре. Нито пък мен! — твърдо отсече той, сякаш тя бе казала тъкмо обратното. — Твоите идеи привличат нови клиенти. Аз искам да има много такива. Искам да си идеш, да направиш някои проучвания и да се върнеш в офиса ми. Разгледай рекламите на конкурентите ни и измисли по-добри. Искам да те използвам като „браконьер“.

— Ако успея да ти донеса нови договори, аз пък искам увеличение на заплатата — смело отвърна Лита. — И не желая повече да работя с Норман. И искам да си избира лична асистентка, а не да разчитам на някоя, изпратена от секретарския отдел.

— Ще видим. Първо ми осигури договорите, после ще поговорим.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Беки залитна. Очите на Рупърт бяха жестоки и в тях проблясваше убийствен гняв. Тя погледна към телефона — беше чак в другия край на стаята. Вратата бе по-близо. Тя я отвори рязко. Отдолу долитаха гласовете на хората от апартамента под тях. Слава богу!

— Не се приближавай!

— Беки... — Рупърт помъчи да се овладее и успя. Дишаше тежко. — Съжалявам, изгубих контрол.

— Точно така. Всичко между нас е свършено.

Той пребледня:

— Скъпа, моля те. Казах, че съжалявам. Наистина. Нека поне ти обясня.

Изглеждаше толкова искрен, че за миг Беки се разколеба.

— Беки!

Викът долетя откъм улицата. Тя погледна надолу към стълбите и видя в преддверието Шарън, която се канеше да се качи горе. Разкаяното изражение на Рупърт изчезна. Мина покрай Беки и изкрещя:

— Не мисля, че е добра идея да се качиш, Шарън. Имаме личен разговор.

Шарън, озадачена, погледна приятелката си.

— Казах ти да се махаш! — сопна ѝ се Рупърт.

Беки се обади тихо:

— Рупърт, престани. Време е ти да си тръгнеш.

Очите му срещнаха нейните и той забеляза стаения гняв в погледа ѝ. Рязко си пое дъх.

— Много добре. — Сега и неговият глас стана също толкова тих. — Ще ти се обадя по-късно и ще изгладим всичко.

„О, аз ще се справя“, помисли си Беки. Разтреперана, тя се отдръпна, за да му направи път да излезе. Рупърт взе палтото си от закачалката на вратата и слезе надолу, подминавайки Шарън, без дори да я погледне.

Тя изтича по стълбите и притисна ръка до устата си. Беки невярващо докосваше с пръсти бузата си. Бялата следа от ръката му вече бе изчезнала и сега бе заменена от ярка червенина.

— Ударил те е? Добре ли си?

— Добре съм.

— Копеле! — изръмжа Шарън. — Трябва да се обадиш в полицията.

— Заради един шамар ли? Не ставай глупава. — Беки потърка удареното, надявайки се следата да изчезне, но вече усещаше как на мястото се появява оток. — Доста силно удря като за толкова слаб човек.

— Защо го направи?

— Казах му, че се каня да даря Феърфийлд на Националния тръст.

Очите на приятелката ѝ се разшириха, после тя избухна в смях:

— Какво си му казала? О, господи, и на мен ми се искаше да се изправиш срещу него, но не по този начин. Не точно сега.

— Каза ми, че съжaliaва. Помоли ме да изслушам обясненията му.

— Няма никакво обяснение. Не можеш да се връзваш на номерата му непрекъснато. Той...

— Успокой се. — Беки говореше тихо, но усещаше как в очите ѝ напират сълзи. — Никога не съм разбирала жените, които остават при мъже, които ги бият. Няма да се върна при него. Но може би бях прекалено рязка. Знам колко важни са за него къщата и семейството. Не че това извинява постъпката му.

— Мислиш, че става въпрос за запазването на семейната чест ли? — изсумтя презрително Шарън. — Направо ми се ще да ти нашляпам задника с камшик. Няма да ти струва скъпо.

— Каза, че ще ми се обади по-късно тази вечер.

— Тогава нека остана с теб. Ще се обадя на Джак...

— Няма нужда. Мога да се справя с Рупърт — каза Беки, внезапно обзета от силно желание да остане сама. Шарън бе добра приятелка, но не можеше да ѝ помогне да преодолее случилото се. Тя беше способна да разкара Рупърт, но не можеше да каже на Беки къде ще намери друг мъж, който да означава толкова много за нея.

Сърцето вече я болеше много повече от лицето. Шарън схвана намека и внимателно прегърна Беки.

— Само заключи вратата си, обещавааш ли?

— Обещавам — отвърна Беки, но не се тревожеше за това.

Рупърт мразеше сцените. Нямахше да се опита да разбие вратата на апартамента ѝ. Целуна Шарън по бузата, което тя прие като поредния навик на янките, изпрати я до долу, после се качи и извади от фризера пакет грах, който притисна до бузата си. Въпреки това щеше да ѝ остане голяма синина. Зачуди се какво ли да измисли, за да обясни това в офиса.

Напълни ваната, защото изведнъж се почувства омърсена. Избърса сълзите, които се стичаха по бузите ѝ, но нямаше полза. Рупърт беше толкова забавен, беше я разсмивал, беше успял да я отърве от леля Виктория и ѝ беше намерил повече приятели, отколкото можеше да си мечтае. Беки гледеше реалистично. Знаеше, че повечето от тези „приятели“ ще я изоставят сега. Но си спомняше колко мразеше първите си дни в студената, мрачна и разтърсвана от стачки Англия, а Рупърт ѝ бе показал цял един свят, който Шарън не познаваше. Ромео и Жулиета. Каква ирония! Наистина ли беше толкова лошо? Една част от нея копнееше да му прости и не искаше да приеме края. Ами ако я бе ударил, защото е разгневен от предателството ѝ към семейството? Тя имаше власт да разруши всичко, принадлежало на Ланкастър поколения наред. За нея семейството също бе важно. Можеше да разбере чувствата му.

„А казаното от Шарън? — обаждаше се по-циничната ѝ половина. — Виж само колко много пишат за него във вестниците. Теб те няма никъде. Цялата реклама на компанията е за него и «неговата» «Ланкастър Холдингс». И наистина ли е толкова важен този малък хотел? Или е само средство да те държи далеч от централните офиси на компанията?“

„Само ме е използвал“, помисли си Беки и се разплака наистина. Беше прекалено интелигентна, за да се преструва, че не го разбира. Телефонът във всекидневната ѝ звънна, но тя не му обърна внимание. Нямахше да позволи Рупърт да види колко много е означавал за нея.

Беки не очакваше Рупърт да се откаже лесно. На следващата сутрин ѝ доставиха пет пъти цветя, като се редуваха червени и бели рози, по две дюзини във всеки букет. Тя повика такси и нареди да отнесат цветята в кардиологичното отделение на болница „Нъфийлд“. Вместо да я разплакват, там розите можеха да зарадват някого.

Обади се в офиса и им каза, че няма да ходи на работа до края на седмицата.

— Лорд Ланкастър се обади да ви потърси, госпожице Ланкастър — осведоми я Елън. — Продължава да звъни. Какво да предам?

— Елън, ако обичаш, предай му, че ще се върна на работа в понеделник! — твърдо нареди Беки.

— Но къде ще бъдете? — настоятелно попита Елън.

— Извън офиса — отвърна Беки и затвори.

Събра малко багаж в един куфар, заключи вратата и излезе на улицата. Тук минаваха автобуси директно за гара „Виктория“ и следващият щеше да дойде след десет минути. Не можеше да направи нищо за сърцето си. Можеше единствено да се захване за работа.

Беки вървеше по калния тротоар на автогарата, като внимаваше къде стъпва, за да не изцапа обувките си, отиваше към ъгъла, за да хване такси. По време на пътуването бе мислила много и макар да се чувстваше зле заради Рупърт, усети и лек срам. След девет месеца в Англия все още не бе идвала в централните офиси на бащината си компания.

Беше позволила на Виктория, Хенри и Рупърт да я държат настрана. Беше се оставила да я съветват адвокати, бе чела доклади за състоянието на фирмата и най-накрая бе поела контрол над най-малката и незначителна част от нея. Но не бе направила нищо, за да се наложи.

Баща ѝ бе завещал всичко на нея и се бе борил дълго време с братовчед си, а по своя вина тя бе станала пионка в ръцете на побелели мъже в костюми.

Чия бе грешката, че стои на заден план? Само нейна.

„Не се чувствах готова. Не се чувствах достатъчно голяма — призна си Беки, докато лъскавата черна кола се промъкваше под дъжда по лондонските улици. — Една част от мен все още е детето, което

играеше тенис и излизаше на разходка с яхта. На двадесет и една повечето младежи отиват в колеж или прекъсват следването си, заживяват самостоятелно и опитват наркотици. Оставих се да ме убедят, че по-възрастните трябва да вземат всички решения, но баща ми е решил, че трябва да го наследя на двайсет и една, а не на трийсет и една.“

Е, това сега оставаше в миналото. Шарън имаше право. Трябваше да престане да си намира оправдания.

„Ланкастър Холдингс“ разполагаше с голяма модерна сграда на върха на стръмна павирана уличка, която слизаше към Темза. Намираще се точно в сърцето на лондонското Сити, близо до Кенън Стрийт Стейшън, и Беки се запита вяло какъв ли наем плаща компанията. Разноските сигурно са огромни. Нужно ли е? Изглеждаше добре на заглавната страница на годишния отчет, но...

Влезе във фоайето, обзаведено по последна мода, с голяма картина на Анди Уорхол^[1], черни кожени дивани и стъклена масичка върху мека постелка. Напомняше ѝ малко на бърлогата на злодей от филмите за Джеймс Бонд; направо ѝ се струваше, че всеки миг иззад рецепцията ще се покаже Шон Конъри. Но вместо това, зад бюрото седеше красиво момиче в костюм и с перлено колие. То изгледа с любопитство Беки, която предположи, че едва ли в офиса идват много двайсетинагодишни момичета с джинси. Усмихна се.

— Здравейте!

— Мога ли да ви помогна?

— Да. Аз съм Ребека Ланкастър.

— И с кого имате среща, госпожице?

Рецепционистката явно се съмняваше, но не се държеше нахално, мислено одобри поведението ѝ Беки.

— Всъщност нямам определена среща...

— Всеки трябва да има определена среща. Съжалявам.

— Аз притежавам компанията — търпеливо поясни Беки.

Момичето леко се озърна за някого от охраната.

— Ами-и... добре.

Беки се засмя:

— Вижте, „Ланкастър Холдингс“. Ребека Ланкастър. Това съм аз.

— Никога досега не съм ви виждала, госпожице — спокойно отвърна момичето, като на човек, който явно бавно схваща какво му говорят.

— Просто се обадете на някого от борда на директорите.

Кой ли заместваше Хенри Уитлок? Повечето членове на борда бяха бивши вицепрезиденти, повишени, докато Рупърт успее да й намери „по-добри ръководители“, както бе обещал. Опитва се да си припомни нечие име от годишния отчет на компанията, но се сети единствено за това на счетоводителя, изготвил гъсто изписаните страници с цифри към края на документа; спомни си го, защото Рупърт често и ожесточено го проклинаше. Кенет Стоун. Беки се изчерви. Погълната от мисълта да стигне по-бързо до Лондон и да поеме фирмата в свои ръце, в действителност не се бе замислила какво точно ще направи, щом пристигне.

Но какво пък! Притежаваше това място. Само доброто ѝ възпитание я задължаваше да обяснява каквото и да било на една рецепционистка.

— Кенет Стоун. Обадете се в офиса му и му предайте, че Ребека Ланкастър е дошла да се срещне с него.

— Изчакайте минутка, моля. — Момичето вдигна телефонната слушалка и набра номера, като междувременно наглеждаше Беки, сякаш подозираше, че тя ще опита да открадне саксиите с цветя. Тихичко поговори с някого, после затвори с изненадан вид. — Ще ви приеме. Пети етаж, стая 506.

— Къде са асансьорите?

— Ето там — отвърна строго момичето, сякаш вече му бе дошло до гуша от глупавите въпроси на Ребека.

Беки се запъти към тях и натисна копчето. Кабинката на асансьора представляваше истинска фантазия от месинг и кадифе и изглеждаше, сякаш е взета от хотел „Пиер“ в Ню Йорк. Очевидно тук не бяха жалени средства. Пари, дошли от нейния джоб.

Докато асансьорът плавно я изкачваше нагоре в сградата, Беки за миг се замисли за момичето на рецепцията. Именно така гледаха всички на нея. Една малко странна, много млада наследница, която няма защо да си вре носа в бизнеса. На практика тя се бе отказала от колежа. Всички изглеждаха учудени, че изобщо се появява в собствения си офис. Личната ѝ секретарка я мразеше и не се

притесняваше да показва чувствата си. Ако искаше да промени представата за себе си, трябваше доста да се потруди. Доста. А фактът, че бе позволила на Рупърт да я „спаси“, представляваше просто поредното извинение да го отложи.

Слезе на петия етаж. На малка месингова табелка върху стената пишеше: „Счетоводство“. Тук обстановката изглеждаше доста по-скромна, отколкото във фоайето, килимите бяха по-тънки, нямаше саксии с цветя и никакви картини по светложълтите стени. Беки продължи по коридора и се представи на секретарката, която седеше зад бюрото си пред стая 506.

— Аз съм Ребека Ланкастър.

— Да, госпожице Ланкастър. Насам, моля! — енергично я подкани жената. Беше по-възрастна и изглеждаше много делова, а бюрото ѝ бе добре подредено. Тя покани Беки в кабинета на шефа си и тихо затвори вратата зад гърба ѝ. Беки огледа стаята — обзаведена функционално, с бюро от тъмно дърво, диван, стол и няколко семейни снимки на стената редом с професионални дипломи. Зад бюрото седеше нисичък мъж на средна възраст с добре поддържана брада. Той стана и подаде на Беки влажната си длан.

— Госпожице Ланкастър, моля, седнете.

— Благодаря.

— Признавам си, че съм малко изненадан да ви видя.

— Реших го в последната минута — отвърна му Беки.

— Наистина. — Той кимна. — Смятах, че лорд Ланкастър ще иска лично да го направи, вместо да изпраща вас.

Беки замълча за миг:

— Мисля, че говорим за различни неща. Дойдох да обсъдя делата на компанията с някого от членовете на борда. Искам да играя по-активна роля. Не — поправи се тя, — ключова роля. Всъщност искам да поема пълния контрол над фирмата.

— Тогава, ако смея да попитам, какво правите в кабинета ми? Аз ръководя счетоводния отдел на този етаж. Както навярно ви е обяснил лорд Ланкастър.

Беки се опита да измисли логично обяснение, но въображението ѝ отказа да ѝ помогне.

— Честно? Малко прибързано взех решението. И единственото име, за което се сетих, бе вашето.

— И защo точно моето?

Проницателните му въпроси и начинът, по който я гледаше с блестящите си очи, я изнервяха. Определи акцента му като принадлежащ към долните слоеве на средната класа, успял професионалист, но много далеч от класата на Рупърт. Очевидно знаеше и приемаше коя е и каква е, но изглеждаше доста войнствено настроен. Беки притеснено се размърда на стола си.

— Беше написано под счетоводните отчети на компанията в доклада, който четох.

— В доклада има стотици имена.

— Лорд Ланкастър спомена вашето един-два пъти — призна тя.

Мъжът се усмихна леко:

— Обзалагам се, че е било така. И ви е помолил да дойдете тук?

— Той не знае, че съм тук. Не лорд Ланкастър притежава компанията, господин Стоун, а аз.

— Знам това, госпожице. Но вие назначихте братовчед си, нали? Лично. Предполагам, че одобрявате действията му?

Беки усети как стомахът ѝ се свива от лошо предчувствие. Избегна отговора и попита:

— Какво според вас се кани да направи Рупърт?

— Да ме уволни, госпожице Ланкастър — спокойно отвърна той.

— От известно време го очаквам.

— Защо, за бога, да ви уволнява? Да не би да има проблем във воденето на счетоводството?

Отново лека усмивка.

— Семейството ви като цяло явно не харесва начина, по който водя счетоводството.

— И какъв е той?

— Точен — заяви Стоун. — Отправял съм към борда неколkokратни предупреждения — както към предишния борд, така и към режима на лорд Ланкастър. Наредиха ми да променя „представянето“ на счетоводството, за да подхожда на новата политика на компанията и да отразява новите поръчки, които той е осигурил. Аз, разбира се, отказах да го направя.

— Обещавам ви, господин Стоун, че никой няма да ви уволни, задето си вършите работата. Не съм счетоводител и се надявам адвокатите да ми разяснят какво е положението на компанията.

Адвокатите на лорд Ланкастър ме увериха, че фирмата спешно се нуждае от промени, че губим пари... това лъжа ли е било?

— Абсолютно вярно е. — Счетоводителят се поколеба. — Да говоря ли с вас откровено?

— Разбира се.

— Имаше нужда от промени, но не от такива, каквито направи лорд Ланкастър. Кризата съществено се задълбочи.

— Но нали имаме много нови поръчки?

— Те идват с отложено плащане. Подбихме цените на конкуренцията, за да вземем поръчките, и сега оперираме с минимална разлика в печалбата. За *връзки с обществеността* се харчат чудовищно големи суми. Надниците са високи, често има стачки, продуктивността е ниска, а разноските ни се увеличават всеки ден.

— Вашият офис не изглежда екстравагантно.

— Този етаж е под мой контрол. Ако идете на който и да е от другите, ще забележите безсмисленото пилеене на пари — повсеместно в тази компания. — Стоун въздъхна. — Честно казано, обмислях варианта да подам оставката си. Да работиш като счетоводител във фирма, решила да се разори тотално, е... истински срам.

„Излиза, че този чудак се срамува заради мен“, помисли си Беки.

Е, и да беше чудак, думите му определено звучаха разумно.

— Тази офис сграда...

— Глупаво пилеене на средства. Един недвижим имот в Йоркшър би намалил разходите ни с две-трети. Но три поредни борда категорично отхвърлят предложението ми да се преместим. Твърдят, че се нуждаем от престижен офис в Лондон, макар интересите ни да са в Корнуол и Йоркшър.

— Няма нищо престижно в банкрута — ядосано вметна Беки.

— Напълно съм съгласен с вас.

— Какво да направя? Дайте ми съвет, господин Стоун — помоли тя.

Някой отгоре явно я закриляше. Ако бе попаднала на кой да е от прехвалените вицепрезиденти на Рупърт, навярно щеше да изгуби цял месец, докато научи истината за състоянието на фирмата.

— Няма кой знае какво за правене. Вече нищо не може да ни спаси.

— Винаги има начин за спасение — твърдо заяви Беки. — Ще започнем още днес. На колко време подновяваме договора за наем тук?

— На всеки шест месеца. Изтича през юни.

— Остава ни по-малко от месец. Отървете се от този договор. Намерете ми нещо евтино в Лондон. Продайте всички картини. Спрете разточителните разходи за излишен лукс. Ако на някого не му харесва, уволнете го.

— Нямам власт да уволнявам и да назначавам, госпожице...

— Вече имаш. Каква точно длъжност заемаш?

— Вицепрезидент на счетоводния отдел.

— Ставаш главен финансов директор. Личният състав ще е отговорен пред теб. Веднага започваш да получаваш заплата като на член на борда. Надявам се, че ще те убедя да останеш.

Той кимна:

— Ще остана, госпожице Ланкастър, но ви предупреждавам, че според мен вече е прекалено късно за тази компания.

— Моля — обърна се тя, — наричай ме Беки.

[1] Бащата на поп арта, американски художник от чешки произход. — Б.р. ↑

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Успехът съвсем не дойде толкова бързо, колкото ѝ се искаше.

Лита нямаше нужда да ѝ повтарят. Беше се отървала от Норман Дойл, сама бе наела личната си секретарка и бе тръгнала на боен поход за нови договори. И всичко работеше добре в системата. Работата беше нейният живот. Оставаше до късно в офиса, понякога дори заспиваше на бюрото си. Получаваше покани за срещи, дори и от колеги от „Дохъни“, след като те свикнаха с идеята, че няма да напуска или да я уволнят. Но Лита не им обръщаше сериозно внимание. Понеже им отказваше категорично, престанаха да говорят, че спи с Хари, и се заговори, че е лесбийка. Другите жени продължаваха да клюкарстват злобно по неин адрес, най-малкото защото Лита не правеше никакви усилия да помогне на някоя от тях за повишение.

„Проблемът си е техен — разсъждаваше тя. — Аз сама си пробих път, защо не го направят и те?“

През последната година се справяше сама с всичко и бе станала доста по-сурова и донякъде — огорчена. Не се замисляше особено върху това. Разчувстваше се единствено на празници, когато ходеше у родителите си. Извън това нямаше време за емоционален живот. Веднъж вече бе пробвала, и то несполучливо.

На любовта не можеше да се разчита. На успеха — да.

Само дето той не идваше толкова бързо, колкото ѝ се искаше. Въпреки новите договори, които бе сключила през годината и които се бяха оказали много успешни — с едно-две изключения, въпреки служебната кола, която никога не използваше, защото с метрото се придвижваше по-бързо, и по-хубавия апартамент на няколко преки от предишния, тя все още нямаше чувството, че постига особен напредък. Шест или седем пъти бе посетила кабинета на Хари, за да моли за повишение, за малък дял от печалбите. Искаше да я направят партньор във фирмата. Не беше неразумна претенция, имайки предвид приходите, които носеше.

— Твоите рекламни кампании са прибавили няколко милиона долара под формата на нови поръчки — й бе казал Хари. — Това е чудесно, но съвсем не е основната част от онова, с което се занимаваме.

Тя го прекъсна нетърпеливо:

— А индиректните приходи? Аз превръщам тази компания в търсена фирма на пазара.

Хари я изглежда строго:

— Сам-самичка ли? „Дохъни“ оцеляваше някак и преди да се появиш ти. Какво ще кажеш за Джордж Уотърс, Пийт Бесъл, Ханк Ейбърмс и Мат Лодър?

— Справят се добре.

— Не просто добре. Те водят безброй нови клиенти. Не си единствената, която върши добра работа тук, Лита. И всички тези момчета са по-старши в йерархията от теб. Продължавай все така и ще си поговорим отново по-късно.

По-късно. По-късно. По-късно. Лита бе работила неуморно през цялата седемдесет и първа и през седемдесет и втора година. Изграждаше собствената си репутация и издигаше тази на „Дохъни“. А сега вече й бе дошло до гуша от чакане.

Седеше в последната си придобивка — ъглов офис на един от горните етажи — и гледаше мрачно през прозореца юнското слънце. Последната й реклама доста изненадващо се бе провалила. Идваше й сама да се набие. Заслепена от похвалите, бе повярвала, че може да продаде каквото и да е. Пастата за зъби „Брайт Уайт“ — най-новият продукт на голяма фармацевтична компания — имаше по-високо съдържание на флуор от другите пасти. Лита се бе кандидатирила за поръчката и я бе спечелила, въпреки че Ханк и Мат също искаха да опитат. Но не бе изчакала да минат пробните тестове. Беше убедила клиента си да избърза с рекламната кампания, да излезе пръв на пазара... Лита обичаше да е първа. На Мадисън Авеню имаше място само за новото, свежото, приковаващо вниманието. Пастата обаче нямаше много добър вкус. Хората харесваха приятната мелодия на рекламния клип и моделите с искрящо бели зъби, но никак не одобряваха продукта. След първоначалния скок в продажбите пастата остана да събира прах по щандовете из цялата страна. И още по-лошо: Лита бе използвала името на компанията в края на клипа, с който

толкова се гордееше. *От вашите приятели „Робинсън“, семейната компания.* Така не само парите за маркетинг и реклама на „Брайт Уайт“ бяха отишли на вятъра, но пострадаха и останалите продукти на „Робинсън“. Тя — също.

„Робинсън“ бяха уволнили „Дохъни“ и бяха наели „Смит и Уоткинс“ — най-големия им съперник. Лита бе напълно унижена и момчетата в компанията ѝ го показваха съвсем ясно. Тя не бе усетила колко силна е омразата им към нея, докато не видя колко се радват на падението ѝ. Асистентките си тананикаха мелодията от рекламата на „Брайт Уайт“, когато минаваше край тях по коридора. Останалите старши художествени мениджъри натякваха провала ѝ цял месец, за да получават по-добрите поръчки. Дори и след нормалния период на наказание Лита все още усещаше последствията. Вместо автоматично да ѝ възлагат нови поръчки, тя трябваше да се състезава за тях с колегите си. Вече не бе любимката на ръководството. Всичко това доста я смущаваше.

През прозореца ѝ се виждаше бляскавият Манхатън, слънчевите лъчи се отразяваха в стъклата на колите, пълзящи в натоварения трафик на центъра. Лита въздъхна и се върна към проекта за най-новата си реклама — парфюм на голяма френска компания, която се опитваше да пробие на американския пазар. Работата ѝ стана добра, но не изключителна и тя го отдаваше на факта, че е изтощена. На макета ѝ имаше красиво момиче, застанало пред Айфеловата кула, а мотото гласеше: „Европейски шик. Бъдете с «Ламур».“ Ставаше, но едва ли би разтърсило света. Щеше да свърши работа, но нямаше да реализира рекордни продажби. Лита се запита дали не ѝ трябва ваканция, за да се откъсне от цялото напрежение. Сякаш щеше да намери време за това. Дори не бе напускала страната след онова отдавнашно пътуване до Англия. Образите на Ребека и Рупърт проблеснаха за миг в съзнанието ѝ с обичайния прилив на скрита и яростна омраза. Ядоса се, отметна коса от очите си и ги притисна с длани.

Телефонът ѝ звънна. Беше асистентката ѝ Джанис. Лита сама я бе избрала от персонала в компанията и двете се разбираха добре. Понякога дори имаше чувството, че Джанис е най-добрата приятелка, която е имала.

— Лита, Хари Вайс е свикал съвещание. Ще успееш ли?

— За Хари — разбира се. — Доникъде нямаше да стигне, ако само съзерцава кулите от стъкло и бетон на Манхатън, прорязали небето. — Предай му, че веднага слизам.

— Не е в неговия кабинет, а в заседателната зала. Всички старши мениджъри ще са там.

— Разбира се. — Лита въздъхна. — Добре, ще отида.

Взе си химикалка и жълтия бележник и се запъти към асансьорите. Не обичаше да присъства на съвещания с всички останали. Не смяташе, че трябва да се състезава с всички други, за да получи поръчка. Най-вече защото знаеше, че е по-добра от тях.

Заседателната зала се оказа препълнена. Лита бе сред последните пристигнали. На полираната дъбова маса имаше чаши с вода и табла със сладкиши, които никой не докосваше. Тя кимна отривисто на колегите си. Всички старши текстописци, художествени редактори и няколко от изпълнителните мениджъри бяха събрани тук. Лита бе единствената жена в стаята.

— За какво е този шум? — попита тя Пийт Бесъл, най-добрия художествен редактор в „Дохъни“.

Той одобрително огледа късата ѝ рокля, но тя не му обърна внимание. Беше свикнала момчетата да я зяпат похотливо. Бесъл веднъж я бе докоснал по дупето, но тя се бе справила с него. Носеше тънки и високи токчета и го настъпи така здраво, че му счупи пръста. Оттогава Пийт се ограничаваше само с погледи.

— Голям нов договор. Фармацевтичната компания „Харис“ са ни поканили да дадем предложения. Искат да видят идеите ни.

— Мамка му, това е голямо нещо!

Пийт се намръщи заради ругатнята, но на Лита не ѝ пукаше. Да върви по дяволите! Усети как потръпва от вълнение. „Харис“ бяха сериозен клиент. Имаха богат асортимент от всевъзможни битови и козметични продукти — от бебешки пелени и душ гелове до голяма палитра евтини червила. Досега бяха ползвали услугите на много по-голяма фирма за реклама — „Янг и Рубикъм“. Славеха се и с това, че харчат десетки милиони за всякакъв вид реклама... печатни издания, телевизионни клипове, радио, билбордове — абсолютно всичко. Ако успееш да получиш дори малък дял от техните поръчки, някой щеше да прибере огромни премии в края на годината. „Ако това съм аз — помисли си Лита, — мога да удвоя заплатата си.“

Изкарваше добри пари, но животът в Ню Йорк беше скъп. Ако имаше повече спестени пари, може би щеше да играе на борсата. Трябваша й авоари. Сега разчиташе на работата си само за да се задържи на повърхността.

— Интересно — отбеляза тя.

— Забрави! — злобничко се обади Пийт. — Чули са какво стана с „Брайт Уайт“. Пък и всеки иска да опита силите си тук.

— Върви на майната си, Пийт! — сопна се Лита.

— О, какви думи от устата на една дама! Не мога да си представя как кукла като теб още не е омъжена — саркастично отбеляза той. — Такъв език ли харесват италианските селянци?

— Първо, най-важното в живота не е да се омъжиш. И второ, не съм италианка, а латиноамериканка.

— Все тая. — Пийт сви рамене, за да й покаже, че му е безразлично. Лита се замисли дали да му отвърне с нещо също толкова злобно, но я прекъсна влизането на Хари Вайс.

— Успокойте се, момчета — започна той и шумът в залата утихна. — Вероятно сте чули, че „Харис“ си търсят нов представител. Обмислят нашата кандидатура, на няколко специализирани агенции и на „Смит и Уоткинс“. Излишно е да казвам, че Боб Доун, нашият уважаван изпълнителен директор, е амбициран ние да получим договора. „Харис“ имат сапун, за който искат да дадем предложения. Ще е в нова опаковка — бутилка, която се стиска и сапунът излиза от малко издадено гърло. — Той подхвърли малка бутилка течен сапун на масата. Беше от бяла пластмаса с червени и сини цветя върху нея. — Това е. Имаме една седмица да подготвим макетите. Ще започнат с реклама в печатните издания. Всички ще измислите по нещо и ще го предадете направо в кабинета на Боб Доун. Той ще избере трите най-добри проекта и ще ги предложи на „Харис“. Господ да ви е на помощ, ако никой не е достатъчно добър, за да получим договора.

— А каква е наградата? — провикна се от другата страна на масата Мат Лодър.

Мъжете се засмяха. Лита прехапа устни. Не можеше да понася колегите си и тяхната мъжка солидарност.

— Освен че ще запазите работата си? — безизразно попита Вайс. Лита се усмихна. Хари Вайс бе единственият сред тези негодници, за

когото тя имаше време. — Боб ви е подготвил нещо наистина голямо. Сто хиляди за този, който спечели договора.

Шумът се възобнови.

„Или за тази — поправи го мислено Лита. — Или за тази.“

— Това е. Захващайте се. Изпратили са двайсет бутилки от продукта. Асистентките ви могат да дойдат и да вземат от тях.

Последва скупчване пред вратата. Всички искаха да започнат начаса. На излизане Лита грабна мострата от масата. Предчувстваше, че когато Джанис слезе до кабинета на Харис, вече няма да са останали бутилки.

— Лита. — Хари Вайс протегна ръка и я спря, преди да излезе. — Джанис е споделила с асистентката ми, че искаш малко ваканция. Наред ли е всичко?

Тя само подхвърли бутилката сапун в ръката си. Колко загрижен беше за нея! Май наистина се бе превърнала в работохоличка.

— Всичко е наред, Хари, не искам отпуска. Животът е прекрасен.

— Радвам се да го чуя. Ела при мен, ако имаш нужда да поговориш с някого. Не и за сапуна обаче — бързо добави той. — Няма да е справедливо.

— Благодаря. — Тя наистина се трогна. — Ще го имам предвид.

— Знам, че можеш да ме накараш да се гордея с теб този път, Лита — тихо каза Вайс. — Ако спечелиш този договор, Боб ще забрави напълно за... — Гласът му заглъхна.

Лита потупа бутилката.

— Знам — каза тя. — Знам.

— И какво ще правиш?

Джанис почука и веднага влезе в кабинета ѝ. Носеше чаша горещо кафе, поръсено с канела, което ухаеше страхотно. Лита ѝ благодари с усмивка; имаше нужда от това тази сутрин.

— Ще предложи идеалния проект — отвърна тя. — Някакви идеи?

Асистентката ѝ примигна. Джанис Коън бе почти на трийсет, обикновена на вид и много делова. Лита знаеше, че би могла да завърши който и да е добър колеж — Нюйорския или „Колумбия“ — ако родителите ѝ бяха разполагали с пари, за да я издържат. Джанис

беше бедна, но никога не обсъждаше финансовото си състояние с когото и да е. Лита обаче забелязваше разни неща. Тя самата идваше от този свят. Някои сака и поли на секретарката ѝ бяха умело защити на изтърканите места. Лита си спомняше това от дрехите на майка си. Седемдесетте години бяха времето на поколението, което настояваше за самоизява, всички ценяха младите и успелите — и на трийсет години животът вероятно бе подминал жена като Джанет. Въпреки това тя страшно се гордееше с работата си.

Не хуваше към вратата точно в пет, не се отнасяше небрежно към задълженията си и не клюкарстваше. Лита нямаше голям избор, когато трябваше да си намери секретарка. Джанис бе единствената в списъка ѝ.

— Питаш мен за идеи?

— Защо не? Работиш тук от шест години, нали така?

— Всъщност от осем.

Лита ѝ направи знак да затвори вратата и да седне.

— Досега сигурно си научила много за рекламния бизнес.

Джанис кимна.

— Мисля, че да. Но обикновено не молят асистентките да споделят мнението си.

— Е, това не е обикновен кабинет. Чула си за конкурса на Боб Доун, нали?

— Всички секретарки знаят.

Разбира се. Те научаваха всичко още преди шефовете си. Бяха по-бързи и от телеграфа.

— Имаш ли някакви идеи? — Лита ѝ подхвърли бутилката течен сапун.

— Освен да проверя тестовите проби ли?

Лита изстена:

— Само не и ти!

Джанис се усмихна, което беше необичайно.

— Да, имам. Смятам, че всички останали толкова отчаяно ще се стремят да получат поръчката, че ще забравят да съсредоточат вниманието си върху клиента.

Лита леко се приведе напред в стола си:

— Какво имаш предвид?

— Ще се опитват да измислят нещо ново, радикално и оригинално, но „Харис“ обикновено продават на домакини и майки. Те харесват откровената реклама, нищо префърцунено и абстрактно.

— Точно така е — съгласи се шефката й.

— Виж тази бутилка. Тя се стиска. „Харис“ искат да изтъкнат, че не цапа. Може би от нея излиза точно премерено количество сапун, значи е икономична. Винаги се губи сапун, когато калъпчето стане прекалено малко, което е разхищение, пък и се цапа мивката — отбеляза Джанис с крайно неодобрение. Лита си представи как тя старателно почиства размекнатия сапун от мивката си и се жалва на себе си. — Аз бих го продавала тъкмо заради качествата, които домакините търсят в един сапун. Цена, ефикасност и чистота. Мисля, че ако успееш да направиш това, ще спечелиш.

Лита се засмя.

— И аз мисля така, Джанис. Много ти благодаря.

— Няма защо. А относно онзи парфюм. — Тя посочи към макета с момичето пред Айфеловата кула. — Ако съм откровена, бих казала, че е доста отегчително.

— Да, това не е най-доброто ми хрумване.

— Вместо да се прекланяме пред вечния „шик“ на французите — Лита усети кавичките, — защо не намекнеш, че именно американското момиче е стилно? Сложи един модел на същото място, но в джинси и с голямо американско знаме в ръка.

— Гениално! — Лита бе направо шокирана. — Идеята ти е блестяща.

— А какво ще кажеш — продължи Джанис бързо, сякаш се опасяваше, че ще я прекъснат — за мотото: „Бъдете стилни“. Важи навсякъде.

— Много ми харесва. — Лита се наведе през бюрото си и я прегърна. — Тъпчех на едно място с този макет. Ще те препоръчам за повишение.

Джанис се изчерви силно.

— Добре ли си? — притесни се Лита.

— Всичко е наред. Мисля, че имам нужда от чаша вода.

— Само още нещо.

— Каквото кажете — отвърна Джанис с необичаен ентузиазъм.

— Моля те, не ме напускай, докато не приключим с този сапун.

Сега Лита имаше и друг човек на своя страна и това ѝ харесваше. Джанис разговаряше с останалите асистентки и докладва на Лита, че предположението ѝ се е оказало правилно — мъжете се надпреварваха да измислят всевъзможни екстравагантни идеи. Лита накара Джанис да провери резултатите от тестовите проби и да разбере имената, които компанията е склонна да използва за този продукт. Тя докладва наученото от една асистентка на мениджър в „Харис“ — че голямата компания почти се е спряла на „Софткийн“ като име на марката.

— Прекрасно! Ти си гений! — едва не извика Лита, когато Джанис ѝ донесе тази новина.

— Но не можеш да използваш името. Ще проследят откъде е изтекла информация и ще стигнат до Мария.

— Няма да го направя. Но името ни подсказва какво искат да изтъкнат „Харис“. „Клийн“^[1] се подразбира, но „софт“^[2]... Искат купувачите да си представят лукс.

— А може би и това, че сапунът не се размеква и не се разплесква по мивката.

— И това също. Виж какво съм направила до момента. — Тя вдигна макета, за да го покаже на Джанис. — Какво мислиш?

[1] Clean (англ.) — чист. — Б.пр. ↑

[2] Soft (англ.) — мек. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— О, господи! — Джанис се отпусна тежко на стола в кабинета на Лита. — Идеално е.

Лита бе подготвила макет, издържан в обичайния ѝ стил — използваше колаж, за да предаде в общи линии идеята си. След като веднъж се спреше на нещо определено, художественият редактор поемаше работата и създаваше завършен продукт. Но и колажите се оказваха полезни. Разкриваха основната идея. Явно Джанис я бе схванала.

Привлекателна жена на средна възраст, спретнато облечена в черни панталони и искрящо бяла блуза, оправяше палтото на своята нежна дъщеричка с ангелско лице. Вратата бе отворена и на заден план се виждаше училищният автобус. Майката изглеждаше елегантна и самоуверена. На преден план имаше бутилка „Софт Соун“. Текстът под рекламата гласеше: „Няма място за безпорядък. Няма място за стрес. Има място само за най-доброто“.

— Смяташ ли, че това ще свърши работа? — попита Лита с известна гордост.

— Напълно. Жената е красавица, но и майка. Наистина си улучила.

Джанис се наведе и се взря в дребните букви под основния текст. Лита бе написала само няколко изречения:

„Пестеливостта се свързва със стила. Когато нямате време или пари за пилеене и искате кожата ви да е с копринена мекота, използвайте «Уандърсоуп». Семейството ви го заслужава.“

— Това също е чудесно. Лесно ще спечелиш. — Джанис изглеждаше доволна като котка, уловила мишка. — Надявам се, че и аз ще получа повишение, нали?

— Определено. Веднага щом приключим.

— Тогава какво ще кажеш да те черпя един обяд? — смело предложи Джанис. — Знам място, където сервират най-вкусната супа в центъра.

— Звучи идеално. Да тръгваме! — Лита грабна чантата си и двете хукнаха към асансьора.

Щом се върнаха, тя продължи до края на деня да работи върху рекламата си за парфюма. Изкушаваше се да се върне отново на сапуна, но вече се бе научила да вярва на инстинктите си. Ако не им се довереше и продължеше да поправя и да добавя излишни неща, проектът само губеше. Щом интуицията ѝ подсказваше, че първоначалният вариант е правилният, беше най-добре да го остави така.

„Софт Соун“ бе идеален. Знаеше го. Джанис работеше тихо пред вратата ѝ, поемаше телефонните разговори от старите им клиенти и печаташе разни документи. Показа се на вратата едва към шест часа, когато бе време да си тръгват.

— Ще се видим утре, Лита. — Тя поспря за миг.

— Какво има?

— Вероятно нищо. Но Кати Доналдс доста се надуваше. Твърди, че Пийт Бесъл има невероятна идея.

Кати беше асистентката на Пийт. Офисът им се намирал в дъното на коридора.

— Спокойно. — Лита се чувстваше абсолютно сигурна. — Не може да е по-добра от моята.

Прибра се у дома, взе си ароматна вана, а после си приготви чили и си сипа голяма чаша „Каберне совиньон“. След като спечели голямата премия и издейства повишение за Джанис, ще си вземе една седмица отпуск. Ще иде на някое топло и екзотично място. Заслужаваше го.

На другата сутрин Лита отиде рано в офиса и се зае да довърши рекламата на „Ламур“. После грабна макета си и слезе до кабинета на Хари.

— Свободен ли е?

Сюзън кимна и даде знак на Лита направо да влиза. Тя не можеше да понася това момиче, но нямаше смисъл да води предварително загубена битка. Хари явно смяташе, че слънцето изгрява с нея.

— Какво е това?

— Рекламата на „Ламур“.

— Дай да погледна. — Хари повдигна макета и го обърна към светлината. — Ами... чудесно е. Знамето е много оригинално хрумване.

— За това благодари на Джанис.

— Коя Джанис?

— Секретарката ми. Идеята е нейна. И текстът — също.

— Секретарката ти?

— Аз самата започнах като такава. Не е ли време да обмислиш нови пътища за издигане на текстописци? Според мен тя заслужава повишение. — Лита седна срещу Хари и кръстоса крака.

Вайс разглеждаше работата ѝ, без да погледне към краката ѝ. Винаги я караше да се чувства невидима в сексуален план. Не знаеше дали да му е благодарна или сърдита за това.

— Ще си помисля. Една добра идея не означава, че си добър текстописец.

— Винаги можеш да...

— Казах, че ще помисля.

— Най-малкото би трябвало да получи премия за приноса си — заяви Лита.

— Съгласен съм. Защо ти не ѝ я дадеш? Нали на теб се плаща за тази реклама.

— Да те вземат мътните, Хари! Невъзможен си. — Лига надникна зад гърба му; на стената имаше облегат голям кадастрон. — Чий е онзи проект?

— На Пийт Бесъл. Предложението му за рекламата на „Харис“. Даде ми копие, а оригиналът вече е в кабинета на изпълнителния директор. Много се гордее с работата си.

— Може ли да погледна? — любопитно се приведе напред Лита.

— Не знам. Той може да не иска да го виждаш.

— Нали вече го е пратил в кабинета на директора?

— Така е. — Хари замислено изгледа протежето си. — Няма да ти хареса. Идеята му наистина си я бива.

— Дай да видя.

Той вдигна кадастрона и го обърна с лице към нея.

— О, господи! — промълви Лита.

— Какво има? — загрижено попита Вайс. Тя бе пребледняла. — Не е чак толкова блестяща.

— Трябва да... Извини ме, Хари — измърмори Лита. Скоси от мястото си и избяга от кабинета му.

„Това момиче е много щуро!“, помисли си Хари с разбиране.

Лита профуча край смаяната Сюън и се качи с асансьора направо на деветия етаж. Робърт Доун, изпълнителният директор на „Дохъни“, разполагаше с целия етаж. Офисът му по-скоро приличаше на луксозен апартамент — с лична кухня и баня, специален готвач и частна зала за хранене, където канеше главните изпълнителни директори на най-важните клиенти. Пространството бе обградено от огромна стена от тъмно стъкло, през което се виждаше целият Манхатън.

Никой не пристъпваше тук без покана. Но тя трябваше да опита.

В огледалните стени на асансьора забеляза, че е зачервена и потна. Панически се опита да приглади косата си и притисна с длани бузите си. Знаеше, че трябва да е абсолютно концентрирана. Ако изобщо искаше да има някакъв шанс да ѝ повярват.

Вратите се отвориха с тихо съскане и Лита прекрачи върху дебелия сребристосив вълнен килим, който заглушаваше всяка стъпка. Госпожа Хигинс, помощник-секретарката на Доун, седеше пред кабинета на Фелисити Йона. Нона бе главната секретарка. Хигинс вдигна очи към Лита и забеляза прилепналите по краката ѝ джинси с мъниста около кръста, памучната риза, вързана над пъпа ѝ и разкриваща златистата кожа на корема, сандалите с висока платформа и свободно разпуснатата лъскава коса, която се стелеше по раменете ѝ.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Да. Казвам се Розалита Моралес. Аз съм от старшите творчески мениджъри на по-долните етажи.

— Да? — Жената никак не бе впечатлена от чутото.

— Трябва веднага да разговарям с господин Доун.

— Мога ли аз да ви помогна с нещо?

— Опасявам се, че не. Трябва лично да го обсъдя с господин Доун — студено отвърна Лита.

Нямаше настроение да се разправя с подчинените му. Госпожа Хигинс го разбра по тона ѝ и отстъпи.

— Ще ви свържа с госпожица Нона — промърмори тя.

Лита чакаше на мястото си, но вътрешно кипеше. Тук бе толкова тихо, всичко изглеждаше толкова благоприлично и спокойно, че другата жена навярно можеше да чуе биенето на сърцето ѝ.

Госпожа Хигинс влезе в кабинета на шефката си и главната секретарка се появи само след миг. Тогава госпожа Хигинс се запъти към кухнята. „Не иска да става свидетел на сцената“, помисли си Лита. Това ѝ напомни за Рупърт. Тя се намръщи.

— Господин Доун приема само посетители, които имат уговорена среща, госпожице Моралес. Бих ли могла аз да изясня въпроса?

Лита изгледа госпожица Нона, която бе на около трийсет и пет и доста по-привлекателна от госпожа Хигинс. „Сигурно затова Доун я държи по-близо до кабинета си“, цинично си помисли тя. Нона я оглеждаше с недобре прикрита враждебност.

— Желая да се срещна с господин Доун. Вероятно можете да го попитате дали ще направи изключение.

— Не мога да сторя това.

— И защо?

— Защото той не е тук — тържествуващо отвърна Нона. — И няма да се върне още два дни. В командировка е в Канада.

— По дяволите! — изсъска Лита.

— Моля?

Лита се опомни.

— Съжалявам. Въпросът е спешен. Трябва да уведомя господин Доун, че не може да приеме един от пробните макети в конкурса за рекламата на „Харис“. Знаете ли за какво става дума?

— Разбира се. — Нона махна към кабинета си. — Вече имам три. Чакат го да ги види.

Сърцето на Лита направо щеше да изскочи от гърдите.

— Един от тях да не би да е на Пийт Бесъл?

— Мисля, че да.

— Не можете да му го предадете! — Лита всеки момент щеше да закрещи.

Нона изобщо не трепна:

— И защо?

— Защото... — Тя вече не успяваше да контролира гнева си. — Идеята е моя!

— Просто не знам как е станало — недоумяваше Джанис и нервно кършеше ръце.

— Аз знам. Не заключихме вратата на кабинета ми.

— Ужасно съжалявам, госпожице Моралес...

— Джанис — Лита въздъхна отчаяно, — аз не те обвинявам и няма защо да се връщаш на „госпожице Моралес“. Няма да те уволня.

— О! — промълви Джанис. Лицето ѝ бе посивяло.

— Онзи негодник е ровил в кабинета ми... Не мога да повярвам, че е направил такова нещо.

Джанис все още кършеше ръце.

— Но аз съм виновна. Казах на секретарката му, че ти имаш най-страхотната идея на света. Бях се ядосала, че тя се хвали как господин Бесъл вече бил уредил всичко. Аз ѝ казах, че дори няма да има конкурс.

— Каза ли ѝ да дойде тук и да открадне идеята?

— Разбира се, че не.

— Значи не си виновна. — Лита кипеше от гняв. — Онази кучка на горния етаж не иска да направи нищо по въпроса. Даже ми заяви, че това бил първият представен проект.

— Предполагам, че няма начин и на него да му е хрумнала същата идея, нали?

— Абсолютно никакъв — отвърна категорично Лита. — Пийт е добър, не го отричам. Но не разбира от пазара на домакински стоки. Винаги използва двайсетгодишни модели, за да продава разни неща на заети майки. — Тя ядно смачка лист хартия в ръката си и го метна към коша. Не улучи. — Мамка му!

— Нали няма да им позволиш да се измъкнат?

— Аз ли? По дяволите, не! — Лита се изправи и взе макета си.

— Къде отиваш? — попита, озадачена, Джанис.
— Ти само дръж фронта. Веднага се връщам — обеща тя.
Отиваше при Хари. Той ѝ вярваше. Щеше да оправи всичко.

— Лита, това е плагиатство. Не разбирам.

Хари свали малките си кръгли очила и внимателно ги избърса. Сложи ги пак, но макетът отново изглеждаше същият. Пълно копие на работата на Бесъл.

— Много си прав. Но *той* копира *мен*. Аз измислих това преди два дни.

— И си му го показала.

— Не...

— Тогава си го обсъдила с него. Казаха си му каква е темата.

— Не...

— Стига, Лита! — Хари я гледаше скептично и това я влудяваше.

— Стига? Стига? — Тя бе скочила на крака и крещеше. Сюзън я зяпаше отвън, но на нея не ѝ пукаше. — Хари, моята секретарка каза на неговата, че имам страхотна идея. А после отидохме да обядваме и не заключихме вратата.

— Лита, не разсъждаваш логично. Защо един голям талант като Пийт Бесъл ще се промъкне тайно в кабинета ти и ще копира работата ти?

— Или той го е направил, или аз. — Тя махна гневно към собствения си колаж.

— Ако идеята ти е хрумнала вчера, защо не ми го предаде тогава? Защо си чакала? Ако е стоял готов в кабинета ти, защо не го качи при Боб Доун? Няма никакъв смисъл.

— По дяволите, не знам. Бях заета с „Ламур“. Не мислех, че има за какво да се бърза. — Лита гневно изгледа Хари. — Да не искаш да кажеш, че не ми вярваш?

— Какво мисля аз е без значение. Нямах никакви доказателства, Лита. Напротив, ако нещата стигнат дотам, Пийт може да докаже, че ти си видяла работата му и си я копирала. Аз ти я показах.

— Мислиш, че съм способна да направя това толкова бързо?

— Би могла.

— Не искам да повярвам. — Тя се отпусна тежко на стола. — Ти няма да ме защитиш.

Хари помълча.

— Не, няма. Не покровителствам любимците си.

Лита усети как ѝ прилошава и започва да ѝ се гади. Беше толкова нечестно! Това бяха парите ѝ за инвестиции, парите, с които щеше да се измъкне от бясната надпревара. Шансът ѝ да накара Боб Доун да я забележи, да я издигне едно ниво над останалите. Може би дори да получи партньорско място. А сега единственият човек, на когото вярваше, я предаваше.

— Разбирам. — Тя взе макета си и излезе от стаята, без дори да затвори вратата.

Кабинетът на Пийт Бесъл се намираше на етаж на Лита, в другия край на коридора. Тя мина покрай Джанис, която работеше на бюрото си, без да ѝ обърне внимание, и продължи към Кати Доналдс, изрусената и с оранжев тен — заради прекаления престой в солариума — секретарка на Пийт.

— Вътре ли е? — рязко попита Лита.

— Да. Ще проверя дали може да ви приеме веднага, госпожице Моралес — любезно изрече Кати.

— Може — отвърна Лита и нахълта в кабинета, без да ѝ обръща повече внимание.

Пийт говореше по телефона, но прекъсна разговора си и затвори.

— Лита, каква мила изненада! — самодоволно подхвана той. Пресегна се и затвори вратата зад гърба ѝ, за да не ги чува Кати. — Какво носиш тук? О, копие на моята реклама. Надяваш се да почерпиш вдъхновение ли?

— Стига празни приказки, Пийт! И двамата знаем какво си направил.

— Да. Спечелих конкурса. Парите наистина ще ми дойдат добре.

— Пийт, ти си влязъл в кабинета ми, видял си проекта ми и си го копирал.

Бесъл доближи лицето си до нейното, присвивайки очи.

— Ще ти дам малък съвет, сладурано. Недей да разпространяваш клевети, които само те правят смешна в очите на другите. Боб Доун

получи проекта ми вчера и не очаквай Хари Вайс да ти помогне. Дадох му копие в присъствието на секретарката му. Така че приятелчето ти няма да може да те измъкне този път. — Забеляза израза на лицето ѝ и се ухили. — Вече си била при него, нали? И той ти е казал да се оправяш сама. Знаеш ли какво? Вземам си думите обратно. Разправяй каквото си щеш. Никой няма да ти повярва. Сигурно най-сетне ще уволнят сладкото ти дупе. Тогава може би ще ти позволя да се върнеш тук и да ми правиш кафе. Но ще трябва да носиш по-къса пола.

— Върви на майната си, Пийт!

— Предпочитам да съм в твоята компания. Трябва да знаеш, че си губиш времето като търговски мениджър, Лита. Такава страстна мацка като теб.

Обзе я толкова силен гняв, че цялото ѝ тяло потрепери.

— Харесва ми, когато правиш така — лаконично отбеляза Пийт. — Гърдите ти се поклащат.

— Ще ти го върна! Долен подлец.

— О, да. *Мно-о-ого* ме е страх. — Той се наведе над нея, отвори вратата и продължи с престорено весел глас: — Радвам се, че се видяхме. Благодаря ти, че намина.

Лита се стегна, изправи се и излезе от кабинета му. Обзе я странно спокойствие. Върна се в собствения си офис, мина покрай изнервената Джанис и затвори вратата. Прекара остатъка от сутринта в разстребване на кабинета си. Имаше няколко талисмана, чанта с грим, няколко папки с недовършени проекти, които скъса и изхвърли. Почисти методично цялата стая, както бе направила с кабинета на шефа си преди повече от година. Всичко бе подредено и чисто до блясък. После излезе.

— Джанис, можеш да си вземеш почивка до края на деня.

— Защо?

— Няма да имам нужда от теб днес — отвърна Лита.

Без да обръща повече внимание на притеснената си секретарка, тя слезе с асансьора и влезе направо в кабинета на Хари.

Вайс вдигна поглед и въздъхна тежко:

— Виж, Лита, вече взех решение. Този път не мога да ти помогна. Няма да кажа на Боб Доун, че идеята за рекламната кампания е била твоя.

— Не се налага да го правиш. Напускам.

Хари попита, сякаш не е чул добре:

— Какво?

— Надявам се, че ще повишиш Джанис, Хари. Тя го заслужава, защото е талантива. Поне е най-добрата секретарка в тази проклета компания.

— Стори ми се, че каза „напускам“.

— Така е. — Лита го погледна и в очите ѝ се четеше дива ярост. Хари не я бе подкрепил и това бе най-ужасното нещо в кариерата ѝ. По-ужасно дори от загубата на парите ѝ заради измамата на Рупърт. — Сбогом.

Завъртя се на пети и излезе. Не искаше дори да стисне ръката му.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Лита излезе от сградата на „Дохъни“ на Мадисън Авеню. Денят навън бе прекрасен, но тя махна на едно такси. Не искаше да вижда никого от агенцията. Мразеше ги всичките.

Чувството за безпомощност ѝ се струваше по-лошо дори от самото плагиатство. Много дързък ход от страна на Пийт — да се осмели да влезе в кабинета ѝ. Наложило се е да работи много бързо, за да направи макета си, копирайки нейния, вероятно докато двете с Джанис са обядвали. После да направи копие и за Хари. Но Пийт бе хитър като лисица. Гневът ѝ бе отправен не толкова към него, колкото към Хари. Влудяваше я това, че трябваше да стои и да приема обидите от страна на Пийт.

Щеше да му отмъсти.

Шофьорът на таксито си мърмореше под нос и надуваше клаксона. На Лита не ѝ пукаше. Идеално отговаряше на настроението ѝ. Мразеше града и всичко живо в него. Мразеше Пийт и кикотещите се секретарки, както и Марк, и всички негодници, с които бе работила. Не мразеше Хари Вайс, но още по-лошо — чувстваше се предадена от него. Внезапно си спомни, че преди две години си бе обещала да отмъсти на Рупърт и онази надута англичанка. Забравеното унижение сега се върна със същата сила, както и в деня, когато го бе преживяла, когато бе умолявала и търсела разбиране от тях в онзи студен английски коридор. Но напредвайки в кариерата си — макар и не достатъчно бързо — не ѝ бе останало време да мисли за отмъщението си.

Сега това щеше да се промени.

Не знаеше каква стратегия да избере. Нямаше никаква представа. Но вярваше, че ако човек търси достатъчно упорито, ще намери каквото му трябва. Въпросът не бе в това да вярваш в сляпата съдба, а да вярваш в себе си.

Таксито пристигна до адреса и Лита изтича по стълбите и влезе в безукорно чистия си апартамент. Струваше ѝ се много странно и

непривично да си е у дома посред бял ден. Жилището ѝ изглеждаше чисто и подредено — отчасти защото това бе в природата ѝ, но и защото никога не се задържаше тук. Огледа блестящия от чистота кухненски плот, многобройните възглавнички, мароканските лампи от ковано желязо, копринените драперии, окачени на стените, за да създадат усещането за дворец в един типичен и компактен апартамент в Уест Вилидж. Последните четири дни бе хапвала само готова храна. Взе голяма найлонова торба и изхвърли в нея всичко от хладилника си, което можеше да се развали. Преди няколко дни бе платила сметките, така че имаше една грижа по-малко. Нуждаеше се от почивка, и то незабавно.

Загледа се в една от разкошните марокански лампи. Беше създала екзотична атмосфера в жилището си, за да се пребори със стреса в работата. Искаше, доколкото е възможно, когато се прибере у дома, да се озове в един друг свят.

Но защо да не го направи наистина?

Напълни куфара си „Луи Вюитон“ с дрехи за топло време, заключи и взе такси до летище „Кенеди“. Заминаваше за Маракеш. Където никой от тези негодници в „Дохъни“ нямаше да я намери.

Таксито, което нае от малкото летище на Маракеш, подскачаше и дрънчеше по прашния път, а куфарът ѝ, струващ хиляда долара, бе закрепен отгоре върху колата с въже. Даде на шофьора бакшиш от пет долара и набръчканото му от слънцето лице засия, а усмивката му разкри няколко счупени зъба.

— Вие иска хотел? Добро хотел?

Лита малко се притесни, но това бе рискът на спонтанните решения — човек нямаше представа къде ще попадне.

— Да. Благодаря — съгласи се тя. — Добър хотел.

— Мой брат работи. Добро хотел. Помага готвач. Малко, но добро. — Той въздъхна. — Много долар.

Човекът издиша шумно и трагично. Лита схвана намека и му даде още два долара. Чувстваше се изтощена от полета и дори и скъп хотел беше по-добре от нищо. Там можеше да обмени малко пари и тогава да потърси нещо на по-прилична цена. Планираше да остане поне седмица, а защо не и малко по-дълго, без да се занимава с нищо

особено. Щеше да се попече на слънце, да си купи още лампи, да направи тен и да си намери басейн, където да поплува. Да се зареди с енергия и да отмие от душата си лепкавото усещане за гняв и безсилие. Облегна се на топлата кожена седалка и затвори очи.

След двадесет минути таксито спря със скърцане и Лита слезе от него.

— Къде се намираме?

Шофьорът ѝ подаде куфара.

— Авеню „Якуб ел-Мансур“.

— Невероятно.

Тя се огледа. Ниски постройки, сякаш изпечени от кал детски играчки, бяха скупчени една върху друга. Край нея минаваха мъже с дълги бели роби и жени с черни памучни яшмаци, украсени с дълги, блестящи нанизы от монети. Имаше велосипеди и магарета, които теглеха каруци по калдъръма. Въздухът бе наситен с птичи песни и уханието на цветя.

Шофьорът посочи с ръка към най-обикновена стена с избеляла месингова табелка, на която пишеше: „Хотел Фатима“ над боядисана в черно врата. Той натисна звънеца, после скочи в колата си и потегли.

Лита почака. Носеше светлосини джинси и бяла тениска и всички мъже я зяпаха. Вече бе почнала да се чувства неловко, когато вратата най-сетне се отвори. Един възрастен мъж, облечен с широки, избелели червени панталони и свободна копринена риза, леко ѝ се поклони.

— Искам една стая — каза Лита.

— Разбира се, мадам. — Английският му също имаше френски акцент, както на шофьора. — Насам, моля.

Тя влезе в двора и той затвори здраво вратата зад гърба ѝ.

Все едно бе попаднала в оазис. Лита се смая. Шумното оживление на улицата бе изчезнало. Зад съвсем обикновените наглед врати се простираше двор, строго подреден по ислямски обичай. Имаше четири малки фонтанчета, разположени около правоъгълен басейн в центъра, пътеките, стените и фонтаните бяха украсени с най-фината и сложна мозайка, която Лита някога бе виждала. Рецепцията представляваше малка махагонова масичка под ярка с набраздени колони, там седеше друг мъж в бяло със затворена малка тетрадка пред

себе си. По-възрастният вече бе изчезнал нанякъде с куфара ѝ и Лита се приближи масата.

— Мадам желае стая?

Тя кимна.

— Колко време?

— Една седмица.

Искаше ѝ се да попита за цената, но мястото изглеждаше толкова цивилизовано и тихо, че ѝ се стори неуместно да повдига въпрос за парите.

— Двеста американски долара за една седмица.

„Само толкова?“, учуди се Лита. Е, може стаите да се окажеха истински боклук. Но нямаше особено голям избор. Извади две стодоларови банкноти и ги сложи на масата. Човекът тържествено ѝ подаде две сребърни ключета.

— Това е за стаята ви. Двадесет и четири, на втория етаж. Ще я видите, като се качите по стълбите. Другият е за входната врата, през нощта. Добре дошли в хотела, мадам.

— А куфарът ми? — попита тя.

Той направи широк жест с ръка:

— Вече сме се погрижили за всичко. Моля, не се тревожете.

— Добре — неуверено се съгласи Лита.

Взе сребърните ключета и прекоси живописния двор, мина под портокалови дръвчета и малки палми, после се изкачи по стъпалата, издялани от бял камък. Коридорът на втория етаж също бе украсен с покрити с мозайка арки... Повтарящият се мотив действаше успокояващо. Лита намери своята врата, заоблена и издялана от старо дърво. Опитва ключето — ставаше идеално.

Стаята бе невероятна. Сега разбра колко погрешна представа е имала за това как изглежда една истинска стая в Северна Африка. Осъзна, че домът ѝ в Ню Йорк е върхът на кича.

Имаше легло с резбовани колони и хладни на вид бели чаршафи. Изглеждаше съблазнително подканващо. Чисто белите стени ѝ изглеждаха стари, донякъде приличаха на килия на монах. Имаше ниски табуретки, гардероб и скрин от същото резбовано тъмно дърво, както и възглавнички за сядане с пискюли. От стаята се излизаше на малко балконче с изглед към двора, с тучна зеленина по стената. Самостоятелна баня с мраморна вана, а до богато украсената мивка —

два малки свещника от филигранно сребро със свещи и две месингови стрелки на стената, под които пишеше: „Мека“. „За да знае човек накъде да се моли“, досети се Лита. Очевидно хотелът обслужваше и богати мароканци, освен западни туристи. Почувства как в изтощението ѝ се промъква някаква възбуда. Дрехите ѝ бяха разопаковани и спретнато окачени в гардероба, а куфарът ѝ — сложен в долния край на леглото. Тя свали прашните си и потни дрехи и се запъти към банята. Изми косата си и я среса, после се пхна в прохладните чаршафи и потъна в блажен сън.

Когато се събуди, ѝ трябваша няколко секунди, за да осъзнае къде се намира. Все още сънena, тя се измъкна от леглото и отиде до прозореца. Навън вече бе тъмно. Долу дворът се осветяваше от свещите, поставени във филигранните марокански лампи, и чудновати сенки танцуваха по дърветата и басейна. Погледна към пустинното небе. Звездите блестяха, безкрайно ярки при липсата на неонов светлини, които да ги скриват. Небето бе стряскащо ясно. Тя отвори капациите на прозорците, за да пусне вътре приятно прохладния нощен въздух. Сънливостта ѝ премина; изведнъж се почувства изпълнена с енергия. Маракеш ѝ се струваше вълшебен, сякаш тук можеше да започне всичко отначало.

Изтича до гардероба и извади немачкаемата си бяла рокля от изкуствена материя. Беше от три съвсем тънки пласта, стигаше до земята, с дълги ръкави. Вярно, че имаше и дълбоко остро деколте, но бе от най-скромните ѝ тоалети. Извади и оранжев шал от шифон със златна бродерия, който уви около врата си, за да прикрие разкошните си гърди, обаче категорично отказа да покрие косата си. Нямахше да е в неин стил. Сложи си чифт висящи обици — яркожълт кварц на сребърни верижки, чифт сандали на висока платформа и бе готова за излизане. Заклучи стаята, слезе долу и обмени малко пари.

— Ако желаете, мадам, хотелът може да ви осигури гид.

— Мисля просто да се поразходя — отвърна Лита.

Човекът на рецепцията като че ли не одобряваше това, но ѝ подаде малка карта.

— Това е градът. Хотелът е тук — посочи той с пръст, — а площад „Джема ел-Фна“ е тук.

— Ще тръгна натам — съгласи се Лита. — Благодаря.

Тръгна, преди той да я накара да приеме платения водач. Пред хотела цареше същото хаотично оживление, както преди. Тя праметна чантичката си през гърдите. Градът сигурно гъмжеше от джебчии. Закрачи бързо. Инстинктивна реакция за самоотбрана в Ню Йорк. Ако човек вървеше достатъчно уверено, изглеждаше, сякаш знае накъде отива и другите не го закачаха. Имаше добър усет за посоката, а и освен това като че ли всички се бяха запътили към площада. Тесните улички гъмжаха от хора. Мина покрай мъж, който продаваше мънички костенурки и хамелеони, завързани върху пръчки, чиито кръгли очи зяпаха право в нея. Проскубани и окървавени от собствените си клюнове пилета, които скоро щяха да бъдат изядени, бяха натъпкани по шест в малки кафези. От време на време покрай нея изтрополяваха каруци, теглени от магарета. Лита потрепери. Очевидно движението, защитаващо правата на животните, още не бе дошло в Африка.

Стигна до „Джема ел-Фна“ само след няколко минути. Трудно можеше да го подмине човек. Тясната уличка с изложени за продажба килими и улични фенери зави рязко надясно и Лита се закова на място.

Под нея се простираше огромен открит площад, блеснал от хилядите светлинки на газени лампи и обикновени електрически крушки, повесени между стотиците сергии; екзотичен пазар, където се предлагаха не само лъскави ябълки и зелен фасул. Имаше истински факир със змия, а до него — танцърка, покрита от глава до пети в полупрозрачни мохамедански дрехи. Долови невероятен аромат — уханието на парфюми се смесваше с миризмата на печено месо и ядки и сякаш на хиляди различни подправки. Устата на Лита се напълни със слюнка. Изведнъж усети, че направо умира от глад. Площадът бе заобиколен от ресторанти, много от които имаха и тераси. Тръгна наляво и си избра един, чието име, освен на арабски, бе изписано и на английски. Жена, загърната в черни дрехи от глава до пети, ѝ подаде менюто. Лита посочи към горния етаж.

— La haul?^[1] — попита жената.

Тъкмо да поклати глава, Лита се сети, че жената говори френски. Разбира се. Това бе бивша френска колония. Нейният френски бе ужасен, но знаеше няколко думички.

— Oui, merci — благодари тя.

Жената кимна и я поведе нагоре по стръмно извито стълбище от червени тухли, украсено с мозайка. Терасата имаше изглед към бляскавия и благоуханен площад. Лита не можа да сдържи усмивката си. Посочи към малка маса за двама до парапета на терасата и жената я остави там с менюто.

Лита се огледа. Обстановката бе спартанска, но дори и най-простите неща тук бяха украсени със сложни шарки в традициите на ислямското изкуство. Навсякъде наоколо се виждаха малки портокалови дръвчета в керамични саксии, чиито клони бяха отрупани с плодове. Ресторантът бе пълен с клиенти, повечето — облечени богато мароканци. Лита го прие като добър знак, както в хотела. Не бе пътувала много по света, но беше логично най-добрите места да са посещавани от местните хора.

Зае се да изучава менюто и примигна. „Бастила“ солен пай с филе от гъльб, бадеми и канела. „Брио“... месо и подправки в тесто. Хм...

— Excusez-moi, madame.^[2]

Жената се бе появила отново с малка сребърна табла и леко се поклони. Носеше малка стъклена чаша, украсена със сини шарки, в която имаше някаква благоуханна топла напитка. Лита се помъчи да си спомни нещо от уроците по френски, но не успя.

— Хм... не съм поръчвала нищо.

Жената я гледаше неразбиращо.

— Всичко е наред. Това е почерпка.

Лита вдигна очи. На съседната маса седеше сам един мъж, явно американец. Изглеждаше на около трийсет и осем, с прошарена коса и гъсти тъмни мигли, обграждащи тъмните му очи. Стори ѝ се, че мускулите му изпъкват под тънкия летен костюм.

— О! Благодаря! — отвърна тя.

Жената остави чашата на масата ѝ от ковано желязо и се отдалечи с плавна походка.

— Ментов чай. Тук не пият алкохол, така че това е любимата на всички напитка. Традиционна.

— Благодаря — пророни Лита.

— За мен е удоволствие. — Мъжът отново се загледа в менюто си.

Тя отпи от течността. От нея излизаше пара, беше много сладка и изобщо не приличаше на билковия ментов чай в родината ѝ. Беше много вкусен. Странен, но чудесен. Лита тайничко погледна към мъжа на другата маса. Не носеше пръстени на ръцете си. Ако не се брой красивият му външен вид, не ѝ се бе натрапил с някоя многозначителна реплика, а явно много добре познаваше мястото. Тя се прокашля.

— Извинете.

Мъжът я погледна. Имаше шоколадови очи, които сякаш проникваха направо в душата ѝ.

— Питам се дали бихте вечеряли с мен — предложи Лита. После се изчерви. Беше ли прекалено нахална?

Той се поколеба само за миг, после се усмихна леко:

— Благодаря. Много ще се радвам.

Стана от мястото си и дойде на нейната маса. Тя забеляза, че е висок. Вероятно около метър и осемдесет. Когато застанеше до него, щеше да е много над нея. Подаде ѝ едрата си ръка; имаше здрава китка.

— Казвам се Едуард Кан.

— Лита Моралес.

— В командировка ли си тук?

— В командировка ли? — повдигна вежди тя. — Какво ще правя в Маракеш по работа?

— Не мога да си представя защо иначе една жена... — той явно подбираше думите си — ... хм, като теб, се храни сама.

Лита поклати глава. Изведнъж ѝ се прииска да си бе сложила малко грим.

— Не, тук съм на почивка.

— Сама? Независима жена.

Тя се усмихна и златистото ѝ лице сякаш светна. „По дяволите — помисли си той, — каква красавица!“ Замалко да оближе устни.

— А ти си тук по работа, така ли?

— Да. Пътувам два пъти годишно, за да пазарувам.

— И какво купуваш? — попита Лита.

Забулената сервитьорка се появи и застана в очакване до масата им. Лита погледна менюто си.

— Опитвала ли си досега мароканска кухня?

— Това е първата ми нощ тук.

— Ще вземем *бастила, кефа и туажен де поасон* — поръча той и кимна към менюто. После я погледна. — Ще трябва да ми се довериш.

— Някои хора биха казали, че това е полова дискриминация — отбеляза Лита.

Тъмните му очи я изгледаха втренчено.

— Така ли?

За пръв път от много месеци насам тя усети как потръпва от плахо желание. Размърда се на стола си и се опита да мисли за друго. Романтичните чувства бяха нещо страшно.

— Внасям килими, освен всичко друго. Ръководя дизайнерска фирма в Ню Йорк.

„Живее в Ню Йорк“, зарадва се Лита.

— Интересно. За кого работиш?

— „Олимпия“ — отвърна той.

— Чувала съм за тях. Най-търсената дизайнерска фирма в цяла Америка. Не сключиха ли съвсем наскоро договор да обновят интериора на „Грейси Меншън“?

Едуард Кан кимна.

— И отговаряха за последния ремонт в Белия дом. Дори „Систър Периш“ ревнува от „Олимпия“ — продължи Лита.

— Много добре си осведомена.

— Работя за рекламна агенция. По-точно — работех. Налага се да следим новите тенденции в почти всички области. Освен това чета „Вог“. Там непрекъснато пишат за „Олимпия“.

Той леко наклони глава:

— За кого си работила?

— За „Дохъни“.

— Много добра компания.

— Сега вече не са чак толкова добри — безизразно отбеляза Лита.

Мъжът се усмихна широко. Харесваше нейния плам.

— Уволниха ли те?

— Сама си тръгнах. Това е дълга и скучна история.

Сервитьорката се върна с две чаши студена вода и плато мароканска салата — листа от джоджен, домати, нарязани на кубчета

картофи с подправки.

— Толкова е вкусно! — изненада се Лита.

— Според мен мароканската кухня е сред най-добрите в света. След като свикнеш с мисълта, че ядеш гълъби. Та какво си правила за тях?

— Бях старши художествен мениджър. Работех върху рекламни кампании за телевизията и печатните издания. Понякога за радиото. А ти?

— Аз съм собственик на фирмата — отвърна той.

— О! — Тя отново се изчерви. За щастие единствената светлина идваше от трепкащите пламъчета на филигранните свещници.

— Кога напусна?

— Вчера. — Лита бодна с вилцата си от картофите с джоджен, докато сервитьорката слагаше на масата им малки квадратни банички. — Тръгнах си, върнах се в апартамента, събрах си куфара и потеглих за летището. Дойдох тук с нощния полет.

Той се засмя:

— Голяма авантюристка си.

— Бях направо бясна — обясни тя. — И имам мароканска лампа в апартамента си.

— Звучи ми съвсем логично. — Огледа я преценяващо. Лита изпита усещането, че разсъблича бялата ѝ рокля. Подръпна леко шала си по-надолу. Зърната на гърдите ѝ бяха настръхнали, а навън не бе достатъчно хладно, за да се дължи на друго, освен на него. Разбира се, той изглеждаше прекалено стар и прекалено улегнал за нея. — А какво каза приятелят ти за тази самотна екскурзия?

— Нямам приятел — отвърна тя, леко нащрек, — бях прекалено заета.

— Добре! — направо отсече той.

Лита се изчерви още повече:

— Да не ме каниш на среща?

— Вече сме излезли — заяви той. — Опитай от бастилата. Много е вкусно.

Тя се подчини. Наистина се оказа така.

— Тук съм още три дни. Можем да поразгледаме заедно местните пазари. Тогава ще ми разкажеш дългата и скучна история.

Лита се поколеба:

— Не знам... Имам доста планове.
— Не, нямаш — спокойно възрази той.
— Добре — усмихна се тя, не можеше да се въздържи. Той не би приел да се преструва на срамежливо момиче.

Взе я от „Фатима“ на другата сутрин и кимна одобрително:
— Имаш много добър вкус за хотели.
— Благодаря. — Прехапа устни, за да не признае, че няма нищо общо с избора. Наистина искаше да го впечатли.
— Аз съм отседнал в „Палмерай Голф Палас“, на края на града. Огромен и модерен хотел. Твоят е много по-хубав. — Очите му обходиха стаята.
— Да не би да черпиш вдъхновение?
Той не се усмихна.
— Разбира се. Винаги работя.
— Мислех, че компанията ти е огромна — осмели се Лита.
— Така е.
— Нямаш ли си вицепрезиденти, които да се занимават с това?
— Най-важните пътувания не възлагам на никого другото. Това ще зареди запасите ни от килими за цяла година. За малките ни клиенти, откъдето идват най-много поръчки, за богатите съпруги на момчетата от Уолстрийт и за медийните магнати тази година ще предложим стила на Близкия изток. А дори и интериор в английски провинциален стил може да се освежи от един марокански или персийски килим.
Той се огледа леко нетърпеливо.
— Готова ли си?
— Готова съм.
— Дай да видя. — Отстъпи назад и я огледа. Лита бе избрала най-съблазнителния си тоалет: прилепнала рокля от бледосиня коприна, която стигаше почти до коляното и галъвно обгръщаше гърдите ѝ. — Не можеш да излезеш с това.
— Моля? — предизвикателно настръхна тя.
— Казах, че не можеш да се облечеш така. Чакай малко. — Без да обръща внимание на възмутения ѝ поглед, той отиде направо до гардероба ѝ и прерови дрехите ѝ. — Сложи... това и това. — Подаде ѝ

две закачалки, на първата висяха панталоните ѝ от тъмносин шифон, а на втората — широка блуза с дълги ръкави от златиста коприна. Жалко, че не е с висока яка, но ще си сложиш шала, ето така. — Взе един бял шал, наметна го върху косата ѝ и го уви около врата ѝ.

— Не искам да го нося — упорито настоя Лита.

— Ако показваш толкова много плът, всички мъже ще помислят, че си проститутка — безизразно отбеляза Едуард и посочи роклята ѝ. — Запази това за вечеря. И ако нямаш нищо против, не говори много по време на разходката ни. Ще разберат, че си западнячка, но ако не си държиш езика зад зъбите, аз ще изглеждам като мъж, който не може да контролира жена си.

— Ами ако имам нещо против?

Той се усмихна:

— Тогава ще те оставя да се оправяш сама. Бизнесът си е бизнес. Сигурен съм, че го разбираш.

— Вярно е — съгласи се тя.

— Не се притеснявай. — Едуард изглеждаше безкрайно уверен. — Много ще ти хареса.

Така и стана. Той я поведе по извитите, претъпкани улички на града, разделени на малки кварталчета, които изобилстваха с магазини за различни стоки: пазара на кожарите, на бижутерите, ароматния пазар за подправки, където поспряха, за да си купи килограм чист шафран; медния пазар и пазара за керамични изделия, където всички купи и съдинки бяха покрити със сложните плетеници на ислямското изкуство, а ароматът на индийско орехче, хвойна и канела се носеше навсякъде във въздуха; и накрая стигнаха и до пазара за килими. Навсякъде висяха малки и по-големи килими, сложно украсени и изключително красиви — сини на племето *аит уаузгуит*, червени на берберите, пъстри на Рабат и още стотици други видове. Лига следваше Едуард, изпи безброй чашки ментов чай, разглеждаше килимите, които ѝ показваха жените, и обикновено оставаше напълно пренебрегната от мъжете, докато Едуард се пазареше с продавачите на бърз, гърлен френски. Навсякъде подписваха договори за износ. Едуард купи стотици килими, като само посочваше с пръст и избираше светкавично от огромния асортимент на всяко дюкянче. Когато най-

сетне спряха за обяд и се отправиха обратно покрай продавачите на хамелеони към „Джема ел-Фна“, Лита вече се чувстваше изтощена.

— Следвай ме.

— Непрекъснато вървя след теб. Защо аз да не избира ресторанта? — запротестира тя.

Едуард се засмя:

— Ако знаеш някой хубав — моля.

Лита сви рамене. Искаше да тропне с крак, но той беше прав. Откъде да знае дали няма да си навлече хранително отравяне? Трябваше ли обаче той да се държи толкова... властно?

Едуард я заведе до невзрачна стена в ъгъла на площада и потропа на малката врата. Нещо обичайно за Маракеш — някоя врата да води от прашната улица или площад към тих оазис. Зад тази се намираше двор с маси, разположени под сенките на най-различни овощни дръвчета. Лита забеляза мандарини и нарове.

— Това е ресторантът, в който обядвам винаги когато съм в града.

Появи се един сервитьор и Едуард поръча и за двамата на френски. Налагаше се да му се довери — нямаше никаква представа какво има в което и да било от ястията, а снощната вечеря се бе оказала много вкусна. После дойде друго момче, поклони се и подаде на Едуард няколко вестника.

— Това е „Уолстрийт Джърнъл“! — възкликна, удивена, Лита.

— Да. Получавам го тук. С един ден закъснение, но все е нещо. Обичам да знам какво става по света и на борсата. Да съм в течение. Докато изпия чаша студена лимонада.

— Защо не ги четеш в хотела си?

— Вечерите ми са свободни от делови ангажименти. Посветени са изцяло на удоволствията.

Лита потръпна от начина, по който изрече „удоволствия“. Отново я гледаше така, сякаш иска да смъкне шифона от тялото ѝ.

— Освен това получавам лондонския „Таймс“ и „Ню Йорк Таймс“. — Той ѝ ги подаде небрежно.

Една забулена жена им донесе студена лимонада и Лита разсеяно хвърли поглед на английския вестник. Там нямаше какво да я заинтригува... още новини за недостиг на електричество и индустриални стачки. Говореше се за заем от Международния валутен

фонд. Странно колко спокойно отразяваха събитията вестниците, докато страната се пръскаше по шевовете в икономически план. Отгърна на бизнес страниците. Щеше да е интересно да направи сравнение с някои европейски реклами. Лита небрежно прелистваше, но изведнъж едно от заглавията прикова вниманието ѝ:

„Ланкастър с мъка успя да се отърве от банкрута.“

А под него имаше снимка на Беки.

[1] Там горе ли? (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Извинете, госпожо (фр.). — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Беки погледна критично отражението си в огледалото.

Трябваше да направи добро впечатление, но независимо от напрежението през изминалите две години, все още нямаше и двајсет и пет и това си личеше. Вдигаше дългата си златноруса коса в елегантен френски кок, носеше само лек, делови грим и обувки на ниска подметка, за да не стряска прекалено bankerите — можеше да си го позволи, беше толкова слабичка. Сега носеше морскосин костюм с кремава блуза; куфарчето и обувките ѝ бяха в тон с него. Удобният ѝ матов чорапогащник от „Уолдорф“ нямаше да привлича прекалено вниманието. Но независимо от смазващите тревоги, с които се бе борила до предела на възможностите си всеки ден през изминалите двадесет и четири месеца, кожата ѝ изглеждаше все така гладка, очите ѝ блестяха и тя бе същото красиво момиче. А това беше проблем.

Въпреки всичко постигнато от нея с „Ланкастър“, въпреки драстичните ограничения, въпреки отстъпките, които бе успяла да издейства в безкрайните и изтощителни преговори с профсъюзите, мъжете продължаваха да не харесват жените в бизнеса. Особено богатите, красиви и млади жени.

Беки се бе борила с това. С подкрепата на Кен Стоун — своя консервативен главен финансов директор, бе извършила драстични промени, старайки се единствено тя да понесе отговорността за всичко. Беше ѝ отнело много време да промени представата за собствения си образ, който, както разбра, Рупърт бе поддържал пред света: че тя е вятърничава наследница, без никакви бизнес умения. Преместването на централата на компанията в Йоркшър бе драстичен ход; орязването на раздутия щат на личния състав — също. Продължителното хапване и пийване в задимените клубове на лондонското Сити бяха изключени от сметките за служебни разходи, а когато и привилегии като служебните коли бяха обвързани с резултатите от работата на всеки, последва нова вълна от оставки. Беки остана доволна. Така на двамата с Кен не се налагаше да

уволняват още мениджъри, не ѝ харесваше да уволнява, макар че тези хора не работеха добре и получаваха прекалено големи заплати за малко работа. След взетите драконовски мерки банките се отзоваха. Успяха да получат финансирането, от което отчаяно се нуждаеха. Производителността бавно започна да се повишава, а разходите спаднаха рязко. Според Кен Стоун за пръв път от осем години „Ланкастър“ бе в състояние да декларира скромна печалба.

Но тази скромна печалба не им стигаше.

Дълбоко в себе си Беки знаеше, че може да спаси корабостроителниците, ако разполага с достатъчно време. Щеше да смени производството и вместо големите, гълтащи много петрол индустриални кораби, които светът бе започнал да отбягва, да се захване с луксозни съдове, като състезателни лодки и яхти. Можеше да се отърве от оловните мини и с печалбата да направи смяната. Но за да стигне дотам, се нуждаеше от време да намери купувачи и да организира съвсем нова система за дистрибуция.

А за това ѝ трябваха пари. Скромната ѝ печалба съвсем не бе достатъчна. Лихвите по банковите заеми бяха жестоки. Ако нямаха нужните средства, за да ги изплатят, трябваше или да продават, или да обявят фалит. Беки никога не би продала компанията на баща си.

Имаше само един приемлив вариант. Да получи нов рефинансиращ заем и да намери купувач за оловните мини. Смяташе, че след още пет години обновената компания „Ланкастър“, с аеродинамични и луксозни кораби и лодки, ще започне отново да се изкачва към върха. Може би ще закупи още хотели. Времето, прекарано от нея в онази тясна стаичка в Оксфорд, не бе съвсем напразно. Хотелът на Беки сега приличаше на истинско бижу — малко, но много ценно. От него получаваха добра печалба, а резервациите бяха нараснали значително. Но развиването на хотелския бизнес оставаше за по-далечното бъдеще.

Днес трябваше да впечатли мъжете с костюми. Днес трябваше да оцелее.

Телефонът на нощното ѝ шкафче звънна два пъти — обичайният сигнал във Великобритания. Никога нямаше да свикне с него. Вдигна слушалката.

— Ако сте готова, госпожице Ланкастър, ние сме във фоайето.

— Да, благодаря, Кен. Веднага слизам.

Тя затвори. Имаше тъмни кръгове около очите, но не можеше да ги скрие. Уличният шум и притеснението за срещата я бяха държали будна цяла нощ. Кен не бе позволил да се настанят в скъп хотел. Този се намираше в центъра, но беше с избелели тапети и без климатик. Но трябваше да даде личен пример. Беки не искаше да уволнява хиляди работници, а после да отсяда в „Риц“. По-добре щеше да е, ако банкерите бяха дошли в Йоркшър, но Беки бе тази, която молеше за милостта им. Затова бе изминала целия път — да се срещне с тях. Взе куфарчето си и слезе долу.

Централата на „Лимбург Банк“ се намираше в лондонското Сити. Имаха си собствена чудовищна бетонна сграда, със задължителната грозна минерална мазилка и въртящи се стъклени врати. Фоайето бе пълно със саксии с цветя и декоративни дръвчета в глинени съдове, с камъчета около стъблото. От обстановката лъхаше на пари и бездушие. Беки се стегна и мислено преработи обръщението си. Тези хора изобщо нямаше да се трогнат от миналото на „Ланкастър“, от факта, че компанията е произвеждала в невероятно кратки срокове кораби за две световни войни. Нищо подобно не би имало значение за тях.

Харолд Боаз, директорът на мините, пристъпи и представи групата им на рецепционистката. Беки се бе научила да оставя мъжете, които работят за нея, да вършат дребните неща. Ако го направеше тя, би изглеждала като нечия секретарка или стажантка. А повечето мъже и без това продължаваха да я смятат за такава.

Боаз се върна.

— Очакват ни. На дванадесетия етаж.

Отдел „Индустриални заеми“ изглеждаше също толкова ужасно, колкото и фоайето. Навсякъде имаше декоративни палми и фикуси с лъскави листа. Мъжете носеха сиви раирани костюми. Беки забеляза една-единствена жена с безличен зелен костюм и малка фльонга на яката на блузата. „Вероятно е офис-мениджър“, горчиво си помисли тя. Всички останали служители в поли седяха в малки кабинки и пишеха на компютрите си. Когато се върнеха в Йоркшър, трябваше да поговори с началника на личния състав. При следващото наемане на служители за „Ланкастър“ щеше да изпрати някого в университетите и

да предложи работата на жени. Ако изобщо се стигнеше дотам, че да наемат някого отново.

— Госпожице Ланкастър? — Висок слаб мъж над пет десетте, с дебели стъкла на очилата и прилежно сресана бяла коса, пристъпи напред. — Аз съм Матю Рипън, вицепрезидент по финансовите въпроси.

— Познавате Кенет Стоун, а това са Харолд Боаз, който ръководи мините на „Ланкастър“, и Майлс Кларк, шеф на корабостроителниците — представи ги Беки.

Мъжът се ръкува вяло с всеки от тях.

— Последвайте ме, ако обичате.

Безличната заседателна зала бе обзаведена с всички съвременни уреди, а върху масата имаше голяма кана кафе, прожекционен апарат и табличка с бисквити, както и жълт бележник и химикалка пред всеки стол. Представиха на Беки цял куп банкери, чиито имена тя забрави още в мига, в който ги чу. Но важните хора нямаше да забрави. Те седяха начело на масата, подредени срещу ръководителите на „Ланкастър“ — като политици, договарящи мирно споразумение, и следяха внимателно цифрите, които Майлс Кларк прожектиреше на екрана в дъното на залата.

Сър Куентин Хоуп, председателят на банката. Присъствието му на срещата показваше колко е важна тя. Матю Рипън, чийто прякор в Ситито бе Скъперника. Той смяташе, че Великобритания се е запътила към индустриален провал и се славеше с това, че изтегля парите на банката от всеки заем, в който има и най-слабия риск. А ето че Беки бе дошла да моли за още. Страхотно! Тук бе и Дезмънд Ферис, най-голямата им надежда. Беше учил в „Итън“ заедно с баща ѝ, а сега оглавяваше екипа по индустриално инвестиране. Беки му се усмихна, надявайки се да получи съчувствен поглед, но напразно. Разбираше, че не трябва да разчита на познанства, а да успее да ги убеди само цифри.

— Да, благодаря — обади се Рипън, след като Кларк седна на мястото си. — Тези очаквани продажби са много интересни, но са просто прогноза за бъдещето. Как банката да е сигурна, че ще успеете да извършите преустройството навреме?

— Ще имаме отлична мотивация. Вашият заем ще ни осигури време, в което да продадем мините — каза Харолд Боаз.

— Това е чудесно, но...

— Но предпочитате конкретни цифри — обади се Беки и усети как гърлото ѝ пресъхва. Всички мъже в залата се обърнаха, за да я погледнат. — Нека ви помогна в това отношение. „Лимбург Банк“ ще може да разчита на неотдавнашните ни постижения. Господин Кларк е подготвил за банката резюме на нашите спестявания през изминалата година, завръщането ни към печелившите предприятия и нарасналата ни продуктивност. Тази драстична програма ще продължи да се изпълнява със същите темпове.

— Напълно вярно — обади се с дълбокия си басов глас сър Куентин, останал мълчалив по време на дългата им презентация. — Но, госпожице Ланкастър, вашата оперативна печалба е малка.

— Да, сър Куентин, но в сравнение с огромните ни оперативни загуби от времето преди аз и господин Стоун да поемем контрол това не е малко постижение. Ако се развиваме със същото темпо, ще успеем да реализираме огромни печалби за себе си, както и за банката, за по-малко от пет години.

— Вие предлагате да раздробите една от най-старите компании във Великобритания, госпожице Ланкастър — намеси се Дезмънд Ферис с укор в гласа. — Питам се дали баща ви би одобрил.

Беки потрепери. Това се оказваше в нейна вреда. Погледна възрастния мъж в очите:

— Мисля, че би го направил. Би искал аз да спася компанията. В разцвета си „Ланкастър“ е имала репутацията на прогресивна фирма. Искам тя да остане такава. А и освен това... — Обърна се към сър Куентин и му се усмихна топло. — ... баща ми е бил джентълмен, а джентълмените винаги плащат дълговете си. Продавайки мините на компания, която ще ги разработва по-добре, ще можем да изпълним това. А щом превърнем корабостроителниците в съвременно предприятие, ще станем наистина печеливша компания.

— За колко време според вас ще ви е нужен заемът?

— За една година, не повече, сър Куентин.

Възрастният мъж изглеждаше потънал в размисъл. Най-накрая кимна и се изправи:

— Добре тогава. Една година, смятано от днес.

— Но, сър Куентин, банковият риск... — просъска Рупън.

— Една година. И лихвеният процент ще бъде цяла единица над основния.

Беки усети как Кен Стоун застина до нея. Тя леко го срита по кокалчето. Сега не беше време да спорят. Не се намираха в изгодна позиция. Скочи на крака и се усмихна:

— Благодаря ви, сър Куентин.

— Недейте да ми благодарите, госпожице Ланкастър. Спечелете добри пари за банката.

Беки изпрати ръководителите на компанията си обратно в Йоркшър без нея. Кен Стоун знаеше какво да прави, а Харолд бе изготвил чудесен аналитичен доклад, който щеше да улесни продажбата на мините. Или поне тя се надяваше да е така. Беше го мотивирала допълнително, обещавайки му премия от четвърт милион лири при успешна продажба на подходящата цена. Във всеки случай сега тя трябваше да се отдръпне малко и да ги остави да си свършат работата.

Облекчението бе толкова пълно, че Беки се почувства съкрушена. Вероятно същото изпитва участник в маратон или в гребна регата, мислеше си тя, докато пътуваше с такси към гара Падингтън. Тялото не усеща нищо от изтощението и болката, докато трае усилието, а след това човек иска да спи цяла седмица.

Е, тя не разполагаше със седмица, но можеше да си позволи поне един уикенд. Копнееше да се прибере във Феърфийлд, да се откъсне от телефона и секретарката си, от фирмените доклади и обиколките на корабостроителниците. Не искаше да вижда и един профсъюзен деятел, нито пък дори още час да преизчислява заедно с Кен сметките след поредното спиране на тока. Беше месец май и за пръв път грееше слънце. Реши да се отбие във Феърфийлд и да се порадва на градините. Щеше да напълни ваната с ароматните соли на „Флорис“ и дълго да лежи вътре. А после да спи.

Нямаше сили дори да мине през ужасния евтин хотел и да вземе куфара си. Майлс Кларк щеше да го направи вместо нея. Една от привилегиите да си шеф! Дори може би някой ден ще престане да се притеснява, когато дава нареждания.

— Не говориш сериозно.

Лита погледна любовника си изпод тъмните си кичури коса, които той толкова обичаше. Вероятно защото можеше да я контролира

с тях. Харесваше му да увива копринената ѝ коса около грубата кожа на китките си и да насочва главата ѝ, както се води кон с юзди. Лита се извиваше под него върху копринените чаршафи и прекрасните ѝ гърди с тъмни зърна подскачаха при всяко нейно движение, което още повече го възбуждаше. На Едуард Кан направо не му се вярваше колко силно го вълнува тази жена. Когато жена му почина преди повече от дванайсет години, бе заровил чувствата и страстта си в бизнеса. Лита бе толкова млада, а решителността ѝ можеше да се мери с тази на всеки петдесетгодишен сенатор. Беше направо пристрастен към нея.

— Защо винаги ми го казваш? — рязко го попита тя в отговор.

Едуард я подлудяваше. Беше неумолим и взискателен, умен и непоносимо упорит. Когато Лита отиваше в офисите на „Олимпия“, повечето пъти той дори отказваше да я приеме. И не се извиняваше за това. Очакваше от нея предварително да си уговаря час, да се съобразява с него. Би зарязала всеки друг мъж. Но с Едуард беше различно.

Той ѝ бе помогнал да основе рекламна агенция „Ню Уейв“. Беше ѝ осигурил първите ѝ четирима клиенти и я бе финансирал.

— Но аз искам да се справя сама в началото.

Едуард я бе изгледал така, сякаш е луда.

— О, добре. Аз пък мислех, че искаш да успееш. В рекламния бизнес всичко опира до контактите. Но ако не искаш помощ, свободна си да се провалиш съвсем самостоятелно.

Беше прехапала устни от яд, но знаеше, че е прав. „Дохъни“ никога не отказваше клиент, който идва по препоръка на нечий приятел. Или любовник.

Първите ѝ реклами бяха за много влиятелни клиенти. Лита свърши отлично работата, вдигна продажбите и разшири пазарния им дял. Тогава дойдоха повече поръчки. С получените пари най-напред върна заема на Едуард. После нае Хари Вайс да ръководи нещата в офиса ѝ.

— Аз ти вярвах, Лита — спокойно ѝ каза той.

— Знам. Но не можеше да направиш нищо. — И докато му го казваше, осъзна, че наистина го знае. Едуард ѝ го бе изтъкнал, и с право.

— Радвам се, че разбираш. Какво промени мнението ти?

Не ѝ се искаше да признае, че се дължи на Едуард.

— Просто го усещах, Хари.

След като нае Хари, всичко се промени. Той привлече в нейната агенция най-добрите и най-подценяваните служители на „Дохъни“. Особено удоволствие ѝ достави да наеме на работа Джанис.

Но от мига, в който бе основала фирмата, Лита всъщност чакаше удобния момент. Знаеше, че ще го направи. И бе готова да се пребори с Едуард.

Той искаше да се ожени за нея. Тя го знаеше. Беше ѝ говорил за това, а преди два месеца намери пръстена в джоба на самото му — една сутрин, когато той излезе за работа в шест часа, а тя остана у дома с главоболие. Наметната с късия копrienен халат, с който той обичаше да я вижда вкъщи, според нея — защото дрехата едва покриваше дупето ѝ, бе започнала да ровичка в бележника му. Изпитваше ненаситно любопитство към всичко, свързано с него. Широкият му гръден кош, мускулестите ръце и големите здрави бедра бяха само началото. Тъмните му очи, които сякаш я разголваха, дори да е напълно облечена, изобщо не ѝ разкриваха достатъчно. Тя искаше да разбере какво го кара да е такъв перфекционист, защо се опитва да научи латински, защо винаги когато тя отидеше в „Олимпия“, той се оказваше някъде навън, на срещи с клиенти. Явно спираше да работи и излизаше само заради нея.

Беше невероятно ласкателно да те преследват толкова неумолимо. Едуард имаше навик да нахълтва през вратата и да я сграбчва в прегръдките си, без дори да забави крачка. После я събаряше на дебелия килим, смъкваше блузата, повдигаше полата ѝ и потъваше в нея, сякаш цял ден е бил силно възбуден и не може да чака и секунда повече. Понякога правеше секс с нея, опряна до хладилника или върху бюрото в офиса ѝ, когато минеше да я вземе късно от работа. Докато се любеха, ѝ говореше с нисък и задъхан глас, а думите му я караха да се вижда през неговите очи. Това я възбуждаше толкова много, че тя ставаше влажна и нетърпелива да го почувства в себе си. Едуард леко обхващаше с длани дупето ѝ и ѝ шептеше колко е стегнато и пицно, закръглено и вирнато нагоре. Казваше ѝ, че цял ден е мислил за него. Приближаваше устни до зърната на гърдите ѝ, но не ги целуваше, дори не ги погалваше с език, само ги гледаше, а дъхът му я изгаряше и Лита започваше да стене и да се извива под него, молейки го да я докосне, да я вземе.

Но и след всичко това не ѝ бе направил предложение. Тя все още чакаше. А сега щеше да го предизвика.

Лита получаваше английски вестници в офиса си всеки ден. Търсеше да прочете нещо за Рупърт Ланкастър, но той бе изчезнал. Напоследък онази надута Беки получаваше цялото внимание на пресата.

Беки бе затънала в проблеми. Лита знаеше всичко за „Ланкастър Холдингс“. Дори се бе сдобила с копие от годишния отчет на компанията, изпратено ѝ от официалния търговски регистър в Англия. Няколко месеца, докато „Ню Уейв“ правеше първите си стъпки, Лита бе таила надеждата, че Беки ще банкрутира. Но тя бе успяла да си уреди среща с банкерите. Може би щеше да се спаси.

Лита нямаше да позволи това да се случи.

— Но, скъпи, аз наистина съм сериозна — заяви тя и погледна Едуард в очите. — Налага се да замина за Англия.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Имението Феърфийлд бе притихнало. Дотолкова, че се наложи Беки сама да отключи входната врата с огромния стар железен ключ, който криеха под статуята на изправена на задните си крака кошута, пазеца входа откъм кухненската градина. Първия петък от всеки месец госпожа Моркамб си взимаше почивен ден. Днес Беки щеше да е сама, точно както ѝ се искаше. Тя въздъхна доволно.

В хладилника намери основни хранителни запаси, които икономката държеше там, в случай че Беки се прибере у дома. Пушена съомга, лимони, черен хляб и половин бутилка пенливо бяло вино. Освен това имаше цяла, изкусително сочна и апетитна шоколадова торта. Устата ѝ започна да се пълни със слюнка. Не бе докоснала противната храна, която предлагаха във влака, а вече минаваше три следобед. Намаза с масло няколко филийки черен хляб и сложи отгоре резенчета съомга; рибата бе уловена в близкия поток, разбира се, във Феърфийлд не използваша от рибарниците. Въпреки ранния час, сипа си и от шампанското. Какво пък, мислеше си Беки. Днес щеше да се отпусне. Изяде съомгата и тържествено си отрязва парче от тортата, която също бе много вкусна. Трябваше по-често да си угажда.

След като похапна, свали обувките си и нахлузи големите зелени гумени ботуши до задната врата. Не искаше да се преоблича. Наметна се с подплатената пухкава жилетка, която госпожа Моркамб ѝ напомняше да си облича, когато излиза в градината, и си сипа останалото вино в голяма и очукана порцеланова чаша. Навън слънцето грееше ярко. Беки си пое дълбоко въздух, за да се наслади на разкошния аромат на прясно окосена трева и на цветя, много цветя. Лавандула, рози и какво ли още не! Отвори вратата, излезе на задната тераса и задиша с пълни гърди, любувайки се на чистия въздух в провинцията, който отмиваше мръсотията на Лондон от гърлото ѝ. Градината бе потънала в цветя. Но изглеждаше различна. Прекрасна, но и малко различна. Каква ли беше причината?

Беки се вгледа в алеята в долния край на терасата, където градината стигаше до ябълковите дървета. Там забеляза нов зелен плет.

Тя примигна. Полудяваше ли? По-рано го нямаше. Беше подрязан, тъмен, гъст, много красив и съвсем нов.

Остана неподвижна за миг и сякаш в потвърждение на мислите си, чу звук от градинарски ножици. Клъц, клъц, клъц. Ръчни ножици. Отпи голяма глътка изстудено шампанско от порцелановата си чаша и се запита дали да не се обади в полицията. Но какво щеше да им каже — че някакъв луд градинар сади плетове в градината й? Тръгна надолу по стъпалата.

— Ехо! — извика високо тя и остана на известно разстояние от плета, за всеки случай.

— Здравсти! — отвърна й някакъв глас.

Мъжки глас. Беки успя да разпознае йоркширския акцент. Но не се показва никой. Звукът от рязане продължи да се носи над градината. Тя леко се подразни. Мина по моравата и застана точно до плета. Зад него стоеше висок и суров на вид мъж, може би малко над трийсетте, стиснал огромни градинарски ножици, с които много съсредоточено подкастрираше клонките на плета. Дори не погледна към нея. Беки ядосано се прокашля.

— Аз съм Ребека Ланкастър. Притежавам това имение.

— Чудесно — спокойно отвърна той и продължи работата си.

— Вие кой сте? И какво правите? Какъв е този плет напред моравата ми?

Той въздъхна почти толкова раздразнен, колкото звучеше и тя, и отпусна ножиците.

— Аз съм Уил Лоугън. Градинарят. Вие ме наехте.

Беки се опита да си спомни. О, по дяволите, човекът, когото бе наела още когато излизаше с Рупърт и искаше да го впечатли колко добре се грижи за Феърфийлд. Шарън й бе казала, че този човек си е създал добра репутация в околността.

— Да. Но... това беше преди повече от година.

— Бях зает — без да се извинява, поясни той. — Последната поръчка ми отне повече време, отколкото предполагах. Ако не ме искате, всичко е наред. Просто кажете.

Тежките ножици спокойно висяха в ръката му, докато я гледаше в очите.

— Защо сте сложили плет тук? — любопитно попита тя.

Той сви рамене.

— Първите петнайсет реда от ябълковите дървета трябва да се отсекаат. Болни са. Ще заразят и останалите овошки.

Беки смаяно погледна овощната градина:

— Но... така тук ще е толкова пусто.

— Алтернативата е да имате градина с изсъхнали дървета.

— О, не! — искрено се стресна тя.

Мъжът я погледа известно време и после явно омекна.

— Харесвате ли градината?

— Дали я харесвам? Прекрасна е! Искам да я защита.

Той махна към тисовия плет.

— Поръчал съм да докарат още няколко такива. Ще засадя тук малък лабиринт. Струва ми се подходящ за старата къща. А по-нататък ще има павирана алея, която да води към останалото от овощната градина. Всички болни дървета ще бъдат нарязани за огрев и прибрани в склада. Става ли? Но ще струва скъпо. Приятелят ви ни каза, че парите не са проблем.

— Не са. Но той не ми е приятел — оправда се Беки.

— Разбирам — ухили се мъжът.

Беки изпита неясното усещане, че я намира за забавна. Малко ручейче пот се стичаше от врата му към здравите мускули на гърдите му, но той явно не се притесняваше. Беше добре сложен, здравите му мускули обаче изглеждаха съвсем естествени, нямаше самохвалния вид на обезкосмените здравеняци от фитнеса, които бе оставила в Щатите. Навярно ги бе придобил от всекидневното вдигане на дървета и камъни. Беки не се сдържа и погледна към ръцете му. Бяха силни, а кожата им — загрубяла от работа. Светлозелените му очи, оградени от гъсти и тъмни мигли, контрастираха с тъмната му коса.

— Значи вие сте шефът, госпожице Ланкастър.

— Да — кимна Беки. — Аз съм собственик на Феърфийлд и ръководя „Ланкастър Холдингс“.

— А аз засаждам градини — тържествено заяви той.

Тя се изчерви — подиграваше ѝ се. Не бе я молил да му разказва автобиографията си.

Мъжът остави ножиците на тревата и изтри потните си длани в панталоните. Стори ѝ се, че се кани да се здрависа с нея. Вместо това,

той сложи ръце на кръста и я огледа така, че тя сведе очи. „Не трябва ли да покаже поне малко уважение?“, раздразнено си помисли Беки. Тя беше шефът. Той работеше за нея.

— Само за да няма никакви недоразумения, нека да обясня с какво се занимавам аз. Обясних това по-рано на бившия ви приятел.

— Мисля, че ще е добре — възможно най-строго каза тя.

— Аз проектирам градини. Не кося моравата и не изкоренявам плевели. Вече наех едно момче, което да идва веднъж седмично и да прави това. Ще бъде вписано в сметката ми. Аз планирам как ще изглежда пространството и не приемам съвети. Ако клиентът не харесва проекта ми, просто приключвам работата. Градините са прекалено важни за мен, за да допусна клиентите да объркат всичко.

„Господи, колко е арогантен! Би трябвало да му кажа да се маха от очите ми“, мислеше си тя. Но вместо това изрече:

— Е, какъв е планът ви за моята градина?

Той се огледа.

— Не й е нужно много. Лабиринтът ще заеме мястото на изсъхналите дървета. После ще засадя строго симетрична розова градина с прави алеи ето там. — Посочи към моравата за крокет от западната страна на кухненската градина.

— Но там играем крокет.

— Не, не играете. — Зелените му очи я стрелнаха. — Проверих обръчите. Изкривени са и почти изгнили от ръжда. Щеките ви за крокет са в градинската барака. Целите покрити с паяжини.

— Ами ако не искам рози там?

— Тогава ми плащате разноските и се разделяме. Тук съм само от два дни, така че не съм загубил много време.

Прииска й се да тропне с крак:

— Много сте арогантен.

— И други са ми го казвали — спокойно отвърна той.

И двамата замълчаха за миг.

— Защо розова градина? — попита тя.

— Къщата е от времето на кралица Елизабет. Трябва да има градина с рози, която да й подхожда. На онова място се нуждаете от повече цвят. Пък и там някога е съществувала симетрично подредена градина, навярно от рози. Мога да различа следите от алеите и лехите

под ужасната окосена морава, която имате сега. Смятам това за реставрация.

Тя бе силно впечатлена.

— Разбирам от градини — простичко обясни той. — И така, госпожице Ланкастър, ще работя ли за вас или не? Защото имам и други поръчки, които чакат месеци наред.

Беки искаше тази градина. Допадаше ѝ идеята да върне на Феърфийлд предишния му блясък. Преглътна гордостта си.

— Ще работите за мен, господин Лоугън. — Усмихна му се и зачака той да ѝ предложи да се обръща към него с малкото му име.

— Добре. А цената за услугите на момчето, което ще коси тревата, е допълнителна — заяви той и отново взе ножиците.

Беки имаше чувството, че са я отпратили да си върви. Обърна се на пети и тръгна към къщата, за да не я види той как отново се изчервява.

Дотук с отпускането през уикенда. Качи се горе и се зае да напълни ваната с топла вода. Бясно завъртя кранчетата и изсипа половин бутилка „Флорис“ с аромат на гардения вътре, но дори сапунисването на дългите ѝ крака, бръсненето и обилното втриване на лосион в кожата не успя да премахне яда ѝ. Може би бе проявила слабост. Може би трябваше да се облече, да слезе долу и да му каже да се маха от имението ѝ.

Наметна се с белия копринен халат и се приближи до прозорците с дебело стъкло, които гледаха към градината. Все още работеше. Сега копаеше край плета. Вероятно за съседния плет. Беше свалил ризата си. Под жаркото слънце мускулите по гърба му се очертаваха ясно; бе загорял до златистокафяво и много добре сложен. Обърна се и тя забеляза къдравите тъмни косъмчета по гърдите му. Беше прекрасен. И ѝ се струваше, че той също го знае. В плътния му йоркширски акцент имаше някаква семпла самоувереност, която говореше, че момичетата отдавна падат в краката му.

„За какво си мислиш? — скастри се тя сама. — Поне с десет години е по-възрастен от теб. И е обикновен градинар. Ти ръководиш цяла компания. Нямате нищо общо.“ Шарън би го нарекла „лека забейка“. Не че Беки имаше време за подобни неща в живота си.

Може и да я бе отрязал, напомни си тя, но на нея се подчиняваха стотици служители. Спасяваше компанията на баща си. Именно тя току-що бе спасила сделката по рефинансирането от пълен провал в Лондон. Какво като той разбира от розови градини? Работеше за нея. Точка.

Изсуши дългата си руса коса и я остави да пада свободно. После извади от гардероба тесни сини джинси и чисто бяла блуза с ръкави до лактите. Закопча я догоре и свали обиците си. Нямаше да се гримира заради този мъж. Разбира се, фон дьо тенът и ружът не влизаха в сметките, просто искаше да изглежда, както обикновено. Госпожа Моркамб я нямаше, а той трябваше да хапне и да пийне нещо.

„Колкото по-бързо му занеса яденето, толкова по-бързо ще се измъкна“, защитаваше се пред себе си Беки. Прерови хладилника и отдели остатъка от съомгата, малко хляб и масло и парче торта. Извади лед и сипа вода в голяма чаша, нареди всичко върху една табла и отново нахлузи ботушите.

Когато се приближи, той вдигна поглед и се изправи. Беки се постара да не оглежда гърдите му. Беше се изпотил и малки капчици се търкаляха по тъмните косъмчета, които се сгъстяваха изкусително надолу към средата на корема му.

— Благодаря. — Лоугън взе чашата минерална вода и я пресуши на един дъх, като изтри устни с опакото на ръката си. — Имах нужда от вода. И може да ми донесете още. Обяд? Хм, много мило.

— Заповядайте — каза само Беки.

— О, и за в бъдеще, госпожице Ланкастър, ще трябва да оставите някоя врата в къщата отворена за нас. Ще водя тук работници и ще трябва да имаме достъп до тоалетна.

— Добре — съгласи се Беки.

Той се отпусна тежко на тревата и потупа мястото до себе си, сякаш я канеше.

— Ще се присъедините ли към мен?

— Вече хапнах — отвърна тя.

Лоугън я огледа. Да, слуховете бяха верни. Гарет, зидарят, с когото работеше, го бе задявал предната вечер в бара, че е приел поръчката само за да огледа американката, която притежава имението. Не че беше вярно. От години му се искаше да се добере до градините на Феърфийлд и когато тази поръчка бе изникнала, бе я приел начаса,

въпреки препълнения си график и по-добрите оферти, които му предлагаша други клиенти. Имението Феърфийлд бе почти изцяло издържано в елизабетински стил. Това за него бе приятна промяна след безбройните проекти в стила на осемнадесети век, които бързо се превърнаха в негова специалност. Но със сигурност изпитваше любопитство. От пристигането му в този край на страната през миналото лято слушаше да се говори за нея. Американка и богата наследница. Това почти стигаше, за да откаже поръчката, защото непрекъснато се разправяше с богати и капризни собственици. И вече бе достатъчно преуспял, че да може да си позволи ако не хареса някого, да му го каже в очите.

Но ето че сега бе срещнал нея. Млада, около двацет и пет годишна. С мека бяла кожа и дълга златна коса, която съблазняваше всеки мъж да си поиграе с нея. Толкова млада, че си личеше колко е неуверена. Войнственото ѝ държане бе доста сладко. Разсеяно си представи тези дълги крака, отпуснати върху белия пясък на някой плаж. Може би с жълт бански или само по дълбоко изрязано долнище, което контрастира с тена и с дългата ѝ светла коса. Приличаше на момиче, което лакира ноктите на краката си. Представи си как водопадът от руса коса се спуска върху малките ѝ стегнати гърди и гали бледорозовите им зърна, карайки ги да настръхват, преди още той да ги е докоснал.

Беше прекалено млада за него, но това никога не бе спирало Уил Лоугън да разсъблече мислено някоя жена. Правеше го с всяка поне малко привлекателна жена, а Ребека Ланкастър определено се класираше в челото. Със сигурност не бе виждал много като нея в Роуздейл. Или пък някъде другаде. Мислите му се отклониха към бившия ѝ приятел. Някой си лорд. Изглеждаше слабак. Лоугън веднага го прецени. Очарователен, изтънчен, изискано облечен и страхливец. Лоугън беше борец и можеше да подуши друг себеподобен, както и някоя възбудена женска. Рупърт Ланкастър не се числеше към тях. В очите му имаше нещо дребнаво и подло, пък и навярно тежеше едва седемдесет килограма, дори с мокри дрехи. Висок и слаб, приличаше на човек, който никога не е вдигал нещо тежко през живота си. Не би могъл да се справи с това момиче.

Харесваше му, че успя да я извади от равновесие. Забеляза как се бе изчервила и как се стараеше да не гледа гърдите му. Жените често

реагираха така, когато си свалеше ризата.

— Може би е добре да си сложите тениска — каза тя.

Лоугън отхапа от съомгата и задъвка бавно. Вкусно беше. „За тази принцеса всичко е първо качество“, помисли си той.

— Няма смисъл. Ще прогизне от пот. — Намигна ѝ и с това я накара да се изчерви още по-силно. — Няма нищо лошо човек да свали ризата си в горещината, госпожице Ланкастър. Може би трябва да опитате и вие.

Той погледна закопчаната ѝ догоре бяла блуза. Копчетата щяха лесно да се разтворят, ако прокараше ръка отпред. Представи си какъв е сутиенът ѝ. Девственобял памук, а малките ѝ зърна настръхнали вътре...

О, този път прекаляваше с фантазиите! Усети как пенисът му неумолимо набъбва под джинсите, плътно прилепнали по тялото му. Ядосан на себе си, рязко се извърна. Бяха минали цели две седмици, откакто бе спал с жена за последен път, след като изпрати Елзи да си събере багажа. Не биваше да рискува с глупави млади момиченца.

— О, стига с шегите! И можеш да ми казваш Беки.

— Добре, Беки — сопнато отвърна той, — благодаря за обяда. — Остави чинията обратно върху таблата и я подаде. — Трябва да се връщам на работа.

Вдигна лопатата си и така прекрати всякакви спорове по въпроса.

„Ще ми се да имам куче! — беснееше мислено Беки, докато крачеше към къщата. — Ако имам куче, щях да изляза на разходка с него. Да се махна оттук.“

Ако тръгнеше да се разхожда сама, Уил Лоугън щеше да си помисли, че се опитва да избяга от него. А тя не би понесла подобно нещо.

Прибра се в къщата и взе книга от библиотеката. Нещо, което да отвлече напълно мислите ѝ, един от съвременните романи с тънки корици. Джаки Колинс, „Кучката“. Идеално. Точно както я караше да се чувства Лоугън. Опита да се съсредоточи върху бизнеса, да обмисли какво би могло да се направи с допълнителния заем, но нямаше полза.

По-рано ѝ бе трудно да спре да мисли за „Ланкастър“, а днес ѝ бе просто невъзможно да се съсредоточи върху компанията.

Седеше на дивана и се опитваше да чете. Нямаше особен резултат. Погледът ѝ все се отклоняваше към градината, където той работеше под слънцето, трупаше големи купчини пръст и разкопаваше земята. Замисли се дали да не му занесе отново чаша вода, но бе прекалено горда, за да излезе пак. Най-сетне телефонът звънна — тъкмо когато сенките на овощните дървета се бяха издължили, и тя се почувства направо благодарна, че нещо я отвлича от мислите ѝ.

Обаждаше се Кен Стоун.

— По всичко личи — каза той, след като приключиха с любезностите, — че ще имаме известни проблеми.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Компанията се наричаше „Уилсън Шипинг“ и знаеше всичко за тях.

Джослин Уилсън бе основал бизнеса се преди дванайсет години и бе станал една от легендарните фигури на седемдесетте. Беше се специализирал в областта, която момчетата от лондонското Сити наричаха „дънен риболов“. Купуваше изпаднали в беда корабостроителници за жълти стотинки, ликвидираше авоарите им, продаваше недвижимата им собственост и приобщаваше най-добрите части — доколкото оставаха — към собствената си компания.

Уилсън много обичаше периода на рецесията. Харесваха му дори високата инфлация, стачките, недостигът на електричество, защото така набелязаните от него обекти по-лесно банкрутираха. Продаваше достатъчно части от всяка новопридобита компания, за да не разчита на големи заеми, и по този начин можеше да си позволи това, което те не можеха — да разполага с пари. Междувременно бе основал „Уилсън Ферис“. Притежаваше и пътнически, и промишлени фериботи, солидни кораби, които фирмата му рекламираше като евтини превози. А във Великобритания през седемдесетте хората внимаваха за всяко пени.

„Уилсън Шипинг“ имаше име на много преуспяла компания.

А сега бе по петите на „Ланкастър“.

Беки потръпна при тази мисъл. Много ѝ се искаше да изкупи обратно голяма част от акциите на фирмата, за да се превърне в основен акционер, но просто не разполагаше с парите. „Ланкастър“ щеше да опита да продаде мините, за да изплати заема, който току-що бяха получили. Е, край с почивката през уикенда. Бързо облече палтото си, взе чантата си и извика такси. Вече във влака, пътувайки на север, си спомни за потящия се под слънцето Уил Лоугън, който нямаше дори чаша вода за пиене. „Е, какво пък. Нека се поти!“, ядно си помисли тя. Дори да си тръгне и повече да не се върне — все тая. Щеше да намери

кой да направи лабиринта и да засади розовата градина. А сега трябваше да измисли как да се справи с Джослин Уилсън.

— Вероятно няма да е чак толкова трудно — беше й казал Кен Стоун, убеждавайки я да не прекъсва уикенда си и да не тръгва веднага за Уитби. — Просто трябва да се погрижим и за този проблем. Да убедим акционерите да не продават.

— И как? Според нашия план те ще получат пълната цена на акциите си. И тя ще се увеличава.

— „Ланкастър“ не е западаща компания, няма опасност. Можеш да се погрижиш за това и в понеделник, Ребека.

Кен категорично отказваше да я нарича Беки. Отнело й бе доста време, докато го отучи от обръщението госпожице Ланкастър.

— Все пак ще дойда. Състави някакъв общ план за защита, Кен. Начален вариант. Ще се срещнем в апартамента ми.

— В неделя?

— Уилсън няма да почива през уикенда, Кен.

Едуард се озърна бавно. Тя усети как я обзема напрежение, докато чака присъдата му. Изпитваше огромна нужда от одобрението и подкрепата му. И от прошката му за всичко това.

Относно идването й в Англия бяха водили жестока и дълга битка. Сексът след кавгата бе също толкова разгорещен. Едуард не я остави да направи и две крачки, притисна я здраво, повдигна брадичката й и прикова устните й с целувка, ръцете му обхванаха дупето й през тънката материя на копринения й панталон и той започна да я гали отдолу, докато тя изпадна в див екстаз. Накара я да го чака, докато разкопчаваше мъчително бавно всяко копченце на копринената й блуза, докато свеждаше прошарената си глава към сутиена „Ла перла“, който с мъка побираше гърдите й, и галеше с дъха си зърната й, които набъбнаха толкова силно, че дантелата безмилостно се впиваше в тях. Лита направо не бе на себе си, когато той най-сетне остави дрехите й да се свлекат на земята в мека купчинка и проникна в нея. Тя изгаряше и пламтеше за него, кръвта пулсираше в слабините й и той го усещаше, галейки кожата й.

Но после, когато тласъците му станаха забързани и той се изпоти, а дишането му стана накъсано като нейното, Лита си отмъсти.

Ръцете ѝ се плъзнаха надолу, за да подразнят нежната му кожа, а ноктите ѝ леко го одраскаха. Любеха се върху смачканите дрехи на пода, разпилени по скъпия персийски килим. Той изстена и Лита разбра, че го е победила. Заедно с удоволствието, усети и прилив на власт. Изви гъвкавото си пищно тяло и се намести върху него, пълните ѝ гърди се залюляха пред очите му, яхна го, а тъмните ѝ като оникс зърна, настръхнали от възбуда, сочеха право напред. Той се опитваше да запази самоконтрола си, докато тя го притисна в себе си, свивайки горещата си женственост около него.

Удоволствието, което бе започнало да я изпълва цялата, стана поосезаемо и Лита усещаше как всеки прилив на екстаз се превръща в наситен с невероятно блаженство миг. Трябваше да прехапе устни, за да не се предаде. Погледна надолу към Едуард — бъдещия си съпруг. Да го вземат мътните дано! Наведе се напред, така че големите ѝ гърди се отъркаха в побелелите косъмчета по гръдния му кош, лъскавата ѝ коса галеше тялото му и той вдъхваше аромата ѝ. Едната ѝ ръка се протегна надолу, за да си поиграе още с него, а другата драскаше с нокти пламналата му кожа. Лита безмилостно продължаваше да се поклаща в подлудяващ ритъм, докато Едуард повече не успяваше да се сдържа и избухна в нея с дълбок стон. Тогава и тя се предаде и цялото ѝ тяло се разтърси от оргазма, който изпита. После се отпусна върху него и го целуна страстно.

Това бе последния път, когато се бяха любили. Ненаситната му жажда за Лита после бе изместена от кипящия гняв, че тя наистина заминава.

— Само за шест месеца — бе обещала Лита. — Само колкото да се установят европейските ми офиси. Да намеря талантиливи служители и нещата да потръгнат.

— Ще видим — безизразно бе отвърнал той.

Затова сега се чувстваше толкова щастлива, че Едуард се е съгласил да дойде да я види в Лондон. Беше пристигнала тук преди по-малко от две седмици и веднага бе открила мястото, едно истинско бижу — модернизирана стара къща над бивши конюшни, в Кенсингтън, с две спални и мъничка, застлана с камъни градина отзад. Лита я бе наела за шест месеца. Държеше да покаже на Едуард договора за наем, за да повярва в искрените ѝ намерения, но той не прояви никакъв интерес. Сега бе тук, във Великобритания, на

поредната командировка за пазаруване. Този път търсеше да купи картини от някои от най-нашумелите художници — Джаксън Полък и Дейвид Хокни. Беше й позвънил от стаята си в „Риц“.

— Може да намина, за да видя как си се настанила.

Лита, току-що разопаковала багажа си, се бе опитала да прикрие възлението в гласа си.

— Хайде идвай.

Упъти го как да стигне и изтича до любимия си индийски ресторант за готова храна, която сега държеше на плота във фурната. Шампанското се изстудяваше. И той бе тук.

— Интересно — каза най-сетне Едуард.

Лита се усмихна. От неговата уста това бе голям комплимент.

Погледна към нея. Прекрасната ѝ усмивка огряваше цялото ѝ лице. Господи, колко млада беше! Толкова млада и упорита. Затова бе съдържал импулса си да ѝ предложи брак. Твърдоглавата Лита, целеустремена и дръзка.

Животът му бе в Америка. Не си представяше и нейният да не е там. Знаеше, че новата ѝ страст ще премине само след няколко месеца. „Ню Уейв“ дори не бе достатъчно добре утвърдена в Америка, за да се мести тя тук.

— Доста добре изглежда, нали? Не исках някой да си помисли, че съм дошла в Англия и съм станала сноб.

Той се засмя.

— Никой не би си помислил такова нещо за теб.

Лита бе обзавела жилището си по последна мода. Напълно различно от скъпите килими със сложни шарки и махагоновите нощни шкафчета в неговия апартамент в Ню Йорк. Зад старомодната английска входна врата от дъб се простираше истинска фантазия в стил Джеймс Бонд. Интериорът приличаше на филмов декор. На пода лежах дебели пухкави килими, в които кракът потъваше дълбоко, телевизорът се показваше на дървената си стойка, когато човек натиснеше копчето на дистанционното, имаше ниски шоколадовокафяви масички, големи гледала навсякъде, като това в банята бе обградено от електрически крушки. „Лицето ѝ — помисли си той разсеяно — е достатъчно младо и красиво, че да си го позволи.“ На страничната масичка от тъмно стъкло бе струпала цял куп списания „Вог“, „Ел“, „Татлър“ и „Харпърс“. А в спалнята, освен огромно легло

с метална рамка, се виждаше стъклена витрина, върху която бе елегантното ѝ металическо куфарче с гримове. Мястото му хареса. Беше младежко и свежо и като се има предвид, че се намираха в сивия и подгизнал Лондон, бе изненадващо и шокиращо. Също като приятелката му.

Едуард се замисли за облекчението, което бяха изпитали някои от партньорите му, когато разбраха, че Лита заминава за Европа. Предпочитаха той да е свободен за светските прояви, свободен да флиртува с всички важни особи от висшето общество. Не че имаше нужда от това. Компанията вече бе достатъчно престижна, за да не се налага да флиртува с клиентите си.

— Ще излезем ли на вечеря? — попита той.

— Не. Ще останем тук. — Хвана го за ръка и го поведе към кухнята, в средата на която имаше кътче за хранене. Да, чудесно място за само момиче. — Обичаш ли индийска кухня?

— Харесвам я в Индия.

— Тук е почти същото. Повярвай ми, много ще ти хареса. — Тя отвори вратичката на фурната и се зае да сипва различни гозби от малките алуминиеви контейнери в порцелановите чинии, които впрочем бяха доста неподходящи за случая, „Ройъл Дултън“. — *Пиле тика марсала, зеленчуци дал, агнешко басан паранда...*

Ухаеше много вкусно.

— Ще опитам от всичко.

Лита извади от хладилника бутилката шампанско и я отвори. „Перие Жуе“, одобрително отбеляза Едуард. Съвсем не ѝ личеше да страда особено тук. Тя напълни високите чаши, подаде му първата и после я чукна със своята като за тост.

— За какво прием? — попита Едуард.

— О, не знам. — Тя сви рамене. — За Англия. За живота. За всичко.

Според Лита след половин бутилка вино той най-сетне бе започнал да се отпуска или поне мъничко се бе успокоил. Отвориха и втората бутилка ледено шампанско и се сгушиха на мекия диван, тапициран със светла кожа, който се намираше срещу огромния екран на телевизора. В единия ъгъл на стаята имаше малък и добре зареден

минибар, както и високи столове край барплота, но тази вечер едва ли щяха да го използват.

— Сигурна ли си? — тихо я попита той.

Лита леко го докосна с устни по шията:

— Да, скъпи. Трябва да ме разбереш. Искам „Ню Уейв“ да има глобално присъствие.

„Та те едва са се появили на сцената в Ню Йорк“, помисли си той, но премълча. Тази вечер тя изглеждаше прекрасно. Беше слънчева привечер през май, тъкмо на границата между пролетта и лятото, и в Лондон бе топло, а през прозорците струеше обилно ярка светлина, с розовите и червени оттенъци на залеза. Лита се възползваше от хубавото време. Носеше бяла, плътно прилепнала рокля от много тънка материя и с тънки презрамки. Дрехата предизвикателно обгръщаше големите ѝ гърди, спускаше се по тънката ѝ талия и после се разширяваше леко, но без да скрие стегнатото ѝ закръглено дупе. Дължината ѝ стигаше до средата на бедрата ѝ, които, както той мислено отбеляза, бяха също толкова стегнати и коприненомеки, както последния път, когато ги бе галил. Роклята допълнително подчертаваше златистата ѝ матова кожа, толкова изкусителна, че човек изпитваше желание да я свали от тялото ѝ само за да провери дали то навсякъде е също толкова перфектно. Не му се искаше да разваля всичко, като изтърси нещо глупаво. Нито да мисли прекалено много за връзката им и какво прави тя в Лондон.

Когато Лита Моралес изглеждаше така, мозъкът му отказваше да работи нормално.

— Е, кой ще бъде първият ти клиент?

Тя стана и отиде до красива бяла етажерка. Едуард гледаше как мускулите на високото ѝ стегнато дупе се свиват и разпускат под бялата рокля и усети слабините му да пулсират. По дяволите! Направо бе прирастен към нея.

Лита извади изрезка от вестник и му я подаде. Той забеляза, че статията е прилежно изрязана и внимателно запазена, сякаш е банково извлечение. Твърдата ѝ решимост личеше във всичко, с което се захващаше.

— Този човек. Джослин Уилсън.

— Той знае ли го? — меко попита Едуард с един от онези изблици на просветление, които толкова я объркваха.

— Ще разбере. — Тя изгълта шампанското от чашата си и се наведе към него, отърквайки настръхналите зърна на гърдите си в ризата му. Взе чашата от ръката му и го целуна, като плътните ѝ, сочни устни плениха неговите, а езикът ѝ палаво се гмуркаше в устата му. — Хайде идвай в леглото!

Офисите на Джослин Уилсън бяха разположени в една от многото красиви сгради на Сейнт Джеймс Стрийт, до площад „Пикадили“, близо до „Хачърдс“ и всички скъпи и отбрани магазини за ризи и обувки, където Едуард обичаше да пазарува. Навсякъде се носеше усещането за пари и власт. Трупано с години богатство. Не някакви си новобогаташи, които биха наели латиноамериканско момиче от Ню Йорк, едва прехвърлило двайсетте.

Лита бе минала оттук два пъти. Като проучване на терена. Познаването на клиента представляваше много съществена част от рекламния бизнес. В Търговския регистър пък се бе запознала с годишните отчети на „Ланкастър Холдингс“ и на „Уилсън Шипинг“. После бе позвънила в офиса на „Ню Уейв“ в Ню Йорк. Благодарение на връзките си Джанис успя да намери отзиви в английската преса и Лита прекара цял уикенд в четене на истории за Ребека, Рупърт и малката им семейна империя.

„Сигурно е страхотно да си роден със сребърна лъжичка в устата!“, горчиво си мислеше тя, докато прелистваше изцапаните с мастило страници. Лорд Ланкастър ѝ се усмихваше от палубата на поредната яхта или облегнат на своя ролс-ройс... Ребека организираше бал в огромното си провинциално имение, на който присъстваха цял куп сноби с титли и кожени палта. Прочете и историите за раздялата им. Сякаш на някого му пукаше за глупавата им любовна връзка. Лита съжаляваше единствено, че Рупърт Ланкастър бе изчезнал. Според „Дейли Мейл“ той караше ски в Сейнт Мориц. Сигурно и там се опитваше да измъкне чрез измама пари от някоя богата европейка. Лита разполагаше с Ребека Ланкастър, която очевидно никога не е била принудена да работи и ден през живота си. Късче по късче тя сглоби картината на живота ѝ. Родители аристократи, наследява имение и богатство още като бебе, израства в Америка. Лита познаваше такива като нея. Бостънски госпожици в Хамптънс, които никога е работеха и

по цяло лято играеха тенис, с бели плетени пуловерчета и диамантени гривни на китките. Цялата почервения от гняв, докато четеше за живота на почитаемата Ребека Ланкастър и си припомняше собственото си детство, когато бе чистила до припадък малкия апартамент на семейството си, защото това бе единственият начин да се пребори с хлебарките. И как бе започнала от нулата и с мъка си бе пробивала път в рекламния бизнес, чак до момента, в който бе основала собствената си малка фирма. Разбира се, госпожица Ланкастър не се бе сблъсквала нищо подобно. Тя бе получила наготово мястото на главен изпълнителен директор в конгломерата на татенцето си, а после бе оставила непрокопсаното си гадже с титла да съсипе компанията.

Лита не се заблуждаваше от няколко добри отзива, излезли напоследък за „Ланкастър“. Този господин Стон, а не Беки, имаше заслуга за някои мерки по снижаване на разходите, но съдейки по предишните отчайващи публикации в британските вестници, всичко щеше да се окаже напразно. Джослин Уилсън никога досега не бе губил битка. И тя щеше да се погрижи да не изгуби и тази.

Споменът за това как Ребека бе стояла на горната площадка на стълбището и безстрастно бе наблюдавала, докато тя изливаше сърцето си пред Рупърт, я изгаряше като огън.

Е, беше чакала две години. Сега идваше време за разплата.

Отне ѝ цяла седмица да си уреди среща с Уилсън. Това не я изненада. Този човек бе истински работохолик и всеки миг от деня му бе запълнен от делови ангажименти. Освен това обичаше да възлага много голяма част от работата си на своите заместници. Но Лита нямаше да рискува да ѝ откаже някакъв безименен чиновник в костюм. Щеше да направи предложението си лично пред Уилсън.

Най-сетне той се съгласи да ѝ отдели десет минути в четири и четиридесет в петък следобед. Лита избра строг тъмнозелен костюм с пола, стигаща точно до коляното, чифт официални обувки на нисък ток и чорапогащник от „Уолдорф“. Сложи съвсем лек и свеж грим, пристегна косата си на френска плитка, опитвайки да изглежда малко по-възрастна, и добави чифт семпли перлени обици. Искаше Джослин Уилсън да види в нея сродна душа. Вярно, сега той бе от висшата класа — като Ланкастъррови, но произхождаше от бедно семейство.

Баща му бил окаян комарджия и се налагало майка му да прекарва дълги часове в изнурителна работа, за да издържа семейството, включително и зад щанда в магазин. Сега тя самата пазаруваше в „Хародс“. Уилсън бе пропуснал ходенето в университет, за да започне да печели пари. И бе много добър в това.

Лита му се възхищаваше. Не бе позволил на рецесията и разтърсваната от индустриални стачки британска икономика да го забави. Знаеше, че той не работи с много жени в бизнеса, но предпочиташе да вярва, че е човек без предразсъдъци.

Всичко зависеше от това дали ще го убеди, че тя може да му спечели много пари.

Беше се подготвила най-старателно. Имаше цял куфар с изрезки, предишни кампании в Ню Йорк и оценки. Предварително бе планирала всеки детайл от срещата, включително и какъв парфюм ще използва. Сега седеше върху махагонов стол в офиса му, а сърцето й биеше като полудяло.

Прехвърлилата петдесетте секретарка на Уилсън с шотландски акцент, строго официална и представителна в кариерния си костюм, дойде при нея. Гласът ѝ звучеше сериозно като на библиотекарка:

— Госпожице Моралес, господин Уилсън ви очаква.

Времето бе дошло.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Трябва да разберете, госпожице Моралес, че за мен е много необичайно да обсъждам бизнеса си със...

Уилсън, над петдесетте и облечен в безупречен костюм, махна с ръка към Лита. Офисът му изглеждаше точно както очакваше — строг, с тъмночервени тапети и маслени картини по стените, бюро от тъмно и лъскаво дърво, а столът под нея бе с черна кожена тапицерия.

— С една млада жена ли? — подсказа му тя.

Той присви очи.

— Да не сте от онези войнствени феминистки, госпожице Моралес?

Тя само сви рамене.

— Единствената ми кауза е моята компания. „Ню Уейв“ е малка агенция, господин Уилсън, но сред клиентите ни са доста престижни фирми, благодарение на предишната ми работа за „Дохъни Инкорпорейшинън“ в Манхатън...

Той леко се прокашля.

— Познавам работата ви, госпожице Моралес, иначе не бих се съгласил да се срещнем. Всъщност нашият ферибот за Скандинавия изгуби част от пазарния си дял в последно време, което е доста неприемливо, и ако цените ви са значително по-ниски от тези на конкурентите ви, готов съм да разгледам предложението ви за тази поръчка.

— Значително по-ниски ли?

— Ще се наложи сериозно да намалите таксите си, за да се установите от тази страна на Атлантика, което, вярвам, бързате да сторите.

Лита се усмихна, преди да успее да се сдържи. Нагъл тип. Харесваше ѝ как разсъждава.

— Ако ми позволите, господин Уилсън, предпочитам да ви отправя контрапредложение. Отнася се до офертата, която сте направили наскоро към „Ланкастър Холдингс“.

— Едва ли ми е нужна реклама за това — пренебрежително махна с ръка той.

— Сър — малко нервно каза Лита, — ако ми позволите да ви представя предложението си, ще приключим срещата за по-малко от осем минути.

Той се облегна назад в стола и допря върховете на пръстите си, давайки й знак да продължи.

— „Ланкастър Холдингс“ е малко необичаен случай за вашата компания. Те реализират малка печалба, имат уместно финансиране, търсят купувач и се надяват да намалят драстично разходите си. Ако представят ситуацията добре, акционерите им може да решат, че си струва да запазят акциите си, макар да не са получавали дивиденди от години. Вие търсите да изкупувате на изключително ниска цена. Освен това досега не сте загубвали сливане. Репутацията ви кара по-малките фирми просто да вдигнат ръце и да продадат всичко.

Уилсън съвсем леко повдигна вежда. Тя видя, че е впечатлен, и продължи също толкова целеустремено:

— Затова да преследвате „Ланкастър“ е донякъде рисковано за вас. Или ще превземете на доста ниска цена една доста по-голяма фирма от предишните ви цели, или ще загубите репутацията си на непобедим противник. Нещо, което трябва да се избегне на всяка цена.

— Не на всяка цена, госпожице Моралес. Аз приемам разходите много сериозно. Не ги обичам.

— Разбираемо е, сър. В този случай вашата цел е да убедите акционерите, че цялата реорганизация на „Ланкастър“ е като пренареждането на шезлонгите върху палубата на „Титаник“. И че могат да се отърват от мъчителните фирмени доклади, в които се описват загубите, като просто ви продадат акциите си на разумната цена, която им предлагате. Трябва да бъдат убедени, че усилията на „Ланкастър“ да реструктурират компанията са обречени. Мога да ви помогна в това отношение.

— Как?

— Господин Уилсън, в корпоративен план връзките с обществеността са ограничени. Обикновено представянето се свежда до снимки на президента на компанията как позира с огромен чек, който е дарил за някаква благотворителна кауза, или как изготвя годишния доклад, или спонсорира за спортно състезание. Предлагам

да направим нещо различно за вас. Агресивна реклама. Ще открия и ще се постарая пресата да научи за всеки проблем на „Ланкастър“, на целия холдинг, на профсъюзите им и на ръководните им кадри.

— И откъде знаете, че има проблеми?

— Винаги има — отвърна тя. — Ако се обърна към водача на профсъюзната организация в корабостроителниците им, той вероятно ще ми помогне да ги потърся. Ако задам няколко провокативни въпроса относно разходите на открито събрание на компанията, със сигурност ще успея да предизвикам някои неразбории. Винаги има достатъчно проблеми. Лихвеният процент също е проблем.

— Вие сте рекламна агенция.

— Вярно е. Но искаме да навлезем и в сферата на връзките с обществеността. Това е шансът ни да започнем с широко известен случай.

— А откъде сте сигурна, че ще успеете?

Лита забеляза игриво пламъче в очите на възрастния мъж. Тъглчетата на устата му потрепваха леко.

— Просто знам — твърдо заяви тя. — А ето и най-хубавата част. Това няма да ви струва нищо.

Той примигна и за пръв път доби изненадан вид.

— Ще платите разноските ни, разбира се. Но само толкова. И ако превземете компанията, ще получим изключителни права да ви представяме за една година. На цената, която в момента плащате на рекламната си агенция.

— По-малко с пет процента — каза Уилсън.

На Лита ѝ отне около секунда, за да осъзнае, че той всъщност приема.

— Добре — съгласи се тя, като се мъчеше да сдържи усмивката си. — С пет процента по-малко.

— Бях впечатлен от факта — каза ѝ Джослин Уилсън по-късно същата вечер, когато я изведе на вечеря в „Кларидж“, — че познавате толкова добре компанията ми. Обикновено рекламните агенти само нахвърлят бегло проекта.

— Аз вярвам в предварителната подготовка.

— Защо не опитате от пушената съомга за предястие? Според мен е сред най-добрите в света. И бутилка „Круг“. — Той подаде менюто на сервитьора. — Както обикновено, моля.

— Много добре, господин Уилсън. Госпожице?

— О, ще взема яребица — поръча Лита. Тя се наслаждаваше на меката светлина на свещите и нежната джаз музика от пианото. Както и на атмосферата на изискан лукс, заобикаляща я отвсякъде. Англичаните ѝ харесваха, когато не се държаха ужасно покровителствено. „Бих могла да свикна с всичко това“, помисли си тя.

— Знам, че вярвате в предварителната подготовка. Затова ви позволявам да се заемете със задачата.

— И защото ще работим без пари.

— И заради това също — кимна той.

Уилсън имаше няколко много скъпи и дискретни любовници, които живееха на негови разноски в апартаменти в Челси. Мислено ги сравни с американката. Те се обличаха малко по-добре от нея, но никакви скъпи костюми от „Шанел“ не можеха да компенсират невероятните ѝ гърди, тънката талия и разкошното ѝ закръглено дупе. Строгийт костюм не можеше да прикрие формите ѝ. Беше безумно млада. Той за миг си позволи да си представи как Лита го е яхнала, а гърдите ѝ подскачат — едри, все още стегнати и с тъмни зърна. Мммм! Разбира се, никога не би казал нещо гласно. Бизнесът си е бизнес. Човек винаги можеше да си намери компаньонка от висока класа, но парите бяха по-ценни. А Моралес бе изтъкнала няколко много важни пункта.

След излизането ѝ от кабинета му Джослин Уилсън бе позвънил на няколко човека в Америка. Тя се бе оказала доста известна в Ню Йорк, макар че от „Дохъни“ се бяха постарали да очернят името ѝ. Разбра, че на Мадисън Авеню „Огилви и Матър“ вече се бяха опитали да изкупят новооснованата ѝ агенция. Той наистина поемаше голям риск, канейки се да погълне „Ланкастър“. Но вероятно тя можеше да помогне. Изглеждаше агресивна и напориста, но такава бе новата жена на седемдесетте, поне в Америка.

— Какво знаете за „Ланкастър“? — попита той, докато изстискваше лимонов сок върху рибата в чинията си.

— Доста. Мисля, че най-ценното за вас в компанията е Ребека Ланкастър.

— Наследницата. Тя май се справя доста добре в реформирането на фирмата.

Събеседничката му се наведе над масата и обрамчените ѝ с гъсти мигли очи се присвиха опасно.

— Излизала е с плейбой, едва е надхвърлила двайсетте, на практика е чужденка, няма никакъв опит в бизнеса и е просто последната издънка на семейството, довело компанията до разруха. Всъщност тя е истински пасив за фирмата.

— И вие сте малко над двайсетте, госпожице Моралес.

Лита се усмихна многозначително:

— О, да, господин Уилсън, но сега не аз съм под прицел. А тя. Поне дотогава, докато се противопоставя на сливането.

Той кимна.

— Да, полученият наскоро нов заем е предназначен да им даде време, за да продадат няколко оловни мини в Корнуол.

— Това няма да стане.

— И защо не?

— Не знам — отвърна Лита, — но ще разбере.

— От какво ще имате нужда?

Тя се усмихна широко. Вече бе мислила по въпроса.

— Място в офисите ви, петима от анализаторите ви и достатъчно голям бюджет, за да мога да нагостя щедро всеки журналист, когато сметна за добре.

— Получавате го! — не се поколеба Джослин Уилсън. С удоволствие отпи глътка от шампанското си. Внезапно се почувства много спокоен за тази своя инвестиция.

— Все има нещо, което можем да сторим — каза Беки.

Усещаше физическо неразположение. Нищо досега не я бе подготвило за такава яростна атака. Нито трудните преговори с профсъюзите, нито преместването на компанията и продажбата на лондонските офиси, нито дори уволняването на излишните работници и служители. След всички онези събирания до късно нощем с Кен Стоун и екипа му от финансови съветници се чувстваше закалена или поне така смяташе досега. Но атаката от страна на „Уилсън Шипинг“ бе жестока, бърза и масирана.

Пресата. Като делова жена бе свикнала на някой и друг ред във финансовите страници и някоя епизодична, неясна снимка на задните страници. Не бе очаквала тази градушка от критични статии. На таблоидите им бе представена историята ѝ от „човешка гледна точка“, както безпомощно се бе изразил наскоро уволненият ѝ отговорник за връзки с обществеността. Изведнъж започнаха да пишат за нея в клюкарските рубрики, в неделните притурки, в страниците с очерци и нищо от написаното не говореше в нейна полза. Представяха я като безскрупулна американка, дошла наготово чужденка, която била сложила гаджето си начело на компанията, оставила го да похарчи милиони и после се опитала да поправи нещата, уволнявайки хората си. Съпрузи и бащи. Публикуваха сърцераздирателни разкази на пристанищни работници, които бе уволнила, защото не вършели добре работата си, но според вестниците те бяха истински мъченици, представени редом с гротескни описания на бала във Феърфийлд. Някак се бяха добрали до нейни снимки в белия кожен костюм, с който приличаше на Джери Хол, и други, на които бе заедно с Рупърт и държеше чаша шампанско. Страхотно! Не знаеше от кое ѝ прилязва повече — от снимките или от историята под тях. А каквото и изявление да дадеше „Ланкастър“, пресата не проявяваше интерес. Държаха си на тяхната гледна точка и нямаха намерение да я променят.

Четейки статиите, самата Беки изпитваше омраза към жената, която описваха. Явно истината нямаше значение.

— Не мисля, че има нарушения — тихо каза Кен Стоун, — госпожице Ланкастър.

Разбира се, не бяха успели да продадат нищо. Цената на акциите се бе вдигнала. Но само заради надвисналата над главите им заплаха от поглъщане на компанията.

Акционерите се колебаеха. И нещо повече. Секретарката на Ребека трябваше да наеме още две помощнички, за да се справят с всички негативни писма, много от които — от техни акционери. В едно от тях човекът пишеше, че е „забравил как изглеждат дивидентите“.

При други обстоятелства щеше да сметне репликата за забавна.

Стоун и екипът му застанаха на нейна страна. Посъветваха я да забрави за отрицателните отзиви в пресата и да се съсредоточи върху усилията да запознае акционерите с плановете си. Строгите и категорични финансови отчети и прогнози показваха стабилно

съживяване на компанията и възможност за бъдещ растеж. Бяха ги разпратили масово на хората и за известно време изглеждаше, сякаш акционерите на „Ланкастър“ ще издържат на атаката. А сега — отново изненада.

— Но те не могат да докажат, че е имало нарушения, а разпоредбите за безопасност на труда.

Беки ядно тупна купчината писма върху бюрото си. Бяха от Службата по безопасност на труда в Тръро, Корнуел. Жители на селата близо до оловните мини изведнъж бяха започнали да се оплакват, че се разболяват. Твърдяха, че мините отравят водоизточниците им. Службата се канеше да предприеме цялостно разследване.

— Няма нужда. Именно в това е цялата прелест на ситуацията, от гледна точка на Уилсън. Разследването ще отнеме поне година и никой няма да купи мините на цевта, която искаме, след като над главите им виси подобен пасив.

— Мамка му! — изруга Беки, което изобщо не бе в стила ѝ. — По дяволите! Извинявай, Кен.

— И аз се чувствам по същия начин, госпожице Ланкастър — сериозно отвърна той.

Тя се отпусна тежко на стола си. Гърлото я стягаше.

— Проклет негодник! Предполагам, че от банката се обаждат, нали?

— Непрекъснато. Искат среща с нас.

— Ще почакат. — Тя притисна слепоочията си. — Кен, има ли някакъв шанс да открием рицаря на бял кон? Някой благодетел, партньор, вместо търговец, който иска да ни погълне?

— Винаги има надежда — със съмнение в гласа каза той, — но нашите инвестиционни банкери вече са търси ли къде ли не. При проблема с мините и високия лихвен процент...

— Знам. Ще просрочим плащанията. Съществува опасност да доведем акционерите си до просешка тояга. — Беки стана и в очите ѝ проблеснаха сълзи. Примигна, за да ги спре. — Някои от тях са вложили всичко в акции на „Ланкастър“. Не мога да понеса отговорността за разоряването им.

— Какво ще правиш? — попита Стоун.

— Ще се срещна с Джослин Уилсън — тихо каза Беки — Би ли го уредил, Кен, моля те.

Уилсън определяше условията и Беки знаеше, че трябва да ги приеме. Той предложи да обядват заедно в „Дорчестър“ и избра маса, която да се вижда отвсякъде. Беше го очаквала. За Уилсън фирмата ѝ бе най-голямата му цел досега и той предвкушаваше победата. Беки прекара нощта в Лондон, пренебрегвайки програмата за икономии и наемайки апартамент в „Риц“. Вече нямаше смисъл от лишения. Но си струваше да се появи в най-добрия си вид. Избра младежки тоалет — слънчева рокля от няколко слоя шифон в лимоненожълто, която открояваше тена и дългата ѝ руса коса, сандали с висок ток и лек, естествен грим. Вече не се налагаше да изглежда като четиридесетгодишна дама. Отиде по-рано в „Дорчестър“ и отпиваше от коктейла си с шампанско, когато той се приближи до масата — мъж на средна възраст с достолепен вид — точно какъвто си го бе представяла.

Тя стана и се ръкува с него, отправяйки му блестяща усмивка. С удоволствие забеляза, че това явно го изненада.

Уилсън бе шокиран. Това момиче направо сияеше. Пое си дълбоко въздух и усети уханието на „Ларпез“. За какво ли толкова се радваше тя? Беше я съсипал. Седна, размениха си обичайните любезности и поръчаха ордъври. След като сервитьорът донесе бутилка „Пуйли Фуис“, той реши да повдигне очевидния въпрос.

— Вие поискахте тази среща, госпожице Ланкастър.

— Така е, господин Уилсън. — Той разбра, че събеседничката му няма да предложи да я нарича само Ребека. — Тук съм с предложение за вас.

— Каквото и да предложите, няма да промените решението ми да погълна компанията ви, госпожице Ланкастър.

— Така е. Но все пак мога да повлияя на цената, на която ще я купите. Мога да ви спестя поне по две лири на акция.

Сега вече бе заинтригувала стария лешояд. Погледна го в очите.

— Подкрепата на борда за вашата оферта ще ви гарантира сделката. Колкото по-дълго се борим срещу вас, толкова по-голям дълг ще наследите, когато най-сетне погълнете компанията. Парите са важни за вас, а за мен е важна „Ланкастър“. Не искам името на

компанията да се изплъзне от контрола ми. Ако ми оставите името и хотелската верига, аз ще ви отстъпя всички активи на фирмата.

— Хотелската верига ли? Мислех, че разполагате само с един хотел.

— Така е. — Тя му се усмихна обезкуражаващо. — Но може би ще успея да го превърна в нещо истинско. Или поне ще имам възможността да го направя и нищо, носещо името на баща ми, няма да се използва за цели, които не одобрявам.

Уилсън се замисли за няколко мига.

— Дадено — каза и стисна ръката ѝ.

Искаше ѝ се да заплаче, но успя да запази усмивката си.

— Както знаете, господин Уилсън, Кенет Стоун е моят главен финансов директор. Той се справи отлично и почти успя да ни измъкне от ямата, в която бяхме затънали. Ще ви бъде полезен, ако го наемете на работа.

Уилсън попи устни със салфетката си.

— Беше, госпожице Ланкастър, беше ваш главен финансов директор. Със сигурност ще помисля за кандидатурата му, но искам да знаете, че не приемам никакви съвети от вас относно това как да ръководя компанията си. Можете да запазите името и хотела си, но това е всичко. Връзките ви с останалите части от фирмата ще бъдат прекъснати окончателно. След като веднъж получа контрол над дадена компания, не позволявам ни най-малка намеса от когото и да било.

Беки преглътна. Беше мъчително да седи тук и да слуша всичко това. Но нямаше избор.

— Много добре, сър. — „Ще се съвзема — помисли си, докато ровеше в храната си, която сега имаше вкус на пепел. — Това не е край на историята. Заклевам се.“ Взе чашата си с вино и вдигна тост. — За бъдещето! — каза тя.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Беки реши да се оттегли и да излекува раните си.

Уилсън не беше сантиментален човек. Тя всъщност не се учуди от този факт. През следващите две седмици преживя истинско унижение — наложи се да повтаря безброй пъти баналните извинения колко добре за акционерите на „Ланкастър“ ще бъде да се приеме офертата на Уилсън, принуди се да позира за снимки заедно с него, на които му стискаше ръка, сякаш е невръстно хлапе, което предава контрола в ръцете на възрастните. В замяна, като „компенсация“, ѝ бе оставено името „Ланкастър Холдингс“ и единственият хотел на компанията на островите Сили. Освен това получи и обезщетение в размер на шест месечни заплати. И понеже никога не си бе определила голяма заплата, при положение че всичко отново отиваше в „Ланкастър“, обезщетението се равняваше на по-малко от двадесет хиляди лири. Разбира се, получи оферта от Уилсън да купи личните ѝ акции от компанията. Именно тогава изпита истински финансов шок.

Авоарите ѝ бяха оценени на по-малко от сто хиляди лири.

Кен Стоун потвърди най-лошите ѝ подозрения.

— Мислех, че знаеш. Лорд Ланкастър продаде някои... всъщност повечето... от личните ви авоари, твои и негови, за да намали разходите по маркетинговата си програма. Това задържа срива за няколко месеца, доколкото си спомням. Той имаше документи с твоя подпис. Бяха напълно законни, иначе никога не бих позволил...

— Всичко е наред — успокои го Беки.

Вината не беше негова. А на Рупърт. И нейна, защото му бе позволила да го направи. За последен път позволяваше някой да се разпорежда от нейно име. Споменът все още я измъчваше, дори и след време. Замисли се за сметките на Феърфийлд и какво ще стане с къщата, ако не се отоплява през зимата. През ум не ѝ минаваше да се продават картините. Липсата на пари я ужасяваше.

Наследница. Каква нелепа шега! Беше загубила почти всичко само за няколко години.

Веднага обяви за продан апартамента си в Йоркшър. Купи го човек от „Уилсън Шипинг“ и Беки дори не можеше да си позволи да му откаже. Беше ѝ заявено, че е „много удобен за централен офис“.

Разбира се, нали затова го бе предвидила!

Бяха готови да ѝ предложат исканата сума и тя не си позволи да прояви гордостта си. От тази продажба получи чиста печалба още десет хиляди лири, след като плати всички сметки и такси. Отиде до местния клон на банката си и внесе парите по сметката си, до последното пени.

Цялата стойност на собствеността ѝ възлизаше на сто двадесет и седем хиляди лири, един малък хотел и провинциално имение. „Никак не е малко за повечето хора“, опита се да се убеди тя. Но за единственото дете на лорд Ланкастър това бе ужасен провал.

Стисна ръка на всеки от екипа си и запази сбогуването с Кен за края.

— Не изглеждаш особено съкрушен, Кен — отбеляза Беки, докато стискаше ръката му.

— Не съм. Имам много предложения за работа.

Тя се почувства леко засегната:

— О! Добре. Това е чудесно.

— Не се тревожи — усмихна ѝ се топло той. — Отново ще работим заедно в бъдеще. Уверен съм.

Беки здраво прехапа устни. Беше успяла да сдържи сълзите си през цялото време, но след като наистина се намери един човек, който да вярва в нея, можеше и да се разплаче.

— Довиждане, Кен — припряно се сбогува тя и изтича навън.

Сега пътуваше с влака на юг. Първа класа, разбира се. Не защото искаше да пилее пари, а защото се налагаше. Не знаеше колко дълго ще успее да запази самообладание и не искаше някой вестникар да я види как се размеква.

— Добре дошли у дома, госпожице! — посрещна я госпожа Моркамб, когато таксито я остави пред входната врата на Феърфийлд. — Тъкмо сложих чайника. Колата е багажа ви пристигна вчера и вече е разопакован.

— Благодаря, госпожо Моркамб. — Беки я целуна по бузата. — С удоволствие бих изпила чаша чай.

Икономката се оживи:

— Точно това исках да чуя. Имате нужда да качите някой килограм.

Беки се взря в зачервеното ѝ лице и разбра, че тя иска да добави нещо.

— Колкото до вестниците...

— Това е истински позор. — Думите сами изскочиха от устата ѝ. — Тези... тези...

— Знам. Но думите не могат да ни наранят, нали така? Няма да им обръщаме внимание.

— Значи всичко е наред, така ли, госпожице? Моята заплата?

— Винаги ще получавате заплата тук, госпожо Моркамб.

„Само Господ знае как ще стане това“, помисли си Беки. Едва ли можеше да си позволи шестстотин лири за икономка. Но тази жена бе работила за семейството ѝ още когато тя е била малко момиченце. Трябваше да намери начин да я задържи.

Госпожа Моркамб сякаш се канеше да каже нещо силно емоционално, но се задоволи само с думите:

— Ще ви донеса чаша чай, госпожице.

— Благодаря. — Беки я последва в кухнята. — Мисля да си взема вана.

Внезапно изпита силна нужда веднага да се потопи във водата. Копнееше да отмие от тялото си разочарованието и страха си, да се пречисти. Възрастната жена ѝ подаде чашка от костен порцелан, пълна с любимия ѝ ароматен китайски чай, и Беки се качи на горния етаж. Влезе в стаята си, затвори вратата и се съблече. Навън вече се смрачаваше, небето бе избледняло в късната лятна привечер и във въздуха се усещаше лек хлад. Напълни ваната с гореща вода и сипа голяма доза от ароматните соли. Вече нямаше да използва скъпите „Флорис“. „Уейтроуз“ предлагаха най-различни евтини соли и тъкмо тях щеше да използва занапред. Остана дълго във водата; сапунисваше дългите си стройни крака, отмиваше прахоляка от кожата си и поглеждаше към градината през прозореца на банята, който бе отворила, за да излиза парата.

Нейната градина. Беше изминал близо месец, откакто бе идвала тук последния път, и мястото изглеждаше напълно преобразено. Овощната градина бе останала наполовина и сега имаше разкошен тъмнозелен гъст жив плет под формата на лабиринт, разположен на

около акър, с извити и сложно преплетени пътечки, скрити сред тях и покрити с мъх статуи, малка каменна пейка с диви рози, покатерили се по беседката над нея. Силно развълнувана и също толкова уплашена, Беки погледна на запад. Не, моравата за крокет си стоеше все още непокътната. Забеляза някакви опънати ленти, очертаващи периметъра. Е, поне тук би могла да спести малко пари. Лоугън сигурно щеше да се върне сутринта. Щеше да му приготви сметката — и край! Потисна надигналото се съжаление. Вече не разполагаше с милиони.

— Обещах ти розова градина — промърмори тя на себе си, — но няма да я получиш.

Приключи с ваната, облече сатенената си пижама с цвят на кафе от „Джанет Регер“ и наметна отгоре копринен халат в същия цвят. Почисти грима от лицето си и върза косата си на конска опашка, а после нахлузи чифт бродирани копринени чехли със златна шевица. Може би имаше нещо вкусно за вечеря. Щеше да хапне, да изпие чаша топъл шоколад и после да си легне с някоя развлекателна книжка. Сутринта щеше да има достатъчно време, за да измисли какво да прави оттук нататък. Зашляпа надолу по стълбите и отиде в кухнята.

— Госпожо Моркамб, аз...

Закова се на прага. В кухнята ѝ седеше Уил Лоугън и пиеше чай. Беше с мръсни ботуши, в косата му имаше листенца от живия плет, а някога бялата тениска бе прилепнала по тялото, мокра от пот, и ясно очертаваше всичките му мускули. Тъмните му очи с гъсти мигли я гледаха замислено и погледът му одобрително се плъзна нагоре и надолу по прилепналата ѝ сатенена пижама. Тя се изчерви, почувствала се напълно разголена.

— Аз... мислех, че вече си тръгнал.

— Не. Така се случи, че не съм. — За миг Беки се наслади на плътния му йоркширски акцент. — Едва седем и половина е — подчерта той.

Да, явно беше прекалено рано да е облечена като за лягане.

— Ще се преоблека горе — измърмори тя.

Очите му пробягаха по тялото ѝ.

— Не се притеснявай заради мен, скъпа.

Беки избяга от стаята.

Втурна се в спалнята и навлече най-семплите дрехи в гардероба си — чифт тесни джинси и ватирана риза. Да, така беше много по-добре.

„Господи, прекрасна е!“, помисли си Лоугън, когато тя се появи отново и изтича надолу по стълбите боса. С чистото си лице, дългата и стегната на опашка руса коса, с тези огромни сини очи и златистия загар на кожата изглеждаше точно като модел от рекламите за почивка в Лос Анджелис. Хищникът у него се зарадва на смущението ѝ. И двамата знаеха, че Лоугън я е видял по бельо, обезоръжаващо женствено, прилепнало по нежните извивки на стройното ѝ тяло и намекващо за чувствеността ѝ. Той си представи нежната извивка на тънката ѝ талия и крехката гъвкавост на тялото ѝ, мечтаейки как загубелите му ръце се плъзгат по гладката ѝ матова кожа.

— Добре — каза Беки. Той се усмихна на опита ѝ да се държи делово, което явно я ядоса още повече. — Господин Лоугън, трябва да поговоря с вас относно работата ви.

— Има някакъв проблем с моята работа ли?

Беки се сепна и застана нащрек. В тона на Лоугън се долавяше опасно предизвикателство.

— Не съм забелязала такова нещо.

— От името на целия ми екип се радвам да го чуя.

— Екипът ви не е тук, нали?

— Не. Тръгнаха си преди няколко часа. Аз трябваше да довърша някои неща.

— Добре. — Тя стисна ръце. — Господин Лоугън, няма да съм в състояние да ви възложя изпълнението на розовата градина.

Той се намръщи ядосано:

— Съгласихте се за розовата градина, както и да не се месите в работата ми. Няма да правя нищо друго на онова място. Мислех, че сме обсъдили въпроса.

— Не, не ме разбирате. Не мога да си позволя розовата градина. Настъпи... — тя отново се изчерви — ... промяна в положението ми.

Лоугън леко помръдна, без да отклони тъмните си очи от нея.

— О, да, четох нещо такова. — Момчетата в бара бяха следили историята с голям интерес, както и хората от екипа му. Ставаше дума за заплатата им. Наложил се да им посочи голямата къща зад гърбовете им, маслените платна и антиките, които ги заобикаляха, когато

минаваха по коридора към тоалетната на долния етаж. — Но ще платите за направеното досега.

Тя настръхна. Изрече го като предизвикателство, сякаш мислеше, че тя ще опита да се измъкне от задълженията си и че ще се наложи да я съди за това. Господи, какъв арогантен тип! Беки се стегна и рязко отвърна:

— Да, господин Лоугън. Ще бъдете възнаграден напълно за усилията ви до този момент веднага щом проверя какво сте свършили и бъда удовлетворена от работата ви. Бъдете така добър да ми представите подробна сметка утре. Ако работата ви е със задоволително качество...

Лоугън скочи на крака, силно разгневен. За каква се мислеше тази малка двайсет и две годишна американска кукла? Беше се потил и трудил над тази градина — един от най-добрите му проекти от години. Беше поел прекалено дребна за фирмата му поръчка и бе отклонил други, по-доходни предложения, само за да сътвори нещо истинско за това старо имение. Беше си направо услуга. А сега тя се осмеляваше да се съмнява в качеството на работата му!

— Не мисля, че бих приел чек от вас, госпожице Ланкастър. — „Тази игра се играе от двама“, помисли си Лоугън. — Като се има предвид случилото се с компанията ви. Предпочитаме да се отбиете до банката и да заверите чека. Или да ни платите в брой. Ще ви дадем разписка.

Думите повлияха на Беки като удар с камшик.

— Много добре, господин Лоугън. Утре в десет ще е най-удобно.

— Чудесно. Докато „проверявате“ работата ми, аз ще ви придружавам. Така всички ваши основателни забележки ще можете да отправяте направо към мен.

— Много добре — повтори тя.

Лоугън остави чашата чай на кухненския плот.

— Ще се видим утре. Точно в десет. — Мина с широки крачки покрай нея и излезе от къщата, без да се обърне назад.

Беки го чакаше точно в десет на следващата сутрин. Беше приготвила разписка, в която трябваше само да се впише сумата. Беше позвънила в банката и ги бе уведомила, че ще се наложи да изтегли

известна сума. После изми и изсуши косата си, гримира се и избра един от най-скъпите си тоалети — вталена рокля в бледорозово на „Кристиан Диор“, която комбинира с плетена жилетка в същия цвят от най-фина вълна, а накрая добави и колие от едри, лъскави перли. Освен това си сложи и едно от наследствените бижута в семейството — изящен пръстен със сапфир, голям колкото половин яйце на пъдпъдък. Гримът ѝ бе лек и в неутрални тонове, но се парфюмира обилно с уханието от рози и ароматен грах, което специално бяха смесили за нея в Париж. Уил Лоугън я обвиняваше, че не може да плати сметките си? Да върви по дяволите! Щеше да му даде да се разбере.

Не се изненада, че той пристигна точно на секундата. Позвъни на вратата тъкмо когато старият стенен часовник отмерваше часа. „Нахалник — помисли си тя. — Сигурно е минал пеша по алеята и после е изчакал часовникът му да покаже точната минута.“

— Здравейте, господин Лоугън! — хладно го поздрави тя, когато отвори вратата.

Носеше безукорен черен костюм и чифт здрави обувки с дебели подметки, които изглеждаха скъпи. Ризата му бе на много фино райе в бледосиньо, а на ръкавелите му се виждаха семпли златни копчета. Беки се помъчи да овладее изненадата си. Беше свикнала да го вижда, облечен в джинси и тениска, изпоцапан целия с кални пръски, и сегашният му вид истински я шокира.

— Проблем ли има?

— Защо?

— Защото ме зяпате.

По дяволите! Точно така беше.

— Съжалявам. Просто не очаквах да видя един градинар...

Тя махна неопределено с ръка.

— О? — В тона му се долавяше враждебност. — Казах ви, госпожице Ланкастър, аз не кося моравите. „Лоугън Гардънс“ се занимава с проектиране на градините и аз съм собственик на фирмата. Когато не работя на обекта, обичам да нося прилични дрехи.

— Разбира се. — „Господи, само дано не се изчервя отново!“, молеше се Беки. Всичко бе объркала. — Заповядайте. Да минем в библиотеката.

„Изглежда страхотно! — помисли си Лоугън. — Донякъде прилича на Джаки Онасис, но е много сексапилна.“ Акцентът ѝ бе подчертано сладък, макар и съвсем не на място в тази къща. Последва я в библиотеката, любувайки се на загатнатата извивка на дупето ѝ под вталения тоалет. Във въздуха след нея се носеше ухание на цветя, смесено с аромата на кожата ѝ. Надменна малка госпожица. Той се озърна — безброй лавици, отрупани с книги в кожени подвързии, разкошна стара камина с фантастични фигури и ориенталски килим на пода. По дяволите! И той би искал да си има такова кътче. Обеща си, че един ден това ще стане реалност. С пари всичко се купуваше, а богаташките деца, които наследяваха такива имения, не ги ценяха и пропиляваха парите си за наркотици и яхти, така че не можеха да ги поддържат.

Лоугън имаше големи мечти. Огледа стаята, за да си припомни точно колко големи.

— Невероятно е! — пророни той, после се сепна. Идеше му да се скрита сам. Не биваше да показва на тази малка принцеса колко е впечатлен.

— Да, красиво е. Тази стая е от петнадесети век. Най-рано построената в цялата къща.

Беки отиде до бюрото, а Лоугън бръкна в сакото си и извади сметката, прибрана в чист бял плик. „Канцеларски материали Смитсън“, забеляза тя веднага.

— Заповядайте.

Сметката бе за цели пет хиляди лири, но изключително подробно описана, с представени цени на сурови материали, транспортни разходи, увеличения на материалите, трудови възнаграждения, дизайнерски такси...

— Тук всичко изглежда наред — тихо каза тя. Искаше да спори с него за цената, но не можеше. Спомни си собствените си смели думи, че тя отговаря за всичко и че парите не са проблем.

— Тогава да идем да огледаме работата ми? — предложи Лоугън.

— Съгласна съм.

Беки леко вирна брадичка — неосъзнат жест на превъзходство, който накара платинената ѝ коса да се разлюлее около раменете. Лоугън с мъка откъсна очи от нея. Тръгна към входната врата, поведе я през кухненската градина, надолу към моравата и лабиринта.

— Както бяхме обсъдили, заразените ябълкови дървета са отсечени и нарязани за огрев. Ще ви стигнат за няколко зими. — Той махна с едрата си ръка към бараката за дърва. — След това според плана ми бяха изкопани бразди и бе засаден добре развит жив плет от тис. Добавихме статуи, рози и една пейка.

Водейки я из лабиринта, обяснението му продължи все така строго и безлично. Беше топло лятно утро и някаква сънлива пчела вече жужеше мързеливо из благоуханната зеленина на листата. Тревата под краката ѝ бе подравнена и тучна, а плетът — подкастрен толкова прецизно и равномерно, сякаш с бръснач. В края на първото разклонение се натъкнаха на покрита с мъх статуя на Персефона, придържаща робата си, бягайки от някого.

Мястото ѝ се струваше направо вълшебно и изглеждаше, като че ли е било засадено още по времето на кралица Елизабет I.

— Вървете откъм лявата страна, иначе може да се загубите. Лабиринтът е малък, но сложен. Планът му е прикрепен към сметката ви.

Беки мълчаливо го следваше. Наистина всичко се сливаше в един безкраен коридор с гладки изумрудени стени. Беше разкошен. Прекрасните статуи се появяваха на най-неочаквани места, а когато той най-сетне я заведе до пейката, момичето не можа да сдържи възхитеното си възклицание. Под ярката и топла слънчева светлина извитата арка от рози приличаше на венец от яркочервени рубини на фона на тъмнозелените тисови клонки — толкова бе романтично, че направо отне дъха ѝ.

Смайването ѝ не убегна от вниманието на Уил Лоугън.

— Харесва ви — каза той.

Не беше въпрос, а по-скоро констатация.

— Да. Много ми харесва. Великолепна е. Благодаря — въздъхна Беки.

Тъмните му очи я погледнаха спокойно:

— Няма защо. Радвам се, че сте доволна от работата ми. Адресът, на който можете да изпратите банковия превод, е на фактурата. Бих казал, че се надявам отново да работим заедно някой ден, но едва ли ще се случи. — Изправи се и тръгна напред. — Ако ме последвате, ще ви преведа по обратния път.

Беки изпълни нарежданията му, чувствайки се смешно малка и отблъсната.

Погледна широкия гръб на Лоугън и реши, че го мрази от цялата си душа.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Имаше да върши много по-важни неща и го знаеше. Трябваше да изчисли колко струва издръжката на къщата, да прегледа основно печалбата от хотела, за да прецени кои разходи да намали допълнително и каква заплата може да получи тя самата. Дали да не си наеме апартамент на остров Сили? Струваше й се доста далеч. Да пътува с корабче до сушата и после с влака до Феърфийлд всеки път, щом й се прииска да се върне у дома, щеше да е скъпо, а и ужасно дълго.

От много мисли за новата ситуация главата й пулсираше от болка.

За пръв път в живота й парите се оказваха проблем.

Полагаше големи усилия да запази самообладание. Да не се отдава на емоциите. А отгоре на всичко не можеше да престане да мисли за Уил Лоугън.

За невероятното му нахалство. Та той е само един проклет градинар, повтаряше си тя. Скъп градинар, определено, но в крайна сметка само толкова. Беки го сравни с надута продавачка в дизайнерски бутик.

Проблемът бе, че сама не си вярваше.

Поразпита тук-там за него. Помоли Шарън да говори с приятелите си в селото. Рупърт бе наел Лоугън, така че тя не знаеше абсолютно нищо за него.

Наученото доста я изненада. Беше от Йоркшър — е, това вече го знаеше — и услугите му много се търсели. Изключително много. Работел в района по друг проект, в парка на един замък наблизо, който реставрирали по поръчка на Националния фонд. За да се заеме „Лоугън Гардънс“ с имението ти, трябвало да се запишеш в дълъг списък от чакащи, а и фирмата не се занимавала с обикновени градини.

— Той всъщност е специалист дизайнер на паркове и градини — обясняваше й Шарън, докато пийваха чай и хапваха препечени

филийки с мармалад в кухнята. — Каквито е имало някога в Англия. Все забравям името на онзи човек, много известен.

— Талантливия Браун?

— Да. Точно той. Е, Лоугън се занимава с това. И тарифите му са страхотно високи. Не мисля обаче, че той самият изкарва много пари.

— Защо?

— Защото харчи много за самите градини. Наема големи екипи от работници, понякога дори и архитекти. Купува само най-добрите растения и предпочита тези, които са отглеждани екологично, а те струват цяло състояние. Затова не печели кой знае какво.

— Печели достатъчно, че да носи скъп костюм! — рязко я прекъсна Беки.

Шарън примигна:

— Не се нахвърляй върху мен, аз само ти предавам онова, което научих. Какво, да не би да ти е одрал кожата със сметката?

— Платих му пет хиляди за лабиринта в градината.

Приятелката ѝ явно се изненада:

— Само толкова? Сигурно е объркал нещо.

— Какво говориш?

— Ами помисли малко. — Тостерът изпиука и тя скочи от мястото си, за да си намаже още една филийка с масло. — Добре развит тисов жив плет, колко струва това? Особено ако е отгледан съобразно екологичните норми. Ти имаш поне двацет такива в лабиринта. А и работниците му, тези неща тежат, а и сигурно е трябвало да наеме машини, за да отсече дърветата, и архитект, който да проектира плана на лабиринта. Според мен е похарчил поне тричетири хиляди. — Шарън сви рамене. — Чичо ми има оранжерия и съм наясно.

Беки се ужаси:

— Нали не мислиш, че ми е направил отстъпка в цената?

— Или е това, или наистина нищо не разбира от сметки — увери я приятелката ѝ.

Беки скри лице в дланите си:

— О, господи!

— Какъв ти е проблемът? Получила си една прилична отстъпка. Не ти ли трябват точно сега тези пари?

— Там е проблемът. Такъв негодник! Не искам съжалението му, не искам да ми прави услуги. И защо, по дяволите, да го прави? Аз живея... тук. — Беки махна с ръка към разкошната обстановка около себе си. — Той се държа грубо, настоявайки да му платя сметката.

— Длъжен е да плати на хората си. Вероятно е настоявал, за да получат заплатите си.

— Трябва да разбере веднага. — Беки поклати глава. — Трябва да му се обадя. Или може би ти ще го направиш вместо мен, Шарън. Просто го попитай дали не е станала грешка при изчисленията.

— Не ме замесвай в това, скъпа.

Беки ядно захапа препечената си филийка.

Шарън си тръгна около един часа. Резултатите от нейните изчисления за разходите, нужни за поддръжката на Феърфийлд, дори и само основните — поддръжка и текущи ремонти, косене на моравата и подрязване на живия плет, заплатата на госпожа Моркамб и отоплението поне на част от къщата през зимата — бяха потискащи.

— И не забравяй, че това не е всичко.

— Какво още?

— Ти. Нали трябва да живееш. Храна, напитки, пътувания. Доста е скъпо да си жив. Нещо, което вероятно не си забелязвала досега.

Така беше. Според Беки остатъкът от наличните ѝ средства щеше да ѝ стигне за около три години, може би и за четири, ако наистина харчи много пестеливо. Но никога досега не се бе ограничавала и перспективата съвсем не я радваше.

— Хотелът носи добра печалба. — Без да обръща внимание на безпокойството, което я обземаше, тя се опита да погледне на нещата откъм добрата им страна. — Отначало се занимавах с него. Преди да разбере какво всъщност прави Рупърт. Само един хотел е, но все пак носи приходи.

— Искаш ли съвета ми?

Беки погледна предпазливо към приятелката си:

— Защо ли си мисля, че и без това ще ми го кажеш?

Шарън се усмихна широко:

— Защото вече имаш опит, скъпа моя. Мисля, че трябва да го продадеш.

За втори път през този ден Беки се ужаси от чутото.

— Само това ми е останало от компанията на баща ми.

— „Ланкастър Холдингс“ не е хотелът, Беки. А самата ти. Ако го продадеш сега, когато е печеливш, ще разполагаш с достатъчно пари, докато решиш с какъв бизнес искаш да се занимаваш. Можеш да живееш от лихвата на парите си, ако внимаваш. Изцяло ли притежаваш този хотел, без никакви дългове и заеми?

— Не.

— Жалко. Но все пак ще имаш печалба.

— Не толкова, колкото си мислиш.

Беки се колебаеше. Мисълта да започне от нулата, да постави едно ново начало бе опияняваща. Може би само това можеше да я измъкне от мрачната дупка, в която се намираше.

Но новото начало налагаше да оправи старите си дългове. А това означаваше да се обади на господин Лоугън.

— Не е в офиса.

Беки държеше телефонната слушалка и едва се сдържаше да не тропне с крак.

— Така казахте и предишния път, когато се обадих.

Момичето отсреща имаше дразнещо пискливо гласче:

— Да, госпожице, а сега има друг ангажимент.

— Не му ли предавате съобщенията ми?

— Да не би да казвате, че не си върша работата?

— Предадохте ли му, че е важно?

— Предадох му точно каквото ми казахте. Не е в офиса. Съжалявам.

Чу се изщракване и връзката прекъсна. Кипнала от гняв, Беки отиде в библиотеката и извади фактурата на Лоугън от папката с документи. Да, най-отгоре имаше адрес.

— Госпожо Моркамб.

— Да, госпожице.

— Ще отсъствам през деня.

— Много добре, госпожице.

Беки грабна чантата си и тръгна към колата си, малко „Рено 5“, което Шарън бе настояла да си купи. Дотук с неговите увъртания и измъквания! Щеше да го издири къде е, да уреди сметките си с него и да продължи с живота си.

Пътуването ѝ отне три ужасни часа. Все още ѝ се струваше странно да се движи от обратната страна на пътя и няколко пъти насрещните коли надуваха пронизително клаксони. Три пъти трябваше да отбива встрани от пътя, за да погледне в картата, после обърка отбивката, загуби се из малките провинциални пътища и най-накрая стигна до целта си с цял час закъснение.

Бъкстед се оказа тихо малко селце в Шропшър, близо до границата с Уелс. Белите улични знаци и табелки с черни букви се облягаха на големи живи плетове — зелени, гъсти и отрупани с орлови нокти и с разноцветните фунийки на грамофончетата. В селото имаше малка пощенска станция с червени керемиди и няколко къщи със сламени покриви, останалите бяха направени от камък и тук-там се виждаше по някоя стара сграда от червени тухли. Беки не забеляза нищо особено в мястото. Имаше бар, „Куин Шарлът“, но тя не се отби да хапне нещо за обяд, въпреки че умираше от глад. Искаше първо да се види с Лоугън, после щеше да се нахрани. И да се прибере по-бързо у дома.

Селото бе прекалено малко, за да са отбелязани улиците му на картата, но пък имаше само четири улички. Беки бързо намери „Суон Лейн“ по адреса от фактурата и зави към нея. „Суон Лейн“ 26, трети етаж.

Много добре. Това трябваше да е по-високата, квадратна тухлена сграда на ъгъла. Единствено тя би могла да има цели три етажа. Паркира, слезе от колата и се приближи. Входната врата беше отключена. На първия етаж се намираше зъболекарски кабинет.

— Мога ли да ви помогна? — попита жената на рецепцията.

— „Лоугън Гардънс“?

Тя посочи нагоре с палец.

— Благодаря — отвърна Беки.

Тръгна нагоре по дървеното стълбище, като отбеляза, че килимът е поизтърган, а стените би трябвало да се пребоядисат. Цялата сграда изглеждаше евтина. Не мизерна прекалено провинциална беше, за да е

мизерна, — но евтина, овехтяла и напълно неподходяща за „търсена“ фирма в каквато и да е сфера на бизнеса.

На третия етаж се спря пред солидна дъбова врата с малка месингова табелка до нея, на която пишеше, че това са офисите на „Лоугън“. Пое си дълбоко въздух и влезе вътре.

Мястото бе тясно и явно не им бе достатъчно. По всички стени имаше метални етажерки, но въпреки похвално голямата площ за съхранение на документи, навсякъде лежаха купчини с книжа, писма, сметки, каталози с розови насаждения, зеленчуци и градински инструменти. Освен това се виждаха отворени кашони с мостри на лопатки за разсаждане и други инструменти и дори няколко торби с тор.

Зад секретарското бюро седеше момиче и дъвчеше дъвка. Беки веднага изпита антипатия и осъзна, че това същото момиче бе отказало да я свърже с Лоугън тази сутрин.

— Мога ли да ви помогна?

— Надявам се. Търся Уилям Лоугън.

Момичето зад бюрото присви очи:

— Вие сте онази дама, с която говорих по-рано, нали?

Нямаше смисъл да отрича — колко ли американци се обаждат на ден?

— Да. Реших, че може да имам по-голям късмет, ако дойда лично.

— Вижте какво, госпожице. — Момичето въздъхна. — Не искам да съм груба, в никакъв случай, но не мисля, че той има желание да разговаря с вас. Предадох му съобщението ви, а той го смачка и го хвърли в кош.

Беки усети как кръвта нахлува в лицето ѝ, но продължи да настоява:

— Предположих, че не иска да говори с мен. Обаче аз искам да говоря с него. Има проблем със сметката ми.

— Проблем ли? — Малкото съчувствие от страна на секретарката изчезна напълно. Сега тя отново се държеше враждебно и повиши тон: — Знаете ли изобщо колко евтино ви излезе цялата работа? Дължим наем за два месеца, обаждат ни се от разсадниците, а вие смятате, че има проблем? Ще ви кажа какъв е проклетият проблем...

— И какъв е?

Беки се сепна. Дори не го бе чула да влиза. Обърна се и видя Лоугън — с черни кадифени панталони, черна тениска и груби работни обувки. Стоеше точно зад нея в тясната стаичка и красивото му лице изглеждаше потъмняло от гняв.

— Предпочитам да го обсъдим насаме.

— Можеш да кажеш всичко, което имаш да ми казваш, и пред Трейси.

Тя погледна към настръхналото момиче. Наистина не ѝ се щеше да обсъжда положението си пред нея. Но Уил се взираше неумолимо в лицето ѝ.

— Моля ви, господин Лоугън. — Каза го тихо. — Шофирах дотук цели три часа, за да поговоря с вас. Не може ли да идем в бара?

Той беше гладен.

— Добре.

— Благодаря — отвърна Беки. Изпита огромно облекчение. Отдаде го на желанието по-бързо да се отърве от Лоугън.

Лоугън донесе напитките им на масата. Барът имаше приятна градина отзад, с голям декоративен храст будлея^[1], покрит с безброй цветове.

— Какво е това? — Той кимна неодобрително към бялото газирано вино, което тя си бе поръчала.

— С кола съм.

— Вярно.

— Мислех, че истинските мъже не ядат зеленчуков пай — отбеляза Беки, обзета внезапно от детинско желание да му отмъсти за заядливата забележка.

— Аз пък много обичам зеленчуков пай. — Той отново говореше със силно изразен акцент. — Казахте, че сте шофирали три часа, за да ме видите. И не искате да говорим пред секретарката ми. Сигурно имате основателни причини.

— Става дума за сметката. Сумата е прекалено малка.

Той тъкмо се канеше да хапне от пая и вилницата му остана във въздуха.

— Какво искате да кажете?

Тя се взря в очите му. Този път нямаше да я накара да сведе поглед.

— Имам предвид, че направих малко проучване, господин Лоугън. Открих колко струват живите плетове, какви са тарифите за услугите ви и че наемате архитекти. Разбрах, че сте поели работата при мен като един вид... овощарска благотворителност.

Лоугън се смая. После избухна в смях.

— Не ми се присмивайте! — срязва го Беки. — Знаете какво имам предвид. Обикновено се занимавате с индустриални проекти и не печелите много, понеже сте прекалено взискателен към качеството. И въпреки това сте ми направили отстъпка от хиляди лири, независимо от...

— Какво? — меко попита той, а тъмните му очи блестяха весело.

— Знаете. Разправията ни. Както и да е, не се нуждая от милостинята ви. Имам много повече пари от вас, за бога, и искам да платя дълга си. Не искам да ви дължа услуги, за които изобщо не съм ви молила.

Лоугън замълча за миг, после отпи солидна глътка от джина с тоник. Погледна я над ръба на чашата си и очите му леко се плъзнаха по тялото ѝ, както бе направил и по-рано. На Беки изведнъж ѝ се прииска да е облякла нещо различно от бялата памучна рокля. Ами ако слънчевите лъчи я правеха прозрачна и той можеше да види сутиена и бикините ѝ? Бяха от бледосиня дантела. Ами ако ги забележеше?

— Нямате ли какво да кажете? — настоя тя.

Уил Лоугън я огледа преценяващо. Това момиче беше невероятно! Представяше си феминистките като грозни жени, които щурмуват университетите, не носят сутиени и отказват да бръснат подмишниците си. Момичето срещу него изглеждаше точно обратното на този образ: загоряла кожа, дълги крака и златна коса — красива блондинка, достойна за прочутия календар на фирма „Пирсли“. Тогава защо, по дяволите, бе толкова ядосана и горделива?

Какво казваха американците? Кипяща от енергия и плам. Да, точно така, плам.

Напомни си, че е с десет години по-млада. Нали вече бе решил, че е прекалено млада за него? Но въпреки това бе предизвикателство. Богата, от аристократичен род, живееше в имение, беше ръководила голяма компания — о, явно я бе довела до банкрут, както разправяха.

Все пак имаше навици да се разпорежда и да ѝ се подчиняват не беше от момичетата, които излизат с мъже като него.

Тя бе за лорд Ланкастър и други такива безгръбначни същества. Но определено харесваше неумолимия ѝ дух. Макар че се нуждаеше от опитомяване, също като дива кобила.

Беше прочел за финансовите ѝ неволи и ѝ бе направил отстъпка в сметката. Навярно беше глупаво от негова страна. Тя имаше право — наистина притежаваше повече пари от него. Но малко му бе дожаляло за нея. Нищо че се държеше като истинска принцеса.

— Изненадан съм.

— Просто ми кажете колко ви дължа и ще си тръгна.

— Ще ми отнеме известно време, за да пресметна. Освен това не искам парите.

— По дяволите! — каза Беки разгневено, готова да му се нахвърли. — Желанията ви нямат значение. Искам да си платя!

— Не можете да ме накарате да взема и едно пени. — Лоугън се усмихна широко. — Но ще ви предложа нещо. Ще хвърляме ези-тура. Ако спечелите, ще ви изпратя сметката си и всичко е уредено. Ще си взема парите от банката и никога повече няма да ме видите.

— А ако загубя?

— Пак ще взема парите. Имам сметки за плащане. — Беки се усмихна доволно. — Но — добави неумолимо Лоугън — за тази цена ще се върна във Феърфийлд да засадя розовата градина и ще излезете на среща с мен, където аз пожелаая.

— Моля?

— Да, тази розова градина не ми дава мира. Не понасям да оставям недовършена работа.

— Имах предвид срещата.

Той я изгледа по онзи спокоен и самоуверен начин, който толкова я смущаваше.

— Ще ми е забавно да ви видя принудена да се държите любезно с мен поне една вечер... Освен това сте много красива, както сигурно знаете.

Беки скочи на крака:

— Няма да продавам тялото си, за да платя сметката си към вас, господине.

Лоугън повдигна едната си вежда:

— Кой е молил за подобно нещо, скъпа? Казах среща. Може би това означава нещо по-различно отвъд океана или сте прекалено изискана дама, че да излезете с човек от работническата класа?

— Не. Разбира се, че не. — Беки извади монета от джоба си, подхвърли я нависоко и я захлупи с длан върху опакоето на тънката си китка.

— Е? — предизвика я Лоугън.

Тя го погледна право в очите.

— Тура. Казвам тура. — После бавно вдигна ръка от монетата и изруга: — По дяволите!

Лоугън се засмя ниско и гърлено.

— Това значи три хиляди лири и една среща, ако обичате, госпожице Ланкастър.

— Можеш да ме наричаш Ребека — нещастно промърмори тя.

— Аз съм Уил.

— Ще ме уведомиш кога е срещата ни.

Написа му чек и се изправи. Той бързо протегна ръка и стисна китката ѝ — леко, но решително.

— Къде тръгна? — попита Лоугън. — Срещата започва веднага.

[1] Наричат го още пеперуден храст. — Б.р. ↑

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Лита сложи в рамка всичките изрезки от вестници. Окачи ги в хубавия си нов офис на Дийн Стрийт, в Сохо, зад лъскавото метално бюро с бъбрековидна форма и стъклен плот. Върху полирания дървен под имаше постелка от обработени овчи кожи, а стилната метална ваза винаги бе пълна с оранжерийни слънчогледи. Всеки ден, идвайки на работа, Лита виждаше на снимките сломеното лице на Ребека Ланкастър. Цялата история бе на показ в снимки и заглавия: от: „Проблемите със сигурността в оловните мини“ чак до: „“Ланкастър” е раздробена, отива в ръцете на „Уилсън“.“

Не разбираше обаче защо това не се оказа достатъчно за нея. Продължаваше да не намира покой.

Едуард искаше тя да се върне в Щатите и Лита го направи. Любиха се в апартамента му и тъкмо в този миг осъзна, че всичко между тях е приключило. Помежду им имаше някаква дистанция. Изобщо не изпита удоволствие.

— Но аз си мислех, че ще се върнеш при мен. — Красивото лице на Едуард показваше колко е ядосан.

— А аз си мислех, че ще се ожениш за мен — тъжно отвърна Лита. — Намерих пръстена, Едуард. Преди месеци.

Той поклати глава:

— Щях да го направя. Все още го искам. Веднага щом си готова да се върнеш у дома.

— Не разбираш ли, Едуард? Не мога да бъда обвързана така. Искам „Ню Уейв“ да се превърне в нещо повече от дребна независима агенция. Ще се налага да летя напред-назад.

— Не става дума за бизнеса.

— Но е така. И за това, че не можеш да ми казваш как да живея живота си. — Тя стана. — Аз съм млада и трябва да мога да върша нещата по свой начин. Работила съм толкова усилено и не искам да се окажа нечия богата съпруга.

Изнесе багажа си и си купи собствена къща във Вилидж. Имаше и сълзи, но бе прекалено заета, за да плаче дълго или да обръща особено голямо внимание на тази раздяла. Скъсването с Едуард бе сладко-горчиво за нея. Болеше я, но знаеше, че е постъпила правилно.

Навярно наистина разбиваше мъжките сърца. Но нямаше намерение да повтаря една и съща грешка. Беше оставила Рупърт да ѝ казва какво да прави и той я бе разорил. Щом Едуард не можеше да я приеме такава, каквата е, значи трябваше да го напусне.

Хари Вайс се зарадва много на връщането ѝ. Показа ѝ рекламните кампании, които бяха организирали за шоколадите „Рич Милк“ и за безалкохолните напитки „Панда“. Клиентите им бяха доволни, продуктите бяха донесли значителни печалби. Според Лита тя би се справила и по-добре, но осъзнаваше, че не може лично да отговаря за всяка рекламна кампания.

Хари винаги успяваше да намери нови таланти хора. Ако смяташе да стане от големите в бизнеса, трябваше да го остави да си върши работата.

— Можеш лично да правиш дизайна на всяка реклама и да поемаме само по двайсет и пет поръчки на година — иронично ѝ подхвърли Хари, когато забеляза изписаното на лицето ѝ колебание.

— Прав си.

— Знам, че съм прав.

— Ще замина за още три месеца за Лондон — ще наема служители, ще започна проекта на „Уилсън“, ще направя представяне на фирмата пред търговските представители. — Лита прелистваше купчината благодарствени картички от клиенти. — Това е страхотно, Хари! Заслужаваш голяма премия. Какво ще кажеш за още пет процента?

— Предпочитам акции.

— Защо?

— Защото не съм глупак, Лита. — Хари се ухили на младата жена срещу себе си. — Виждам накъде вървят нещата.

Лита бе уредила да изнесат вещите ѝ от апартамента на Едуард, докато той е на работа. Внимателно ги разопакова и прибра всички лични неща на съхранение в мазето. После отиде до агенция за

недвижими имоти и обяви, че дава под наем къщата си за два месеца, заедно с обзавеждането.

— Не мога да повярвам, че си направи труда да се занимаваш и с това — отбеляза Хари, докато я караше към летището.

— Човек трябва да внимава и с дребните разходи.

— Каквото и да означава това. — Хари се намръщи. — Ще се справиш ли в Лондон, Лита? Не познаваш никого там.

— Познавам Джослин Уилсън.

— Имах предвид, че нямаш приятели.

— Мога да си намеря. Пък и откъде време за приятели? Ще съм като залепена за бюрото си.

— Жена ми има познати в Лондон. Може да им се обади и да им спомене за теб.

— Много мило, но...

Хари пренебрегна протестите ѝ:

— Трябва да имаш и социален живот, иначе ще получиш нервна криза.

Лита отметна лъскавата си кестенява коса.

— Нервна криза ли? Разсмиваш ме.

— Нека да отгатна. Нямаш време за такава.

Джослин Уилсън удържа на думата си. Лита се оказа много заета. Започна с поръчката за фериботната компания. Успя с лекота да продаде ваканционни пътувания с корабите. Трябваше да се справи също с корпоративното представяне на компанията и с последствията от планираното разпродаване на останките от „Ланкастър“, около които кръжаха лешоядите от различни промишлени отрасли. Сутрин провеждаше интервюта за работа: млади, бедни и талантиливи хлапета, които харесваха музиката на „Ти Рекс“, Бауи и „Дъ Ху“ и които не успяваха да се издигнат в големите компании за връзки с обществеността и рекламните агенции.

Лита очакваше те да са чували името ѝ. Ако работиш в рекламата, трябва да усещаш пулса на бизнеса. Беше много известна в Ню Йорк, а и „Ню Уейн“, с ядрото си ѝ от избягали от „Дохъни“ служители, бе истинско събитие. Ако знаеха това и бяха модерно облечени, ги наемаше. Създаде лондонския клон на фирмата си по

свой образ и подобие и не след дълго получиха първия си клиент извън „Уилсън“. Беше предприемач, който строеше еднакви къщички — квадратни тухлени постройки, всяка абсолютно копие на предишната.

— Противни са — отбеляза Триша Ууд, новоназначената ѝ заместничка, бивша недооценена талантива авторка на реклами за „Y&R“.

— Сигурни. Удобни. Модерни — поправи я Лита.

— Ама разбира се — намигна ѝ Триша.

Рекламата им имаше голям успех. След това, както винаги ставаше при Лита, телефонът се нажежи от звънене. Не само че беше най-търсеното ново лице в града, но и вземаше с цели двайсет процента по-малко от големите агенции.

Единствено с личния си живот имаше проблем. Не можеше да спи. Често се връщаше в апартамента си след десет вечерта, а и тогава, макар да вземаше вана и да изгълтваше набързо вечерята си, сънят ѝ убягваше. Броенето на овце не помагаше, нито приспивателните хапчета със закачливи имена, като „Лека нощ“, от които само ѝ ставаше зле. Не обръщаше внимание на проблема, разбира се, но след близо месец се оказа, че се унася по време на оперативка в офиса.

— Събуди се, шефе. — Чарли Уол, един от рекламните мениджъри, я разтърси леко. Лита примигна и се съвзе. Двама младши художествени редактори стояха пред продукта си и изглеждаха отчаяни. — Мислех, че тази реклама е страхотна, а тя те накара да заспиш?

— По дяволите! — Лита приглади коса с нежната си ръка. — Съжалявам. Работата ви е страхотна. Просто не се чувствам добре. Страдам от безсъние. Можем ли да го отложим за утре? Ще се прибера да подремна.

— Вземи това. — Чарли надраска някакво име и телефонен номер на лист от бележника си и ѝ го подаде през масата. — Казват, че този тип прави чудеса. Сестра ми се обърна към него миналия месец и той я излекува.

— Благодаря — отвърна Лита.

Извини се на останалите и накара секретарката си да ѝ запази час. Докторът се казваше Марк Конрън и същата сутрин друг пациент се бе отказал от часа си. Дали не би могла тя да отиде веднага?

Лита можеше. Въпреки умората и болките в очите, всъщност не искаше да заспива. Заспиването я изпълваше с ужас.

Кабинетът на доктор Конрън се намираше в една от старите, елегантни викториански сгради на Куин Ан Стрийт. Лита се качи в стария, невероятно изискан асансьор с извити решетки от ковано желязо, преплетени в красиви лилии, който се движеше плавно, и слезе на третия етаж, озовавайки се пред врата с дискретна месингова табелка. Стените на приемната бяха покрити с текстилни тапети на „Колфакс и Фаулър“ в стилно наситеночервено. Спретнато подредени списания лежаха върху махагонова етажерка, а диваните навярно имаха антикварна стойност.

„Да — помисли си Лита. — Ще ми струва скъпо.“

— Госпожице Моралес? — Жена на средна възраст със строг костюм от туид ѝ отвори вратата. — Докторът ще ви приеме веднага. Моля, заповядайте.

— Благодаря — отвърна Лита.

Влезе в кабинета и жената затвори плътно вратата зад гърба ѝ.

Вътрешният кабинет бе обзаведен със същия мъжки вкус — фотьойли, тапицирани с тъмночервена кожа, кушетка за прегледи, медицински инструменти, прибрани в махагонови шкафчета. Докторът седеше зад орехово бюро и се изправи, щом тя влезе.

— Госпожица Моралес, нали така? Аз съм доктор Конрън.

Лита прецени, че е около трийсет и шест годишен. Имаше светлокестенява коса, зелени очи и под бялата му колосана престилка се виждаше безукорно скроен тъмен костюм. Носеше семпъл златен пръстен с монограм и златни копчета за ръкавели. Беше внушителен мъж, висок, но не прекалено, може би около метър осемдесет и пет, с орлов нос и квадратна челюст, аристократичен на вид и много привлекателен.

Изведнъж ѝ се прииска да не изглежда толкова окаяно. В мекия септемврийски ден тя бе сложила лека и семпла розова рокля с елегантни обувки на висок ток, но това не променяше нищо. Лицето ѝ изглеждаше бледо и изморено, а очите — зачервени от липса на сън. Кръговете около тях бяха толкова тъмни, че все едно някой я е насинил здравата.

— Здравейте, докторе!

— Значи имате проблеми със съня. Седнете, моля. — Той посочи към дълбокия кожен фотьойл пред себе си. — Това нормално ли е за вас?

— Не. Така е само през последния месец.

— Разкопчайте роклята си, ако обичате.

Бързо и хладнокръвно я огледа, докато тя покорно разкопчаваше нежните копчета от слонова кост, после докосна кожата ѝ със студената слушалка. Лита потръпна.

— Съжалявам. Само за минутка. — Преслуша я и се отдръпна.

— Кога за последен път сте си правили пълен медицински преглед, госпожице Моралес?

— Хм! — Тя се изчерви. — Всъщност никога не съм си правила. Прекалено заета съм.

— Колко време? — Огледа я преценяващо. — Цели двацет и шест години ли?

— Ами започнах като модел, а после като рекламен мениджър. Работата ми е доста напрегната — оправда се Лита.

— Разбирам. — Той се намръщи. — А като дете кога за последно са ви преглеждали?

— Не са ме водили на лекар. Нямахме здравни осигуровки — обясни Лита и гладките ѝ матови бузи се изчервиха още повече. Не ѝ се искаше да казва на този мъж, който очевидно бе много богат, че тя самата някога е била бедна.

Той поклати глава и пристегна ръката ѝ с гумен маркуч.

— Стиснете юмрук, моля.

— Ще измерите кръвното ми налягане?

— Точно така — потвърди той.

— Какво общо има това с проблемите ми със съня?

— Нуждаете се от пълен медицински преглед, госпожице Моралес. Изследвания на кръвта и всичко останало. А сега — добави и по тона му личеше, че няма да търпи възражения, — ако обичате, разкажете ми за работния си режим. Променили ли сте нещо напоследък?

— В момента установявам клон на компанията си в Англия. — Лита сви рамене. — Това е доста сложно. Работя до късно. Но винаги когато мога, гледам да съм в леглото преди единайсет часа.

— А кога се прибирате у дома? — проникателно попита той.

— В десет — призна тя.

Доктор Конрън я изгледа строго:

— Опитвате ли се да наваксате със съня през уикенда? — Той свали апарата за мерене на кръвното налягане. — Сто и двадесет на осемдесет. Отлично. Сега ще ви взема кръв. Стиснете юмрук, моля. — Избърса със спирт вената ѝ, а зелените му очи се впиха в нейните.

— Не съвсем. Опитвам се да подремна понякога. Но работя и през уикендите.

— И в събота, и в неделя?

Лита кимна.

— Само аз отговарям за всичко, докторе.

Доктор Конрън извади спринцовката от ръката ѝ, пълна с гъста и тъмна кръв. Тя погледна надолу и забеляза, че го е направил съвсем професионално — малката дупчица от убождането едва се забелязваше. Думите му прозвучаха много строго:

— Госпожице Моралес, не можете да спите, защото се претоварвате с работа. Връщате се у дома в десет и сте в леглото в единадесет, а се нуждаете от време за храносмилане и за малко отпускане. Освен това не можете да работите седем дни в седмицата и да искате да запазите умственото и физическото си здраве. Незабавно си вземете отпуск, а занапред подредете така работния си ден, че да се прибирате вкъщи не по-късно от седем.

Лита примигна, после се разсмя. Доктор Конрън я изгледа мрачно.

— Нещо смешно ли казах?

— Разбира се, че е смешно. — Тя махна небрежно с ръка. — Може и да е странно за вас, докторе, но аз не мога да работя така. Компанията ми няма да се наложи сама на пазара, а и едва ли си представяте колко ме притиска времето. Моля ви, само ми предпишете някакво лекарство и да свършваме, става ли?

В отговор доктор Конрън натисна едно от копчетата на интеркома си:

— Госпожо Роджърс, госпожица Моралес е готова да си тръгва. Моля ви, запишете адреса ѝ, за да можем да ѝ изпратим резултатите от изследванията на кръвта.

— Гоните ли ме? — разгневи се Лита.

Изразът на лицето му остана спокоен и неумолим:

— Да, госпожице Моралес. Не изписвам лекарства на хора, които не се нуждаят от тях. Ако самата вие не намерите време да се погрижите за здравето си, то аз няма да губя своето време да ви лекувам.

Вратата се откряна леко и влезе секретарката с формуляр в ръката.

— Моля ви, само за минутка — обади се Лита.

— Разбира се, госпожице — каза жената и се оттегли.

Лита не бе свикнала да ѝ държат такъв тон. Резките думи на лекаря я стреснаха. Той изглеждаше достатъчно сериозен и напълно способен да изгуби един богат пациент.

— Съжалявам, докторе. Ще се опитам да направя каквото ми препоръчахте. Ако сте съгласен да ме лекувате.

Той бавно кимна.

— Много добре. Сега... — Погледна часовника си. — Вече е два часът. Искam да си вземете почивка през останалата част от днешния ден.

Прииска и се да възрази, но се спря навреме.

— Предлагам ви да отидете в Дорчестър. Там имат чудесен балнеолечебен център. Добре ще е да ви направят масаж — идеално средство за борба срещу стреса. И се замислете за някакви физически упражнения.

Лита потрепери:

— Аеробика ли имате предвид? Да подскачам, докато гледам касети с Джейн Фонда? Не е за мен.

— Аз лично плувам. Може да опитате с това. — Стисна ръката ѝ здраво и решително. Елате да ви прегледам пак следващата седмица.

Лита послуша съветите на доктор Конрън. Нямаше как да не го направи. Той изглеждаше самоуверен и тя разбра, че рискува живота си, ако постъпеше по друг начин. Отиде на масаж и докато масажистът внимателно размачкваше мускулите ѝ, осъзна, че мисли за него. Беше се унесла и в това отпуснато състояние в ума ѝ изникнаха неканени мисли, които иначе никога не би си позволила. Например колко висок и аристократичен на вид беше той, колко са проникателни зелените му

очи. Харесваха ѝ необичайно красивото му лице, благородният римски нос и властното му излъчване...

„Престани! — скастри се тя. — Да се влюбиш в лекаря си. Абсурдно е.“

Но осъзна, че с огромно нетърпение очаква посещението си в кабинета му през следващата седмица.

— Добре дошли отново. — Доктор Конрън я огледа критично. — Нека да видя. Да, кръговете около очите са изчезнали. Следвате ли предписанията ми?

— Да, докторе — послушно изрече Лита.

Този път се бе постарала. Беше облякла прилепнал кожен гащеризон, идеално подходящ за хладното време. Малко руж на скулите, добре оформени вежди, маникюр и прическа при световноизвестния стилист Видал Сасун. Дългата гъста коса се спускаше като буен водопад по раменете ѝ.

— Бихте ли дръпнали леко долния си клепач, ако обичате? — помоли той, явно без да се впечатли от грима ѝ с цвят на лавандула и изумруд.

— Ще размажа спиралата си — възрази Лита, после съжали. Дали нямаше да я teme за някаква празноглава кукла?

— Въпреки това, трябва да погледна долния ви клепач. Да, много добре. Не страдате от анемия. Обичам да проверявам лично това, което показват лабораторните тестове. — Отдалечи се, седна зад бюрото си и продължи сдържано и напълно професионално: — Ето изследванията ви.

Подаде ѝ листа с резултатите.

„Да го вземат мътните! — помисли си Лита. — Можеше поне да забележи тоалета ми. Отне ми два часа да го и избира.“

— О, колкото до тоалета ви, госпожице Моралес...

— Моля ви, казвайте ми Лита, докторе.

— Добре, Лита. — Усмихна ѝ се и сякаш цялото му лице светна. — Този тоалет не е особено добър за кръвообращението ви. Прекалено прилепнал е и може да наруши притока на кръв. Това е.

Лита се постара да прикрие разочарованието си. Бързо отстъпи към вратата, а после се усмихна на госпожа Роджърс в приемната.

— Кога трябва отново да посетя доктора? — попита тя. — Следващата седмица ли?

— О, не, госпожице. Няма нужда да идвате цяла година. Добро утро, господин Харис — обърна се тя към възрастния човек зад Лита. — Докторът ще ви приеме веднага.

„По дяволите!“, изруга наум Лита, тръгвайки си от кабинета.

Е, какво пък! Може би беше доста незряло да се влюби в лекаря си. Вероятно просто нямаше достатъчно симпатични мъже в работата ѝ, за които да мисли, каза си Лита следващата събота. Спазваше предписанията на доктор Конрън и се чувстваше толкова по-добре, че чак не ѝ се вярваше. След като знаеше, че трябва да се прибере в седем часа, просто работеше по-съсредоточено. Или поне по-разумно. Наложил си да позволи на новите си талантиливи служители да се измъкнат мъничко от контрола на желязната ѝ хватка и в резултат те успяваха да свършат повече работа и по-добре, а Лита имаше възможност да се концентрира върху общата стратегия.

Сега тя се връщаше у дома, приготвяше си нещо за вечеря, хапваше, изпивайки и чаша вино, и слушаше Моцарт или гледаше класацията на последните музикални хитове по телевизията. Чувстваше се спокойна и отпочинала и работеше по-добре. Наистина живееше пълноценно. Ако не се брой липсата на мъж в живота ѝ.

Сега се бе запътила към Спортния комплекс в „Челси Харбър“, понесла малкия си сак марка „Луи Вюитон“, в който лежаха кърпа, кашмирен халат и други нужни вещи. Тук, в съвсем новия модерен център, имаше затоплен басейн с олимпийски размери. Лита бе започнала да тренира плуване и откри, че това много я отпуска. Здравето ѝ се подобряваше. Махна за поздрав на рецепционистката, която ѝ кимна да влиза. Другите посетители трябваше да се разписват, но не и Лита. Всички я познаваха. Влезе в женската съблекалня с бамбукови постелки на пода и огромни шкафчета за багаж и се преоблече в лимоненожълт бански костюм, високо изрязан на бедрата. Върза косата си и нахлузи стегнатата шапка за плуване, после мина през стерилизиращия басейн за крака и влезе в дългото помещение с басейна, със стъклен покрив и оранжерийни растения покрай стените.

— Здравейте! — чу се нечий глас.

Лита подскочи сепнато и замалко да изгуби равновесие върху хлъзгавите плочки. Силна мъжка ръка се протегна и я подхвана.

— Няма да е хубаво, ако си счупите главата.

Тя леко отвори устни:

— Доктор Конрън! Какво правите тук?

Носеше прилепнал черен бански. Лита извърна очи от издайническата издуптина на слабините му, но не знаеше накъде да погледне. Трудно можеше да не се зазяпа в силните и стегнати като на спортист бедра, в изразените мускули на корема с гъсти, коприненомеки косъмчета, слизащи надолу под кръста, или в добре оформените му мускули на гърдите.

— Не съм на работа. Можеш да ми казваш Марк.

— А аз съм Лита — притеснено пророни тя. Пронизваше я болезнено силно желание.

— Много красиво име. — „И красиво тяло“, допълни наум Конрън. По дяволите! Трябваше да ѝ намери друг лекар. Колкото и да се стараяше да се държи хладнокръвно и професионално с нея, не се случваше често такава красавица да прекрачи прага му. За негов ужас, бе усетил тръпка в слабините си още първия път, когато бе положил слушалката си върху невероятните ѝ нежни гърди. Това не биваше да се случва с лекарите.

Сега вече се чувстваше загубен. Беше хлътнал до уши. Виж я само, с тази тъмна матова кожа и перфектен загар с високото дупе, идеално закръглено и стегнато, тънката ѝ талия и големите гърди със зърна, които сякаш му намигаха под изкусителния жълт бански. Беше дребничка и закръглена, с идеални пропорции на тялото — от сексапилната вдлъбнатинка на шията ѝ до извивката на глезена, на който носеше тънка златна гривна. Не би могъл да прегледа отново тази жена, без да го отпишат от медицинския регистър. Трябваше да побърза да се махне оттук. Щом видеше как водата се стича между великолепните ѝ гърди...

О, господи! Ето я отново, онази издайническа подутина в слабините му. Конрън припряно изтича до ръба на басейна и се гмурна вътре.

Лита видя как тялото му се изпъна и зацепи водата с идеално премерени удари. Ако не бе лекар, спокойно можеше да стане атлет.

Нямаше спасение. Зърната на гърдите ѝ настръхнаха видимо. Тя пристъпи към водата и също се потопи, търсейки защита. Не можеше да продължава да ходи на прегледи при този мъж. Помъчи се да измисли някакво извинение. Той плуваше обратно към нея. Но какво да каже? Не и: „О, докторе, не мога да идвам при вас повече, прекалено красив сте...“

Ще му каже, че са я насочили към специалист. Да, точно така. Пое си дълбоко въздух. Той плуваше към нея като истинска огромна видра. После главата му се показва над водата и той се приближи до нея.

— Лита, опасявам се, че не мога да продължа да те лекувам, но мога да те насоча към друг, много способен лекар.

— Н-но... защо? — заекна тя. Едно бе тя да се опитва да намери извинение, но съвсем различно той да отказва да я вижда повече.

Лекарят се усмихна и устните му леко се изкривиха нагоре, което ѝ се стори очарователно.

— Защото изпитвам силно желание да те поканя на среща. Не очаквам да се съгласиш, но... има ли някакъв шанс да обмислиш предложението ми и да вечеряш с мен в „Блейк“ още днес?

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Къде отиваме?

Лоугън погледна към нея и се засмя.

— Хайде, прояви малко търпение. Това е моята вечер и аз определям правилата. Нали не искаш да помисля, че не умееш да губиш облог?

Беки се намръщи:

— Добре де.

Той управляваше колата, сякаш е кон, забеляза Беки, ръцете му бяха отпуснати върху волана и водеха старата бричка плавно по тесните завои на провинциалните пътища. Колата му приличаше на истинска развалина, но Беки не можеше да се преструва, че разходката не ѝ харесва. Надвисналите над пътя дървета сякаш застилаха земята с изумруден килим, изпъстрен със слънчеви лъчи. Скоро дърветата се разрешиха и колата се заизкачва по стръмен хълм, а полята и нивите останаха долу, в ниското.

— Господи, колко е красиво! — въздъхна Беки.

Лоугън ѝ намигна:

— Само почакай.

Най-сетне спря колата на едно открито място, застлано с чакъл. Намираха се на билото на хълма. Гледката бе фантастична — тучни поля, които напомняха за мозайка от зелени ливади и жълти обработваеми площи, а зад тях — тъмната маса на горичка, прорязана от рекичка, проблясваща на слънцето. Хоризонтът леко потрепваше и сякаш танцуваше в жегата.

— Това е... невероятно романтично.

Той се ухили:

— Да, вярно е.

— Нека да позная. Наричат го Дяволския скок.

Лоугън се засмя високо, с дълбок и плътен смях, който огря цялото му лице, и Беки изведнъж усети как бариерите помежду им

падат една след друга. Усмихна му се в отговор и той си помисли, че лицето ѝ прилича на нежно цвете, което засиява под слънчевите лъчи.

Приблужи се до нея. Беки усети слабото ухание на афършейва му и почувства топлината на дъха му върху лицето си. Притвори очи в очакване на целувката му. Всъщност ѝ се искаше да я целуне. И вероятно тайно го бе искала отдавна.

Не бе излизала с никого след Рупърт. Нямахме време, а и не бе пожелавала никого. Но сега...

Погледна чувствената извивка на устните му и нейните се разтвориха леко.

Но Лоугън мина покрай нея и отвори ръждясалия капак на багажника.

— Само това успях да събера в последния момент. — Измъкна отвътре една доста стара на вид кошница за пикник. — Пушено пиле, малко ягоди, бутилка шампанско, вода, сирене и бисквити.

Тя усети как изведнъж огладня:

— Звучи чудесно.

— Не съм измил съдовете вкъщи, затова нямаме стъклени чаши. — Подаде ѝ напукана порцеланова чаша. — Но доколкото си спомням, и тази ще свърши работа.

Беки се изчерви:

— Разбира се.

Лоугън разпъна постелката на тревата.

— Има малко кучешки косми. Талантливия Браун в момента сменя козината си.

— Кучето ти ли?

Очите му просветнаха весело:

— Порода териер. Чудесно куче.

„Също като господаря си“, помисли си Беки.

— Нарекъл си го с името на известния дизайнер на паркове и градини?

— Точно така. Винаги съм харесвал работата му. — Лоугън махна с ръка към гледката под тях. — Идвам тук, защото това ми напомня стремежа към пропорционалност в природата. Модерните градини толкова целят... специалните ефекти... че са забравили за пропорциите и мащаба, в които се крие истинската красота. — Наля щедро от шампанското и ѝ подаде чашата.

— Благодаря. — Тя отпи голяма глътка за кураж и си взе от пушеното пиле.

— Не пропускай и плодовете. Лично ги отглеждам в собствената си градина. — Лоугън взе една ягода и ѝ я подаде. Беки отхапа и меките ѝ розови устни почервенияха от сока на плода. Сините ѝ очи се разтвориха широко, когато усети вкуса. — Страхотни са!

— Не, ти си страхотна.

Комплиментът бе толкова неочакван, че тя за миг не го разбра. После го погледна изненадано.

— Моля?

— Чу ме — спокойно каза Лоугън. — Просто отбелязах колко невероятно красива си.

Бузите на Беки добиха цвета на ягодите.

— Не бива просто така да казваш подобни неща.

— Казвам само каквото мисля. — Той сви рамене. — Е, разкажи ми за себе си.

— Знаеш всичко.

— Само онова, което съм прочел във вестниците. Да видим. — Той я дразнеше нарочно. Беки усещаше как погледът му сякаш смъква роклята ѝ. Беше толкова красив и най-влудяващото бе, че и сам го знаеше. — Английска наследница, която живее в Америка с роднините на майка си, връща се триумфално да оглави огромната си империя, но има неприятности с гаджето и всичко ужасно се обърква.

Беки зяпна смаяно, после, на свой ред, се разсмя високо. Усети такова голямо облекчение, че направо се изненада. Кога за последен път се бе смяла истински? Понякога се чувстваше не на двајсет и две, а на четиридесет.

— Предполагам, че ме мислиш за вятърничава глупачка, която е довела до банкрут компанията на баща си.

Широката му усмивка не трепна.

— Такава ли си?

— Само донякъде. Справих се доста добре, когато поех контрола в свои ръце, но бях оставила други хора да ръководят компанията години наред, без да ги проверя какви са. Така че всъщност отговорността е моя. Доста щети бяха нанесени вече, когато се преместих тук.

Лоугън се приближи до нея.

— Знаеш ли, в момента не си на интервю за работа.

Беки моментално се стегна.

— Искях да те впечатля — рязко отвърна тя.

Той се усмихна самоуверено.

— Защото искаш да имам добро мнение за теб ли?

Вдигна ръце и издърпа тениската през главата си, така че Беки се озова точно до прекрасното му стегнато тяло, загоряло от слънцето, с естествено оформени мускули. Усещаше лекото ухание на кожата му под топлите слънчеви лъчи и се загледа в къдравите косъмчета по гърдите му. От устните ѝ се изтръгна лека въздишка и зърната на гърдите ѝ настръхнаха още повече.

— Не се притеснявай. — Наведе се напред и устните му се озоваха на милиметри от нейните. — Вече съм впечатлен.

После я целуна.

Беки дори не успя да се възпротиви. Не искаше. Меките ѝ устни се сляха с неговите, езикът му предпазливо погали устата ѝ, докосвайки я нежно. Тялото ѝ, пламнало от копнеж, се разтопи в ръцете му, които я повдигнаха, сякаш е лека като перце. Разкопча роклята ѝ и ловко свали сутиена ѝ само с една ръка, докато с другата галеше гърба и меката пухкава кожа на врата ѝ.

— Лоугън...

— Шшшт! Не казвай нищо.

Отрупа с ласки малките ѝ стегнати гърди, докато тя стана напълно готова и разгорещена, тогава проникна в нея и се загуби в меката ѝ, пулсираща сърцевина. Твърдият му гръден кош притискаше нежното ѝ тяло, устните му безмилостно атакуваха нейните.

Лита се притесняваше.

Нямаше от какво да се оплаква по отношение на Марк. Беше повече от мъжествен. Всичко бе постигнал съвсем сам, играеше ръгби, вдигаше тежести, дори се боксираше. Когато я водеше на вечерни партита, беше общителен, забавен, остроумен, понякога дори циничен. Другите жени я гледаха със завист и подмятаха зад гърба ѝ хапливи забележки. Лита им отвръщаше с отмятане на лъскавата си коса и широка високомерна усмивка и доста се забавляваше. С увеличаването на клиентите ѝ трябваше да излиза по-често в обществото. С изненада

откри, че ѝ харесва. Вечеря с важни клиенти и съпругите им се отразяваше също толкова добре на бизнеса, колкото и късното стоене в офиса — дори по-добре — а сега, когато Марк строго следеше за здравето ѝ, Лита бе принудена да се занимава с това все по-често. И се справяше отлично. Но това не приличаше на отминалите дни в Ню Йорк с Рупърт, когато се влачеше след него, отчаяно копнееща той да одобри поведението ѝ. Лита бе уверена в качествата и уменията си, както и в новата си компания. От нея се излъчваше онази самоувереност, присъща на американците в чужбина, която лондонските съпруги явно копнееха да имитират. Седемдесетте години бяха времето на стачките и недостига на електричество във Великобритания, а Америка живееше охолно с парите от износа на петрол и се забавляваше с героите от сериала „Ангелите на Чарли“. Това автоматично придаваше известен блясък на Лита и тя се възползваше максимално.

Марк ѝ помагаше. За разлика от Рупърт, той изобщо не се нуждаеше от успеха ѝ, а за разлика от Едуард — не негодуваше от него. Подкрепяше я, но очакваше същото и от нея. Постепенно се влюбваха един в друг, все така независими, но и покровителствено настроени към партньора. Той я караше да се смее, да се чувства сигурна, караше я да полудява от желание да го приеме в себе си.

А в това се криеше и проблемът.

Марк не беше спал с нея. Нито веднъж.

Не смяташе, че е гей, макар мисълта да ѝ бе минавала през ума и да ѝ бе приляло от страх. Това бе едва третата връзка в живота ѝ. Рупърт — омразата към него все още я изгаряше отвътре, първата ѝ любов, но и първият човек, когото бе намразила от цялата си душа. Един ден щеше да се разправи с него, както бе направила и с надменната му приятелка. Едуард — физически много чувствен, но емоционално ограничен. Все още се чувстваше леко омърсена от тази любов, защото той се бе държал властно с нея, бе поискал да смачка духа ѝ, а тя се бе борила прекалено дълго и усилено за него. А сега Марк — по-млад, по-жизнен от Едуард, а и по-забавен, по-грижовен, по-добър приятел. Мъж, за когото копнееше. А той сякаш не я желал.

Лита не искаше да го пита директно. Но знаеше, че трябва. Излизаха заедно повече от два месеца. И не искаше да приеме, че

отново е сбъркала в избора си. Защото тогава никога нямаше да е в състояние да повярва на инстинкта си.

Все се канеше и обмисляше думите си, но така и не смееше да каже нещо, а после изведнъж изтърси всичко направо на улицата, докато вървяха към „Пикадили“ на път за „Хамлис“, където щяха да купуват кукла за племенницата на Марк.

— Да, трябва да поговоря с теб за това. — Той въздъхна. — Непрекъснато го отлагам.

— О, господи! — ужаси се Лита. — Ти си гей.

— Какво? — Марк се стресна, а после се разсмя. — Мили боже, не! Защо бих излизал с теб, ако съм гей? — Очите му одобрително проследиха извивките на тялото ѝ. — Нека ти кажа нещо, скъпа, ти не си Туиги. Никой гей не би искал да има нещо общо с фигура като твоята.

— Тогава какво, по дяволите, става? — настоя Лита.

— Хайде да седнем да обядваме — предложи Марк.

Заведе я в един бар на ъгъла на „Дюк“ и „Есекс“. Настаниха се в едно от онези старомодни сепарета, с прегради от полирано дърво и избелели кадифени седалки, които Лита се бе научила да харесва, в задния салон. Искаха да са далеч от джубокса и телевизора, по който предаваха мача между „Арсенал“ и „Ковънтри“. Марк поръча салата с морски дарове и две халби бира, после седна срещу нея и започна да се върти неспокойно на мястото си.

— Няма защо да нервничиш — подхвана разговора Лита, макар сърцето ѝ да туптеше забързано. — Можем да се справим с проблема, какъвто и да е. Ти да не си... нали се сещаш...?

— Импотентен ли? Не. В идеална форма съм. — Очите му погалиха гърдите ѝ. — И понякога е ужасно изпитание да излизам с теб.

— Тогава не разбирам. Мислех, че ме намираш за привлекателна.

— Така е. Господи, представа нямаш колко много те харесвам! Мисля за теб непрекъснато. Добре че не съм хирург — мога да се разсея по всяко време. Щях да съм истинска заплаха за горкия човечец на операционната маса.

Сервитърът дойде и донесе поръчката им. Лита нервно барабанеше с пръсти по масата. Нямаше търпение човекът да си тръгне.

— Работата е... — той въздъхна, — ... че аз съм католик.

Лита го зяпна.

— Знам. Какво значение има това?

— Спазвам стриктно обетите. Наистина вярвам силно. Искам да изчакам, докато се ожения.

— Ти си девствен! — едва не извика тя.

Марк се намръщи:

— Малко по-силно, скъпа, в Шотландия май не успяха да те чуят. Всъщност не, не съм. Когато бях тийнейджър... Но сега... Така искам да бъде.

— Така можем да си чакаме вечно! — възкликна Лита.

Той я погледна жадно:

— Зависи само от теб, нали?

Тя замълча, после се изчерви:

— Шегуваш се! Искаш да се ожениш за мен?

— Защо да не искам?

Тя се замисли за Рупърт и Едуард.

— Не знам. Другите мъже, с които...

— Другите са били глупаци — заяви Марк. — А аз не съм.

Лоугън я върна обратно късно, когато златните и червени облачета вече избледняваха до синьо и над хълмовете се спускаше здрач. Беки не можеше да откъсне поглед от него. Усещаше ръцете му с всеки сантиметър от тялото си, където я бе докосвал. Той сякаш искаше да почувства всяка нейна извивка — от стегнатата и гладка кожа на бедрата ѝ до деликатния глезен и високата като на танцорка дъга на стъпалото ѝ.

— Искам да дойда с теб, но не мога.

Беки потисна разочарованието си:

— Разбирам.

— Вече пропилях целия ден и трябва да се върна в офиса, за да се обадя на няколко души. Но още утре ще съм във Феърфийлд или най-късно вдругиден.

— Добре. — Тя изтръска няколко тревички от дрехите си. — Значи ще се видим тогава.

Нямаше да се притеснява толкова. Лоугън бе мъжът на живота ѝ. Изобщо не се съмняваше в това.

Когато се прибра, той се обади, за да ѝ се извини и да каже, че ще се забави. Сегашната му работа щяла да отнеме шест седмици, защото собственикът бил объркал построяването на една преградна стена в градината и тя се срутила, като съсипала и оранжерията му. Беки се почувства много нещастна, а и Трейси бе взела телефонната слушалка от шефа си, за да ѝ напомни да изпрати новия чек.

— Разбира се — студено отвърна Беки и го пусна по пощата още същия ден.

— Ще се отбиеш ли през уикенда? — попита тя Лоугън при следващото му обаждане.

Дрезгавият му смях направо я подлудяваше — толкова секси и толкова далеч.

— Не, скъпа. Искам да свърша работата си, за да мога да прекарам достатъчно време с теб. А после ще решим какво ще правим. Освен това ти скоро ще заминеш за остров Сили.

— Точно така. — Беше му разказала за плановете си да продаде хотела и да започне нов бизнес.

— Тогава по-добре да приключа тук. Не ме бива много в телефонните разговори, съкровище. Ще се видим скоро, нали?

— Успокой се! — скара ѝ се Шарън, когато зърна лицето ѝ. — Господи, никога не съм виждала някой мъж да ти въздейства така!

— Той е голям нахалник — заяви Беки, бясна, че някой ѝ е отказал.

— Аз пък мислех, че е най-великият любовник на света.

— Сигурно съм го сънувала. Хайде качвай се в колата!

— Къде отиваме?

— Отиваме на остров Сили! — тросна се Беки. — Трябва да продам един хотел.

Бързо приключиха със сделката. Беки остана в хотела, докато развеждаше инвеститорите, разговаряше с адвокатите си и

проверяваше как са се отразили на практика направените от нея промени.

— Ето така изглеждаше сградата, преди Ланкастър да започне преустройството — каза ѝ главният директор Мартин Дразнър, докато ѝ показваше голям албум със снимки и чертежи на етажите.

Беки се намръщи.

— Да, спомням си.

Грозни басмени завеси и избелели пъстри килими. След наложения от нея стил — неутрални бежови килими и стени, различни и неособено скъпи картини във всяка стая за придаване на колорит — хотелът бе добил модерен вид на ниска цена. Предишният прилив на адреналин започна да се връща във вените ѝ.

— Учудвам се, че толкова време ви отне да се решите да го продадете — каза Дразнър. — Заетостта на хотела е съответно деветдесет на шейсет и пет процента през сезона спрямо извън сезона, заради промоциите, които правите през зимата. — Той снижи глас: — Като цяло обаче туризмът на острова запада. Големите хотелски вериги от няколко години се въртят около хотела, но сега наистина е време да се продава.

— Съгласна съм. — Беки рязко затвори албума. — Казахте, че искате да се оттеглите?

— Искам да работя на сушата. Освен това — сви рамене той, — големите вериги предпочитат да използват свои хора.

Дразнър беше един от първите назначени от нея служители, спомни си Беки. Беше ѝ помогнал, когато се налагаше да уволнява хора и да намалява разходите, карайки доставчиците да се конкурират в офертите си.

— Може би е добре да си помислите дали не искате да работите при мен, господин Дразнър — предложи му тя.

— Друг хотел ли имате, госпожице Ланкастър?

— Още не. Но ще имам — заяви Беки.

Усмивката му бе любезна, но изпълнена със съжаление:

— Обадете ми се, когато получите новата си придобивка. Нямам много време за чакане.

След седмица Беки се върна във Феърфийлд, по-богата с двеста хиляди лири. Това бе печалбата след уреждането на дълговете. Разполагаше със средства за живеене и почти достатъчно, за да започне свой бизнес. Но не съвсем.

Хотелите, набелязани от нея за преустройство, бяха готови за продажба, с добро разположение и съсипани финансово от проблеми с профсъюзите и големия брой свободни места през зимата. Дотук добре. Но банките отказваха да ѝ дадат ипотеката, от която се нуждаеше, за да ги купи изцяло.

— Нямате опит в ръководенето на хотел, госпожице Ланкастър.

— Справях се чудесно с един хотел в „Ланкастър“ — изтъкна Беки с досада. — Погледнете в проклетото ми досие.

Мениджърът по търговските заеми в „Лойдс“ се намръщи на езика ѝ.

— Досието ви, госпожице Ланкастър, откровено казано, не вдъхва доверие. Една банкрутирала компания... ами...

— Фактите не са такива — изчерви се Беки.

— Служителите на господин Уилсън ни изпратиха подробни извлечения, госпожице Ланкастър. Направих проучване във връзка с това искане — самодоволно заяви той. — Искате ли да погледнете доклада?

Беки не знаеше дали може да се довери на гласа си, тъй като трепереше от гняв, и просто протегна ръка.

Фирмата, съставила доклада, се казваше „Ню Уейв“. Вътре имаше снимки и всички факти бяха истински. Отделяше се голямо внимание на чичо ѝ Хенри, на Рупърт и на високите лихви по рефинансиращия заем, който бе принудена да сключи. Описаното я заклемяваше злобно и кръвното ѝ налягане скочи, докато го четеше.

Стараяйки се да не показва чувствата си, Беки прелисти на последната страница. Там имаше снимка на Уилсън, самоуверен и достолепен, а до нея и друга, на която се виждаше млада и красива жена с тъмна коса и матова кожа...

„Познавам я“, помисли си Беки и внезапно прозрението проблесна толкова ярко в главата ѝ, че замалко да изпусне папката.

— Благодаря ви за отделеното време — механично каза тя, без да погледне банкера. Излезе почти тичешком от кабинета му и не можа да се успокои, докато не се озова на улицата.

Беше забравила името на жената. Но щеше да го открие. И да я съсипе.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Лита се увери, че Марк е тъкмо подходящият за нея мъж, когато го заведе в дома на родителите си и той някак си успя да се справи с Чико.

— Исусе! Още един англичанин! — измърмори сърдито брат й, седнал на масата с костюм, който не му бе съвсем по мярка. Постара се да го каже достатъчно силно, та и Марк да чуе. — Какво им има на американците?

Марк се наведе над масата и му намигна.

— Работата е там, че вдигам сто и двадесет килограма и съм надарен като кон.

Чико примигна изненадано, после се разсмя високо.

— Харесваш ми, човече! — каза той.

Баща й внимателно огледа пръстена, който Марк бе сложил на пръста й. Елегантен, с модерен дизайн, произведение на „Картие“ от платина, с три камъка — в центъра имаше един от два карата, а до него — още два по половин карат. Когато Лита помръднеше с ръка, в стаята се забелязваше отразената от него светлина.

— Хм! — одобрително изсумтя той. — Значи си лекар? Лекарите изкарват добри пари.

— Татко! — запротестира Лита и се изчерви силно. — Аз сама мога да се изхранвам.

— Един мъж трябва да може да се грижи за жена си — неумолимо заяви баща й. — Не като онзи лорд.

— Господин Моралес, донесъл съм ви копие от банковото ми извлечение — спокойно каза Марк, — както и снимки на градското ми жилище и на къщата ми в провинцията.

Лита примигна насреща му.

— Какво си направил?

Чико се смееше, което бе по-добре от обичайното му начумерено и заядливо поведение.

— Баща ти е загрижен дали ще мога да ти осигуря стила на живот, с който си свикнала. Затова донесох доказателства — отвърна Марк с усмивка.

— Да. Това е чудесно. — Баща ѝ прегледа книжката. За ужас на Лита, той явно наистина проверяваше сумите. — Харесва ми този мъж, Роза.

Госпожа Моралес поднесе печеното агнешко на трапезата.

— Господи, това ухае прекрасно! — отбеляза Марк, щом го подуши.

Майка ѝ засия и Лита стисна ръката му под масата. В отговор Марк ловко плъзна длан нагоре по бедрото ѝ, без да откъсва очи от баща ѝ.

Направиха сватбата в Америка. „Родината на младоженката“, бе настояла Лита, а Марк само сви рамене.

— Стига да се оженим по-скоро, изобщо не ме интересува дали ще е в Оксфорд, Ню Йорк или в Тимбукту.

Без да му мигне окото, той докара със самолет цял куп роднини и приятели. „Ню Уейв“ успя да издейства прилична отстъпка и всички бяха настанени в хотел „Виктрикс“, а Лита покани Джанис, Хари и съпругата му, както и други колеги от фирмата. Момичетата не спираха да въздишат и да се възхищават на диамантения ѝ пръстен.

— Сигурно е много богат — каза Джанис.

Лита се замисли за всички онези първокласни билети за чичо Джейкъб, леля Камила и останалите.

— Знаеш ли, мисля, че може и наистина да е така.

Момичетата се разсмяха.

— Бизнесът се развива доста добре. И ти самата не си за оплакване — напомни ѝ Джанис.

— Знам. — На Лита ѝ се щеше да прегърне някого от щастие. — Най-накрая всичко си идва на мястото.

Церемонията се състоя в катедралата „Свети Патрик“.

— Но това е невъзможно! — възкликна Лита, когато Марк сподели с нея плана си.

— Имам връзки — отвърна той.

И наистина успя. Уредиха им идеалния час и майката на Лита направо щеше да припадне от радост. Беше поканила няколко от приятелките си от Куинс, които седяха на скамейките в огромни рокли и тесни обувки, позеленели от завист. Лита се вълнуваше заради майка си, която едва ли не бе по-щастлива дори и от самата булка.

За сватбения си ден Лита избра обичайния за нея стил — свеж, елегантен, модерен. Носеше тясна права рокля с прозрачни ръкави от органза и набрана поло-яка от плътен кремав сатен, без никаква украса. Букетът ѝ бе от свежи цветя — лилии и бели лалета, а вместо було накара да сплетат в свободно разпуснатата ѝ лъскава коса венче от портокалов цвят. На лицето си почти нямаше грим — само малко фон дьо тен, за да скрие тъмните кръгове около очите ѝ — заради вълнението от предната вечер, и блясък на пълните устни, които Марк намираще за особено възбуждащи. Миглите ѝ бяха толкова тъмни и гъсти, че нямаша нужда от нищо, а освен това Лита реши, че кожата ѝ е достатъчно чиста и млада.

Марк бе в официално дневно облекло по английски маниер, включващо жилетка и фрак, и, изглежда, се чувстваше толкова удобно в него, колкото и в джинси. След церемонията, която за Лита мина като насън, лимузините ги закараха съвсем наблизо до хотел „Виктрикс“, където Марк бе резервирал балната зала. Навсякъде имаше огромни букети от бледорозови рози сред облак от нежни бели цветчета, поставени в квадратни кристални вази. Столовете бяха тапицирани в чисто бял памук. Сервитьорите поднесоха на гостите печена патица с горчив портокалов сос, а тортата, която заемаше централно място в залата, бе истински шедьовър на осем етажа в синьо и златно. Роднините и приятелите на Лита, вече изпили по три бутилки вино, постепенно преминаха от сковано поклащане на дансинга под звуците на струнния квартет към буйни танци.

След кратката — за щастие реч на баща ѝ Марк я хвана за ръка и се измъкнаха през тълпата в залата към просторната тераса на хотела, направена от солиден бял мрамор. Той затвори вратите и собственически прегърна Лита през талията, докато двамата се любуваха на възхитителната гледка към Сентръл Парк и центъра на града. Беше прекрасен летен ден с ясносиньо небе, слънчевите лъчи се отразяваха от повърхността на езерото и искряха, а ниско долу, под

краката им, по улиците на Манхатън течеше потокът от безброй дребни човешки фигурки и пълзящи коли.

— Не ти ли липсва всичко това? — прошепна Марк в ухото ѝ.

— Понякога. — Лита сви рамене. — Трябва да установя компанията в Европа, преди да мога да се върна. При тези разходи и проблеми ще ми трябват поне няколко години, докато реализирам някаква сериозна печалба. Бих искала да постигна нещо повече от това да печеля добра заплата. Освен това... — Тя го целуна по бузата. — Не мога да се върна, защото сега имам теб.

Марк се усмихна топло:

— Аз не съм недвижима собственост. Болни хора има навсякъде.

— Сватбата е прекрасна! — въздъхна Лита.

Марк подръпна ръкава ѝ.

— Ммм, да! Сега вече нали можем да изчезнем оттук?

За да се измъкнат от тълпите роднини, Марк бе резервирал стаи в хотел „Плаза“. Апартаментът се намираше на един от горните етажи, с изглед към парка — ако човек, разбира се, успее да излезе от спалнята. Имаше много рози в сребърни вази и голяма бутилка шампанско, което се изстудяваше в кофичка с лед до леглото. Банята представляваше истинска фантазия от слонова кост и златни орнаменти, а леглото бе огромно, с копринени чаршафи.

— Можем изобщо да не излизаме оттук, ако не искаме — отбеляза Марк. Даде двацет долара бакшиш на пиколото и решително затвори вратата зад гърба си. — Госпожо Конрън.

Лита се изчерви. Незнайно защо, внезапно се почувства нервна и донякъде притеснена. Това щеше да е първият ѝ път с Марк и макар да бе сигурна, че го обича, всъщност не знаеше как точно да подходи. Какво ли очакваше той и как...?

Марк я оглеждаше бавно и съсредоточено.

— Напрегната си. Мислех, че на мен се полага да съм притеснен.

— Нищо ми няма — излъга Лита и посегна към шампанското.

Марк решително спря ръката ѝ.

— Не, без никакво опияняване. Искам да си с абсолютно ясно съзнание.

Прекося стаята и дръпна завесите от шифон, така че да бъдат защитени от погледа на някой случаен зяпач с бинокъл, но въпреки това топлият залез да огрява стаята и да обагрят в нежнорозово

сватбената рокля на Лита с цвят на слонова кост. Върна се при нея, мина зад гърба ѝ и дръпна ципа, така че роклята се свлече от тялото ѝ сред шумолене на коприна и сатен, плъзгайки се по стегнатите ѝ крака, докато не стигна до глезените ѝ.

Лита остана само по снежнобелия си дантелен сутиен „Ла перла“ — с дълбоко изрязани чашки и без презрамки — който с мъка удържаше гърдите ѝ. Те преливаха изкусително над дантелата и Марк затаи дъх. Тънката ѝ талия преминаваше в плосък стегнат корем. Пищното ѝ дупе бе обхванато от миниатюрни дантелени бикини, изрязани високо на бедрата, които сякаш я правеха да изглежда още по-гола, отколкото ако не носеше нищо, и го изкушаваха безмилостно. Кремавият колан за жартиерите разделяше на две стройните ѝ мургави крака, обути надолу в прозрачни бели чорапи, толкова тънки, че спокойно можеше да се наслади на тена на кожата ѝ.

— Ммм! — обади се Марк. Прозвуча като ръмжене. Грабна роклята ѝ и безцеремонно я метна на облегалката на креслото в стил Луи XVIII. — Идва ми да те схрускам. — А може и да го направя.

Лита усети как цялата ѝ кожа потръпва от желание и нежните косъмчета по ръцете и краката ѝ настръхнаха. Посегна и дръпна вратовръзката му, но Марк отблъсна ръката ѝ.

— Още не.

Той протегна показалец и леко и изкусително проследи с него линията на челюстта ѝ, после мина надолу към сутиена ѝ и заобиколи точно над зърното, което бе почервенияло и изпъкнало през дантелата. Лита въздъхна тихичко, нежни тръпки на желание пробягаха от гърдите ѝ надолу към корема и между краката, където запалиха пожар. Марк ловко разкопча сутиена, освобождавайки едрите ѝ гърди, които леко заподскачаха. Лита почувства как дишането му се накъса. Ръцете му се протегнаха напред, но не я докоснаха, подлудявайки я. Очите му се взираха в набъбналите ѝ тъмни зърна, а ръцете му се плъзнаха около талията ѝ и разкопчаха колана на жартриерите. Много нежно смъкна чорапите от стройните ѝ крака, като погали с палец и показалец извивката на стъпалото ѝ.

Лита потисна надигналия се в гърлото ѝ стон. Марк я караше да чака, докосваше я навсякъде, освен по най-ерогенните зони, разпалваше цялото ѝ тяло, цялата ѝ кожа. Вече бе влажна, а Марк все още стоеше напълно облечен, дори не беше събул обувките си. Очите

му собственически обгръщаха тялото ѝ, докато тя стоеше пред него, тръпнеща.

После той падна на колене и мъчително бавно вдигна ръце нагоре по прасците ѝ, галейки я, масажирайки я, като задържахше очите си на едно ниво с ръцете. Най-сетне стигна до горната част на краката ѝ и погледът му сякаш разкъса миниатюрното парче бяла дантела. Пъхна палците си под бикините ѝ и потърка бедрата ѝ отстрани, смъквайки бельото ѝ. Тя остана напълно гола и усети топлия му дъх върху кожата си...

— Марк, Марк...

— Какво? — прошепна той в ухото ѝ. — Не си очаквала това, нали? Трябва да си готова. Нали знаеш, че съм лекар? Знам как функционира тялото ти. Всеки сантиметър от него.

Вдигна я и леко я пренесе до леглото. Беше като перце в ръцете му. Бавно я сложи да легне и тя усети докосването на сатенените чаршафи.

— Ти си моя, Лита. Чаках дълго, за да те взема, и сега си моя.

Целуна я страстно и прикова китките ѝ назад с една ръка, а другата остана върху бедрата ѝ и леко ги раздели. После проникна в нея, все така овладян, устните му проследиха извивката на брадичката ѝ, после се спуснаха по шията ѝ и нежните му целувки рязко контрастираха с напористите тласъци на таза му. Лита изви гръб от чисто удоволствие. Беше толкова разгорещена и готова за него. Ноктите и се впиха в гърба му, но Марк не спря, сякаш дори не забеляза. Вълните на удоволствието се надигнаха в нея, станаха неумолимо мощни, тя се движеше в синхрон с него и мълвеше името му. Марк изви таза си, за да проникне още по-дълбоко в нея, за да стигне до онази пулсираща от страст точка вътре в тялото ѝ, която Лита дори не подозираше, че съществува — и тогава я разтърси мощен оргазъм и усети някак отдалеч как Марк простенва и изригва вътре в нея, а после останаха да лежат, потни и задъхани, в прегръдките си.

Беки се обади на Кен Стоун, който бе отказал предложения му от Уилсън пост, за да стане директор в „КПМГ“. Той ѝ каза името на жената. Розалта Моралес, президент и основател на „Ню Уейв“, пристигнала в Англия явно за да разшири бизнеса си. После звънна на

леля Минди, която имаше приятелка, работеща на Мадисън Авеню, и тя им разясни, че „Ню Уейв“ е уважавана агенция в Ню Йорк.

„Не за дълго!“, ядно си помисли Беки.

Слънчевият ѝ характер бе помръкнал от гняв и разочарование. Лоугън не се обаждаше. Беше ѝ изпратил картичка, красива старомодна картичка за Деня на свети Валентин, с изсъхнала четирилистна детелина вътре. Беки никога не бе виждала истинска. Погледна я, после изхвърли картичката.

А и тази Розалита. „Проклетата кучка!“, мислеше си Беки. Дълбоко в себе си знаеше, че тази жена е дошла, за да я унищожи. Едно бързо проучване на фактите потвърди подозренията ѝ. Сразяващата ѝ акция срещу „Ланкастър“ бе първото, с което се бе заела жалката ѝ фирма в Англия. Вероятно с благословията на Рупърт.

Лита щеше да си получи заслуженото. Но преди Беки да събере малко сили и власт, не можеше да направи много нещо. Копнееше за онзи негодник Лоугън, но стремежът да създаде наново компанията на баща ѝ не я оставяше на мира, пък и щеше да я разсее.

— Не можеш ли да купиш хотел?

Шарън ѝ съчувстваше и я подкрепяше.

— Не. — Тя поклати глава и дългата и златиста коса блесна под слънчевите лъчи. — Но имам идея.

— Защо ли изобщо не съм изненадана? — наду бузи Шарън.

— Вече имам сградата. — Беки махна към къщата зад себе си.

Приятелката и изглеждаше ужасена:

— Не говориш сериозно. Правителството никога не би ти позволило да докоснеш тази къща. Вписана е сред паметниците на културата.

— Няма да ѝ направя нищо. Или почти нищо. Ще поискам разрешение да инсталирам водопроводни тръби в няколко от стаите, така че да ги превърна в бани. Това място ще стане луксозен хотел. Ще бъде предназначен за богати клиенти от висшата класа, и то само за малцина. Може би за около десетина двойки. Сега имаме шест бани за гости. Няма да пипам стените, само ще прокарам няколко нови тръби. Смятам, че ако се обадя на Английския исторически музей и ги помоля да ми направят проект, който да съблюдава стила на къщата, ще получа разрешение.

— Страхотна идея! — бавно отрони Шарън. — Ще ги накараш да си мислят, че цениш мнението им, така че да не ти създават пречки.

Беки се ентусиазира.

— Имам достатъчно пари, за да не ми е нужно чуждо финансиране. Вярно, че това ще погълне всичките ми средства, но какво пък! Има голямо търсене за подобен лукс.

Шарън май се съмняваше.

— Не знам... Инфлацията... стачки, данъци... Никой не харчи много за лукс в тази страна.

— Може във Великобритания да е така. Но не се отнася за Съединените щати. — Беки се усмихна. — Познавам и двете страни. И освен това разбирам достатъчно от обикновени хотели, за да мога да се оправя с това място.

— Тогава действай! — каза приятелката ѝ. — А пък аз мога да съм вицепрезидент.

— Не знам — огледа я критично Беки. — Колко евтино си съгласна да работиш за мен?

— Използвачка! — сопна ѝ се ухилено Шарън.

След всички унижителни посещения в банките този път планът ѝ работеше безупречно. Беки разполагаше със собствени пари и знаеше как да подходи към важните клечки. Планът ѝ за четири допълнителни бани беше одобрен и тя не пожали средства. Кранчетата изглеждаха като тези от миналото, но работеха като нови, имаше и метални вани на малки лъвски крачета в ъгъла, както и горещи душеве със силна струя, в стъклени кабинки, върху стените се открояваше инкрустиран каменен герб на рода Ланкастър. Беки си водеше отчет за всяко похарчено пени, а Шарън ѝ помогна да намери служители — доверени приятели, които бяха камериерки, готвачи, музиканти. Познаваше едно момиче, което имаше професионален салон за масажи, и привлече и него.

— Гостите ще очакват известно ниво на лукс. — Беки показва на Шарън една стара и задръстена с вехтории стая в задната част на къщата. Големите ѝ мръсни прозорци, разположени в полукръг, гледаха към лабиринта. — Ще разчистя тук, ще пооправя малко стаята, ще сложа маса за масаж, тонколони за релаксираща музика, маса за

маникюр, ваничка за масаж на краката... Елън ще остава в къщата всеки ден, докато гостите са тук, и така те ще могат да се възползват от козметичните процедури по всяко време на денонощието.

— Познавам гримьорка, която е безработна в момента — предложи Шарън. — Тя също ще се радва да дойде тук. Ако аз бях богата дама във ваканция, щях да искам косата ми да е измита и подсушена професионално, а и гримът ми да е на ниво всеки ден. За да съблазня съпруга си например.

— История и фризьорство. Харесва ми. Тя може ли да се справя и с прическите?

— Не може да подстригва, но мисля, че с оформянето на прическа ще се справи.

— Достатъчно е.

Беки помоли госпожа Моркамб да издири стария шофьор Дженкинс и да го предупреди да е готов за пътуване до летището и обратно. Освен това използва ирландски лен за спалното бельо и сребърни прибори за масата. Госпожа Моркамб имаше братовчед, който бе работил като иконом. Безработицата във Великобритания бе ужасно висока и хората се нахвърляха веднага на всяко ново предложение за работа. Когато сметна, че е готова, тя си резервира първокласен билет за отиване и връщане до Ню Йорк.

Не можеше да си го позволи, но щеше да предлага луксозно обслужване, а това означаваше да мисли подобаващо.

Слава богу, че нямаше да плаща за хотел, щеше да отседне у леля си Минди.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Беки прекара първата седмица, в която гостуваше на роднините си, много приятно. Забавляваше се чудесно. Но не искаше да признае пред никого, че не намира почти нищо общо със старите си съученици. Момичетата бяха най-вече завладени от планове за женитба; предпочитаха се богати банкери и адвокати. Сега предишната ѝ компания, в която приятелите ѝ не мислеха за друго, освен за тенис и бъбреха само за незначителни неща, ѝ се струваше безкрайно скучна. Но Беки си наложи да ги изтърпи.

Излизаше да язди с тях, слагаше си късата бяла поличка за тенис и маратонките и разговаряше за времето, за кино и за това кой кого е поканил на вечеря.

Чакаше своя шанс. Щеше да разбере, когато моментът настъпи.

— Господи, толкова ми е омръзнал остров Мавриций! — отбеляза провлячено Катрин Симпсън една вечер, докато хапваше фазан и пиеше бяло вино.

Всички бяха отседнали във „фермата“ на Филип Симпсън в Дъчес Каунти. Симпсън организираше ловни партита за отбрани клиенти в щата Ню Йорк и бе собственик на спортен клуб и здравен център за богаташи в Манхатън. Беки вечеряше с братовчедка си Сюзи и съпруга ѝ Боб, който ходеше на лов за птици в кънтри клуба на Симпсън. Около дългата дървена маса от седемнадесети век седяха двадесет двойки, всички от висшето общество, с изключение на няколко новозабогатели играчи на Уолстрийт, които придаваха нужния колорит. Беки най-много харесваше хората от Уолстрийт, но сега не биваше да се показва придирчива. Наложил се да изтърпи неприятните подмятания на останалите заради факта, че още не е омъжена, да не говорим за скования учтив разговор, който трябваше да води с настанените до нея очилати типове, явно смятани за добра „партия“ за нея.

— Толкова е претъпкано там. Вече просто не може да се намери прилично място за избрани хора, където да се отседне. Приближените

на принцеса Маргарет са свестни, но какво да кажем за онези ужасни рок звезди? Мик Джагър и останалите. Искam някое тихо местенце.

„Обзалагам се, че много обичаш да се увърташ около Мик Джагър“, помисли си Беки, но сърцето ѝ биеше шумно. Щом Катрин бе решила да се превзема така, Беки можеше да ѝ угоди. Трябваше ѝ само малко повече хладнокръвие.

— Знам точно какво имаш предвид — небрежно подметна Беки. — Имам едно място за почивка, което обаче не е... как да го кажа... подходящо за обикновените туристи. Там се отсяда само с покани. И държим броят на гостите да остане изключително ограничен.

Катрин повдигна вежди.

— Къде се намира?

— Става дума за имението ми в Англия. Къщата е на петстотин години и никога не е била отворена за посещения. Английските власти са я обявили за паметник на културата, така че не мога да си позволя да я рекламирам. Заради неприемливи кандидати, нали разбирате. — Беки внимателно вдигна чашата си с вино и се обърна към пъпчивия момък от лявата ѝ страна, сякаш е приключила с темата.

— Почакай малко, Ребека — прекъсна я Катрин Симпсън. Беки я помнеше добре всички знаеха, че е била стюардеса, когато се запознала с Филип и първокласния салон на самолета. Беше известна с амбициите си за израстване в светското общество — само от мисълта, че може да има нещо, което не е достъпно за останалите, ѝ потичаха слюнки. — Разкажи ми за това място.

Беки се обърна към домакинята и поверително снижи глас:

— Това е фамилното имение. Майка ми, лейди Ланкастър, е била първата американка, която изобщо е стъпвала там, можете ли да повярвате? — Това си го биваше; очите на Катрин направо блеснаха при споменаването на титлата. — Предлагам пълна почивка. Масажистка, маникюристка, личен фризьор и гримьор — всичко това безплатно и на разположение по всяко време на денонощието. Разполагаме и с шофьор. Осигуряваме обиколки из други благороднически имения, до които обикновените хора нямат достъп. — Как, за бога, щеше да стане това? Какво пък, все щеше да намери начин. — Това е първокласно обслужване само за ценители, за хора с вкус към европейския лукс и елегантност. Ще има частни концерти, камерна музика преди вечеря, езда... всички занимания, присъщи на

дамите и джентълмените. Разбира се, както сами можете да прецените, не мога да предложа това на когото и да е, а само на много отбрана група хора.

Катрин Симпсън бе запленена. Силно гримираните ѝ очи се присвиха хищно:

— Колко е голяма къщата?

— Огромна е — призна Беки, — но ще приемаме само по десет двойки едновременно. Не обичам да има тълпи наоколо. Разбира се, това ще са... суперлуксозни ваканции, и само за хора, които могат да си го позволят. Цената ще помага да се ограничи достъпът.

— И работи ли вече това място?

Униформите не бяха съвсем готови, не бе организирала никакви излети, нямаше коне, нито...

— Напълно готово е. Намислила съм кого да покана за откриването на сезона, но не съм разговаряла с тях все още.

— О, трябва непременно да поканиш и мен.

— Теб ли? — Беки успя да си придаде напълно изненадан вид. — Не знам, Катрин, цената... — По лицето ѝ се изписа мъка. — Десет хиляди за апартамент за една седмица. Британски лири, а не долари.

Катрин весело се засмя:

— Боже мой, напълно разумна цена. Ще наема всички стаи за две седмици. Много отдавна съм планирала да покана приятелки, за да се повеселим заедно.

Страхотна идея осени Беки.

— Можеш да резервираш всички стаи, с изключение на една. Вече съм дала съгласието си един фотограф и един журналист от „Таун енд Кънтри“ да направят няколко снимки и да напишат кратка статия за първите гости.

Катрин Симпсън би дала всичко, за да види снимката си в това списание, и не успя да прикрие доволната си усмивка.

— Е, предполагам, че няма да е проблем — отвърна тя.

След вечеря Беки се извини на домакините, целуна леля си по бузата и хукна към летище „Кенеди“. За щастие можеше да смени билета си и хвана нощния полет до „Хийтроу“. Нямаше никакво време за сън. Набързо нахвърля идеите си на гърба на кесията срещу повръщане в самолета. Най-напред трябваше да се обади на пресата. Е, това едва ли щеше да представлява голям проблем. Много лесно

можеше да привлече вниманието на светските издания в Америка към начинанието — суперскъпо, само с покани, за изключително избран кръг. Припомни си няколко титулувани особи, присъствали на първия ѝ бал. Щеше да привлече някого от тях за член на комисията по посрещането, както и да се обади на собственици, които бяха предали имотите си във владение на Националния тръст. Щеше да им предложи няколко хиляди лири, за да ѝ разрешат да ползва салоните им за една нощ. Да организира вечеря с музика...

Все още нахвърляше идеи, когато самолетът докосна пистата.

Катрин Симпсън беше идеалната гостенка. Тя възбудено обясняваше на Беки как приятелките ѝ направо си изплакали очите, че няма повече места в имението. Освен това направи резервация за две седмици и накара всички да изпратят предварително парите. Беки незабавно раздаде малки премии на целия персонал — с обещание за повече, ако гостите останат доволни. Обърна голямо внимание и на безплатно гостуващите журналисти, както и на съпругите на банкерите и сенаторите. Осигури им хайвер и водка и във всяка стая остави отлежало шампанско, шоколадови бонбони, огромен букет рози във всеки апартамент — с различен цвят. Лесно намери и частни имения — всички се нуждаеха от пари, за да си помогнат за сметките за отопление. Беки организира вечеря с музиканти в костюми от времето на кралица Елизабет в салона на „Кархейвън Касъл“. После плати на един беден преподавател от Оксфорд да разведе гостите ѝ из някои от най-красивите колежи в града. А накрая дори нае младежи от една студентска театрална труппа, които да направят частно представление на „Сън в лятна нощ“ наред моравата ѝ.

Времето невинаги бе в синхрон с плановете ѝ, но Беки успя да превърне в предимство и есенния хлад. Накара хората си да запалят камините във всички стаи, да сервират на гостите ликьор и да им предложат топли халати от агнешка вълна. Една сутрин необичайно за сезона се разрази буря с градушка и Беки обяви *Ден за разкрасяване*, който жените използваха охотно за масажи, козметични процедури и гримиране.

Успехът се оказа невероятен. Следващите гости започнаха да звънят на Беки и да я молят да им позволи да дойдат още преди да са

си тръгнали първите. Тя изплати щедри премии на служителите си и се зае да подготви зимна ваканция — английска Коледа, с пътуване до Париж и пазаруване в Лондон, с посещения на театрални постановки и развлечения в Уест Енд, запазени ложи в Ковънт Гардън и още трима частни масажисти.

Тъкмо бе затънала в преговори с един местен доставчик на цветя за целогодишно обслужване, когато на вратата ѝ се потропа.

— Влизай, Шарън! — извика тя, покривайки с длан телефонната слушалка.

Не беше приятелката ѝ. А Лоугън. В избелели джинси, груби обувки за работа в градината и омачкана тениска, която изглеждаше така, сякаш е спал с нея. Небръснат и със стръкчета трева в косата.

Изглеждаше страхотно.

Беки не можа да сдържи вълнението си. Въпреки волята ѝ, зърната на гърдите ѝ настръхнаха само при вида му.

Слава богу, че днес носеше дебело кожено яке. За миг тялото ѝ предателски си припомни за всяка негова ласка, начина, по който го бе почувствала в себе си, и как се бе надигнала, за да посрещне езика му.

Страстният секс с него сега ѝ се струваше порочен и недопустим.

— Шест седмици — само каза той. — Трябваше да го свърша. И ето ме сега.

— Чудесно — ледено пророни Беки.

Тъмните му очи се впиха в нейните.

— Не получи ли картичката, която ти изпратих?

— О, да, картичката! — сопна се тя. — Толкова отдавна беше, че съвсем забравих за нея.

Уил Лоугън я погледна внимателно, после сви рамене.

— Искаш да се караме ли? Казах ти — не ме бива да разговарям по телефона. По-скоро смятах, че това между нас е прекалено сериозно за телефонна връзка. Предпочитам да изчакам, докато съм в състояние лично да говоря с една жена. Ако съществуват някакви чувства, това може да се разбере само лице в лице.

— Или тяло в тяло — в твоя случай.

Той я изгледа спокойно.

— Някой казвал ли ти е, че си една сприхава малка глупачка? Едва ли аз съм първият, но няма значение. Ще се заема с градината.

— Чудесно! — каза тя. — И моля те, нека запазим отношенията си стриктно делови. Мисля, че и двамата си взехме поука от грешките си. Нали така?

— Ясно, сладурано! — отвърна той. Колкото повече се ядосваше, толкова йоркширският му акцент ставаше по-плътен, забеляза Беки. Той тръгна навън.

— Почакай. — Тя властно му махна да спре. — Парите ти. Този път искам да ти платя предварително.

Лоугън кимна.

— Виждам, че си почнала да приемаш наематели.

— Не са наематели — разбесня се Беки. — Гости са. Сега това е хотел.

— Ще взема парите — отвърна Лоугън, протегнал ръка за чека, който тя откъсна гневно и направо хвърли към него. — Дори и само защото така няма да се налага да ме виждаш, след като приключи с работата си.

Сгъна внимателно чека, пхна го в джоба на джинсите си и излезе.

Беки изчака да изчезне от погледа ѝ, после удари с юмрук стената.

„Проклет мъж! Изобщо не бърза да свърши“, мислеше си Беки, наблюдавайки екипа работници, които копаеха с пот на челото в мразовития въздух и засаждаха млади растения, никак невпечатляващи на пръв поглед. Но тя познаваше достатъчно добре таланта на Лоугън и вярваше, че мястото ще стане фантастично. А сега, когато Феърфийлд и паркът около къщата бяха нейният бизнес, тя усещаше, че се нуждае от него.

Опита се да се съсредоточи в работата си, но ѝ бе трудно. Шарън много успешно се справяше с осъществяването на проектите ѝ. Беки се срещаше с банкери, показваше им резултатите си и успя да издейства финансиране за идеите си. Но не можеше да изхвърли Лоугън от ума си.

Нарочно се прибираще у дома късно, след като той вече би трябвало да си е тръгнал, за да провери дали всичко е наред с гостите ѝ и да поработи в кабинета си. Днес бе успяла да подпише договор за

заем за един малък и полусрутен театър в Уест Енд. Не можеше да си позволи да купува хотели, затова се налагаше да действа заобиколно. Театрите струваха по-евтино. Сега разполагаше с достатъчно средства, за да преустрои арадата.

Вкара колата в малкия гараж в края на алеята, заключи вратите и излезе навън. Слънцето залязваше и тя придърпа кашмирения си шал, за да се стопли. Днес косата ѝ се спускаше свободно по раменете ѝ. Гримът ѝ бе лек и семпъл. Вече нямаше нужда да се облича като по-възрастна. Но краката я боляха от високите обувки и копнееше да ги сваля и да се пъхне във ваната си, която не бе ремонтирана като останалите...

Внезапно се оказа просната на земята, притисната от огромно мъжко тяло.

— Здравсти! — Лоугън протегна ръце и се надигна над нея. Носеше черни работни панталони, от него се усещаше слабо ухание на афършейв и на пот, а гърдите му бяха голи, както и когато работеше в слънчев ден. — Добре ли си? Боли ли те някъде?

— Сравнително добре съм, имайки предвид, че някой ме използва като топка за ръгби — отвърна тя. Тялото на Лоугън върху нейното ѝ действаше изключително обезпокоително. — Къде е ризата ти?

— Защо? Да не би тялото ми да те обижда? — подразни я той. — Преди не беше така. — Отърколи се от нея и се опря на лакът на тревата. — Тичах към къщата. Ти изникна изневиделица.

— Трябва да внимаваш къде вървиш! — сопна му се Беки.

— Така изглеждаш чудесно — небрежно отбеляза той, галейки косата ѝ.

— Остави ме на мира — каза тя, но гласът ѝ сякаш се прекърши в гърлото.

— Не — бавно отвърна Лоугън, — не мисля да го правя.

Протегна загрубялата си ръка, пъхна я под коприненомеката ѝ руса коса и притегли главата ѝ за целувка. Устните му покориха нейните, а езикът му се плъзна между тях и леко погали горната, докосвайки нежно кожата. Изпълни я изгарящ копнеж по него, пусна се от гърлото към гърдите ѝ, зърната ѝ мигом набъбнаха, а между краката си усети влага. Прекалено много от голото му тяло докосваше нейното, за да успее да му устои. Тя опита, макар и неособено

убедително, да го отблъсне от себе си, но Лоугън безмилостно повдигна лявата си ръка и докосна настръхналото ѝ зърно през плата на роклята. Това леко докосване предизвика вълна от удоволствие, която премина от гърдите надолу към слабините ѝ.

— Желаяш ме. — Ниският му шепот до ухото ѝ звучеше безкрайно самоуверено. — Мислила си за мен през цялото време. Също както аз мислех за теб.

Беки дори не се опита да го излъже.

— Хайде да идем някъде другаде — предложи той. — Нали не искаш да се превърнеш в допълнително развлечение за гостите си?

— Има заден вход към източното крило — промърмори тя. По дрехите и в косата ѝ имаше тревички, а тесните джинси на Лоугън бяха подозрително издути отпред, което не би могла да обясни, ако някой ги зърнеше.

Той я поведе към задния вход, леко я дърпаше след себе си и ръката му стискаше нейната. Малката дървена вратичка се отвори лесно и Лоугън се наведе, за да мине, после се заизкачваха по извитото дървено стълбище нагоре към спалнята на Беки.

— Уха! — Той влезе в спалнята и забеляза масивните греди по тавана, безценния персийски килим в бледосиньо и златно, плътните прозорци и старинните мебели. — Страхотно е човек да е на твое място.

Беки се бе заела с копчетата на роклята си.

— Предполагам. — Беше възбудена и нетърпелива.

— Защо е била нужна онази малка вратичка, която води насам?

Тя се усмихна:

— Може би, за да влизат тайно слугите?

Лоугън замръзна на мястото си. Сякаш някаква преграда бе паднала пред очите му:

— Какво?

Беки не забелязваше нищо:

— Може би господарят на къщата е имал навика да води тук кухненската прислужница.

— По дяволите! — тихо изруга Лоугън и вдигна глава. — Трябваше да се досетя. Всички от вашата класа са еднакви, милейди. Точно това съм аз за теб, нали? Един слуга?

— Разбира се, че не си! — ядоса се тя. — Не изопачавай думите ми.

— Нещо като наемен жребец? Градинарят? О, да, съвсем в стил „Любовникът на лейди Чатърли“^[1]. — Лоугън поклати глава. — Няма да стане, Беки. Ще трябва другаде да си потърсиш развлечения.

— Махни се оттук! — каза Беки, объркана и ядосана. — Негодник такъв.

— С удоволствие, мадам — отвърна той. Докосна челото си в ироничен знак на почит и излезе.

Беки се просна на леглото и избухна в сълзи. Безразсъден, противен, арогантен негодник. Мразеше го. Мразеше и себе си. Защо толкова много го желаше?

Когато се събуди на сутринта, Уил Лоугън бе изчезнал. Отговорникът по засаждането на растенията я уведоми, че е заминал да надзирава изпълнението на друг свой проект.

— Не се тревожете, госпожице Ланкастър. Господин Лоугън изцяло завърши проекта на вашата градина. Сега трябва само да засадим розовите храсти.

— Чудесно. — Но не можа да се сдържи да не попита: — Къде е този друг проект?

— Във Франция, госпожице.

[1] Роман от Дейвид Х. Лорънс. — Б.р. ↑

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Добре дошли, госпожо Конрън — поздрави я Джанис с широка усмивка.

— Благодаря, благодаря. — Лита леко се поклони и се усмихна на служителите си. Меденият ми месец бе толкова прекрасен, че напрано не ми се искаше да се връщам.

— Само след миг ще ти се прииска да не си го направила — измърмори Хари Вайс.

— Моля? — обърна се към него Лита.

Веселието бе изчезнало от лицата на персонала на „Ню Уейв“ и сега последва дружно пристъпяне от крак на крак и взирание в пода.

— Някой да изплюе камъчето! — строго се обади Лита. — Знам, че отсъствах цели два месеца, но нима компанията не може да оцелее без мен два месеца? Хари?

— Не става дума за това. Всъщност, изглежда, проблемът е точно в теб — смело заяви Вайс.

— Хари! — възрази Джанис.

Той я прекъсна.

— Някой трябва да ѝ го каже. Виж, Лита, „Ню Уейв“ загуби шестима нови клиенти, включително и „Юнайтед Нюспейпърс“.

Лита се ужаси. Това бе един от най-големите ѝ успехи — голяма регионална вестникарска група, която имаше издания в Манчестър, Ливърпул и Бирмингам.

— Защо, по дяволите...?

— Лоши отзиви в пресата.

Хари отвори куфарчето си и изсипа цял куп изрезки на бюрото. Лита взе една напосоки. Статия в „PR Уийкли“, в която се намекваше, че тя спи с Джослин Уилсън и че „Ню Уейв“ е стартирала в бизнеса, като е откраднала клиенти от „Дохъни“. Повдигаше се въпросът за обвинението към Лита за „плагиатство“ и се намекваше, че е била повишена в предишната си работа само заради „сексуалните услуги“, които вършела за Хари.

Докато четеше, Лита усети как по вените ѝ се разлива чист адреналин. Изчерви се силно, сърцето ѝ се разтуптя и по дланите ѝ изби пот.

— Ще ги съдим — прошепна тя.

— Не можеш. — Вайс просто отбелязваше фактите. — Вече се консултирах с адвокати по дела за клевета. Това е „сляпа улика“. Просто намеква за нещата, без да ги заявява направо.

Лита прегледа набързо останалите изрезки. Всичките бяха еднакво противни. Представяха ги като подли новаци, които са пристигнали на британска територия, за да заемат работните места на англичаните и които крадат клиенти от другите агенции.

Забеляза, че ръката ѝ леко трепери от гняв.

— Кой стои зад всичко това? — настоя да разбере Лита.

Вайс поклати глава:

— „Ланкастър Холдингс“. Доколкото успях да разбера, наели са трима различни драскачи от жълтите издания, за да изровят компрометиращи сведения, а после да ги изпращат на колегите си в пресата. Това им свърши много по-добра работа, отколкото наемането на специализирана агенция за връзки с обществеността. Всъщност трябва да им се признае...

— По дяволите, Хари. — Лита примигна. — Но как може да са „Ланкастър Холдингс“? Та аз ги съсипах. Продадоха всичко на „Уилсън Шипинг“.

— Всичко, освен името си.

— Каква е ползата от него?

— Тя създаде компанията наново. Работи със светкавична скорост. Превърна собствената си къща в луксозен хотел, после преобрази един театър в Лондон, а след това и ловна вила в Единбург, точно до замъка „Холирууд Хаус“, където Мери, кралицата на Шотландия...

— Достатъчно с урока по история! — сръза го Лита и грабна досието с данните за компанията на Беки. — Има дълъг списък с гости, които плащат астрономически суми, за да отседнат в тези хотели. Банкерите много я обичат. А тя е решила да те съсипе — кратко изясни ситуацията Хари.

— Добре. — Изгарящата ярост се замени от ледено спокойствие. — Чудесно. Щом иска битка, ще я получи.

— Търсят ви по телефона, госпожице Ланкастър.

Беки стегна шала си. Студеният вятър навяваше сняг и бръснеше жестоко минувачите по „Ройъл Майл“ историческата древна улица, която минаваше през стария Единбург и където се намираше обектът ѝ стара ловна вила, сграда с историческа стойност, отчаяно нуждаеща се от ремонт. Беше получила разрешение да я реставрира с помощта на комисията по историческите обекти към местната управа.

Другите предприемачи се страхуваха от това, че трябва да запазят оригиналните черти на сградата. Не и Беки. Тя знаеше, че именно това ще привлече гостите ѝ.

Красотата на „Ройъл Майл“, с нейните извивки и малки пресечки, с магазинчетата, сгъшени сред древните каменни здания, бе нещо, заради което си струваше да се бори. А и не се плашеше от попълването на безброй формуляри.

Този хотел щеше много да се хареса на всички американци с шотландски корени. „Заповядайте в хотел «Ройъл Тисъл», бъдете съседни на кралицата.“ Идеално. В банковата ѝ сметка дори вече имаше приведени пари от гости, които щяха да се настанят в хотела чак след реконструкцията, в края на май.

Беки влезе в малкия работен кабинет, с който разполагаше на обекта, за да приеме разговора. Усети да ѝ призлява и притисна длан до устата си. О, господи! Това се случваше все по-често с увеличаването на успехите ѝ.

Радостта, че печели все повече поръчки и удовлетворението, че натри носа на онези негодници в „Ню Уейв“, бяха помрачени от цялото това пътуване и стрес. И от факта, че не може да избие Лоугън от ума си.

— Кой се обажда, Фреди?

Началникът на смяната ѝ подаде слушалката.

— Май каза, че името ѝ е Розали или нещо подобно, госпожице.

Гаденето стана още по-силно. Беки се стегна. Знаеше кой е на телефона.

— Би ли ме оставил за малко сама, Фреди? Трябва да се обадя.

— Ребека Ланкастър ли е? Обажда се Розалита Конрън. Аз съм президент на...

— Знам коя сте, госпожо Конрън.

— Правиш голяма грешка — каза жената отсреща.

Ровейки в спомените си, Беки разпозна лекия акцент от Бронкс.

— Голяма грешка, така ли? Като онзи път, когато се опитахме да продадем оловните мини в Корнуол и се появи „опасност за околната среда“?

Последва пауза.

— Не — бавно отговори отсреща. — По-скоро като онзи път, когато стоеше горе на стълбите и ме гледаше как плача, сякаш съм ти някакво развлечение. По-добре се откажи, скъпа. Веднъж вече те съсипах, с радост ще го направя отново.

— О, ясно. — Беки се усмихна. — Всичко е заради Рупърт. Сигурно отново се е върнал при теб и заедно сте замислили всичко. Чудесно, много лесно ще се справя и с двама ви, негодници такива.

Другата жена се засмя високо.

— Аз съм омъжена. За разлика от теб. А и не можеш да ме заблудиш, Ребека. И двете знаем, че именно ти придружаваше навсякъде в обществото онзи нещастник. Сега, когато пак разполагаш със средства, вероятно е отново при теб. Но парите няма да ти помогнат срещу мен, ако не се скриеш в мишата си дупка.

— Не можеш да ме уплашиш, сестро. Нито за миг. Ако бях на твое място, щях да хукна към туристическото бюро и да си резервирам билет за следващия полет до Ню Йорк. Нали знаеш, че можеш да ползваш отстъпка в цената, ако си купиш билет предварително? А много скоро ще имаш нужда от парите.

— Ясно, малката. Значи така, а?

— Ще се видим пак, Розалита — заяви Беки. Затвори телефона, но не и преди да чуе тихото щракване отсреща.

Беки се усмихна, въпреки гаденето в стомаха. Да заповяда! Беше готова за нея.

Лита вдигна телефонната слушалката в градската къща на Марк и започна да набира номера на Хари.

Марк се протегна, взе слушалката от ръката ѝ и внимателно я сложи обратно.

— Можеш да се обадиш утре.

— Скъпи...

— Утре, казах. — Пръстите му се заеха да разкопчават копринената ѝ блуза. — Лекарско нареждане.

Тя не посмя да протестира, а и бездруго не ѝ се искаше. Марк вече докосваше нежно гърдите ѝ през сутиена. Караше я да усеща сексуалността си всеки миг. Звънеше ѝ в работата и ѝ разказваше точно какво ще направи с нея веднага щом се върне у дома, а тонът му бе толкова безстрастен, че тя цялата пламваше, а зърната на гърдите ѝ настръхваха. Лита бе изхвърлила и последния си чифт практически бельо и бе похарчила петстотин лири, за да си купи дантелени бикини и високо изрязани френски боксерки от „Джанет Регер“ във всевъзможни цветове. Искаше да усеща под стегнатата кройка на деловите си костюми, че е готова за него винаги. Марк нае жена, която да поддържа чисто жилището им, и двамата вечеряха навън почти всеки ден, защото той казваше: „Не искам да се уморяваш от разни маловажни неща, когато трябва да си готова и възбудена за мен.“

— Но една домашна помощница е нещо толкова екстравагантно! — възрази Лита, докато ръката му се плъзгаше нагоре под полата ѝ, галейки гладките ѝ стройни бедра.

— Не, тя е необходимост. Не искам да се притесняваш за домакинските задължения.

Сега той леко и игриво докосваше зърната ѝ, по начин, за който знаеше, че я подлудява и прекъсва по-нататъшни спорове. Лита въздъхна. Днес носеше сутиен от бледозлатист сатен, но дори и копринената му мекота бе направо болезнена за набъбналите ѝ гърди.

Марк отметна блузата настрани от крехките ѝ рамене и освободи натежалите ѝ гърди от сутиена, който пусна на земята. Наведе глава близо до топлата ѝ плът, усети сладкия ѝ дъх и езикът му погали тъмните и напрегнати връхчета, после пое зърното в уста и тя изстена високо.

— Нека те погледна — каза той и повдигна полата ѝ, под която силно изрязаните златисти бикини покриваха копринената мекота на слабините ѝ. — Мда, тези бикини са много хубави. — Пъхна пръста си под тях и погали влажната ѝ плът. — Само не знам защо изобщо трябва да ги носиш...

С ловко движение на ръцете ги смъкна надолу. Тя не носеше чорапи, нищо, освен чехли на висока платформа, които караха

стегнатото ѝ дупе да изпъква още повече.

Сега вече и той започна да губи контрол и прошепна, останал без дъх:

— Господи, колко си красива!

— Марк! — изстена Лита. Задърпа нагоре тениската му и се загледа в мускулестия му гръден кош, а ноктите ѝ леко одраскаха кожата му.

— Почакай! — нареди той.

Разкопча ципа на панталоните и изрита чорапите и обувките си, а Лита протегна ръка, за да си отмъсти, и го обгърна, измъчвайки го с ласките си. Марк сграбчи талията ѝ и я придърпа близо до себе си, устните и езиците им се сляха, докато накрая Лита загуби опора под краката си и двамата се свлякоха на пода върху меките овчи кожи пред бюрото. Марк проникна в нея и вълните на удоволствие се надигнаха в тялото ѝ, преди дори да започне да отвърща на тласъците му, а той проникваше още по-дълбоко и ритъмът му ставаше все по-властен и бърз. Сребърните нишки на екстаза стегнаха зърната на гърдите ѝ и се спуснаха по плоския ѝ корем и още по-ниско, по бедрата ѝ. Той се пресегна и сграбчи дупето ѝ, галеше я и я подлудяваше, придърпваше я още по-близо до себе си, докато тя, останала без дъх, повтаряше името му и се притискаше до гърдите му. После сякаш вътре в нея избухна ослепителна светлина, тялото ѝ се изви в оргазъм и всичко друго — освен Марк — престана да съществува.

— О, Рупърт, скъпи, хвърли отново заровете. — Баронеса Мари д'Ескалиср плесна с леко набръчканите си длани, при което безвкусните пръстени, които носеше на всеки от лакираните си в кървавочервено пръсти, заблестяха на светлината на полилеите.

Играеха на зарове в казино „Лоуенстийн“ в Монако, на улица „Дьо ла Кроа“. Рупърт се пазеше надалеч от известните казина. Там кредитният му рейтинг не струваше и пет пари, а трябваше да поддържа имиджа си. Ипотеката на малкия му едностаен апартамент, който той наричаше свое „убежище“, направо го съсипваше. Парите на Лита много отдавна бяха похарчени и проиграни и сега се налагаше да преживява от подаръците на богати „приятелки“ като баронесата, ако тя наистина бе такава. Това нямаше значение за Рупърт обаче —

приглушеното осветление и обилното количество алкохол и кокаин му помагаха да понесе мисълта, че ще се озове в леглото с нея.

Той се подчини и хвърли заровете. Днес имаше късмет. Баронеса Мари обичаше да се смее и му отдели няколко банкноти от печалбата си, сякаш той бе някакъв нещастен слуга, на когото даваше бакшиш. Рупърт не разполагаше с достатъчно гордост, че да я отблъсне. Това го изгаряше вътрешно дори по-силно от язвата, която си бе докарал.

— Седмица, милорд — прозвуча безстрастният глас на крупиеето.

— О, Рупърт, миличък, ти си фантастичен! — измърка Мари. — Ето нещичко за теб. — Тя му подхвърли няколко лъскави чипа.

— Ще донеса шампанско — каза Рупърт, прибра чиповете в джоба си и й намигна, после се запъти към бара. Би направил всичко, само да се измъкне по-далеч от старата досадница.

— Бутилка „Мойе“! — нареди той и щракна с пръсти. Тук прекрасно разбираха английски, стига човек да е решил да похарчи достатъчно пари.

Някой го потупа по рамото. Беше около петдесетгодишна жена с лошо боядисана червеникава коса и пола, поне с пет сантиметра покъса, отколкото подходеше на мършавите й крака.

— Лорд Рупърт Ланкастър?

Рупърт бе леко замаян, но въпреки това разпозна острия лондонски акцент на средната класа, с лек оттенък на кокни.

— Да — отвърна той.

— Дорийн Евънс, от вестник „Стар“. Бихте ли ми отделили малко време за едно интервю, милорд?

— Не, по дяволите! — сопна се той. — Разкарай се!

— Ще ви платим — настоя журналистката. — Хиляда лири за половин час.

Рупърт повика един сервитьор и му заръча да занесе шампанското на баронесата.

— Добавете го към нейната сметка — измърмори той. После се обърна към жената и се усмихна с най-изкусителната си усмивка. — Какво точно ви интересува?

Същата нощ се напи — не толкова, че да не може да изпълни задълженията си в леглото, но достатъчно, че да понесе да си легне с баронесата. Тя бе започнала да хленчи, че иска „да го направят на запалени лампи“. Слава богу, че снощи бе успял да измъкне от нея

няколко хилядарки, защото едва ли щеше да издържи още дълго така. Върна се в собствения си апартамент и наплиска лицето си с вода, за да изтрезнее. Чекът от журналистката стоеше на нощното му шкафче. Веднага щом отвореха банките, щеше да го осребри. Не биваше да им дава шанс да го отменят.

Пресметна бързо наум. С този чек, както и с малките суми, които бе успял да измъкне от госпожа Ашфорд, „компаньонката му“ от миналия месец, вероятно разполагаше с достатъчно средства за едно пътуване до Щатите. Казаното от журналистката го караше да кипи от гняв.

— Историята е интересна от човешка гледна точка. — Тя разклати високата си чаша джин с тоник и ледените кубчета изтракаха опасно близо до ръба. Нали разбирате, имаме две жени, и двете — млади и красиви... Научихме, че имат общо минало и това минало сте именно вие.

— Възможно е — съгласи се той. Стараеше се да е сдържан, но тя все пак щеше да иска нещо в замяна на хилядарката.

— Всяка от тях издава пред пресата тайните на другата. Наистина пикантни истории. Клюките за Ребека Ланкастър се появяват на задните страници, но тя е от висшето общество, а другото момиче е от Бронкс... Чудесна история. — Езикът ѝ се показва и облиза прекалено начервените ѝ устни, които бяха започнали да се набръчкват в ъгълчетата. — Поразпитахме из Ню Йорк и някои колеги от жълтите издания, които донасят клюките на Лиз Смит и другите автори на рубрики, казаха, че някога сте били сгоден за Розалита. Така ли е?

— Лита. — Рупърт въздъхна мелодраматично. — Да, бях, но за кратко. Всичко приключи по взаимно съгласие. Просто не си подходяхме.

— Това ли беше истинската причина?

— Ами да. — Той намигна на жената. — Да кажем, че един джентълмен не си позволява да разказва гнусни истории.

— Сега тя е преуспяла. Изкарва купища пари, омъжена е за известен лекар, има голяма къща и хубава кола — „Астън Мартин“, мисля. Като тази на Джеймс Бонд.

Рупърт направо се задави от яд. Проклетата Лита! Как така тя бе спечелила пари, а той бе пропаднал толкова ниско само заради лошия си късмет? Кучка!

— Разбира се, Ребека Ланкастър се опитва да я очерни. За да си отмъсти за онази история с компанията „Ланкастър“. Сигурно знаете за случая.

— За това как тя ръководеше... не, по-точно казано — как съсипа фамилната ни компания ли? Унищожил я. Да, чух за това. — В тона му имаше горчивина.

— Лита е помогнала на „Уилсън Шипинг“ да го сторят. А сега с тази война в пресата, единствената връзка, която моят редактор можа да открие, бяхте вие.

— Много е вероятно. — Той се поизпъчи. — И двете бяха лудо влюбени в мен. Съжалявам, че между нас не потръгна. И че явно всичко се е изродило в една битка между двете. — Рупърт поклати глава. — Титлата явно привлича някои жени. Не знам защо става така, тя е толкова маловажна. Както и да е, казвате, че и двете са преуспели бизнес дами?

— Ребека развива доста добър бизнес с хотели. Започна с имението Феърфийлд.

Журналистката се дръпна назад. В очите на Рупърт запламтя леден огън. Изглеждаше готов да я удари.

— Къщата е сред защитените исторически паметници — просъска той.

— Получила е всички необходими разрешения. Проверихме.

— Боже мой! Ще съсипе семейното имение. — Пръстите му стиснаха здраво плота на бара. — За кого се мисли тя?

— Успехът ѝ е безспорен — изтъкна журналистката.

— Така ли? Щом е толкова преуспяла в бизнеса, каква е целта на тази малка вражда между двете? Не мислите ли, че това се отразява зле на работата и на двете?

— Да, вярно е — съгласи се жената, видимо доволна. Извади предварително приготвения чек и му подаде смачкана визитка. — Заповядайте, лорд Рупърт, и не се колебайте да ме потърсите, ако искате да кажете още нещо. Плащаме добри пари за истински горещи новини.

— Кажете ми нещо. Разполагате ли с тези материали, които те разпространяват една за друга в пресата? — попита той, докато бързо прибираше чека в джоба си.

— Мога да ви ги изпратя — обеща тя.

— Защо не го направите наистина? — предложи Рупърт. — Това може да поосвежи паметта ми.

— С удоволствие, милорд — усмихна се сладко жената.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Трябва да сложа край на това.

Беки ядно прехапа долната си устна.

Беше само една статия, но направо съсипваше репутацията ѝ. Сладникава история, разказана с покровителствен тон, с големи нейни снимки, както и снимки на Розалита, Феърфийлд и Рупърт. Направо изтръпна, докато сините ѝ очи пробягваха по редовете, където се описваше притеснението на Рупърт, „джентълменската“ му неохота да разказва стари истории и „искреното му смайване“.

„Лорд Рупърт Ланкастър сведе глава, седнал във фойето на изключително скъпия хотел в Монте Карло, очевидно разстроен, че любовта към него е накарала две жени да се държат като улични котки или може би като разглезени деца. Лорд Ланкастър се опита, но не успя да прикрие презрението си към американската наследница, която за пари превърна едно старо английско провинциално имение в обикновен хотел, а след това се оплаква в пресата...“

Това приличаше на катастрофа. Конкурентите на Беки в бизнеса с луксозните почивки щяха да се погрижат хората непременно да го прочетат. От статията щеше да излезе чудесна колонка на шеста страница в нюйоркските вестници. Трябваше да вземе мерки веднага. Шарън и останалите ѝ служители не знаеха какво да я посъветват.

Розалита — явно тя предпочиташе да я наричат Лита — трябваше да разбере и нейната гледна точка. Беки не смяташе, че това ще е трудно, защото тя все пак имаше агенция за връзки с обществеността, а корпоративните клиенти мразеха подобни статии в пресата. Но въпреки това реши да не рискува с телефонен разговор. Трябваше да се срещне лично с нея.

— Знам, че се налага, но като четеш това за хиляден път, няма да го накараш просто да изчезне — отбеляза Шарън.

Беки усети познатото противно надигане в стомаха си.

— О, господи, не мога да го понасям! — Хукна към малката тоалетна в съседство с библиотеката, която бе само на нейно разположение. Едва успя да стигне до тоалетната чиния, преди да повърне, останала без сили. Сякаш изповръща червата си. Изправи се и избърса уста. Лицето ѝ изглеждаше бледо, останало без кръв.

Не помнеше да е спала добре поне една вечер след заминаването на Лоугън.

— Беки, добре ли си?

Тя изплакна уста и се върна в библиотеката.

— Честно казано, не знам. Може би просто не мога да се справя със стреса. После отчаяно си призна: — Или пък съм болна от любов. О, Шарън, не мога да спра да мисля за него. А дори не съм излизала с него, както се полага. Не съм ли напрано жалка?

— Мислила ли си — бавно подхвана Шарън, — че може би е нещо друго?

Беки се сепна:

— Нямам време да боледувам. Смяташ, че съм болна?

— Мисля, че може да си бременна.

— Не ставай глупава, невъзможно е. — Беки се вторачи в нея. — Аз използвам диафрагма... О, божичко!...

— Но онзи път не беше го планирала предварително, нали така?

— Дай ми телефона. Ще се обадя на лекаря си.

— Няма нужда да бързаш, Беки...

— Не. — Тя вдигна ръка. — Трябва да знам със сигурност, и то още сега.

Клиника „Кейтърхам“ се намиреше в малка сграда с покрив от червени керемиди. Имаше удобни фотьойли с избеляла тапицерия, маса с купчина стари списания и една закръглена сестра в спретната униформа на рецепцията.

— Трябва незабавно да се видя с доктор Елисън — задъхано изрече Беки, следвана от Шарън, която загрижено надничаше през рамото ѝ.

— За спешен случай ли става дума? — Сестрата подозрително огледа стройното и здраво на вид тяло на Беки и лъскавата ѝ платиненоруса коса.

— Не точно, но...

— Тогава ще трябва да изчакате. Името ви, моля?

— Ребека Ланкастър — измърмори Беки.

— Ще ви повикаме, когато има свободен час, госпожице — ведро ѝ съобщи сестрата.

Беки се опита да чака търпеливо. Зачете се в овехтелите броеве на „Пънч“, „Кънтри Лайф“, „Лейди“ и „Хорс енд Хаунд“. Шарън се отказа от списанията и излезе навън да пуши.

Най-накрая, след като и старецът, който едва влачеше крака и кашляше ужасно, бе отпратен да си върви, доктор Елисън надникна през вратата на кабинета си.

— Ребека Ланкастър? Заповядайте, моля.

Тя го последва в малката стая с плакати на болни от заушка деца по стените, бюро и кушетка за прегледи, застлана с гладко опънат бял чаршаф.

— Какъв е проблемът? — попита той, без дори да я погледне.

— Повръщам сутрин. Мисля, че може да съм бременна.

— Е, скоро ще разберем със сигурност. Двамата със съпруга ви вземате ли предпазни мерки?

Беки се засрами.

— Не съм омъжена — едва прошепна тя.

— Разбирам — спокойно каза доктор Елисън и кафявите му очи проблеснаха. — Май ще се наложи да ускорите малко сватбата, а? Кой е щастливият избраник?

— Не трябва ли да се изпишкам в някоя чашка? — отчаяно попита Беки.

— Какво? О, да. — Той ѝ подаде пластмасова чашка. — Проба от урината, моля. Там отзад има тоалетна.

Шарън я закара до вкъщи и за щастие не проговори през целия път. Беки хапеше долната си устна, загледана през прозореца.

— Кога ще се обади? — попита накрая Шарън.

— Само господ знае. Не мога да стоя и да чакам на телефона! — избухна Беки. — Имам чувството, че се задушavam. Тръгвам за Лондон да се срещна с онази Моралес.

— Добре — съгласи се кротко Шарън, — но поне вземи влака. Не бива да шофираш. Прекалено си напрегната.

Беки се настани в първа класа и си поръча чаша кока-кола, за да успокои малко нервите си. Слава богу, че предлагаха кока-кола, нещо толкова познато и американско. Притисна с длани слепоочията си и ѝ се прииска да е отново в дома на леля си Минди. Обратно в Щатите.

„Какво пък! — обади се тихо едно ехидно гласче в главата ѝ. — Съвсем скоро ще се сблъскаш с част от Бронкс.“

Докато зелените поля на английската провинция отминаваха пред погледа ѝ, тя се опита да не мисли за Лоугън и бебето. Ако наистина се окажеше, че е бременна, не можеше да направи аборт. Ако то бе живо в нея, нейното бебе, просто не би могла да го направи... Но не искаше да е самотна майка, не искаше пресата да се нахвърли отгоре ѝ, да я заклеми за „разгулния“ ѝ живот, да нарани детето ѝ с гнусните си истории...

О, господи! Трябваше да се обади на Лоугън. Просто нямаше как да го избегне.

Когато влакът най-сетне спря на гара Падингтън, тя вече почти се радваше, че ще се срещне с Лита.

В офиса на „Ню Уейв“ Беки не се представи коя е. Просто каза, че носи съобщение за Розалита Моралес.

— Сега тя е госпожа Конрън.

— О, точно така. Да.

— На четвъртия етаж.

Качи се с асансьора. Офисите бяха обзаведени красиво, в модерен стил, като излезели от екрана на киното, едно малко кътче от Манхатън, пренесено в Челси. Не се наложи да търси дълго Лита. Тя крачеше по коридора между кабинетите, крещеше и размахваше същия вестник, който бе измъчвал и Беки сутринта.

Изведнъж забеляза Беки през стъклениите стени на кабинета си и спря като закована. Подчинените ѝ, проследили погледа ѝ, се втурнаха навън.

— Не, всичко е наред. — Гласът ѝ беше толкова ясен и силен, че я чуваха и в преддверието. — Пуснете госпожица Ланкастър да влезе. И не ме свързвайте с никого по телефона.

— Благодаря — каза Беки, докато минаваше покрай настръхналата Джанис.

Лита носеше яркочервени кожени панталони, които обгръщаха впечатляващото ѝ дупе, и дълбоко изрязано черно потниче. Беше с ботуши на висок ток, косата ѝ падаше свободно и в този миг изглеждаше напълно готова да застане и срещу самия дявол.

Беки седна, без да чака покана.

— Е? — Лита се възхити на елегантния ѝ костюм в бежово, панталон и вталено сако, комбиниран с копринена риза в цвят шампанско. — Това се казва изненада.

— Прочела си го. — Беки посочи вестника, захвърлен на масата. — Възнамерявам да бъда кратка.

Лита повдигна вежди.

— Трябва да се погрижа за някои свои лични дела — продължи гостенката ѝ. — Затова искам само да знаеш, първо, че не мога да понасям Рупърт и че той замалко щеше да съсипе бизнеса ми, преди да го изритам. И второ, и теб не мога те понасям, но това се отразява ужасно на бизнеса ми. Ще се оттегля от битката, ако и ти го направиш.

— Чудесно. Това е решено! — рязко се съгласи Лита. — Но все още ти имам зъб. Просто няма да ти го върна по този начин. Искам и ти да знаеш, че и аз мразя Рупърт Ланкастър. Той ме заряза с една телеграма, а после открадна всичките ми пари.

— Чудесно. — Беки се изправи да си тръгва, но въпреки всичките ѝ грижи, любопитството започна да я мъчи. — Трябва да ти кажа, че тогава във Феърфийлд нещата не изглеждаха такива. И между другото, тъкмо в онзи ден той ме бе поканил на среща.

— Разбира се. Ти притежаваш къщата. Виж, аз просто не исках да повярвам. — Лита се засмя. — Обичах го, можеш ли да си представиш?

— Мисля, че да — промълви Беки. — Какво имаш предвид с това: „Ти притежаваш къщата“?

Лита махна неопределено. Дългите ѝ лакирани нокти проблеснаха под лъчите на есенното слънце.

— Съдебното дело... Когато беше с мен, той се надяваше, че ще го спечели. Предполагам, че е разчитал да наследи много пари и къщата. После, когато загуби, избяга, просто си стегна куфара и избяга в Англия да те покори. Не че ти имаше нещо против.

— Не знаех. — Беки въздъхна. — Странно, но точно така каза и приятелката ми. Че се опитва да получи къщата чрез мен.

— Била е права.

Помежду им за миг се установи взаимно разбирателство, но после изведнъж и двете си припомниха хлипащата Лита на входа на Феърфийлд. Беки се почувства неловко.

— Мисля, че временното примирие ще бъде от полза и за двете ни. Сама ще намеря изхода.

— Движдане — студено каза Лита.

Когато отново се качи на влака, изпита облекчение, но за кратко. Вярно, опасността за бизнеса ѝ засега бе отстранена, но колкото и да обичаше работата си, мисълта да създаде отново империята на баща си избледня в съзнанието ѝ, като си представи какво може да се случи лично на нея.

Опита се да чете по време на пътуването, после да поспи. Не се получи. Слезе уморена на гарата в Кейтърхам и взе такси, като се опита да не обръща внимание на добродушните забележки на шофьора за това колко мръсен е Лондон и колко хубаво било човек да се върне в провинцията. Чувстваше се така, сякаш са я окачили над казан с врящо олио и въжето все повече изтънява.

Ако не се брояха сънищата ѝ, Уил Лоугън не се бе връщал повече. Работниците му бяха довършили разкошната, класическа като форма розова градина, засаждайки органично отгледани цветя, бяха зазимили храстите и си бяха отишли. От фирмата му ѝ изпратиха старателно подготвена сметка, която тя плати и оттогава — само мълчание.

Седмици наред си повтаряше, че е глупаво да се оставя мислите за Лоугън да я обсебят. Той беше просто един градинар и горделив, надменен негодник, който дори не бе завършил колеж, който просто беше правил секс с нея, а после бе изчезнал за цели шест седмици без никаква вест, освен една глупава картичка...

И бебето. О, господи!

Нахлу, разгневена, във Феърфийлд, запъти се право към кабинета си и веднага набра телефонния номер на клиниката. Беше почти пет часът. С малко повече късмет, докторът можеше да е още там...

— Ще проверя, госпожице.

Последва пауза и после спокойният, безличен глас на доктор Елисън долетя от слушалката:

— Поздравления. — Тя се подпря на мекото зелено кадифе върху плота на бюрото си, за да остане права, понеже ѝ се зави свят. — Ще имате бебе, госпожице Ланкастър.

— Да, ще се отбие в офиса по някое време.

Беки бе забравила колко мрази този надменен глас. Разбира се, секретарката сигурно изпитваше тайно и безнадеждно младежко увлечение по Лоугън. Самата Беки бе влюбена в него, защо не и това момиче? Нищо чудно, че в гласа му имаше толкова омраза.

— Но наистина не мога да ви свържа с него. Нито да му съобщя. Той каза, че не желае вие да го безпокоите. — В гласа ѝ се промъкна тържествуване. — Каза го много категорично.

— Чуйте ме — става дума за нещо много важно. — Беки не искаше да се моли и да я увещава. — Не се отнася за сметки или за друго дребно нещо. Отнася се за... за... въпросът е на живот и смърт, ясно ли е? На живот и смърт.

— Добре ли сте? — попита Трейси, неочаквано загрижена против волята си, а после стреснато продължи: — Нали не се е случило нещо с Уил?

— Не с него. Просто го накарайте да ми се обади. Важно е.

— Добре, госпожице — каза момичето и затвори.

Беки отиде в кухнята и си направи чаша чай. Британците бяха основали цялата си империя върху чая. Може би сега една чашка щеше да помогне и на нея.

Не помогна.

Отпиваше безутешно от напитката, когато телефонът звънна. Сигурно се обаждаше Шарън, но въпреки това тя скочи.

— Ало?

— Беки? — Беше Лоугън и тя едва не припадна от вълнение. — Какво искаш? Болна ли си? — Направо ѝ крещеше по телефона, явно наистина беше бесен. — Надявам се действително да имаш сериозна причина.

— Зависи какво разбираш под сериозна причина — отвърна тя и гласът ѝ прозвуча като чужд в собствените ѝ уши. Сякаш идваше отдалеч, спокоен и уверен. — Бременна съм.

— Какво? — извика той.

— Бременна съм. Докторът го потвърди днес.

— И смяташ, че аз съм бащата? — попита Уил след кратко мълчание.

Въпросът я прониза право в сърцето и тя усети физическа болка.

— Кой друг да е?

— Откъде, по дяволите, да знам? — Гласът му звучеше грубо.

Беки преглътна сълзите, които се надигнаха в гърлото ѝ.

— Не е имало никой друг, освен теб, откакто скъсах с Рупърт. Наистина. А сега ще имаме бебе.

Той остана мълчалив от другата страна на линията.

— Значи си в третия месец.

— Предполагам.

— Не мога да пристигна тази вечер във Феърфийлд. Ще дойда утре.

— Защо ще идваш?

— А защо не? Имаме да обсъдим много неща, нали?

— Няма да правя аборт — заяви тя и сълзите закапаха от очите ѝ. Прехапа устни, доволна, че Уил не може да я види.

— Не съм те карал да го правиш, по дяволите! — каза той и тръшна телефона.

Беки остана да слуша сигнала в слушалката. Внимателно я остави, после излезе и се озова пред тясното задно стълбище, което водеше към спалнята ѝ. Залости вратата, хвърли се върху леглото и избухна в плач.

Рупърт разкри блестящата си усмивка пред Кати Доналде. Въпреки умората от полета и часовата разлика, знаеше, че изглежда прекрасно. Беше облечен в един от старите си делови костюми

„Джийвс и Хокс“, обувките му бяха от „Джон Лоб“, а одеколонът — от „Флорис“. Не можеше да се възползва като жените от фон дьо тен, за да скрие сенките под очите си, но бе сложил чифт очила с тънко обикновено стъкло, без диоптър, които използваше точно в такива спешни случаи.

Беше пропилял всичките си пари и сега му оставаха само титлата и външният му вид. Но това можеше да се промени.

Статията във вестника го зарадва неимоверно. В нея и двете жени бяха описани като глупачки, каквито всъщност си бяха, и, разбира се, обръщаше се внимание на това какво прави Беки с Феърфийлд. Изтъкваше се, че първите опити на Лита в сферата на връзките с обществеността са били за негова сметка. Нали той ѝ бе дал повод да попадне в телевизията, значи всъщност именно той я бе създал. И заслужаваше нещо за усилията си...

Колкото до Беки, тя бе обикновена крадла. Каквото и да твърдеше съдът. Крадла, а сега и истински вандал.

Рупърт кипеше от справедливо възмущение. Не му се искаше да прибегва до крайни средства. Това означаваше да се ожени по сметка. За някоя възрастна дама с куп пари и без никаква класа, от онези, които биха си платили, за да получат титлата му, и биха се съгласили да приведат пари в личната му сметка. По-скоро би станал жиголо, отколкото бедняк, горчиво разсъждаваше той.

Като си представеше, че цял живот ще е принуден да си ляга с баронесата или с някоя като нея, която може би ще иска да го правят при вдигнати завеси! Не можеше да го понесе, на света нямаше толкова силни наркотици, че да го накарат да го направи.

Но докато беше тук, смяташе да се възползва максимално. Старите му приятелчета, вероятно в неведение относно финансовото му състояние, го приемаха с отворени обятия. Може би щеше да успее да намери някоя богата дебютантка в обществото, с добро сърце и щедра природа, отчаяно копнееща за любов, която да не придиря особено за отсъствията му нощем понякога. Определено шансовете му щяха да са по-добри, ако можеше да покаже, че има законни бизнес интереси.

Лита и Беки притежаваха толкова много. Бяха му длъжници и той възнамеряваше да си поиска дължимото.

Няколко телефонни обаждания го бяха убедили, че този човек може да му помогне.

Кати Доналдс му се усмихна замечтано.

— Господин Бесъл ще ви приеме веднага, ваша светлост — изрече тя.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Когато се появи на алеята, Беки го очакваше. За пръв път в живота ѝ бизнесът ѝ се струваше напълно безинтересен. Остави Шарън да се оправя с последиците от интервюто на Рупърт. Приятелката ѝ я убеди да открие една далечна родственица на семейството, вдовица на граф, и да я покани да отседне безплатно в имението, за да заеме празното място, останало, след като една от гостенките със строги морални разбирания бе оттеглила резервацията си и настояваше да ѝ върнат парите.

— Беше запазила три стаи. Това ще отвори голяма дупка в бюджета ни. И не отмени навреме резервацията.

— Няма значение. — Видът на Беки показваше, че изобщо не я интересува. — Върнете незабавно парите на госпожа Фойерщайн, както и на гостите, поканени от нея. Още днес. И им изпратете от онези копринени възглавнички, напълнени с лавандула от градината, и бележка, в която се казва, че за в бъдеще се надяваме да ги видим във Феърфийлд или на някой друг хотел на „Ланкастър“.

— Добре — кимна Шарън. — Всъщност имаш право. Не можем да градим репутацията си на друго, освен на...

— Безгрижен лукс. Вестите за това как ще се справим с тази ситуация ще обиколят плажовете на Палм Спрингс, Малибу и Хамптънс.

— Съгласна съм, шефе.

— И запълни тези стаи.

Шарън започваше да разбира стратегията на Беки. Графинята бе идеална за целта. Старата дама се чувстваше страшно доволна да хапва и пийва безплатно цяла седмица, а американците и канадците бяха безкрайно щастливи от възможността да общуват с една истинска аристократка. Понамалелите резервации изведнъж като с вълшебна пръчица започнаха отново да ваят. Лита удържа на думата си — в пресата повече не се появиха очернящи ги статии.

Хотелът в Единбург бе почти готов, а преустройството на сградата в Лондон вървеше по график. Банките, които по-рано не искаха и да чуят за Беки, сега се надпреварваха да ѝ дават заеми.

Но тя изобщо не се интересуваше от това.

В нея имаше един нов живот. Дете — нейното и на Уил Лоугън. Чувствата ѝ бяха толкова дълбоки, че направо не знаеше за какво да се притеснява по-напред. За бебето? Дали чашата вино, която обикновено изпиваше на вечеря, не му бе навредила? За Уил? Дали ще откаже да признае бащинството? Ами ако го направи, тогава какво? Дали детето ѝ нямаше да бъде подложено на ежемесечни посещения от страна на мрачния си и сърдит баща и да бъде принудено да пътува до някой малък, забутан градец в Йоркшър, за да погостува на Лоугън, жена му и законните му деца? Може би той щеше да се ожени за онази своя надута малка секретарка. Дали Лоугън нямаше да каже на детето им, че е резултат на едnodневна връзка? Все някой сигурно щеше да го направи.

Беки полагаше големи усилия да не провеси глава от срам. Копеле. Така щяха да наричат бебето ѝ. А на жълтите вестници щеше много да им хареса. Клеймото щеше да следва детето ѝ навсякъде. „Том Ланкастър, извънбрачното дете на последната наследница на фамилия Ланкастър...“

Знаеше, че не бива да се засяга, но все пак за нея имаше значение. Голямо значение. Откакто бе взела решението да не продава Феърфийлд, Беки се опитваше да възстанови доброто име на баща си и законните му права. А сега щеше да забърка името си в публичен скандал. Забременяла от случайна връзка.

Избърса сълзите, които се канеха да потекат по бузите ѝ. Лоугън най-сетне бе пристигнал. А тя по-скоро би умряла, отколкото да покаже слабост пред него.

Бързо изтича до банята и си сложи от специалните сини капки, които премахваха червенината от очите. Пое дълбоко въздух няколко пъти, за да прочисти гърлото си, и втри малко крем върху кожата на лицето си. Малко бронзова пудра отгоре и вече не изглеждаше толкова ужасно бледа.

Да, така беше по-добре.

Чу отварянето на тежката входна врата и гласа на госпожа Моркамб, която обясняваше нещо на Лоугън. Не можеше да различи

думите им, но дори само плътният му мъжествен тембър я накара да изтръпне. Взе шишенцето с парфюм „Л'арпеж“ и леко се напръска, използвайки уханието като оръжие. После слезе долу.

Лоугън носеше черни кадифени панталони и черна тениска. Брадата му бе набола и изглеждаше още по-мускулест от преди. Сигурно е работил в някоя градина, вдигал е камъни, за да направи ограда, или е местил статуи наоколо. Тениската се бе опънала на гърдите му и бе срязана на бицепсите му.

Не смееше да го погледне, за да не би да го пожелае дори и сега.

— Здравей, Уил! Радвам се, че дойде. — Господи, звучеше така, сякаш предлага на викария да си вземе още един сандвич с краставичка. — Мисля, че е добре да останем насаме в кабинета.

— Чудесно.

В очите му имаше някаква тъга и примирение. За Беки това бе истинско мъчение. Нима да има дете от нея бе толкова ужасно? Изглеждаше като човек, осъден на доживотен затвор.

— Госпожо Моркамб, ще се погрижите ли да не ни безпокоят по никакъв повод?

— Разбира се, госпожице — твърдо заяви икономката.

Беки покани Лоугън в библиотеката и затвори вратата след тях. После взе телефона и остави слушалката отворена.

— Седни.

Лоугън се подчини. Приседна на ръба на креслото в стил Луи XVIII, сякаш му се искаше да се измъкне колкото е възможно по-скоро оттук. Красивите му тъмни очи се впиха предизвикателно в нейните.

— Предполагах, че вземаш противозачатъчни хапчета.

— Не, не вземам. Бебето е твое, Уил.

— Знам. — Той въздъхна.

— Не искам пари от теб.

— О, не! — саркастично вметна той. — Лейди Ребека не желае нищо от наемния слуга.

— Надявам се да се държиш разумно. Искam само онова, което е най-добро за детето.

— И какво е то? Да има женени родители, които наистина се обичат ли?

Това бе прекалено за Беки. Усети как сълзите неумолимо се надигат в гърлото ѝ. Трябваше ѝ половин минута, преди да ги задържи

с върховно усилие на волята си, а дори и след това гласът ѝ трепереше.

— Трябва да се справим със ситуацията, каквато и да е.

— Съгласен съм — изръмжа той.

— Тогава... предполагам, че трябва да те попитам каква роля искаш да играеш в живота на детето. Не желая да се привързва към теб, ако не възнамеряваш да останеш близо до него.

— Ще бъда до него през цялото време. — Лоугън се намръщи буреносно. — Да не мислиш, че ще оставя едно дете, *мое* дете! — да бъде тормозено, защото ние не сме използвали предпазни средства?

— Ще я нарекат копеле — промълви Беки и една сълза издайнически се търкулна по бузата ѝ.

— Може да е момче. — Той седеше и се взираше в нея. — Искам да се оженим.

Беки го зяпна. Сърцето ѝ заби лудо, изпълнено с надежда, която не можеше да потисне.

— Какво? Какво каза?

— Само временно може би. Заради детето. Не очаквам да останем свързани дори за една година. Ще се оженим сега и ще се разведем шест месеца след раждането. Така детето ще има законно име и няма да е нужно да се виждаме повече. После ще го виждам веднъж седмично. Ще му кажем, че просто нещата между нас не са потръгнали.

Пламъчето на надеждата проблесна и угасна. Беки притисна чело с дланите си. Сякаш сънуваше лош сън. Щеше да се омъжи за човека, в когото бе безнадеждно влюбена, но той продължаваше да я мрази.

Но не можеше да откаже на това предложение. Нейното щастие не бе важно. Само за една година страдание щеше да елиминира от живота на детето си жълтите издания, прякорите, клюките.

Беки се ужасяваше от идеята, но трябваше да приеме, преди той да промени решението си.

— Чудесно — пророни тя.

— И не бива да го правим изненадващо. Щом искаш да пресечеш клюките, не можеш да бягаш и да се криеш. Не е задължително да вдигаме голяма и скъпа сватба, но трябва да я обявим публично и да поканиш роднините си.

Беки потръпна, представяйки си как роднините ѝ ще станат свидетели на нещастieto ѝ. Лоугън го забеляза и лицето му помръкна

още повече.

— И на мен ми е неприятно, както и на теб. Но ще бъде само за един ден и няма да продължи дълго. Ще трябва да наемем някоя самостоятелна къща, така че хората да не приказват, когато забележат отделните ни спални.

— Има една малка къщичка близо до овощната градина, която мислех да купя.

— Чудесно. Можеш да я продадеш, щом всичко свърши. — Лоугън се изправи. Днес ще купя пръстен и ще ти го изпратя по пощата. Можеш да направиш съобщение в пресата и да съставиш списъка с поканените. Аз ще ти пратя списък с моите гости.

— Няма нужда да правим пищно тържество, нали? — едва не проплака Беки. Не мислеше, че може да се справи.

Лоугън я погледна презрително:

— Достатъчно голямо, за да спрем клюките. Близки роднини и няколко приятели. Ще получиш бройката на моите гости. Уведоми ме за приготовленията и гледай да организираш всичко възможно най-скоро.

Тръгна си, без да се обърне.

След десетина минути госпожа Моркамб внимателно влезе в библиотеката, понесла табла с чай и парче пандишпанов кейк.

— Трябва да хапнете нещо, госпожице...

Беше очаквала да я завари разплакана на стола, но Беки със сухи очи пишеше на бюрото си.

— Благодаря, госпожо Моркамб. Ще ми донесете ли телефонния указател? Трябва да се обадя в „Таймс“.

Беки не помнеше как е преживяла следващите две седмици. Организира сватбата за рекордно кратко време, плати двойно на „Симпсън“, за да напечатат бързо поканите, пусна съобщения за годеща навсякъде, дори позира пред фотографите заедно със студено усмихнатия Лоугън. Показваше ръката си с елегантния еднокаратов диамант, който ѝ бе изпратил по пощата, сякаш го е надянал на пръста ѝ на някоя осеяна с цветя поляна. Бременността изобщо не ѝ личеше още, но пък нямаше време да си шие рокля по поръчка, затова накара

местната шивачка да пришие шлейф от ръчно плетена дантела към една официална бяла рокля.

— Не може да е сериозно, Ребека. За бога, та той е никой! От работническата класа. Градинар... — Слисаните викове на леля Виктория отекваха по телефонната линия.

— Той ще стане мой съпруг — спокойно повтори Беки. — Ако не искаш да дойдеш, ще те разбере, лельо Виктория. Леля Минди ще дойде.

— Аз също. — Тя въздъхна горчиво. — Длъжна съм. Но, Ребека, така посрамваш семейството си.

— Радвам се, че си поговорихме, лельо Виктория — отвърна Беки и затвори. Вече не се тревожеше какво ще кажат леля Виктория и чичо Хенри. Много отдавна бе минало времето, когато отношението им можеше да я засегне.

Сега я болеше само от отношението на Лоугън.

Запази час за церемонията в местната църква — величествена постройка от четиринадесети век, от сив камък, със средновековни фрески, които още личаха по тавана — и накара да я украсят с плодовете на сезона — кратунки и орехи, напръскани със златен спрей, прекрасни хризантеми, разцъфнали в жълто, охра и бяло, ружи, астри и гирлянди от благоуханен повет. Плати двойно на местния сладкар, за да приготви сватбена торта на шест етажа, с бледосиня глазура и бяла сметана за украса, приличаща на произведение от уеджуудски порцелан.

Самата сватбена церемония за щастие се стори на Беки доста кратка, защото имаше още куп неща за вършене. Леля Минди, облечена в красив костюм от зелена коприна, бе нейната кума, а до нея стоеше Шарън в рокля със същия цвят, която носеше букет от изсушени лавандулови цветчета, рози и лилии. Беки се усмихна на каменната физиономия на леля Вики, на Кен Стоун и на родителите на Лоугън. Майка му, дребна, приятна жена с измъчено лице, облечена в костюм от туид и сламена шапка с панделка отпред, се бе разплакала. Викарият прочете пасажа от Библията, в който се описваше как Иисус превърнал водата във вино в Кана Галилейска, после изнесе кратка проповед, за което Беки изрично бе настояла; размениха клетви и всичко приключи.

Излязоха от църквата под одобрителните усмивки на събраното паство и звуците на „Панус Ангеликус“, за което бе платила трийсет лири на едно момче от църковния хор. Само за да избегне общото пеене на някой химн. Когато бе прошепнала своето „да“, Беки за миг бе загубила самоконтрол, но сега всичко изглеждаше наред.

Булките обикновено плачеха на сватбата.

Само че не по същата причина като нея.

Тя се замисли колко смешна всъщност е цялата история. Днес беше сватбеният ѝ ден, за който си бе мечтала още когато за пръв път бе преметнала кърпичка върху главата на първата си кукла Барби.

И в същото време най-ужасният ден в живота ѝ.

Успя да задържи усмивката си по време на приема след церемонията в малката градина зад кухнята, затворена сега за гостите на хотела. Обикаляше сред поканените на тържеството по време на почерпката с хапки от студения бюфет, които тя изобщо не вкуси. Но когато Лоугън я дръпна леко за ръкава, не можа да се сдържи и подскочи цялата.

Той се усмихна, но очите му останаха студени.

— Трябва да тръгваме. — Гласът му бе снижен до шепот. — Вече е три часът.

— Добре.

Тя целуна Шарън, плесна с ръце и съобщи на гостите, че се оттеглят. Баркин докара пред терасата малкия кабриолет, украсен с бели астри. Лоугън помогна на жена си да се качи, докато събраното множество ги аплодираше и подвикваше весело.

Тя хвърли букета си и братовчедката на Лоугън — Франсин — го улови. Беки усети как едрото тяло на мъжа до нея се стегна едва забележимо и сълзите овлажниха миглите ѝ.

— О, вижте, тя плаче! — извика госпожа Лоугън.

— Просто съм много щастлива — отрони едва-едва Беки и се насили да се усмихне.

— Тръгвай, за бога! — скара се тихо Лоугън на кочияша.

Баркин плесна с юздите и потеглиха сред облак благоуханни цветя, радостни викове и с много болка в сърцата.

Черният път, който минаваше покрай Феърфийлд, водеше право до малката къщичка. Беки предполагаше, че тя някога е принадлежала на някой от работниците в имението. Беше малка и уютна, с идиличен сламен покрив и мъничка собствена градина отпред. Не бе успяла да я купи, но собственикът, който живееше в Лондон, се бе съгласил да я даде под наем за една година. Беше обзаведена семпло, с груби ленени чаршафи и кухненски прибори с пластмасови дръжки, но щеше да им свърши работа.

Баркин спря отпред.

— Пристигнахме, господин и госпожо Лоугън, пожелавам ви много...

— Благодаря! — прекъсна го Лоугън. — Заповядай.

Той даде бакшиш от двайсет лири на кочияша.

— Покорно благодаря. — Баркин се усмихна широко. — Е, оставям ви насаме.

Цъкна с език и зави обратно с кабриолета.

Беки каза:

— Има ключ под онази саксия до входа.

Лоугън се наведе:

— Аз ще го взема. Не искам да цапаш роклята си.

— Пет пари не давам за глупавата рокля! — сопна му се тя. Сякаш нещо се отпусти в нея и цялото напрежение от последните две седмици заплашваше да се излее навън. — За мен тя не означава нищо.

— Ти си непоправима глезла — отвърна ѝ Лоугън със смразяващо тихо презрение в гласа. — Не можеш ли да почакаш, докато влезем вътре? Искаш да развалиш всичко, което направихме досега ли?

Беки млъкна.

— Съжалявам, прав си.

Подаде му ключа и той отвори вратата.

Мястото бе основно почистено, след като бе идвала тук за последен път. На масата стоеше плетена кошница за пикник. Вътре се виждаше пресен хляб, яйца, цяла пита сирене, бутилки шампанско, трюфели, плодове... В малката всекидневна имаше камина с умело подредени подпалки, въглища и дори смачкан на топка вестник. Слънцето бе слязло ниско над хоризонта и навън бе захладняло.

— Оправили са само двойното легло — измърмори Беки, — но мога да приготвя това в другата стая, ако искаш.

Той повдигна едната си вежда.

— Знаеш как да постелеш легло?

— О, я върви по дяволите! — сопна му се тя.

Той въздъхна.

— Права си. Виж какво, и за двама ни е неприятно, но го правим заради детето. Нали така? Щом се налага да живеем заедно, нека се опитаме да се държим цивилизовано.

Беки кимна, понеже нямаше доверие на гласа си.

— Ти оправи леглото, а аз ще се погрижа за огъня в камината, за топлата вода и за вечерята — предложи Лоугън.

Тя не бе хапвала нищо цял ден. Изведнъж усети страшен глад.

— Звучи ми добре.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Разкажете ми за Феърфийлд — кротко подхвана Пийт Бесъл, — милорд.

— Можеш да ме наричаш Рупърт — отвърна той и безгрижно завъртя чашата си с бренди, така че част от алкохола плисна към огъня и за миг пламна ярко.

Рупърт ставаше все по-пиян, но изобщо не се притесняваше от това. Харесваше Бесъл. Този тип бе американец и при това някакъв дребен шеф в рекламна агенция, но си знаеше мястото. Освен това се отнасяше с уважение към Рупърт, настаня го в собствената си частна квартира на Мадисън Авеню, луксозно мансардно жилище с еротични снимки по стените, боядисан в черно паркет и изобилие от животински кожи по пода. Това бе любовно гнездо, предназначено за някоя любовница или по-вероятно — за много любовници, но беше луксозно и имаше леко упадъчен вид. Бесъл изпращаше на Рупърт като подарък шампанско и малки шишенца кокаин със стъклени тапи и мънички сребърни лъжички. Имаше много пари и не се свенеше да ги сподели с друг, установи доволно Рупърт.

Не като онези стиснати кучки в родината му.

— Историческо място. Семейното имение. Моето имение. Сега тя... — Рупърт се намръщи... — Тя го осквернява, превръщайки го в хотел. Прави състояние от моята собственост. Не е честно. Тя е жена. Не може да продължи името на рода.

— Видя ли това, Рупърт?

Бесъл угоднически му подаде сгъната страница от вестник, извадка от „Таймс“. Рупърт примигна ужасено.

— Какво... Омъжила се е за Уилям Лоугън? Някакъв градинар?

Толкова пребледня, че Бесъл побърза да му посочи къде са тоалетните. Не искаше този пиян глупак да повърне наред „Оукс“, изискания мъжки клуб в центъра, в който тъкмо го бяха приели.

— Спокойно. Няма да повърна. Просто ми се повдига от всичко това.

— Разбираемо е — утеши го Бесъл. Той живо се интересуваше от Лита. Би направил всичко, за да я унищожи. Може би тази Беки щеше да му е от полза. Но Рупърт Ланкастър бе много важен участник в плана му, а Рупърт изпитваше нужда да го изслушат.

„Като всички пропаднали пияници“, помисли си Бесъл с презрение.

Ланкастър обаче имаше и друго предимство в очите му, освен името си — подлото лукавство. Беше успял да измъкне пари и от двете жени. Още не бяха съсипани напълно единствено защото Ланкастър нямаше представа какво да прави с парите им, след като ги бе откраднал.

Това нямаше да се случи на Пийт Бесъл.

Пийт, разбира се, се справяше завидно. Беше добър в работата си и го знаеше. Запази собствените си клиенти. Но онези, които не бяха последвали Лита в новата ѝ фирма, не бяха доволни от работата му. Макар и по-късно, и те бяха отишли в „Ню Уейв“ или в други агенции. Постепенно слуховете за това, че Лита е откраднала идеите му, се замениха от намеци, че именно тя винаги е била големият талант в агенцията.

Мразеше тези приказки. Още повече, след като Хари Вайс напусна. Това приличаше на вот на доверие към Лита. И обвинение към него.

„Дохъни“ все още бе важна сила в бизнеса, но влиянието ѝ намаляваше. Престижът и клиентите — също.

Да унищожи „Ню Уейв“ се бе превърнало в истински жадуван блян за Пийт. Нямаше представа как да го постигне, докато не се появи Рупърт Ланкастър.

С идеите на Рупърт и под ръководството на Бесъл това щеше да е детска игра. А ако междувременно можеше да навреди и на братовчедката Ребека като награда за англичанина — толкова по-добре.

— Мисля, че пресата ще се заинтересува от това, не си ли съгласен? Бедният наемен работник и богатата наследница? И освен това има доказателства, че ти си спечелил големи поръчки за компанията ѝ. И че Лита е започнала бизнеса си като партньор в твоята фирма.

— Точно така. — Рупърт отпи поредната голяма глътка от брандита си.

Топлината на алкохола се смеси с топлината на пропукващия огън и удобния кожен фотьойл. Навън, сред небостъргачите на Манхатън, духаше леден северен вятър и той се наслади на уюта вътре. Усмихна се замаяно на Бесъл и внезапно му хрумна нещо.

— Знаеш ли, Беки започна да се занимава с хотелиерство в „Ланкастър“. — Засмя се. — С един мизерен малък хотел. И... аз ѝ помогнах тогава.

— Разбира се — подкрепи го Бесъл. — Тя е откраднала всичките ти идеи, нали така? И Лита също е отмъкнала бизнес плановете ти, нали?

— Напълно вярно! — категорично отсече Рупърт. Сними гласа си: — Но може би трудно ще се докаже.

— Когато става дума за хотелски бизнес, обслужващ само важни персони, и за една рекламна къща, няма нужда да го правиш. — Бесъл се ухили. — В това е цялата прелест на плана. Трябва само да се вдигне достатъчно шум. — Отново се усмихна мазно. — И може би тази Беки ще ти плати, за да се махнеш от главата ѝ, след като види какво ще направим с Лита. Клиентите ѝ ще се разбягат като ужилени. Втренчи поглед в госта си. — Трябва само да се придържаш към плана.

— Нямах проблеми. Рупърт се усмихна заговорнически. — Можеш да разчиташ на мен.

— Добре — съгласи се Пийт. — Още едно бренди?

Беки се стараяше максимално да избягва Лоугън, но не беше лесно. Той се зае да работи само за местни клиенти, но се прибираше вкъщи навреме за вечеря. Зимата чукаше на вратата и трябваше бързо да се организират коледното и новогодишното парти, пълна празнична програма за хотела в Единбург, както и седмицата за хотела в Лондон, посветена на творбите на Дикенс, и по-специално — на неговата „Коледна песен“. Но нищо не променяше факта, че Беки се връщаше у дома при Лоугън всяка вечер.

Студения. Надменния. Горд Лоугън.

Оставяше ѝ бележки, вместо да разговаря с нея.

„Имаме нужда от още дърва за огъня. Нямаме хляб.“

Излизаше от стаята, когато тя приседнеше до камината, и отиваше да чете в старото, люлеещо се кресло в гостната, обикновено с бутилка вино, което не я канеше да сподели.

Това нараняваше ужасно Беки, но тя много се гордееше, че не показва чувствата си пред него. Когато получаваха писма и тя трябваше да чете поздравителни картички, адресирани до „Госпожа Уилям Лоугън“, внимаваше той да не забележи как трепва от болка.

Тази вечер се прибираще късно. Тъкмо се връщаше от Лондон, където правеха последните допълнения към новия хотел, безукорно елегантен и модерен. Дизайнерите искаха да им каже какво име да сложат отпред и Беки бе решила да го нарече просто „Ланкастър“. Щеше да изгради цяла верига. Този в Шотландия щеше да се казва „Ланкастър-Единбург“. Само Феърфийлд никога нямаше да бъде наречен хотел „Ланкастър“.

Беки слезе от мерцедеса си и потрепери. Въздухът беше направо леден заради ясната нощ. В провинцията звездите изглеждаха толкова ярки, че блестяха като диаманти по мастиленочерното небе над главата ѝ. Някъде отдалеч се чуваше бухането на сова, полетяла над близките поля. Зад гърба ѝ се виждаше осветеният величествен силует на Феърфийлд. Сред последните гости бяха първите европейци, които отсядаха в него — италианско семейство, потомствени състезатели с бързи коли и купища пари, явно отегчени от безкрайните слънчеви дни в родината си. Беки не се интересуваше откъде идват гостите ѝ. Стига да плащат сметките си и да си заминават щастливи, за да разказват за преживяното на богатите си приятели. И в нейната малка къщичка прозорците светеха. През големия прозорец можеше да зърне веселия огън в камината и светлината в кухнята...

Лоугън си беше у дома. Разбира се.

Тя влезе и затвори вратата зад гърба си.

— Уил, аз... Господи!

Лоугън се закова на мястото си, съвсем гол. От него се вдигаше пара. Току-що бе излязъл от банята. Стегнатото му тяло сякаш бе излято от бронз, коремът му бе гладък и мускулист. Гъстите тъмни косъмчета по гърдите бяха залепнали за кожата му, а водата се стичаше

надолу на малки вадички. Бедрата му изглеждаха мощни като на състезател по ръгби, а пенисът му — толкова голям, колкото си го спомняше.

— Видя ли достатъчно? — иронично попита той.

Беки се сепна.

— Не можеш ли да използваш хавлия?

— Сложих ги в пералнята. Още не са изсъхнали.

Лоугън се върна отново в банята, докато тя се посъвземе малко. Знаеше, че се е изчервила. Надяваше се, че няма да си личи толкова на светлината от огъня. Той се появи само след минутка, обул джинсите си, с боси крака и все още мокри гърди.

— Мислех, че ще останеш в Лондон тази нощ — каза той.

— Съжалявам, че те разочаровах! — отвърна рязко Беки.

— Цялото това пътуване напред-назад сигурно ти тежи. — Не искаше да се поддава на тона ѝ. — Трябва да се опиташ да намалиш малко темпото заради бебето. Бременността не е подходящо време да се подлагаш на голям стрес.

Беки се опита да задържи погледа си настрани от силно изразените му мускули. Махна с ръка към малкото им жилище.

— Твърде късно е за това, не смяташ ли? — Нямаше къде другаде да погледне. Тялото му и действаше като магнит. — Моля те, облечи някакви дрехи — настоя тя.

Лоугън само се приближи към огъня и се протегна пред камината, гъвкав и грациозен като лъв. Присви очи и се загледа в нея.

— Ако не знаех със сигурност, че греша, щях да си помисля, че голите ми гърди те смущават.

— Разбира се, че ме смущават. — Беки нямаше намерение да се разкрива, но какво пък. — Ти си този, който избяга от мен, не помниш ли? Отблъсна ме.

Очите му се разшириха:

— Шегуваш се, нали? Аз съм те отблъснал? Ти каза, че не искаш да ме виждаш повече. Когато се върнах.

— Остави ме да се измъчвам цели шест седмици — каза Беки и усети как гласът ѝ изневерява. — Спа с мен, а после просто ме остави да те чакам. Прави секс с мен и после ме забрави. Като че ли съм някакъв парцал.

Лоугън се изправи и стъпи здраво на крака. Направи крачка към нея.

— Това ли си мислеше? Че само съм искал да правя секс с теб?

— И защо не? Напусна Феърфийлд. Когато се върна и се спъна в мен, тогава също искаше да ми се нахвърлиш. Или просто да ме подразниш. Обиди се от... от... — Толкова ядосана се чувстваше, че чак заекваше. — ... от нищо и после просто ме изостави...

— Защото ти започна да разправяш някаква тъпа история за някакъв слуга.

— Било е в миналото. Не ставаше дума за теб, упорит глупак такъв.

— Предполагам, че не е било нищо лично и когато изхвърли онази картичка за Деня на свети Валентин, която ти изпратих? Била е на прабаба ми, Беки. Моят прадядо ѝ я е изпратил от фронта. Семейството ми я е пазело години наред.

Беки зяпна.

— Съжалявам. Ти не ми каза...

— Не мислех, че е нужно, за да не я изхвърлиш.

— Но ти ми изпрати само една картичка, Лоугън. Дори не ми се обади. Нищо.

Той изглеждаше объркан.

— Мислила си, че съм те зарязал? Но нали ти казах, че не ме бива в телефонните разговори? Обясних ти, че нещо толкова специално като връзката между нас не бива да се поддържа от разстояние. Защото е глупаво. Не мога да обичам някого по телефона.

— Казваш „да обичам някого“?

— Разбира се. Бях лудо влюбен в теб. — Лоугън поклати глава, сякаш напълно озадачен. — В това има известна ирония, нали, да си въобразиш, че градинарчето може някога да спечели ръката на господарската дъщеря?

— Ти си ме обичал — прошепна Беки. — Наистина си ме обичал.

— Жалко, че ти никога не си изпитвала същото към мен. Винаги си ме карала да чувствам, че според теб аз търся само парите ти, сякаш съм жиголо.

— Аз те обичам.

— Хайде, кажи си всичко, скъпа — уморено промълви Лоугън, — знам, че има още.

Беки отиде до прозорците и спусна плътно пердетата. Не че имаше голяма вероятност някой да мине по тихата алея, но просто за всеки случай. Точно сега не искаше никой да си вре носа в дома им.

— Някога излизах с един мъж, който търсеше само парите ми...

Очите му бяха ледени.

— Значи това си мислеше, така ли? Че горкото бедно момче от северните графства те преследва заради богатството ти. Може и да се изненадаш, принцесо, но аз разполагам със собствени средства.

— Да, но едва ли... имам предвид, виж само какъв офис си наел, колко много сметки имаше за плащане...

Той поклати глава:

— Невероятно! Наричаш се делова жена, а предполагам, и през ум не ти е минало, че другите хора понякога имат проблем с парите в брой. Наех онова място, когато чаках да ми платят за... Господи! Защо, по дяволите, се опитвам да се оправдавам пред теб? Имаш ли представа за мащаба на обикновените ми поръчки, знаеш ли колко много работа вършим в момента? Търсят ни от Италия, Франция, Испания, от Арабския полуостров. Обадиха ми се от кралското семейство на Саудитска Арабия тъкмо преди ти да ми поднесеш малката си изненада. Кралят иска да му направя градина в един оазис. — Той сви рамене. — Не че ти влиза изобщо в работата, но „Лоугън Гардънс“ наистина се разрасна добре. Точно както го бях предвидил, когато за пръв път дойдох да работя при теб. Изобщо не съм се съмнявал. Комисионите, които получих тази година, ще достигнат четвърт милион само от такси, без да броим режимните разноски. Следващата година ще са повече.

— Тогава как така се съгласи да направиш розовата градина за...?

Лоугън не се усмихна.

— Защото беше твоята градина, а аз търсех нещо, което да ме задържи близо до теб. Понякога човек постъпва много глупаво, нали? Мислех, че между нас има нещо.

Беки седна в едно от меките кресла. Така се озова близо до масивните му бедра в джинси. Тя решително се загледа в огъня.

— Добре ли си? — попита той и падна на колене пред нея.

— Защо да не съм? О, притесняваш се за бебето. За теб съм само инкубатор за бебето.

— А аз — донор на сперма.

Сега лицето му бе точно до нейното. Потъмнелите му очи бяха леко омекнали. Решителната извивка на челюстта му се доближи до устните ѝ. Беше прекрасен и Беки прехапа устни, за да не простене гласно от болка и копнеж по него. Трябваше ли непременно да стои толкова близо до нея с мускулестите си гърди?

— Лоугън — твърдо изрече тя, останала без дъх, — моля те, иди да се облечеш...

Той я целуна.

Едната му ръка се озова на тила ѝ и я сграбчи за коприненомеките кичури, а другата се спря на бузата ѝ, после нежно се спусна по шията и погали трапчинката в основата ѝ. Устните му бяха груби, напористи и лакомо поглъщаха нейните, езикът му настоятелно потъваше дълбоко в устата ѝ, тялото му я притискаше към облегалката на креслото. Беки изхлипа приглушено, зажаднялото ѝ тяло откликна мигновено, зърната на малките ѝ гърди настръхнаха, тънката ѝ талия се извиваше към него и търсеше близостта му.

— Ами бебето? — прошепна тя.

Лоугън само измърмори гърлено:

— Няма да нараним бебето. Това е нещо естествено. Тъкмо така се е появило то. — Дъхът му пареше шията ѝ, устните му галеха кожата ѝ. — Освен това ти си моя съпруга. Ще консумираме брака си.

Разкопча горните копчета на роклята ѝ и откри гладките ѝ рамене. Беки се задъха, докато посягаше да свали копринения си сутиен. Лоугън дръпна ръцете ѝ:

— Не пипай. Сега си моя.

Пъхна пръстите си под нежната материя на сутиена ѝ и започна да я гали нежно, да дразни плътта около зърната ѝ, без наистина да ги докосва. Беки простена тихичко. Лоугън разкопча металната закопчалка и издърпа копринените презрамки. Сутиенът се плъзна по кожата ѝ, приглаждайки нежните златисти косъмчета, които бяха настръхнали по ръцете, гърба и навсякъде по топлото ѝ, възбудено тяло, чувствително към най-малкото докосване.

— Гърдите ми са прекалено малки — оплака се тя.

Лоугън се засмя:

— Идеални са. Като малки праскови. Толкова си красива!

Протегна показалец, докосна едното настръхнало бледорозово връхче на бледите ѝ гърди и забеляза как то набъбва и леко потъмнява. Усмивката му избледня. Тя усети как дишането му се накъсва и става все по-тежко. Лоугън нетърпеливо задърпа роклята и чорапите ѝ, а после — и тънките кремави бикини. Слабините му пулсираха, притиснати от стегнатите джинси.

— Да се качим горе! — Тонът му не търпеше възражения. — Нямам намерение да чакам.

Притисна длани от вътрешната страна на бедрата ѝ и безмилостно ги плъзна нагоре, докато усети меките златисти косъмчета и влагата ѝ по загрубелите си ръце.

Беки се опита да се изправи, но коленете ѝ трепереха.

Лоугън се усмихна с онази сексапилна и донякъде жестока своя усмивка, която разпалваше всичко в нея и изпращаше стрелички към зърната на гърдите ѝ и дълбоко между краката ѝ.

— Предполагам, че ще трябва да го направим по традиционния начин — каза той.

Наведе се и я вдигна на ръце. Беки въздъхна. Беше я вдигнал, сякаш е лека като перце. Озова се притисната до силните му гърди, уловена от ръцете му. Той я понесе нагоре по дървеното стълбище към нейната спалня, която сега щеше да се превърне в тяхна обща спалня. Нежно я остави върху старото легло от черешово дърво, застлано с хладни бели чаршафи. Беки протегна ръце и разкопча металните копчета на джинсите му. Той ги изрита настрани и застана — гол и едър — до стройните ѝ бедра. Беки посегна да го погали. Беше великолепен. Голям, твърд като скала и нежен като кадифе. Но той нямаше намерение да я остави да поеме контрола. Пъхна пръсти в нея и усети колко е гореща и влажна.

— Моля те — обади се Беки, останала без дъх. Изви гръбнака си, притиснала се към него.

— Не преди да си готова — отвърна Лоугън.

Едва успя да изрече думите, но си наложи да не бърза. Забеляза как проблясва пръстенът на тънката ѝ лява китка, която галеше гърба му. Сложи ръце на раменете ѝ и я притисна към меките завивки, после слезе ниско долу, а устните и езикът му не знаеха пощада. Щом стигна до парещите ѝ слабини и леко докосна с език пулсиращата ѝ плът, Беки

се изви страстно нагоре, извика приглушено и той трябваше да сложи длан върху устните ѝ. Неспособен да се сдържа повече, Лоугън проникна мигновено в стегнатата и влажна утроба на жена си. Започна да се движи, напълно забравил всичко, изгарян от нуждата да избухне в нея, от копнежа по тялото ѝ, по дивия блясък в очите ѝ и влажните ѝ от пот кичури, които направо го подлудяваха. Сля устни с нейните, целуна я страстно, притисна крехкото ѝ тяло със своето и отзивчивостта на нейната плът го докара до самозабрава. Вече не можеше и не искаше да спре. Прегърна силно тръпнещата в ръцете му Беки и експлодира в разтърсващ оргазъм, който заличи от съзнанието му всичко — освен мисълта за тях двамата.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Трябва да е тя.

Доктор Конрън оправи вратовръзката си и се опита да не гледа толкова похотливо жена си, която бе силно разгневена, прекрасна и много апетитна, седнала в леглото, сред събраните закуп черни копринени чаршафи, с тъмната си кожа и свободно падащата по раменете коса. Разкошните ѝ гърди леко се полюшваха, когато помръднеше гъвкаво като котка.

— Мислех, че вече сте уредили спора — каза той.

Имаше среща в осем часа с доктор Джаксън, за да обсъдят новия наем на сградата им. Джаксън бе избухлив стар досадник, който мразеше да го карат да чака.

За негово нещастие, гърдите на Лита, с тъмните зърна, все още настръхнали от сутрешното въргаляне в леглото, хипнотизираха Марк. С нея се чувстваше като шестнайсетгодишен хлапак. Петнайсет минути след екстаза той отново бе готов. Усети как членът му безмилостно набъбва.

— И аз така си мислех. Но очевидно не сме — просъска през стиснати зъби Лита и присви очи. — Хари Вайс ми се обади от Ню Йорк. „Ню Уейв“ е загубила шест поръчки миналата седмица, включително и договора с кафето на „Коста Рика“.

Тя стана от леглото и отиде до вградения гардероб, за да наметне копринения си халат. За съжаление това не облекчи положението на Марк. Сега пред очите му бе стегнатото и пищно дупе на Лита. Обичаше да гали тези опасни извивки. Само за миг се възбуждаше, а тя направо подскачаше. Мъжете се зазяпваха в нея дори когато носеше джинси. Марк не им обръщаше внимание — как би могъл да ги вини? Изстена гласно.

— О, престани вече. — Разсеяна за миг, Лита се извърна, копринената дреха бе прилепнала по тялото ѝ, през дантеленото деколте се показваше закръглената ѝ гърд. Зърната ясно се различаваха

под нежната материя. — Съпрузите трябва да ходят и на работа. Какво ще каже доктор Джаксън?

— Да върви по дяволите! — отвърна Марк и бясно задърпа възела на вратовръзката, който бе нагласял цели пет минути. — Може да почака.

Наложи се Лита да звънне в офиса си и да предупреди, че ще закъснее. Сексът със съпруга ѝ бе невероятен, но след като той излезе и тя си взе душ, за да отмие потта от кожата си, покоят, който я обземаше след разтърсващия оргазъм, бавно се замени от кипящ гняв.

„Проклетата да е Беки Ланкастър!“ Смяташе, че са постигнали споразумение, временно примирие, ако не пълен мир. Явно бе сбъркала.

Бизнесът на Лита процъфтяваше — наемаше нови служители, сключваше повече договори, разполагаше с повече рекламно място в пресата и специализираните издания. Дори се бе замислила над възможността да отвори нови клонове, може би малък офис в Австралия, друг в Нова Зеландия или в Канада. Беше постигнала нещо сама. Нещо значимо.

А сега над нея висеше заплаха.

Направи си кафе с аромат на канела, което внасяше от Щатите. Харесваше ѝ да живее в Англия, но тук изобщо не разбираха от кафе. Нито от понички. Липсваха ѝ поничките. Остави тъмната течност да се запари в каната, наслаждавайки се на омайващия аромат, който изпълваше блестящата от чистота кухня. Чакаше кафето да стане готово — любимото ѝ време за обмисляне на нещата.

Нямаше друго обяснение защо са били отменени всички онези поръчки. Лита лично бе отлетяла за Щатите, бе се лишила от тялото на Марк за цяла седмица, за да сключи договора с „Коста Рика“. Беше очаровала директора на компанията, напомняйки му, че е започнала кариерата си като момичето на „Коста“.

— Знаех как да продавам кафето ви и тогава, мога да го направя и сега — бе завършила представянето си тя, докато всички наоколо се усмихваха и бързаха да стиснат ръката ѝ. Да отнеме тази поръчка от „Дохъни“ представляваше истински удар за нея. „Коста“ бяха семейна компания, а именно те носеха големите пари в рекламата.

Например „Проктър и Гембъл“. Техните супермаркети бяха вложили в реклама повече пари, от който и да е друг на света. Лита искаше „Ню Уейв“ да спечели такива клиенти, защото човек можеше да стигне само до определено ниво, ако се занимава единствено с реклама на парфюми и червила.

„Коста“ бе първата ѝ победа. А сега те я изоставяха, след по-малко от месец и без нито един рекламен клип да стигне до екрана. Лита бе разтръбила до небесата факта, че е била наета от „Коста“. Писаха за това навсякъде. Сега щяха да пишат и за провала ѝ. Беше нужно много малко, за да се превърнеш от нашумяла и търсена в опетнена от клеймото на провала агенция.

Всички щяха да питат защо „Коста“ са се отказали от услугите на „Ню Уейв“ и дали е разумно и те да премислят.

Но Лита знаеше защо. Имаше си причина — онова високо и слабо момиче от Бостън с дълга руса коса и провинциално имение. Лита нямаше да търпи това положение.

Щом Беки иска война, така да бъде!

Минаха цели две седмици, преди Беки да разбере какво става. Шарън имаше добро обяснение, но това не я успокои особено.

— Ти беше на меден месец — каза приятелката ѝ и вдигна рамене. — Никой не иска да го притесняват по време на медения му месец, нали? А и ти беше толкова щастлива. Не можах да събера кураж и да ги съобща лошите вести.

Беки бе ядосана, но разбираше. Беше толкова влюбена в Лоугън, че едва ли разсъждаваше трезво. След онази първа страстна нощ с него не бяха напуснали къщата целия следващ ден. Хапнаха каквото имаше останало от преди. Лоугън слезе долу и донесе дебели филии хрупкав хляб, сирене и лъскави червени ябълки.

— Не искам да мърдаш от леглото! — изръмжа той. Храната ѝ се струваше просто прекрасна, сякаш никога по-рано не бе вкушвала ябълки, нито сухо чеширско сирене.

Имаха нужда от храна, за да продължат с нови сили да се боричкат в леглото. Макар да обичаше Лоугън силно и да бе направо влюбена до полуда в него, когато той сграбчеше крехкото ѝ тяло и я приковеше към матрака, когато галеше бедрата и дупето ѝ, когато

слизаше с език между краката ѝ и проникваше в нея, я обземаше първична и чисто животинска страст и Беки се задъхваше, обливаше се в пот и се нуждаеше от още храна.

Влизаха заедно под душа и правеха секс и в банята, тъй като Лоугън толкова се възбуждаше, докато сапунисваше корема и гърдите ѝ с дланите си, че не можеха да стигнат дори до спалнята. Завесите останаха спуснати и те се любиха пред огъня в камината на долния етаж в малката всекидневна. На другия ден се пренесоха във Феърфийлд, но Беки не успя да свърши никаква работа. Как би могла, щом в стаята ѝ имаше огромно двойно легло? Двамата с Лоугън най-накрая се бяха появили на долния етаж, хванати за ръка, за да хапнат и да си вземат дрехи за преобличане, но той не се откъсваше и за миг от нея, галеше я през джинсите, гризваше леко врата ѝ, вдъхваше аромата на тялото ѝ — като животно, което маркира завоеванието си. Затова Шарън се бе опитала да се държи настрана, да следи хотелите и да не тревожи шефката си.

Само че сега нямаше избор.

— Още отменени резервации. — Това бе меко казано. Повече от половината гости на „Ланкастър-Лондон“ бяха поискали да им върнат парите за резервациите за зимната почивка, която Беки бе организирала с толкова труд, включвайки мотиви от произведения на Дикенс. В „Ланкастър-Единбург“ заявките за Деня на свети Валентин, току-що направени, сега бяха отменени — деветима човека, група от Палм Бийч, Флорида, се отказваха — без никакво обяснение. — Чувам лоши отзиви от Ню Йорк. Разни слухове. Върнах им парите. Реших, че ти ще искаш така. И изпратих възглавнички — бързо добави Шарън.

— Да, да. Правилно си постъпила.

На Беки ѝ се прииска да си загризе ноктите от яд. Справяха се отлично, но бяха похарчили и доста пари. Без гостите и с огромните суми, които плащаха, „Ланкастър“ щеше да изпадне в ситуация, която наричаха „криза в бюджета“.

Независимо дали приемаха гости или не, на персонала трябваше да се плаща. Имаше ипотeki. Беки разполагаше със спестени средства, разбира се, но щеше доста да се затрудни. Ако продължаваше така, щеше да ѝ потрябва допълнителен заем.

Не бяха работили много дълго, та кризата да не ги засегне. Целият бизнес на Беки се крепеше на добрата ѝ репутация. Ако нещо

се объркаше...

Тя крачеше неспокойно напред-назад в библиотеката.

— Заради онази Лита Конрън е. Проклетата кучка! Мислех, че сме сключили споразумение.

— Може би примирието е изтекло.

— Може би. — Лицето на Беки изглеждаше мрачно. — Няма да я оставя да ме унищожи. Шарън, обади се на банките. Уговори ми среща за нова кредитна линия. Мога да играя също толкова грубо, колкото и тя.

Шарън кимна и тръгна към телефона, но той звънна, преди да е достигнала до слушалката.

— Добро утро, хотели „Ланкастър“ — каза тя. После веждите ѝ подскочиха нагоре. — Почакайте за секунда. Ще проверя дали може да говори с вас. — Закри слушалката с длан. — Представи се като Розалита Конрън.

Беки грабна телефона.

— Резервацията е на името на Линкастър. Барон Ланкастър — повтори Пийт Бесъл.

Стоеше пред входа на „Уилтън“, на „Пикадили“, прочутия рибен ресторант, предпочитан от висшата класа и политиците в Лондон. Вече мразеше това място. Първо, не харесваше особено рибата. А сега и тази приглушена светлина и тихите учтиви разговори, които изпълваха помещението, го караха да се чувства неловко, сякаш обувките го стягат. Леко размърда мускули в скъпия си костюм от „Сакс“ и му се прииска да е облечен с нещо по-британско. Повече в стила на „Савил Роу“.

Но все едно. Рупърт искаше да се срещнат тук, а точно сега огромното и крехко его на Рупърт трябваше да бъде умиловено. Беше близо до публично оповестяване на тайния си план. Пийт вече бе спечелил огромна премия от борда на „Дохъни“ заради връщането на договора с „Коста Рика“. Всичко вървеше по график. С надвисналите съдебни дела и интереса на пресата към фирмата по-благоразумните клиенти щяха да бягат от „Ню Уейв“ като от чума. Лично той пет пари не даваше за Беки, но пресата тук можеше и да прояви интерес, а това би помогнало на Бесъл да унищожи Лита.

— Негова светлост вече е тук, сър. Ще ви заведе при него.

Салонният управител поведе Бесъл покрай редицата маси към дъното на залата. Обикновено той би се засегнал от подобно място, но вече знаеше, че англичаните не държат масите им да се виждат добре. Всъщност те явно предпочитаха дискретността. Все едно за Рупърт Ланкастър повече нямаше да има никаква дискретност.

Забеляза, че Рупърт вече си е поръчал голямо мартини. „Този тип е на път да се превърне в истински пияница“, помисли си с неодобрение Пийт. Пък и прекалено много обичаше белия прах. Само му дай лъжичка и е готов да погълне цялото шишенце. Предната нощ бяха ходили в популярния нощен клуб „Трампс“ и Рупърт се бе държал доста неприлично — гълташе наркотици като обезумял, прегърнал две обикновени проститутки с големи гърди... все още тийнейджърки.

— Здравсти, Пийт! — поздрави го Рупърт, без да става от мястото си.

— Здравсти. — Пийт седна. — Умирам от глад.

— Наистина ли? Аз май не мога и една салата да хапна — забърбори Рупърт.

„Разбира се, че не можеш, наркоман такъв. Ти си на диета с колумбийски прах“, помисли си Бесъл.

— Мисля да опитам рибената чорба. А сега, колкото и да е досадно, се налага да поговорим делово.

— Гостите й отменят резервациите си — каза Рупърт. — Има много разходи. — Той дори потри доволно ръце.

— Уредил съм още едно интервю с Дорийн Евънс, както и с Фелисити Менърс и Ричард Фарингдън. Последните двама пишат за „Дейли Мейл“ и за „Експрес“. Интересуват се от романтичната страна на историята, от твоята гледна точка. Галантният английски лорд, пропъден от старото семейно гнездо от една амбициозна американка — не успя да сдържи подигравката си Бесъл. За щастие Рупърт не следеше внимателно думите му. — А после друга американка открадва компанията му — собствената му годеница, която го предава.

Лордът насреща му закима.

— А Беки открадна и плановете ми за хотелския бизнес.

Бесъл се ухили. Поне следеше мисълта му. Сними гласа си:

— Да. Изпратил съм някои документи в хотелската ти стая. Изглеждат съвсем истински. Намерихме един тип в Бруклин, който

може да фалшифицира пощенски марки. Изглежда така, сякаш още преди години си регистрирал и двата бизнес плана. След интервютата ще заведем дело в съда. После ще свикаме пресконференция, за да го обявим публично. Пийт се ухили широко. — Каквото и да стане в съда, с бизнеса им ще е свършено. Никой от клиентите не иска да се забърква в скандал. Но запомни, че днес трябва да изглеждаш като човек с разбито сърце. Не отмъстителен. А по-скоро огорчен.

Рупърт погледна презрително дребния човек пред себе си. В косата му имаше гел. Приличаше на шаман, който се опитва да продаде змийска отрова като лек.

— Мисля, че мога да се справя — заяви той.

Лита пристигна във Феърфийлд в осем вечерта. Беше прекарала деня в офиса си, опитвайки се да излъчва пълно спокойствие и дори не се бе обадила на шефовете на „Коста“. Каза на всички, освен на Хари, че това е нещо очаквано и не бива да се тревожат. Но вътрешно кипеше.

Безпочвените обвинения на Беки Ланкастър и категоричното ѝ отричане — дали можеше да ѝ се вярва? Или бяха само хитър план, за да предотвратят отмъщението ѝ?

Реши да иде до Феърфийлд, за да разбере. Взе личната си кола. Дългата алея и изправените на задни крака лъкове върху колоните на входната врата бе всичко, което помнеше от посещението си преди години. Беше студена нощ с ярки звезди. Наложил се да натисне рязко спирачки, когато от горичката край пътя изскочи сърна и големите ѝ ужасени очи блеснаха под светлината на фаровете.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Лоугън чу звука от гумите по чакълената алея.

— Пристигна — каза той. Сложи ръка на рамото на Беки и силните му пръсти погалиха гладката ѝ кожа. Усещаше как е застанал покровителствено зад нея, как тялото му се напрегна, за да я защити от опасността. — Искаш ли да остана?

— Не, освен ако не е дошла с телохранител. — Тя му се усмихна леко, макар стомахът ѝ да се преобръщаше. — Ще се оправя. Трябва да разбере какви са отношенията ми с тази жена.

— Нека поне да я посрещна. — Лоугън се ухили. — Любопитен съм.

На вратата се позвъни. И двамата скочиха от местата си, но той бе по-бърз.

На входа стоеше млада жена, приблизително на възрастта на Беки и доста по-ниска от нея. Изглеждаше закръглена, с фигура като пясъчен часовник, облечена в бежови кожени панталони с ресни и кашмирен пуловер в същия цвят, криещ разкошните ѝ гърди. Носеше ботуши на висок ток, които я правеха почти толкова висока, колкото и Беки, а тъмната ѝ коса се спускаше свободно по раменете — блестяща, с леко подвити краища. Имаше тъмни живи очи, кожа с цвят на кафе с мляко и силен грим. Погледът на Лоугън забеляза плътния слой спирала, блясъка за устни и ружа по страните ѝ.

— Аз съм...

— Да, знам. — Той се взря студено в очите ѝ. Тя отвърна на погледа му също толкова решително. — Жена ми ви очаква в кабинета си.

— Благодаря — каза Лита и мина покрай него. — Знам пътя.

Лоугън се възхити на дупето ѝ, когато му обърна гръб. Тя изглеждаше съвсем различна от жена му — бляскава, модерна, нахакана, властна. Носеше силен грим и прилепнали по тялото дрехи. Изглеждаше добре, но просто не беше негов тип. Лоугън си представи нежните и деликатни гърди на Беки с розови връхчета, настръхнали и

набъбнали... Усети възбудата в слабините си и бързо се оттегли нагоре по стълбите. Не биваше да сравнява Беки с други жени, поне не и докато наоколо имаше хора. Желаше я веднага. Трябваше да си вземе студен душ.

Той не се притесняваше като Лита. Тя приличаше на дива котка, но и жена му бе същата, ако човек надникнеше под повърхността. Беки можеше да се справи. Може би Лита трябваше да дойде с подкрепления.

Беки седеше в любимото си чернено кожено кресло с папка на коленете и се преструваше, че чете. Спокойно вдигна очи, когато Лита Корнън нахлу вътре и решително затвори вратата зад гърба си.

— Седни — предложи Беки.

Лита остана права и огледа стаята.

— Виждам, че мястото не се е променило особено.

— Не и в тази част от къщата. — Проклетата да съм, ако стана заради нея, мислеше си Беки. — Стаите ни за гости имат самостоятелни бани, но те са дискретно направени.

— Дискретност. — Лита саркастично повтори думата. — Напоследък не се радваме много на това качество, нали така?

— Очевидно. — Беки си наложи да остане седнала. — Три поредни седмици получавам отмяна на резервации. Всеки гост плаща по десет хиляди за една седмица. Цели групи отказаха да дойдат в последния момент. А разходите ми остават постоянни. Предполагам, разбираш какво означават постоянни разходи и по-малко приходи?

— Хмм, да видим. — Лита се намръщи, сякаш се опитваше да пресметне. — Май е същото, което се случва с „Ню Уейв“, когато договорите ми пропадат. Ланкастър, знам, че имаш връзки на Източния бряг, покрай роднините на майка си. Не ми казвай, че нямаш нищо общо със случая „Коста“.

— Кой е той? — неразбиращо попита Беки. — А сега се казвам Лоугън. Но повечето хора продължават да ме наричат Беки.

— Кой е той ли? Не става дума за човек. — Лита присви очи. — Сериозно ли се опитваш да ми кажеш, че не знаеш какво става с „Ню Уейв“? Че нямаш нищо общо?

— О, *атаката е най-добрата защита* — това ли е стратегията ти сега? — сопна ѝ се в отговор Беки. — Сякаш не си изпратила лично ти някои от хората си в Съединените щати и в Европа да разпространяват гнусни клевети за „Ланкастър“?

— Не си прочела нищо в пресата, нали?

— Не, но съм сигурна, че разпространяваш слухове. Лично.

Лита я погледна с недоумение.

— Аз ли, скъпа? Аз съм само едно момиче от Бронкс. Не общувам с хората от твоята класа по тенис кортовете. Не мога да понасям тези мекотели.

— А аз не знам кой, по дяволите, е Коста.

— Това е компания. — Лита се опита да разгадае изражението на русата жена. Не изглеждаше да лъже, но пък може би беше просто страшно добра актриса. — „Кафе Коста“.

— Все едно. Това няма нищо общо с мен. — Беки започна да става нетърпелива. — Интересува ме само „Ланкастър“. Работих толкова усилено, за да възстановя компанията, и сега няма да гледам как всичко потъва, защото ти...

— Не съм направила нищо. — Лита го заяви толкова категорично, че Беки ѝ повярва. — Нищо. Единствено се опитвам да си спечеля клиенти. Нека предположим само за миг, че и ти не си сторила нищо.

— Добре — съгласи се предпазливо Беки. — В такъв случай виждам две възможности. Едната е всичко да е чисто съвпадение. Другата...

— Рупърт.

— Точно така.

— Няма друга връзка между нас.

Беки се загледа втренчено в нея, после предложи:

— Искаш ли да пийнеш нещо?

— Чаша бърбън „Джак Даниълс“ и кока-кола, моля. Не мога да понасям отлежалото малцово уиски. Има вкус на мухлясала бъчва — отбеляза Лита.

После тя разказа на Беки цялата история. От самото начало, когато бе прекрачила прага на кабинета на Рупърт, до снимките с него, първата целувка, вечерята със семейството ѝ, а после и провалът с „Модерна реклама“.

— Дала си му свободен достъп до сметката си? — ужасена, попита Беки.

Лиза се изчерви.

— Бях влюбена в него. А той умее да залъгва с приказките си.

— Това го знам.

— Представи всичко така, сякаш това е най-доброто за мен. Каза, че не се нуждаел от крупна сума, а от отворена кредитна линия към сметката ми, така че да взема „само колкото е нужно“. — Лита поклати глава. — Баща ми веднага разбра що за човек е.

— Струва ми се, че и моят би го направил. — Беки се поколеба. — Смяташ ли, че някога... те е обичал?

Лита се усмихна на жената срещу нея:

— Спокойно, няма нужда да си подбиращ толкова думите. Извини ме за израза, но изобщо не ми пука за него.

— Да те извиня за израза ли? Аз не съм принцеса Грейс — каза Беки.

— Не, само изглеждаш като нея.

Двете жени се усмигнаха. Ледените кубчета в чашата на Лита звъннаха тихо.

— Мисля, че харесваше външния ми вид. Не вярвам, че ме е обичал, че изобщо е обичал някого през живота си. Аз бях красива и печелех добре. Според мен тогава той е бил почти сигурен, че ще спечели делото и ще наследи това място. Трябваша му парите ми. Но когато твоите адвокати победиха в съда, предполагам, решил е, че за него има само една възможна годеница. Бях изритана, но не преди да опразни банковата ми сметка.

— Да, каза ми за това миналия път. Онази телеграма е била ужасно коравосърдечна.

— А това означаваше, че ти си щастливата избраница — заяви Лита и драматично насочи към гърдите ѝ показалеца си с яркочервен лак.

— Да, голям късмет извадих. Допуснах го да контролира „Ланкастър“ и да доведе и без това окаяното състояние на компанията до пълна катастрофа. — Беки се намръщи. — Оставих се да ме заслепи любовта — или поне тогава си мислех, че е любов.

— Той е красавец.

— След Лоугън го намирам за доста хилав — отбеляза Беки, — и е ужасен в леглото.

Лита избухна в смях:

— Мислех, че може само с мен да е било така.

— „Само приказки и нищо в панталона“, както казват тук.

— Е, и с езика не беше особено добър, за съжаление — добави Лита.

Беки се засмя.

— Смяташ ли, че наистина може да има нещо общо със ситуацията ни?

— Щом не е някоя от нас двете, тогава се обзалагам, че е той, скъпа. Не вярвам в съвпаденията. Рупърт е хитър, подъл и алчен. Напълно е способен да си отмъсти.

— Да, но не го бива в трезвото обмисляне. Разбрах го на собствен гръб — каза Беки, разсъждавайки на глас. — Сигурно работи с някого.

— Онази гнусна статийка доказва колко голямо удоволствие е представлявало за него да ни изиграе и двете.

Беки се обърна и отвори едно от чекмеджетата на ореховото бюро.

— Пазя копие от нея, за всеки случай. — Тя я прегледа набързо. — Тук пише, че е бил в Монако, в някакъв клуб.

— Хазарт? Дългове?

— Напуснал е Англия, продал е къщата в Лондон. Много е вероятно.

— Значи търси пари, нали така? И начин да те изрита от къщата. Винаги го е искал.

— Да. И ако работи с някого, предполагам, че скоро ще разберем кой е.

— Но как можем да се борим с него, ако не знаем нищо за плановете му?

— Двете с теб сигурно сме събрали достатъчно омраза към Рупърт, така че когато приключим с него, ще му се прииска да не се е захващал изобщо с нас — напомни й Беки.

Лита потрепери, въпреки топлата стая.

— Но това ще означава публичност. Бизнесът ми е загубен, ако се замеся в грозен публичен скандал, Беки.

— Именно на това разчита той. Че няма да посмеем да застанем пред камерите и да говорим. Не очаква нищо друго. — Беки й намигна. — Ще видим кой има повече кураж.

— Харесва ми — измърмори Лита. — А и той няма да предположи, че работим заедно.

— Искаш ли да останеш да преспиш тук? Имам свободни стаи.

— Заради отменените резервации ли? — Лита се протегна. — Знаеш ли, пътят до Лондон наистина е много дълъг.

— Защо не се обадиш на съпруга си? Ще ти намеря тоалетни принадлежности. Ние вече хапнахме, но можеш да си поръчаш рум сървис.

— Румсървис значи? — отбеляза Лита. — Предполагам, че обслужването е отлично.

— Определено — отвърна Беки с нотка на гордост.

Марк никак не се зарадва, че тя няма да се прибере у дома.

— Съгласен съм — каза той.

— Не е вярно, нали?

— Не, не е. Връщай се тук. Липсваш ми.

— Няма ме само от пет минути.

— Тринайсет часа и дванайсет минути, ако трябва да сме точни. Какво правиш сега?

— Лежа в голямо легло с балдахин — отвърна Лита.

— Така в Америка наричат голямата спалня. С какво си облечена?

— С нищо — подразни го Лита.

Той изстена:

— Много обичаш да ме измъчваш.

Тя се усмихна. Направо усети как Марк отвърна на усмивката ѝ от другия край на линията.

— Можеш цял ден да си мислиш как ще те възнаградя утре.

Той затвори, след като ѝ изпрати въздушни целувки, и Лита се отпусна в леглото. Беше силно впечатлена. Очарованието на стария континент никога не бе я вълнувало особено, но дори и най-модерното момиче не можеше да не се впечатли от обстановката тук. Старинното легло от тъмен махагон, с тежки копринени завеси с източни мотиви,

напълно си подхождаше с останалите мебели: кресло от слонова кост, изискано малко канапе, шезлонг и килимче, изтъкано от златисти и бледосини нишки. През дебелиите стъкла на прозореца се виждаше идеално поддържана морава, голямо езеро и лабиринт от зеленина. Почувства се като Ан Болейн^[1] в замъка Хамптънкорт.

На вратата се почука и влезе прислужница с униформа, която буташе количка за сервиране.

— Вечерята, госпожо — каза тя.

— Благодаря. — Лита порови из джобовете си за бакшиш и успя да намери банкнота от една лира.

— Благодаря, госпожо — зарадва се момичето и излезе.

Лита подуши лакомо въздуха и вдигна похлупака. Печен пълнен фазан, задушен спанак с лимон и печени картофи, салата със зелен грах, бутилка шампанско и парче шоколадово парфе, при вида на което ѝ потекоха слюнки. Освен това имаше и сребърна каничка с кафе, с малко картонче до нея, на което пишеше „Безкофеиново“, и кутийка с шоколадови бонбони „Шарбонел и Уолкър“. Забеляза, че всички прибори са сребърни. Отрязва парче от фазана. Беше крехко и много вкусно, вероятно от дива птица.

Остана очарована. Нищо чудно, че всички тези богаташи плащаха страшно скъпо, за да отседнат тук. Ако си богат и отегчен, това място бе сред най-добрите, където да пилееш богатството си.

Проблемът на Беки беше, че тя разчиташе на хорските приказки. Това я правеше уязвима за някого като Рупърт, всъщност за всеки, който би решил да пусне клевета по неин адрес...

Лита си наля шампанско в кристалната чаша. Усети познатата тръпка на възбуда.

В главата ѝ почваше да се оформя идея.

Беки спа лошо, въпреки че Лоугън бе сложил ръка върху устните ѝ, за да спре да говори притеснено за Рупърт, и бе проникнал в нея, карайки я да забрави всичко, докато я люби. Когато свършиха, тя се отпусна, както обикновено, а Лоугън заспа, прегърнал я с мускулестата си ръка. Но въпреки топлината на тялото му и сладостните усещания на скорошния оргазъм, Беки не можеше да заспи.

Когато Лоугън се намираше до нея, всичко ѝ се струваше постижимо. А сега Рупърт отново се появяваше на сцената. Със сигурност беше той. И тя нямаше никаква представа какво да прави.

Измъкна се от леглото в шест часа, направи си кафе, загърна се добре в кашмирения си халат и излезе да се поразходи в розовата градина, сега пълна с ярки шипкови плодове, които внасяха колорит в хладното ранно утро. Разсеяно си помисли дали да не направи малко сироп от шипки. Гостите обичаха всички стари английски рецепти, например желето от киселици, което тя с удоволствие им поднасяше. Господи, колко красиво бе имението Феърфийлд! А сега, когато бе потънала в дългове заради другите два хотела, имаше опасност да изгуби къщата, да изгуби всичко.

Можеше да избира — да се оттегли, да се примири, да живее на издръжка на съпруга си или да защити честта си. Тя бе рискувала. А сега всичко ужасно се объркваше.

Отпи от кафето и се загледа в парата от горещата течност, която се смесваше с бялото облаче на дъха от устните ѝ, докато стъпваше по замръзналата трева. Изпитваше страх, да, но и още нещо, по-дълбоко — изпитваше гняв.

Рупърт винаги щеше да се връща. Трябваше да намери начин да го унищожи. И да защити себе си от подобни неприятности. „Притежавам английска смелост и американска упоритост — помисли си Беки. — А това определено е достатъчно, за да се изправя срещу него.“

Върна се обратно в къщата в малко по-добро настроение и махна с ръка на Лита, която стоеше в кухнята, облечена в една от пошироките ѝ рокли. Можеха да закусят заедно и да продължат с плановете. Отвори кухненската врата и влезе.

Тогава звънна телефонът.

Рупърт седеше с Пийт Бесъл в малката конферентна зала в „Дорчестър“, облечен в най-хубавия си костюм на фино райе, с дискретна вратовръзка „Хермес“ и обувки „Джон Лоб“, а семплите му златни ръкавели и пръстенът с фамилия герб проблясваха на светлината на лампите. Беше трезвен, но независимо от това, се забавляваше невероятно много.

Присъстваха впечатляващ брой журналисти от жълтите вестници, както и няколко репортери на финансовите издания. Бесъл се бе обадил където трябва, бе инструктирал адвокатите, бе свършил добра работа. Рупърт с радост щеше да му отстъпи Лита.

— Но защо ви отне толкова време да го оповестите публично, лорд Ланкастър? — попита хубавичка репортерка от „Дейли Мирър“.

Рупърт обърна бляскавата си, сексапилна и леко съжалителна усмивка към нея. Тя се изчерви.

— Защото се надявах, че няма да се стигне дотук. Че госпожица Моралес, впрочем госпожа Конрън, и госпожа Лоугън сами ще решат да постъпят честно и почтено. Те знаят, че са се възползвали от поверителна информация. Предполагам, че трябваше да се досетя какво ще стане, когато госпожа Лоугън започна да обвинява мен за краха на „Ланкастър“, който настъпи под нейно ръководство. В крайна сметка обаче, след период на сериозно обмисляне, чувствам, че съм длъжен пред семейството си и пред себе си да отстоявам онова, което по право е мое.

— Излизали сте и с двете жени?

— Да — сериозно отговори Рупърт, — което ме поставя в неловко положение. Налага се да ги съдя за нанесени щети.

— Срещате ли се с някоя конкретна дама в момента?

— Малко съм огорчен от любовта, както сигурно разбирате — отвърна Рупърт.

Последва съчувствен смях и той се ухили.

— Значи наистина сте завели дело?

— Всичко е вписано в гражданския регистър. За съжаление. — Рупърт се изправи, усетил, че е дошъл моментът да се оттегли. — Това е всичко, дами и господа.

— Имам копия от исковете за вас — развика се Бесъл и ги размаха пред различни репортери, които крещяха нови въпроси към излизация през вратата Рупърт.

Той се усмихна широко. Всичко изглеждаше просто идеално.

— Да, ясно. Разбрах. — Беки се намръщи и погледна Лита, която й правеше знак да затвори. — Ще ти се обадя пак.

Остави слушалката и извика на Шарън да не я свързва повече с никого.

— Този кучи син! Пийт Бесъл. Този негодник! — просъска Лита. — От старата ми фирма е. Сигурно той е намерил Рупърт.

— Знаех си, че е получил помощ отнякъде. Да не би да имате стари сметки за уреждане с този Бесъл?

— Нека ти разкажа в колата — каза Лита. — Мисля, че е добре да идем заедно в Лондон. Искам да обсъдя нещо с теб.

Атмосферата в офисите на „Ню Уейв“ бе доста мрачна, когато пристигна Лита, следвана от Беки. Рецепционистката дори избягваше да срещне погледа на шефката си, сякаш се опасяваше, че може да я уволни. Навсякъде царяха страх и униение, което страшно вбеси Лита. Двете жени се качиха заедно с асансьора до главния офис, където завариха Хари Вайс, потънал в телефонен разговор с Ричард Файнстийн от „Кафе Коста“, и в деловия му тон се долавяха умоляващи нотки.

Очите на Лига проблеснаха опасно. Направи знак на Хари да приключва. Той успя да вметне няколко любезни фрази и след половин минута затвори телефона.

— Слушайте всички. — Тя плесна с ръце. — Оставете телефоните, елате насам и ме чуйте. Имаме проблем с „Дохъни“ и Рупърт Ланкастър и ето какво ще направим.

Отличното настроение на Рупърт бе започнало да се помрачава. Беше се върнал в хотела за късна закуска с шампанско в компанията на Бесъл. Изпитото шампанско се оказа повече от храната, а после, когато дребничкият и мазен американец си тръгна, той изсмърка няколко дозишки кокаин — колкото да задържи доброто си настроение. Само че наркотикът бе свършил, а за да намери дилър, трябваше да обиколи клубовете по-късно вечерта. А сега му се бяха обадили от рецепцията, че някой иска да се види с него. Голяма досада.

— Е, кой е? — сопна се той.

— Госпожа Конрън и госпожа Лоугън, милорд.

— Това да не е някаква тъпа шега?

— Има и един мъж, който иска да говори с вас, милорд.

След пауза се чу приглушеният глас на Бесъл в слушалката:

— По-добре ни пусни горе, човече. Имат да ти казват доста неща.

— Все ми е едно. Качвайте се. Стая 256.

Рупърт затвори слушалката и усети как по вените му се разлива нова възбуда. Бесъл, разбира се, не би предизвикал сцена в „Дорчестър“, но бе действал много бързо. Наистина ли онези двете бяха тук? Лично? Готови да го молят и да се унижават заради тъпите си фирми, да му предлагат сделка? И какво ли още бяха готови да му предложат? Кокаинът все още опияняваше сетивата му. Започна да си фантазира как Беки и Лита ще се облеят в сълзи и ще му се примолят да не ги съсипва напълно. Би могъл да изпробва докъде стигат слепите им амбиции. Може би само и само да запазят част от бизнеса си щяха да паднат в краката му и да му се отплатят с горещ секс. И двете. Една за него и една за Пийт, не го интересуваше особено коя точно. Рупърт започна да се възбужда, представяйки си как двамата с Бесъл, седнали на дивана, си бъбрят за сделката, докато русата глава на Беки и тъмнокосата на Лита са сведени над скутовете им. Да. Това вече щеше да е пълна победа.

Съжаляваше единствено, че не е открил Бесъл по-рано.

На вратата се почука. Рупърт стана и отиде да отвори. Аха, ето ги и тях. Беки, облечена в прилепнала копринена рокля, която едва стигаше до коленете ѝ и откриваше прекрасните ѝ стройни прасци, а русата ѝ коса се стелеше по раменете. Лита, обута в тесни черни панталони, които обгръщаха плътно стегнатото ѝ, закръглено дупе, с черно кожено яке и черна сатенена блуза, очертаваща великолепните ѝ гърди. Сега изглеждаше дори по-добре, отколкото последния път, когато я бе зърнал. Към красотата ѝ имаше нов блясък.

— Заповядайте, дами — покани ги той, ухилен самодоволно. Какви сладкишчета изглеждаха двете! Беше ги имал и двете, а после ги бе изиграл. — Бесъл, разполагай се удобно.

Пийт Бесъл седна в ъгъла и се загледа в обувките си, но Рупърт не му обърна внимание.

— Явно сте чули за съдебния иск. Предполагам, че за вас е било малко шокиращо...

— Рупърт — прекъсна го Беки, — нека ти кажа какво е ответното ни предложение. Оттегляш съдебния иск и ни се извиняваш, заявявайки, че напоследък си бил подложен на голям емоционален стрес. После заминаваш в чужбина и никога повече не се връщаш в Англия. Никога повече няма да притесняваш Лита или мен. Никога няма да използваш името Ланкастър за бизнес цели по никакъв повод! Как ти звучи това?

Рупърт се изсмя отсечено.

— Ти си луда. Малко внимание от страна на пресата и всички резервации за луксозните ти хотели отиват по дяволите. Знаем, че това вече се случва. Нали така, Бесъл?

— Млъквай, Рупърт! — просъска Бесъл.

— Може и да си прав за отрицателните отзиви в пресата, поне в краткосрочен план — каза Лита. — Обаче ние двете решихме, че предпочитаме да започнем всичко отначало, но не и да ти позволим да постигнеш своето. Ако продължиш, ето какво ще направим. Разговарях с предишния си банков мениджър, който пази финансовите отчети за онова, което ти ми стори някога. Беше прав, тогава не можех да си позволя адвокат. Но сега вече мога.

— А аз ще застана пред журналистите и ще им кажа как си ме ударил — добави Беки.

— Ще те съдя — упорито повтори Рупърт.

— Може би си забравил Шарън — спокойно продължи Беки. — Имам свидетел. Доникъде няма да стигнеш.

— Вече казах на Пийт, че ще дам много красноречиво интервю на „Ад Уикли“ относно това как е изплагиатствал идеите ми в работата, а ще спомена и за сексуалния му тормоз над мен и половата дискриминация. Заместничката ми — Джанис — познава няколко жени, които още работят в „Дохъни“. Обадила им се е и те са готови да свидетелстват. Той знае, че не може да рискува, ще понесе огромни щети. А аз винаги мога да започна отначало, да поемам малки поръчки. Работата ми сама говори за себе си. Освен това... — Лита се прокашля. — Веднъж щом застанем на свидетелската скамейка и стане ясно, че ти съвсем нищичко не разбираш от реклама, това не само ще обърне делото в наша полза, но и ще те съдим за лъжесвидетелстване.

— А това е криминално престъпление — обади се Беки.

— Я кажи какво правеше в Монако. Намерихме баронесата, с която си бил. Тя е достатъчно възрастна, че да ти бъде майка, Рупърт. Един английски лорд да се превърне в жиголо! — присмя му се Лита. — На пресата много ще ѝ хареса човешката страна на тази история, нали така?

— Тя няма да каже нищо — успя да промълви Рупърт.

— О, така ли? — тържествуващо попита Беки. — Не мислиш ли, че все някоя от тях ще проговори? Доколко си сигурен? А и не може да са чак толкова доволни от теб.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш? — почервения от яд Рупърт.

— Искам да кажа, милорд, че ти си най-ужасният любовник, когото някога съм имала — заяви Лита. — Едва ти става, а и всичко трае цели три минути.

— Толкова дълго? — възкликна Беки и я погледна.

Лита се усмихна влудяващо на Рупърт.

— И не си мисли, че няма да го кажа пред всички. Не съм свита срамежливка. Макар да си спомням, че ти беше такъв. Наистина ли искаш това да излезе в пресата?

— Бесъл! — изрева Рупърт.

Пийт Бесъл го погледна с открита ненавист. Никога не бе вярвал, че онези глупачки в „Дохъни“ ще проговорят. Не смяташе, че Лита знае, нито че ще се свърже с тях.

Проклетите жени се съюзяваха. Вече нямаше да може да работи там. Щеше да се наложи да подаде оставка.

— Казах ти да си затваряш устата! — сопна му се той.

— Не можете да се отнасяте така с мен. Няма да посмеете — прошепна Рупърт.

— Така ли мислиш? — сви рамене Беки. — Ето копието от изявлението пред пресата, което ще разпространим, ако не оттеглиш съдебния си иск в рамките на половин час.

Тя му подаде документа и лицето на Рупърт съвсем помръкна, докато го четеше. Помъчи се да потисне пристъпа на гадене.

— Ще го оттегля — измърмори той.

— Сигурна съм — усмихна се отново Лита. — И ще се махнеш от Англия. Но не се опитвай да се установиш в Ню Йорк. Имам офис там, а не искам никога повече да виждам лицето ти.

— Рупърт направи голяма услуга и на двете ни. Накара ме да разбера, че моите хотели са прекалено луксозни и разчитат на отбрани клиенти. Ами ако се появи някой друг дребен мошеник като него и се опита да ми създава неприятности? Имам нужда от реклама. Малко повече популярност. Така няма да има отказани резервации. — Беки потупа Лита по рамото. — „Ню Уейв“ ще ми осигури това.

— Ще работим срещу комисиона. Мисля, че начинанието ще се окаже много доходно. — Лита погледна бившия си годеник, който седеше, облегнат на стола, с посивяло лице. — Тръгваме си. Сбогом, Рупърт. Бих казала „довиждане“, но знам, че няма да се срещнем.

— Сбогом — каза и Беки. — Ако искаш съвета ми, намери си някое сговорчиво момиче с пари и се дръж кротко до края на дните си.

— Как мога да знам със сигурност, че въпреки всичко няма да публикувате онези неща? — заговори Рупърт и дори самият той осъзна, че направо хленчи.

Беки го погледна в очите.

— Втори братовчеди сме, Рупърт. Докато не се мяркаш пред очите на хората, няма да е нужно да го правим.

— Не мога да те понасям! — изръмжа той. — Знаеш го, нали?

Лита се засмя.

— Виж какво, Рупърт — отвърна му Беки, — мисля, че все някак ще го преживея.

После излезе и затвори вратата.

Лита пхна ръката си под лакътя ѝ, докато отиваха към асансьорите, и каза:

— Беше забавно.

Беки тръсна русата си грива и дори бостънският ѝ акцент вече не дразнеше Лита:

— Наистина. Мисля, че ще спечелим добри пари.

— Сигурна съм — отвърна Лита. — Онези двамата очакваха да реагираме така, както според тях реагират жените. Не са предполагали, че ще отговорим на атаката им.

— Е, проблемът си е техен. — Беки посегна и дръпна една от тъмните къдрици на Лита.

„Имало едно момиченце с малка къдричка на челото.

Когато слушало, било много добричко...”

„А когато не слушало, било направо ужасно.“

Лита довърши детското стихче и двете дружно се засмяха.

[\[1\]](#) Втората съпруга на Хенри VIII, екзекутирана по обвинение за прелюбодеяние. — Б.р. [↑](#)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.